

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAIYA İBRAHİM

"Maiya İbrahim'in *Baharat Yolu*
kaçırmak istemeyeceğiniz bir fantastik."
- Amélie Wen Zhao

BAHARAT YOLU



OLIMPOS

BAHARATIN KONTROLÜNÜ ELİNDE TUTAN... KRALLIĞIN KONTROLÜNÜ DE ELİNDE TUTAR.

Saklı çöl şehri Qalia'ya has bir baharat olan misra, çayını içenlerde gizli baharat bitkisi büyüyle bazı yatkınlıklar uyanır. Demire yatkınlığı olan on yedi yaşındaki İmani'nin hançer kullanmadaki ustalığı başka hiçbir savaşçınıninkine benzemez. Öyle ki, şimdiden geleceğin en iyi Kalkan'ı olarak görülür.

Uluslarının herkesçe gıpta edilen baharatlarını çalarken yakalanan abisi, kısa bir süre sonra ortadan kaybolur ve Yasak Çöller'de öldüğü düşünülür. İmani, bir yandan ihanete uğramışlık hissiyle boğuşurken bir yandan da abisinin ardında bıraktığı boşlukta kederin pençesinde debelenmektedir.

Ne var ki abisinin hayatta olabileceğine ve uluslarının büyüsinin çölün ötesine yaydığına dair kanıtlar bulduğunda, abisi şehrin yerini atık etmeden evvel onu Qalia'ya geri getirmek için Konsey'le bir anlaşma yaparak yakışıklı cin Qayn ve büyü yeteneğiyle olduğu kadar Kibriyle de bilinen Taha'yla birlikte yollara düşer.

İmani, ihaneti bütün Qalia'nın geleceğini tehlikeye atmadan evvel abisini bulabilecek midir?

ISBN 978-625-6029-04-0



www.olimposdukkani.com

@/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

ALQIBAH KRALLIĞI



MAIYA İBRAHİM



BAHARAT YOLU


Kitap Kurdu


OTHMOS

Ninova

MAIYA İBRAHİM



BAHARAT YOLU 4



Çeviren: Serpil Çelebi



Ninova

Duzenleme

Ny.Ozlem

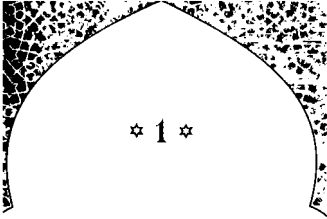
Bu bir kurgu eseridir. Isimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusaldır. Yaşayan ya da ölü gerçek kişilerle, olaylarla veya mekânlarla benzerlikleri tamamen tesadüfidir.

zm

Ninova

Jason ve Soleil için

Ninova



S AVAŞACAĞIZ FAKAT ÖNCE ÇAY İÇECEĞİZ.

Kalkanların ilkesi tam olarak bu olmasa da duruma uyuyordu. Normalde bölüğümle birlikte Qalia'nın duvarlarının dışında, bitmek bilmeyen canavarların saldırısına karşı topraklarımızı savunuyor olurdum. Cinler, hortlaklar, kum yılanları ve insanın ancak bir kâbusun pençesindeyken görebileceği diğer korkunç varlıklarla... Fakat mecburi istirahat için evde olduğumuz şu anda bile zorlu bir eğitim günüyle karşı karşıyaydık ki Al-Baz klanından Taha ibn Bayek'in sabırsızlandığına şüphem yoktu.

Qalia'nın kışlasında ne zaman bir araya gelsek Taha'nın bölük arkadaşları beni onunla dövüşmeye çağırırdı. Bu, hangimizin daha iyi bir Kalkan olduğuna karar vermek için yaptıkları acınası girişimlerden biriydi ama Taha aramızda süregelen rekabete dair hiç yorumda bulunmamıştı. Aslında onu tanıdığım iki yıl boyunca ara sıra yaptığı iğneleyici yorumlar haricinde ben yokmuşum gibi davranmıştı. Çay seremonisinden sonra bölük arkadaşlarının beni tekrar dövüşe zorlayacaklarına şüphem yoktu ancak diğer meydan okumalarını zaman kaybı olarak görüp reddetmiştim ve şimdi Taha'nın çay salonunun karşı tarafından bana attığı soğuk bakışlara rağmen fikrimi değiştirecek değil-

dim. Onun namını duyan herkesin –ki yetenekli bir okçu ve şahinlerin zihinlerini kontrol edebilen bir hayvangören olarak onu bilmeyen yoktu– hayalinde keskin bakışlı bir genç adam canlandırması hoş görülebilirdi. Ancak Taha'nın güneşe çok fazla maruz kalan ve yeterince yağmur görmemiş otlakların soluk yeşilini andıran gözlerindeki bakış rahatsızlık verecek derecede sakindi.

Çay seremonisi görgü kurallarına göre Baharat'ı hazırlayan kişi seyredilirdi ama keşke bu seferlik gelenekten sapsaydı da her hareketimi izlemeyi bıraksaydı. İpek *misra* kesesinin ipini çözüp şerit şerit ağaç kabuklarını çıkardım. Bin yıldır olduğu gibi bu kabuklar da birkaç bina ötedeki Qalia Mabedi'nde bulunan kadim *misra* ağacından özenle soyulur. O kadar çok çay seremonisi yönetmişim ki bu işi artık gözüm kapalı bile yapabiliyordum. Buna rağmen ellerimdeki şey beni hâlâ hayrete düşürüyordu: Büyü.

Ben çayı burnuma götürüp kokusunu derin derin içime çekerken tepedeki fenerlerin ışığı altın damarlı ağaç kabuklarından yansıyor. Odadaki diğer Kalkanlar da tıpkı benim gibi kokuyu içlerine çekiyorlardı. Belki onlar da *misranın* nasıl bir kokusu olduğunu çözmeyi umuyorlardı. Bir keresinde “hayatın kendisi gibi” koktuğunu düşünmüştüm. Başka bir zaman yıldızlara ve rüyalara benzetmişim. Oysa bu sabah, uzun zamandır yanan bir ateşten kalan kül kadar acıydı. Gitmiş fakat unutulmamış biri kadar... Bana Atheer'i hatırlatmıştı.

Abimi, yani en iyi arkadaşımı son görüşümün üzerinden bir yıl geçmişti. O gün de bu şekilde diz çökmüş, *misra* hazırlıyordum ama evdeydim. Baharat o zamanlar hâlâ güzel kokuyordu. Abim yanıma gelerek belli belirsiz, esrarengiz bir çaresizlikle sohbet etmek istemişti.

“Hayatta görevlerden ve kurallardan daha önemli şeyler var, İmani,” demişti.

"Ne gibi?" diye sormuştum. Gözleri kör bir bıçaktan yansıyan solgun ışık kadar donuk bir parıltıya bürünmüştü.

"Hakikat," demişti sessizce. "Hakikat her şeyden üstündür. uğruna her şeyi feda etmeye değer. Ve hen hakikatı gördüm." Sonra beklemişti. Ne içindi bu bekleyiş, bilmiyordum. Kaybolmadan önceki son birkaç ayda yaptığı tek şey buydu sanki: bir şeyi bekleyip duruyordu. Bense söylediklerine karşılık vermemiştim. Bundan bir süre sonra evden ayrılmış ve bir daha dönmemişti. Ona bahsettiği hakikatin ne olduğunu hiç sormamıştım. Bilmek istememişim.

Kabukları taş dibeğe yerleştirirken parmaklarım titriyordu. Ellerimi sabit tutmak için yumruklarımı sıkıttıktan sonra tokmağı alıp kabukları öğüttüm. Aroma, tavana kadar yükselip kilim liflerinin arasından süzülerek odayı doldurdu. Burnumu kırıttırdım, boğazımın arkası yandı. Öksürüğümü bastırdım. Ön sırada dizlerinin üstünde oturan bölük komutanım Sara kokuyu takdirle içine çekti. Baharat ona, yağmur sonrası çayırırlar ve annesinin yasemin parfümü kadar hoş geliyordu. Solup giden şeylere ya da söylenmemiş sözlere benzemiyordu. Bir keresinde Büyücüler Tarikatı'nı yöneten teyzem Aziza'ya, Baharat'ın neden kişiden kişiye ve törenden törene farklı koktuğunu sormuştum. "Farklı büyücülerin farklı şeylere ilgisinin olmasıyla aynı nedenden dolayı," diye yanıtlamıştı. "Büyük bir aynadır." Son zamanlarda kokladığım tek şey olan bu acılığın bana dair neyi yansıttığını merak ediyordum.

Çay sessizlik içinde içilmeli, içen kişinin Yüce Ruh'un armağanı üzerinde düşünmesine ve büyüü almaya hazırlanmasına izin verilmeliydi. Odadaki iki düzine Kalkan sessizdi ama benim zihnim meydan okurcasına gevezelik ediyordu. Tuhaf da olsa zihnimdeki bu gevezeliği bildiklerinden korkuyordum çünkü düşüncelerim kulaklarımdan sızıyormuş gibi geliyordu. Baharat'ı gümüş çaydanlığa koyarken Atheer'i düşündüm. Çay demlenip diğerleri meditasyon yaparken onun gizemli biçimde

içinde kaybolduğu zorlu ve vahşi doğayı hayal ettim. Sonunda hangi clementlere yenik düşmüştü? Acımasız güneşe mi, uğuldayan kum fırtınalarına mı, dondurucu gecelere mi? Ya da belki de bazı zalim insanların fısıltıları doğruydu; bunların hiçbiri olmamıştı çünkü birileri Atheer'i almadan o kendi canını almıştı.

Taha boğazını temizleyince gözlerimi açtım. Herkes beni izliyor, bekliyordu. Kulaklarım yanarken deri zırhımın altında tenimi ateş bastı. Tepsie dizilmiş küçük fincanlara çay doldurdum. Kendi fincanımla ortaya yerleşmeden önce tepsiyi çemberin etrafında dolaştırdım. Töreni yöneten kişiyi beklemek âdettendi. Yani ancak ben fincanı dudaklarıma götürdüğümde diğer herkes aynı şeyi yapabilecekti. Sonrasında da çaylarımızı içecektik.

Sıcak çay, boğazımdan aşağı saldırırcasına indi. İçindeki büyü, Sahir'i canavarlardan ve yabancılardan koruma sözümüze karşılık biz de halkımızı koruyabilelim diye Sahir'in Yüce Ruh'un verdiği kadim bir armağandı. Misra, içen kişinin bir süreliğine Yüce Ruh'un hükmettiği topraklara ilgilerinden birini yönlendirmesine izin verirdi. Bazıları için bu, kuma ya da rüzgâra ilgiydi. Ölen abim bir deri-değiştirendi; aslana dönüşebiliyordu. Benim içinse demire, özellikle de her zaman yanımda taşıdığım hançere duyduğum ilgiydi. Bir fincan misranın etki süresi büyücünden büyücüye değişiyordu. Kişi ne kadar yetenekliyse büyüü o kadar verimli kullanırdı.

Teyzem ilk özel büyü dersimizde, "Çay sende doğal güçlerine uygun bir yatkınlık uyandıracak," demişti. "Misrayı, ipekten bir kumaşı alıp sadece sana özgü ve mükemmel ölçülerde bir şey diken bir terzi gibi düşün. İlk başta ipek etkileyici görünmez ama zamanla yeni ama tamamen beklenen bir şey olur. Misranın içinde uyandırdığı yatkınlık da öyle olacaktır. Eğer bunu geliştirmek istiyorsan yıllarını çalışmaya, eğitime ve düşünmeye adanmalısın."

Çayımı yaralamıştım ki ani bir tıkırtı sessizliği böldü, ardından seremoni odasının kemerli kapılarından biri parlarasına açıldı. Küçük kız kardeşimin en yakın arkadaşı Dalila eşikte

belirdi. Kızıl kahverengi tenindeki teri ve gergin omuzlarını görünce ânında gerildim.

“Özür dilerim,” dedi soluk soluğa, kutsal topluluğa bakarak.

Taha ayağa kalkıp, “Seremonimizi neden bölüyorsun?” diye sordu.

Dalila korkuyla büzüldü ve pirinç kapı koluna sıkıca tutundu. “Özür dilerim. Ben yalnızca... İmani, seninle konuşabilir miyim?”

Taha ona doğru ilerlerken çayımı çabucak bitirdim. Körü şöhretli babası gibi o da uzun boylu ve kaslıydı; bu iri cüssesini gözdağı vermek için sık sık kullanırdı. Simsiyah parlak saçları ve köşeli çenesiyle –en azından dışarıdan bakınca– çekici olması, durumu daha da beter ediyordu ve o da bunun farkındaydı.

“Sessizlik çay ritüeli için kutsaldır,” dedi acımasız bir sesle. “Bu temel ilkeyi bilmiyor musun, kızım? Kapıyı kapat ve beklenen şekilde davranıp dışarıda kal.”

“Sakin ol, Taha. Onu azarlamana gerek yok,” derken ben de ayağa kalktım.

Dönüp kemersiz burnunun ucuyla bana baktı. “Kurallar, sen ve arkadaşların da dâhil olmak üzere herkes için eşit ölçüde geçerlidir. Çok şaşırtıcı, farkındayım.”

Bölük arkadaşları sırtıttı ama odadaki diğer Kalkanlar da en az benim kadar rahatsız görünüyorlardı. Tuhaftır, eskiden Taha derslerde görünmezmişim gibi davrandığında gücenirdim. Oysa benzersiz ortak noktalarımız vardı. Daha on yedimde yakın tarihin en genç Kalkan’ıydım ancak on sekiz yaşındaki Taha da en genç ikinci Kalkan’dı ve ulusumuzu yöneten Al-Zahim Konseyi’nde ikimizin de aile üyeleri bulunuyordu. Onun babası Konsey başkanıydı, benim teyzemse Misra Efendisi’ydi. Babasının *nasıl* “Ulu Zahim” olduğuna dair ne düşünülürse düşünülsün, mütevazı bir soydan gelen ve şu anda Sahir’deki en güçlü adamın oğlu olan bu çocuğun, kendisiyle benzer konumdaki kişilerle sosyalleşmek isteyeceğini sanmıştım. Yani

benimle... Bölüklerimiz görevlere çıkmaya başladığında bu acı daha da kötüleşti. Kahramanca kurtardığı birçok insana ve aşması inkânsız zorluklara rağmen yok ettiği korkunç canavarlara dair kulaktan dolma hikâyeler duyuyordum ve ben de aynısını yaptığım hâlde varlığımı bir kez bile kabul etmemişti. Belki de böylesi daha hayırlıydı.

Taha'ya sırtımı dönerek, "Dalila, neden buradasın?" diye sordum. "Okulda olmalıydın."

Olduğu yerde kıpırdandı. "Evet, öyle olmamız *gerekliyordu* ama Amira... Başı belada."

Yine mi! Geçtiğimiz yıl kız kardeşimin okuldan kaç kez kaçtığını hatırlamıyorum ve bu okuldan kaçmalarının daha kötü bir şeye yol açmasından korkuyordum.

Taha'nın güzel ama kötü kalpli bölük arkadaşlarından Feyrouz, "Kusura bakmayın ama İmani'nin kardeşlerinin başı ne zaman belaya *girmiyor* ki?" dedi.

Arkamda hep bir ağızdan kıs kıs güldüler. Dönüp küçümseyen yüzlerinde en ufak bir utanç belirtisi aradım fakat hırsızlar arasında suçluyu bulma şansım daha yüksekti. Taha'nın Ulu Zahim'in en büyük oğlu olmasından aldıkları cesaret sayesinde bir Konsey üyesinin yeğeniyle alay etmelerinden dolayı başlarının belaya girmesinden korkmuyorlardı. Ne mutlu ki bölük komutanımın da gözü korkmuyordu. Sara hem gururlu hem de zengin bir tüccar klanından geliyordu ve saflarında bir avuç ünlü savaşçıdan daha fazlası vardı.

"Hâlâ alışamadığını gördüğüm için sana bir tavsiyem olacak, Taha. Edepsiz kişileri cesaretlendirmek senin konumundaki birine uygun değil." Çay tepsisini sanki ona vuracakmış gibi yerden kaptı. Ancak bunu yapmasına gerek yoktu çünkü Taha'nın suratının düşmesine bakılırsa sözleri yanağına tokat gibi inmişe benziyordu. Sara kapıya doğru başını sallayarak, "Ben bitiririm, İmani. Sen git," dedi.

Onu selamladım. “Teşekkür ederim. Lütfen Yüzbaşı Ramiz’e mümkün olan en kısa sürede eğitime döneceğimi söyle.”

“Merak etme,” diye araya girdi Taha. “Eminim bu durum da alışık olduğun üzere gizli tutulacaktır.”

Kalbim tekledi. Diğer Kalkanlar kaşlarını çatarken birkaçı birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Sara.

Kendisi beceremiyorsa çenesini benim kapayacağıma dair verdiğim sözü anlamasını umarak Taha’ya atabileceğim en ölümcül bakışı attım.

Sakin sakın bana baktı. “Ah, yok bir şey. Değil mi, Imani?”

Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Taha’nın iki yıldır bana söylediği kayda değer ilk şey abimle ilgiliydi. Abim ortadan kaybolduktan sonra Mabet’ten misra çaldığı ortaya çıkmıştı ki bu da büyüye olan saplantısının apaçık göstergesiydi. Konsey, çoğunluk kararıyla klanımın itibarını korumak için konuyu gizli tutmaya karar vermişti. Taha’nın bu konuda ne kadar sinirli olduğuna bakılırsa babasının kararla ilgili memnuniyeti şüpheliydi. Ancak bu konuyu konuşmanın şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

“Evet, yok bir şey,” diye mırıldanarak Dalila’yı dışarı çıkarıp kapıyı arkamızdan kapadım. Taha’nın tehditkâr varlığından kaçarken hissetmem gereken hafiflik yerini hızla korkuya bıraktı. “Amira’ya ne oldu?” diye sordum.

Dalila kum taşı koridorda koşar adım yürümeye başladı. “Surların dışında at sürüyorduk. Mola vermek için durduğumuzda onun atı... yani abinin atı yularını koparıp kaçtı.”

Bu sabah ikinci defa Atheer’den apansız bahsedilince göğsüm sıkıştı. “Siyah aygır Raad’ı mı kastediyorsun?”

Başıyla onayladı. Seremoni salonunun sarmal ana merdiveninden indik. Yanan tüsülerin ve üst kattaki çay seremonilerinin birbirine karışan kokularıyla sarmalanmış, fenerlerle aydınlatılan girişi geçtik. Dışarıdaki güneşli avlu, boydan boya bölük arkadaşlarıyla grup oluşturan Kalkanlarla doluydu; sert

bakışlı Kıdemliler onları izleyerek tavsiyelerde bulunuyorlardı. Kılıçların çarpışmasının yanı sıra büyü de havayı dolduruyordu; önümüzdeki büyük grubun ortasında bir Kalkan avuçlarından ateş topu fırlattı ama rakibinin siklonik bir hamleyle rüzgârı manipüle etmesinin ardından alevler sönererek yok oldu.

“Ne zaman ata binmeye gitsek Amira onu evinizden gizlice alıyor,” diye açıkladı Dalila nefes nefese, ben onu dikkatle boğucu sıcaklıktaki hava dalgasının yanından geçirirken. “Her zaman biraz asi olmuştur ama bugün olan şey başkaydı. Eyerde bir iblis oturmuş da onu sopalıyor sanırdın! Yasak Çöller’e doğru koşmaya başladığında...”

Gözlerim yuvalarından fırladı. “*Yasak Çöller* mi?”

“Hey, Amira’ya atı bırakmasını *söyledim*, orada yaşayan şeytani şeyler konusunda onu uyardım ama beni dinlemedi.”

“Tabii ki dinlemedi.” Kalkan arkadaşlarımla önünde kız kardeşime küfretmeden önce dilimi tuttum. Atheer öldükten sonra aylarca can yakan spekülasyonlar yapılmıştı. İhtiyacım olan son şey, insanların Amira’nın da dik başlı olduğunu fark edip bunu konuşmaya değer bir konu olarak görmesiydi.

Sigara içen seyise atımı getirmesini işaret ettim. Sonra Delila’ya dönerek, “Yani kendi başına gitmesine izin mi verdin?” diye sordum.

“*İzin vermek* mi? Hayır, daha öteye gitmeyi reddettiğimde Amira beni eyerden iterek neredeyse öldürüyordu. Atımı çaldı!”

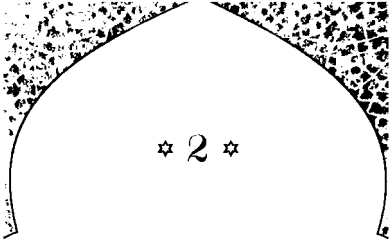
“Lütfen, sesini alçalt.” Önümden geçen bir grup Kalkan’a gülümsüyormuş gibi yaptım.

“Özür dilerim. Lütfen onu kurtar. Amira o zamandan beri kendinde değil... biliyorsun.”

“Biliyorum.” Seyis, sabah güneşinde parlayan gümüş kısrakım Badr’la çıkageldi. Soğuk eyere bindim. “Okula dön, Dalila. Ben onun güvenliğini garantiye alırım.”

Ya da bunu yapmaya çalışırken ölürüm. Dizginleri şaklatıp atımı kışla kapısına doğru sürdüm.

Ninova



A tım pirinç ve altın aksesuarlarla ısıldayan at arabalarının arasında uçuşan renkli ipeklere bürünmüş kalabalıktan kaçınarak Qalia'nın kıvrımlı sokaklarında dörtmala koştı. Güneş ışığıyla yıkanan bu muazzam şehir hurma ağaçları, kum taşı minareler, uzun, havadar çarşıları ve çatılarında yemyeşil bahçeleri olan geniş villalardan oluşan bir labirentti. Fakat ben burada doğup büyümüştüm ve her tarafı avucumun içi gibi biliyordum. Sessizliğin daha ağır bastığı arka sokaklarda hızla ilerleyip yaldızlı kapıları geride bırakarak batıdaki otlaklardan Yasak Çöller'e doğru yol aldım.

Tepelerden birini aşıp da Amira'yı Dalila'nın kestane rengi kısırağının üzerinde kurak düzlükte ilerlerken bulmam hemen hemen bir saatimi aldı. Gül kurusu rengi pelerini ve rüzgârda uçuşan dalgalı kahverengi saçlarıyla on beş yaşındaki kız kardeşim, annemin en sevdiği ressam Hadil Hatra'nın çarpıcı, kasvetli tablolarının öznelerinden birini andırıyordu. Bu portreye *Kaçan Kız* denebilirdi. Topuklarımı Badr'ın yanlarına vurarak aramızdaki mesafeyi hızla kapadım.

"Amira!" diye seslendim arkasından.

Kız kardeşim başını çevirdi ve omzunun üstünden bana baktığında kaba kumaştan pelerininin başlığı altında yuvarlak ve kızarmış yüzü ortaya çıktı. İki haftadır evdeydim, onu her gün görüyordum ama Atheer öldüğünden beri görüntüsünde meydana gelen farklılık beni hâlâ şaşırtıyordu. Sert ve öfkeli dış görünüşünün altında, için için yanan kömür gözlerinin ardında solmuş bir çiçekli o.

Yavaşlayarak durup cyerden kayarak indi. "İmani, neden buradasın?"

"Ben de aynı şeyi sana soracaktım." Ben de atımdan inip uçsuz bucaksız ovayı işaret ettim. Pas rengi kum ve taş yığınlarından başka bir şey yoktu. Yıkık taş mezarlardan oluşan bir alan kadar boş ve ıssızdı. "Çöller'den uzak durman gerektiğini biliyorsun. O arazide devriye gezilmez."

Sivri uçlu terliğiyle kumun üzerindeki taşlardan birine vurarak sektirdi. "Demek Dalila seni buldu. Hızlı hareket etmiş. Az boşboğaz değil."

"Sen de az hırsız değilsin," diye karşılık verdim. "Kızın atını çalmışsın."

"Çalmak zorundaydım! Raad kaçtı. Görüyor musun?"

Parmağıyla gösterdiği yöne baktım. İssiz manzaramıza, dosdoğru sivri tepeli kızıl dağlara ilerleyen toynak izleri karışmıştı. Elimi sallayarak geçıştirdim.

"Bırak gitsin. Duvarların dışında hep yaramazlık yapıp duruyor ki tam da bu yüzden duvarların dışında *olmaması* gerek."

"Harika." Eyerine geri tırmandı. "Yardım için gelmediğini bilsem durmazdım."

Ellerimle atının yularını kavradım. "Onu bırakmak zorundasın, Amira."

Bana, beni korkutacak kadar öfkeli bir bakış attı. Kız kardeşim bir zamanlar naif ve güler yüzlü biriydi. Okuldaki şifalı bitkiler dersine bayılır, ısıltılı makyajlar yapardı. Annem gibi zekiydi ama yaratıcı bir zarafetle kutsanmıştı, kafası her

zaman cesur krallar ve daha cesur kraliçeler hakkında yazılmış fantastik kitaplardan birine gömülü olurdu. Öylesine nazikti ki fırtınadaki bir fareden bile daha uysaldı. Sonra Atheer öldü ve bir türlü terbiye edemediğim bazı sert yanları ortaya çıktı.

“Raad, babamın damızlıklarının en iyisi. Neden ondan vazgeçelim ki?” diye sordu.

Ben Atheer’in atından bahsetmiyordum ama onu düzeltmeye yüreğim el vermedi. “O ne benim ne de senin atın, üzerinde söz hakkımız yok. O, Atheer’in atı.”

Başıyla puslu güneşi işaret etti. “Ve Atheer de o yokken Raad’a bakmamızı bekler.”

Gözlerimin arkasında şiddetli bir ağrı baş gösterdi, boğazıma yumru oturdu sanki. “Bir yıl oldu.”

“Yani?” Yuları tutuşumu inceledi. “Raad, Atheer’in burarlarda olduğunu biliyor. *Bu yüzden* ne zaman duvarların dışına çıksa kaçmaya çalışıyor. Bize bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Keşke dinlesek.”

Duygudan yoksun, karnında yeterince saman olmayan eski bir bez bebek kadar donuk ve sönük bir kahkaha attım. “Kimseyi dinlemeyen birinin bunu söylemesi çok komik.”

Dudaklarını büzdü. “Dinliyorum.”

“Okuldan kaçmak için hasta numarası yapıyorsun, annem seni okula gitmeye zorladığındaysa sınıf arkadaşlarınla kavga ediyorsun, ya öğretmenlerine karşı geliyorsun ya da dersleri tamamen asiyorsun. Müdür İmad artık seninle ne yapacağını bilmiyor, ben de bilmiyorum.”

Amirânın yüz hatları hafif kavisli olsa da zalim bir sertliğe bürünmeyi başardı. “Sen benden daha mı iyisin yani? Annemin istemediğini bildiğin hâlde prestijli Kalkanlarla sürekli kaçıyor, hayatını ve uzuvlarını tehlikeye atıyorsun.”

Çöller’i işaret ederek, “Şahir’i tam da senin orada karşılaştacağın türden canavarlardan korumak için kutsal bir yemin ettim,” dedim.

"Atheer kaybolduktan sonra bir gün bile izin yapmadın!" diye çıktı. "Onu ya da bizi hiç umursadın mı ki? Beni?"

Kelimelerin hançerden daha ölümcül olabilmesi sihir gibiydi. Acı göğsümde kabarıp içimi parçalarken kalbim dışarı fırlamaya ve taşların üzerinde paramparça olmaya hazırdı. Üzerinde çalışarak bunu yapmamak için kendimi eğitmeme rağmen çoğu zaman kilit altında tuttuğum anıların narin ışıltısında umutsuzca kaybolmuş durumdaydım. Hayalimin onun, onun gibi bir Kalkan olmak olduğunu açıkladığım o öğleden sonra Atheer'in bana dövüşmeyi öğretişinin anısı... Beni desteklemek için sınavlarıma gelişinin ya da ilk görevimden döndükten sonra, içi dolu bir at arabasını yuttuğuna şahit olduğum dev kum yılanı yüzünden üzüldüğümde beni sakın sözleriyle kucaklayarak teselli edişinin anısı... Her sabah bana bir şaka yapardı. Şaka yapmadığında evde ya da kışlada yanımdan her geçişinde örgümün ucunu çekiştirirdi. Bunun üzerine ona sinirli bir bakış attığımda masumca yakındaki herhangi birini hatta köpeğimizi bile işaret ettiği olurdu. Abim, klanımızın gururu, babamın tacındaki mücevher, annemin kalbi ve ruhuydu. Kız kardeşim abimi hiç umursamadığımı nasıl düşünebilirdi? Belki de döktüğüm gözyaşlarını görmediği, uykusuz geçirdiğim saatleri saymadığı içindi.

"Amira, seni önemsedığimi biliyorsun ama ben Atheer'in ölümüyle kendi yöntemlerimle başa çıktım," dedim.

"Sen hiçbir şeyle başa çıkmadın, İmani. *Görmezden* geldin. Gitmeyi kabul ettiğin o uzun görevlerin bizden uzak kalmak istemenle bir ilgisi olamaz, değil mi? Annemin Atheer'in odasının kapısında ağladığını ya da Teta'nın ona evin yolunu göstermesi için sürekli Yüce Ruh'a dua ettiğini duymak zorunda değilsin. Babamın en ufak şeye sinirlenmesiyle uğraşmak zorunda değilsin. Onunla annemin saatlerce durmadan tartışmasını dinlemek zorunda değilsin. Benimle konuşmak zorunda değilsin."

Söylenecek sözler varsa da beni yüzüstü bırakmışlardı. Deri kıyafetler içinde olmama rağmen güçsüzdüm; aşırı yük bindirilip çok fazla gerilmiş bir ip gibiydim, üzerime tek bir tüy tanesi korsa kopacaktım. Atheer öldüğünden beri Amira'yla aramızda sohbetten çok sessizlik vardı, yine de yöntem değiştirip ona tekrar yakınlaşmaktan acizdim. Aslında kimseye yakınlaşmıyordum.

"Belki de dışarıdayken ve kimsenin bakmadığını düşünürken Atheer'i kendin arıyorsundur," dedi Amira, sesi artık daha yumuşaktı. "Belki de benim haklı olduğumu ve kardeşimle ilgili aslında daha fazla şey olup bittiğini yürekten biliyorsundur."

Elini dizginlerden nazıkçe çektim. Teni sıcaktı, tırnakları kınayla alaca kırmızıya boyanmıştı; nar reçeli ya da kanla uğraşmış gibi görünüyordu. "Bu rahatlatıcı bir düşünce ama daha fazlası falan yok. Kardeşimiz Mabet'ten aylarca misra çaldı ve onu kötüye kullandı. Tüm büyücüler büyüye karşı saplantı geliştirme riski altındadır. Beya klanından olduğu için işler onun adına daha zordu. Büyü, büyüye hâkim olma dürtüsü... Bu bizim kanımızda var. Üzgünüm, Amira. Aşırı büyüün Atheer gibi sağlıklı ve parlak bir büyücünün bile hem bedeni hem zihni üzerinde zayıflatıcı etkisi olur."

"Hayır!" Aniden elini çekti. "Senin de Konsey'deki o aptallardan herhangi birinin de aynı bayat bahaneyi tekrarladığına inanmıyorum. Misra çılmak dışında Atheer hiçbir büyü saplantısı belirtisi göstermedi..."

Uzun bir iç çekişle sözünü kestim. "Belirtileri bilmiyorsun."

"Kütüphanede okumuştum," diye tersledi beni. "Agresif, dengesiz ya da mantıksız değildi."

"O farklıydı..."

"Evet ve bir *sebepten ötürü* gitti. Ne olduğunu bulmak bizim elimizde ama daha fazla araştırmak istemezlerse Konsey'e lanet olsun!"

Fırtınaya karşı yer değiştiren kumların üzerine kurulmuş bir çadır gibi birdenbire her yanını titremeye başladı. "Bunlar senin için çok büyük ve hiddetli sözler."

"Hakikat dikendir, gül değil."

"Bunu Atheer'den öğrendin, öyle değil mi?" diye sordum.

Kumdan yükselen ısıltılı dalgalara baktı. "Bize öğreteceği şeyler vardı ama sen dinlemeyi reddettin. O zaman da şimdi de... Dizginleri bırak. Onun atını geri getireceğim."

Dizginleri daha sıkı tuttum. "Getirmeyeceksin. Burası tehlikeli bir bölge."

Dalga geçer gibi neşeyle, "O zaman elimizdeki en iyi Kal-kan'ın kız kardeşim olması büyük şans," dedi. "Atheer sana ne diyordu? *Akıllı Bıçak* mı? Bugünlerde herkesin *Cin Avcısı* dediğini duydum."

"Şaka yapmıyorum, Amira. Atheer öldü. Özgür olmak isteyen bir aygırı yakalamak için hayatını riske atmanın bir anlamı yok. Dalila'nın atını geri ver ve okula dön.. Telafi etmen gereken birkaç saatin var."

Bana ters ters baktı. "Yuları bırakmazsan seni ezer geçerim."

"Geçmezsin," dedim ama soru sorar gibi söylemiştim.

"Geçerim ve beni öldürmediğin sürece, *Akıllı Bıçak*, durduramazsın." Dizginleri şaklatmasıyla kısırağı bir kum bulutu içinde hızla geçip gitti.

Gözlerimi kapayarak geri çekildim. "Bu aptallıktan vazgeç, Amira!"

Atını daha da hızlandırdı. Söylediğim hiçbir şey onu durdurmuyacaktı. Ya bu tehlikeli işle onu baş başa bırakacaktım ya da onunla birlikte gidip elimde kalan tek kardeşimi hayatta tutacaktım.

"Lanet olsun." Atıma koştum, eyere tırmandığım gibi peşinden yola düştüm.

☆ 3 ☆

Atheer'in başına onu değiştiren bir şey gelmişti. Ne olduğunu bilmiyordum. Bu gizem o zamandan beri beni rahatsız ediyordu, çizmeme girmiş keskin bir taş gibi bu rahatsızlıktan bir türlü kurtulamıyordum. Yıllardır Sahir'in başına bela olan canavarların kaynağını araştırıyordu. Bir gün uzun süreli bir görevden döndü ve o... farklıydı. Nedenini çözemedim. Yüz hatları hafifçe değiştirilmiş bir portrenin öznesi gibiydi; insanı rahatsız etmeye yetiyordu ama nedenini bilmeye yetmiyordu. Gergindi ama zaten o hep öyle değil miydi? Büyüleyici, komik, zeki, ilgisini çeken herhangi bir konuya ya da kişiye dikkatini azami ölçüde veren... Sonunda dikkatini çeken şey zehirli çıkmıştı.

Evde olduğumuz bir akşam, sınırlarımızı koruyan büyülu Yutan Kumlar'ın ötesinde ne olduğunu düşündüğümü sordu. Konsey'in bin yıldır halkımıza öğrettiği şeyi söyledim: Sahir'in ötesinde hiçbir şey yoktur. Orada varlığımızı ve büyülu Baharat'ımızı öğrendikleri takdirde bizi mahvedecek olan dağınık, vahşi halkların yaşadığı hem lanetli hem de büyüden yoksun çöller vardır. Ciddi olmama rağmen Atheer gözleri yaşarana kadar gülmüştü. Ona, genelgeçer doğruların nesinin komik

olduğunu sormuştum. Durgunlaşarak, "Dünya karanlıksa ve ateşi olan tek kişi sensen ne yaparsın?" demişti.

"Ateşimi paylaşırım," diye cevap vermiştim. Gülümsemiş, ardından bir kâğıt parçasını aramızdaki sehpanın üzerinde titreyen mumu dokundurmuştu.

"Evet, Akıllı Bıçak. Zira paylaşılmayan ışık söner." Alev alan kâğıdı yanmayan bir mumun fitiline tutmuştu. Birlikte canlanmasını izlemiştik ama ben anlamamıştım.

Yasak Çöller'i de anlamıyordum fakat tıpkı Atheer gibi onlar da beni şaşırtıyordu. Arazi esrarengizdi; her kum tanesi ve taş parçası bir öncekinin aynısıydı ama bir taraftan da farklı, yeni ve okunaksızdı. Sahir dilinin tüm tanıdık kıvrımlarını, noktalarını ve çizgilerini taşıyan sembollerden oluşan bir dili okumaya çalışmak ama aynı zamanda bunun hiç de bildiğim bir dil olmadığını fark etmek gibiydi. Zaman burada kontrolünü kaybediyor ya da belki de sadece kendisinin bildiği esrarlı bir şekilde güçleniyordu. Ansızın bir sonrakine karışan akışkan bir boyaya dönüşüyor; devasa ovayı geçmek, küçük bir odanın bir tarafından diğer tarafına geçmekten daha kolay ve hızlı oluyordu. Bir rüyanın içinde ilerlemek gibiydi. Zamanın geçip gittiğini ancak gökyüzüne bakıp da güneşin alçaldığını gördüğümde anlıyordum.

Ufka kenetli dağlar, göz açıp kapayıncaya kadar kumlardan sıçrayıp etrafımızı sarıverdi. Dev kum yılanlarının kıvrımlı gövdelerini andırıyorlardı; kahverengi ve kırmızı çizgilerle boyalı yüzeyleri, binlerce yıllık acımasız erozyondan ötürü cam gibi pürüzsüzdü. Yüksek kaya duvarların arasından ilerleyen bir geçit boyunca kumu çukurlaştıran Raad'a ait izler, tanıdık ve güvenli bölgeden bizi uzaklaştırıyordu.

Amira ve ben sessizlik içinde yan yana ilerliyorduk. Burası çok sıcaktı ama benim tüylerim diken diken olmuştu, kardeşimse bej rengi tuniğinin üzerinden kollarını sıvazlayıp duruyordu. Bu kafa karıştırıcı labirentte kaybetmeyeyim diye izlere odak-

lanmak için elimden geleni yapıyordum. Daha önce Raad'ın adımları dörtnala koşan bir atın izleri gibi aralıklıydı fakat şimdi zikzaklar çiziyordu.

Amira'nın bir yeri işaret ettiğini fark ettim. "Nasıl yavaşlamış, görüyor musun? Hedefine yaklaşmış olmalı."

"O kaçak bir at, Dahabi Çarşısı'ndan Afrah Pastanesi'ne giden bir faytoncu değil." Çenemi akşamüstü göğüne doğru kaldırdım. "Gün batımına az kaldı."

"Öyle mi?" O da aval aval yukarı baktı. "Ama nasıl? O kadar uzun zaman geçmedi ki!"

"İşte bu yüzden Kalkanlar seyahat uyarıları yayımlıyor," dedim. "Canavarlar, Sahir'in her yerine yayılır ama Çöller gibi birçok kesimde özellikle güçlülerdir. Raad'ın ne kadar uzakta olduğunu bilemeyiz ve geceleri bu dağlarda neyin gizlendiğini keşfetmeye hevesli değilim."

"O zaman hızlı olmalıyız," dedi. Önümüzdeki geçit yan yana gidemeyeceğimiz kadar dardı. Kardeşim önden gitmek için hamle yaptı ama ben Badr'ı onun önünde durdurdum.

"Burada bir tuhaflık var. Hissetmiyor musun? Sanki takip edilen *bizmişiz* gibi geliyor."

Yutkunarak etrafımıza bakındı. "Olabilir ama Atheer bir keresinde bana korkunun su gibi olduğunu söylemişti. Kontrol altına alınmazsa sızabildiği her parçamıza sızar, en zayıf yönlerimizde toplanır ve zararlı şeylerin kendi kuyularında cerahatlenmelerine neden olur. Belki de böyle hissetmenin nedeni sadece korkmandır. Biraz daha ilerleyelim."

Hareket etmem için eliyle işaret etti ama ben kıvıldamadım. Çok ilginçti; ilgi alanlarımız ve hobilerimiz çok farklı olmasına rağmen kız kardeşimle ben çocukluğumuzda hiç zıtlaşmamıştık. Ama işte şimdi gelmiş birbirimize yine kafa tutuyorduk. Tartışmak artık birlikte yaptığımız tek şey gibi görünüyordu.

Geçitte ürkütücü bir kışneme yankılanarak tartışmamızı böldü. Amira'nın yüzü aydınlandı. "*Raad*. Yakınlarda. Acele

et, yürüyerek devam edebiliriz.” Atını duvardaki bir yarıktan çıkan kuru köke bağladı ve hasır çantasını yanına alarak geçide doğru ilerledi.

“Ben çevreye bakınırken sen burada kal,” dedim heybemden kemendimi çıkararak.

“Hayır. Ben senin patronluk taslayabileceğin düşük rütbeli bir Kalkan değilim.”

Aşağı atladım ve Badr’ı bağladım. “Sahir’in vahşi doğasının ne kadar tehlikeli olduğunu hâlâ kavrayamadın mı?”

Gözüme sokarcasına omzunu silkti. “Saldırıya uğramadık ve sen yanımdasın. Bana kalırsa olabileceğim en güvenli yerdeyim.”

“Güvenine minnettardım.” İç çekerek kemendi omzuma dolayıp ona doğru ilerledim. “Daha önce seninle konuşmadığımı söylemiştin. Peki, o zaman şimdi sana bir şey anlatmama müsaade et. Birkaç ay önce Bölük Komutanım, Jeyta Tuz Düz-lükleri’nin dışındaki duvarlarla çevrili küçük bir kasabadan bir haber aldı. Kasaba, biz gelmeden birkaç saat öncesine kadar yerli adamlardan birini kaçırarak bir hortlağın saldırısı altındaymış. Adamın ailesi bizi hortlağın gizlendiği yere götürdü. Kasabanın mezarlıklarına... Yaratık uzun boyluydu –neredeyse iki metreden fazla– ama kamburdu. Gri, kösele derisi kaslarla dalgalanıyordu. Az çok insana benziyordu ama sıırım gibi kolları o kadar uzundu ki tamamen açtığında yere sürtünüyorlardı.” Bir elimi kaldırdım. “Tırnak yerine uzun kıvrık pençeleri olan beş parmağı vardı, ayaklarındakiler de aynıydı. Yüzünde ay ışığıyla parlayan iki kırmızı-sarı göz, tükürük kaplı jilet gibi keskin dişlerden oluşan kocaman bir sırtı vardı. Düz siyah saçları, sivri kulaklarının etrafına dökülüyordu. Bacaklarını saran paçavralar dışında çıplaktı ve her nefes alışında kaburgaları derisini geriyordu.” Geçitte durdum. “Biz onu durduramadan genç adamı öldürüp yuttu. Tam gözlerimin önünde! Bir hortlak seni öldürür öldürmez ne yapabilir, biliyor musun?”

Kardeşim duvara yaslanarak fısıldadı. “Hayır, ne?”

"Senin suretine bürünebilir. Bir an öldürdüğü adam yerde kemikten ibaret yatıyordu, saçlarına kadar her şeyini yemişti. Bir an sonra etrafını sis sarıp dağıldı. Hortlak hiçbir yerde görünmüyordu ama genç adam yeniden ayakta idi. Senin, benim gibi yaşıyor ve nefes alıyordu. Ama o artık insan değildi. İnsan gibi davranmıyordu, insan gibi konuşmuyordu, sadece uluyordu. Onu tek bir darbeye öldürdüm çünkü bir hortlağa iki kez vurursan yenilenmiş bir güçle tekrar dirilir. Ama o genç adam? İki kez ölmüş oldu ve bu yaptığım için annesi beni affetmedi. Henüz zarar görmediğin için Sahir'in güvenli olduğunu düşünüyorsun ama seni temin ederim ki pek çok kişi zarar gördü. Bu savaşın görünürde bir sonu yok. Toprağa sızan bir zehir bu ve biz bu zehri zar zor geri püskürtüyoruz."

Amira geçidin sonuna doğru baktı. "Buna katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm, İmani. Bu şekilde savaşmak zorunda olduğun için de öyle ama ben..." Derin bir nefes aldı. "Kardeşimizin atını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Tekrar elini tuttum. "Lütfen, kendi güvenliği için bir kez daha düşün."

"Kendi kararlarımı verebilecek yaşta'yım," dedi inatçı bir tavırla.

Evet, aptalca kararlar, diye düşündüm ama karşı çıkmadan yanından geçip dar geçide girdim. Aç kum ayakkabılarımızı emiyor, her adımımız soluk sesi gibi geliyordu. Birkaç dakika içinde atlarımızın kişnemeleleri kayboldu, basık hava durgunlaşarak mezar sessizliğine büründü. Tepelerden gelen rüzgârın uğultusu, kenarlardan yuvarlanan ve sarp kayalıklardan aşağı seken çakıl taşları... Bunların dışında dünya sessizliğe büründü. Tamamen yalnızmışız, Sahir'de yaşayan son varlıklarımız gibiydik. Ama değildik.

Bir sonraki dönemeçte oyma taştan bir kemerle karşılaştık; zamanında geçidi kapatan bronz kapı artık paslanmıştı

ve açtktı. Onun ötesinde taştan bir havuzun olduğu bir avlu görünüyordu. Raad, havuzun yanında durmuş bizi izliyordu.

Amira, "İşte!" diye soluyarak aceleyle ilerledi. "Gördün mü? Onu bulacağımızı biliyordum."

Kardeşimi tutup geri çektim. Beni duraklatan sadece Raad'ın görüntüsü ya da bizi buraya kasten getirdiğine dair içime doğan tuhaf his değildi, mekânın kendisiydi. Zamanla tüm görkemini yitirmiş, kayalardan oyulma eski bir meskendi burası. Avlunun karşı duvarının açık bir kemerin etrafına oyulmuş sarmal sütunlardan oluşan muhteşem bir görüntüsü vardı. Duvarların farklı yerlerindeki asimetrik pencereler dışarıya bakıyordu, spiral korkuluklu aşınmış merdivenler göçük kapılarla buluşuyordu ancak açık kalan bazıları insanı dağın gizli derinliklerine çağırıyordu. Taş banklar ve ölü sarmaşık dolu vazolar avlunun ortasındaki çatlak parke taşlarını süslüyordu. Yeni olan tek şey havuzun yanında duran, ahşap ve pirinçten yapılmış ters konik şeklindeki haberci kulesiydi. Boyu benimkinin yarısı kadar vardı. Bu kuleler kullanımdayken yanan baharatların güzel kokulu dumanı, gökyüzünü titreten bir sütun hâlinde içinden yükselir ve farklı kokuları tanımak üzere eğitilmiş uzaklardan gelen haberci şahinlerin dikkatini çekerti.

"Buraya uygun durmuyor," dedim.

Amira yüzünü buruşturdu. "Neden biri buradan mektup alsın ki?"

Bilmek istemiyordum. Raad'ın güvenliğini sağlamak için sabırsızlansam da Qalia'nın en seçkin at efendisi olan babamız, bana kaçan bir ata asla aceleyle yaklaşmamam gerektiğini öğretmişti. Aksini yaparsam onu ürkütürdüm. Geçitte dikkatlice yürümeye başladım ama rüzgârın uğultusunu duyunca duraksadım.

"Bekle," diye fısıldadım.

Rüzgârın, dağların oluklarından ve yarıklarından bize doğru hızla ilerleyişini dinleyerek bekledik; sesi giderek yükseliyor, gevşek

kayaları yerinden oynatırken öfkeyle takırdıyordu. Birdenbire mızrak hızıyla geçide dolarak avluyu görmemizi engelleyen bir kum dalgası oluşturdu. Bir adım geri çekilerek ellerimi gözlerime siper ettiğim sırada fırtınanın içinden bir şey çıktı.

Hayır, tek bir şey değildi. Birkaç taneydiler. Son derece uzundular ve insan şeklindeydiler. Ama kanlı canlı varlıklar yerine boğaz yakan bir duman hâlindeydiler; titriyor, kaynıyor, silüetlerinin belirsiz kenarlarındaki çürümüş dillerle havayı ya-
hıyorlardı. Göz çukurları oyuk ve boştu, burunları yılan burnu gibiydi, ağızları yoktu.

Amira elimi kavradı. "Onlar?.."

"Evet, cinler."



En uzun cin, siyah bir duman tabakası üzerinde süzülerek ilerledi. Su sesi duyuyor, herhangi bir çöl gecesinden daha soğuk bir ürperti hissediyordum.

“Git buradan,” diye tısladı rüzgârın uğultusuyla.

“Uzaklaş,” dedim Amira’ya. Tırnaklarını avucuma geçirip cinlere bakmaya devam etti. Kaç tane olduklarını bilmek imkânsızdı. Titreyip duruyor, ikiye katlanıyor, ardından dağılıp sonra yeniden bir araya geliyorlardı. Değişmeyen tek şey, bize doğru süzülen ortadaki cindi. Amira’nın parmaklarını kolumdan koparıp ittim.

“Git, *hemen*.”

Birkaç kez şaşkınlıkla gözlerini kırptırdıktan sonra yarındaki bir kaya parçasının arkasına kaçtı.

“Sen buraya ait değilsin,” dedi cin.

Büyü yatkınlığımı yönlendirebildiğim, uyluğuma bağlı hançeri çektim. Cilalı kabzası ve su dalgası desenli çelik bıçağıyla değerli bir aile yadigarıydı, Kalkanlara katılarak Büyücüler Tarikatı’na kabul edildigimde teyzem hediye etmişti. Ayrıca her şeyden çok çelikten korkan cinlere karşı mükemmel bir silahtı. Onu çekerken misranın büyüünü de çağırdım. Bu sabah bir

bardak dolusu çay içtiğim için damarlarımda kolayca dolaşmaya başladı. Mavi-beyaz parlayıp uzun bir kılıca dönüşen hançeri cine doğrulttum.

"Gidin buradan yoksa sizi kendi ellerimle yok ederim!"

Kötücül kahkahalarını duyunca ensem karıncalandı. "Göreceğiz," dedi liderleri.

Dumandan koluyla hücumla geçti. Kol sertleşerek ucu keskin bir mızrağa dönüştü, hayatıma son vermek için boynuma değmesi yeterliydi. Sola doğru kaçtım. Mızrağın pelerinine saplandığı yerde kumaş parçalandı. Mızrak geri çekilirken cin beni dikkatle inceledi. Zaman gerildi; belirsizliğin uzayan gölgesinde nefesini tutmuş bekliyor gibiydi. Ardından nefes verdi.

Cinler bir duman seli hâlinde üzerime üşüştiler. Biri göğsüme mızrak savurdu. Eğilmemle başımın üstündeki hava ikiye bölündü. Ayağa fırlayıp kılıcı cinin bedenine sapladığımda etrafa korkmuş ak yemler gibi dumanlar saçıldı. Cinin çığlığı kafatasımışırdı. Öyle ki kafatasım zonklayıp basınçtan kırılmak için can atar hâle geldi. Amira uzakta acı içinde inliyordu.

Bir diğeri üzerimde, pençeye benzeyen bir şeyle saldırıyordu. Saldırıdan sıyrılıp kılıcımı var gücümle savurarak başını gövdesinden ayırdım. Cin küle dönüşmeden önce boynunun kökünden mürekkep karası kan fışkırdı. Derken etrafımı saran dumandan daha da fazlası ortaya çıktı. Hepsi bana küçümseyerek bakıyor ve kahkaha atıp duruyordu. Onları yakıp kül ettim ama karanlıkta yanan meşalenin etrafına üşüşen ağgözlü böcekler gibi gelmeye devam ettiler. Kılıcım benim bir parçamdı, onu bir uzvummuş gibi içgüdüsel olarak kullanıyordum. Çemberi yarmam gerektiğinde sırık gibi uzuyor, cinin tekiyle aramdaki mesafe azaldığında bir hançer kadar kısalıyordu. Bir mızrak gibi saplanıyor, bir kılıç gibi parçalıyordu. Cinler çizmelerimin etrafında kül yığınınına dönüştüler. Yatkınlığımı kullanmak kendimi bütün ve eksiksiz hissetmemi sağlıyordu. Normalde kırık parçalardan oluşuyordum da sanki büyü onları sorun-

suzca birleştirebilecek tek tutkaldı. Misra içimi sardı, bıçak değiştiğinde büyüm kabardı, yavaş yavaş azalarak tükeniyordu. Öfkemi savaşa döküyordum ki Atheer öldüğünden beri yaptığım tek şey buydu. Etten çok çelik olana kadar kalbimi katılaştırıyordum. Hem yenemediğim sefil duygulardan hem de abimin beni bilgilendirmeye değer görmediği nedenlerle terk ettiğine dair öfkeli korkumdan kurtulmak için kendimce savaşıyordum.

Cinlerden biri çığlık attı. Dağlar inledi ve kaya duvarlarda çatlaklar oluştu. Burnumdan ılık kan sızıyordu. Hatta kulaklarımdan da... Karşımdaki cini yere sererek önümü kapatan dumanı dağıttım. Bir başkasına saldırıyordum ama sadece lider kalmıştı. Birden silah tutan elime vurdu. Tenimin altında şiddetli bir yanma başladı, parmaklarım kasıldı ve kılıcımı düşürdüm. O acayip uzuvlarından birini uzattı ve kılıcı tekmeleyerek uzaklaştırdı.

"Hayır," diye bağırdı Amira saklandığı yerden. "Kes şunu, ona zarar verme!"

"Buradan geçmeyeceksin, Cin Avcısı," dedi cin.

"Demek beni biliyorsun." Uzun kılıcım birkaç metre ötedeki kumların üzerine atılmıştı. Kolumu aşağıda tuttum ama zihnimden kılıcı çağırırken elimi uzattım. Bu yaptığım sanki kayıp bir parçama ulaşmak gibiydi. Ben bendim ama aynı zamanda bıçak da bendim ve her iki varlığım da bu bölünmüşlüğü geçip yeniden bir araya gelmenin peşindeydi.

Cin kalbime saplamak üzere bir mızrak kaldırdı. "Acımasızlığının namı çok uzaklara yayıldı. Ölümün de öyle olacak."

"Günü geldiğinde," dedim dişlerimi sıkarak, "her canlı ölümü tadacaktır." Kılıç kayarak yavaşça döndü ve kabzası kumların arasından havaya fırladı. Elimi uzattım. Kılıç havayı yarıp avucuma yerleşti. "Ama bugün o gün değil."

Hırlayan cinin mızrağından kaçarak parlayan kılıcımı göğsüne sapladım. Çığlık attı ve ipekten bir perde gibi düşüp kül yığınına dönüştü. Rüzgâr uğuldamayı kesti, kum ve çakıl

taşları belli belirsiz dokunuşlarla üzerime yağdı. Kılıcı hançere dönüştürdüm ve ardından kınına soktum.

Ellerimle dizlerimin üzerine çökünce Amira koşarak yanıma geldi. "Bu hayatımda gördüğüm en zekice şeydi! Sen olmasaydın ölmüş olurdum."

Ter yüzümden süzülüyor, parmaklarımın arasındaki kuma damlayarak küçük havuzlar oluşturuyordu. Bir damla kırmızı da onlara katıldı, sonra bir tane daha. Amira alnımdan öpüp bana öyle sıkı sarıldı ki kalbim ağzımdan fırlayacak gibi oldu. Şikâyetim yoktu çünkü aylardır ilk kez bana bu kadar yakın davranıyordu.

"Pekâlâ Cin Avcısı, o cin bile senin kim olduğunu biliyordu. Yaralandın mı?" Örgümden kurtulan kahverengi tutamlarımı geriye taradı. Ardından büzülmüş dudakları ve çatılmış kaşlarıyla önce zonklayan kulaklarımı, sonra kanayan burnumu bir şifacı gibi inceledi.

"Ben iyiyim," dedim eldivenimi elimden sıyrarak. Elim çoktan su toplamaya başlamıştı.

Keskin bir nefes aldı. "Acıyor olmalı. İşte." Çantasından bir matara çıkarıp yanan derinin üzerine su döktü. Yüzümü buruşturdum ama o işini bitirene kadar elimi minnetle orada tuttum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bir eşarpla yüzümdeki kanı silmeye başladı, bakışlarımı yakalamaya çalışıyordu. "Sence Raad buraya neden geldi? Ve o şeyler tarafından saldırıya uğramadan nasıl içeri girdi?"

Ayağa kalktım. "Bilmiyorum ama öğrenmek istiyorum."

Kemerin altından avluya doğru yürüdük. Raad havuzun kenarında durmuş, Amira'nın burnunu haberci kulesinin açık tepesine dayamasını izliyordu.

Amira irkildi. "Bu rütsü karışımının kokusunu daha önce de almıştım... Atheer'in odasında. Yanılıyor muyum?" dedi.

Azıcık koklamam bile Amira'nın şüphelerini doğrulamama yetti. "Hayır," diye mırıldanırken kulenin dibindeki yanmış kömür yatağını incelemek için eğildim.

"Bir de şuna bak."

Kulenin yanında bir sandalye bulmuş ve sandalyenin etrafındaki kumdan bir şey toplamıştı. Avucundaki soluk renkli sarmalları tanıyordum. Odun talaşıydı.. Bu gerçek olabilir miydi? Atheer boş zamanlarında heykelcikler oyar ve onları özel günlerde bize hediye ederdi. Evde küçük, gerçekçi bir aslanım vardı; bakmaya dayanamadığım için şifonyerimin en alt çekmece-sine tıktırmıştım. Atheer dinlenirken bile ellerini bir şeyler üretmekle meşgul ederdi. Akşamları arka verandada oturur, bukleleri alnına düşerken gittiği görevde gördüğü bir hayvanı şekillendirir, parmakları oyma bıçağını ustalıkla kullanırken ruhunu sevgiyle eserine dökerdi. Ortadan kaybolmadan önceki aylarda birçok kısa av gezisine çıkmıştı. Bunlar gerçekten av gezileri miydi yoksa buraya yaptığı ziyaretleri gizlemek için bahaneler miydi?

Bakışlarım sandalyeyle kule arasında gidip gelirken onu zihnimde canlandırdım. "Burada oturmuş, bir haberci şahinin gelmesini beklerken odun yontuyordu..."

"Ama bunu neden Qalia'da yapmadı?"

"Belki de bu mektupları aldığı kimsenin bilmesini istemedi." Ana kemerin yanında, yerde duran gümüş bir fenere doğru ilerledim.

Amira arkamda Raad'ın yelesini okşuyordu. "Bizi buraya sen getirdin, değil mi? Hey, Imani, nereye gidiyorsun?"

"Çantanda kav kutusu var mı?"

Koşarak yanıma geldi ve omzumun üzerinden girişe bakarak elime bir kutu tutuşturdu. "Gerçekten Atheer'in oraya girdiğini mi düşünüyorsun?"

Feneri bir kibritle yakıp başımın üzerine kaldırdım. "Bunu bilmenin tek yolu var."

Geniş koridora girdik. Tonozlu tavanı aydınlatan ılık, hurma ağaçları ve saz demetlerinden oluşan motifleri ortaya çıkardı. Duvarlara Sahir'in soluk manzaraları kazınmıştı: otlaklar, dağlar, kumul denizi... Koridor sütunlu bir salona açılıyordu ancak karanlık tavan ve duvarları kaplayarak akıl almayacak kadar geniş bir alanda olduğumuz hissiyatı uyandırıyor. Ayağımızın altındaki taş döşemelere kırık sütun parçaları saçılmıştı. Fenerin aydınlattığı küçük alanı tarayarak enkazı dikkatle seyrettim.

"Burayı sevmedim," diye fısıldadı Amira.

Ben de sevmedim. Mantığım, attığım her adımın son adım olması için bana yalvarıyordu ama yine de devam ettim. Mantıktan çok daha güçlü bir şey beni buna zorluyordu: sezgi. Atheer öldüğünden bu yana uzun geceler boyunca beni uyutmayan, gerçekten bitip bitmediğini merak ettiren şeyin aynısı... Artık bitmediğini hissediyordum.

Birkaç dakika daha temkinli adımlarla ilerledikten sonra ılık, bir yatak örtüsünü, boş bir su testisini ve sağlam bir sütunun dibine itilmiş bir kilimin üstündeki tahta sandığı aydınlattı. Sürünerek halının üzerine diz çöktüğümüzde görüş alanım kenarlardan titreşmeye başladı. Elyaf altımızdan kayarken elmalı nargile, kum ve ahşaptan oluşan bir koku yaydı. Amira'nın soluğu kesildi.

"Atheer buradaydı," dedi parmaklarını halının üzerinde gezdirerek.

Melankolik yudumlarla bu karışımı içime çektim. Atheer'in battaniyelerine ve yastıklarına sinen kokunun aynısıydı; tunikleri ve şalvarı evde kimsenin hâlâ değiştirmeye cesaret edemediği odada, dolabında asılı duruyordu. Zamanın unuttuğu odaydı o, cenaze günü babamın kapısını kapadığı ve bir daha hiç açılmayan oda. Atheer'in gülümseyen yüzünü bir yıldır hiç olmadığı kadar berrak bir şekilde hayal ettim. Kehribar rengine çalan nazik bakışlı kahverengi gözleri, içlerinde sürekli parlayan güneş, neredeyse hep şaşkınlıktan kalkık duran gür kaşları, babamla

dalga geçtiğinde yüzüne yayılan muzip sırıtış... Babam onu o kadar çok severdi ki o ciddi adam, oğlunun sinsî şakalarına sadece yüksek sesli bir kahkahayla karşılık verirdi. Ama ben bir tek Atheer'in yüzünü görmüyordum. Burada, bu mekânda onun manyetik varlığını da hissediyordum. *Onun mekânında...*

Feneri yere bıraktıktan sonra ahşap sandığın üzerini kaplayan tozu sildim. Parmaklarım titriyordu. Çengelli bronz mandalın kilidini açıp kapağı kaldırmamla karşıma küçük bir eşya yığını çıktı. En üstte Atheer'in pipolarından biri duruyordu; cilalı ahşap sapına zarif bir çizgiyle adının ilk harfi kazınmıştı.

"Bunu ona babam vermişti," dedi Amira, sonra arkasını dönüp yüzünü ellerine gömerek hıçkırdı.

Kederime karşı koymanın bir faydası yoktu. Mis gibi kokan pipoyu göğsüme bastırarak ağladım. Kız kardeşimin önünde ağlamaktan utanıyordum. Ben, lanet olasıca Cin Avcısı, kayıp bir bebek gibi zırlıyordum. Ancak beklenmedik derecede yoğundu kederim. Gözyaşlarım ne kederimi olduğu gibi yansıtacak kadar güçlüydü ne de o kadar fazlaydı. Göğsümü sıkıştırıyordu, sivriydi, acı veriyordu, asla bulamayacağından korktuğum bir serbestlik için isyan ediyordu.

Diğer eşyaları, sanki antik bir eseri ortaya çıkarmışız ve en ufak bir nefes ya da sert bir tutuş bile onları toza dönüştürecekmiş gibi dikkatle inceledim. Tüy kalemler ve bir sürü kâğıt, yarısı dolu bir mürekkep hokkası, bir mum damgası ve kav kutusu, mumlar, haberci kulesi için bir tütsü karışımı, bir kese baharatlı tütün, Atheer'in en sevdiği renkli nohut şekerlerinden oluşan yarısı yenmiş bir çerez paketi hatta sandığın köşelerine yığılmış birkaç misra tanesi bulduk. Büyük bir parşömen açtım.

Amira eğilerek, "Bu galiba bir... harita," dedi.

Fakat daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Sahir yerine onun dışındaki dünyayı ya da en azından bir bölümünü tasvir ediyordu. Daha önce hiç görmediğim veya bizimkine bu kadar benzeyeceğini düşünmediğim bir dünyaydı bu.

"Alqibah Krallığı," diye okudum yüksek sesle. Parmağımı işlemedeki kusursuz detayların üzerinde gezdirdim. Gökemli kaleleri koruyan yüksek duvarlarıyla şehirler, alabildiğine uzanan tarım arazileri, ormanlık dağlar, kabarık bulutların örttüğü yüce zirveler, *Azurite Nehri* diye bir yeri temsil eden dalga dalga, çatallı çizgi...Bu muazzam kara parçasındaki kasaba ve şehirlerin arasında kalın bir şerit uzanıyordu: Baharat Yolu. Alqibah'ta Baharat Yolu'na bağlı olmayan tek bir yer vardı: Kafatası sembolü ve *Sahir* kelimesiyle işaretlenmiş çöl.

Amira o kadar yaklaştı ki burnu haritaya değiyordu. "Ruhlar aşkına, *bizim* bulduğumuz yer burası mı?"

"Olamaz," dedim ama içimdeki korku öyle demiyordu. Sahir haritalarımızın köyleri, kasabaları ve Qalia şehrini gösterdiği yerde, bu harita hiçbir şey göstermiyordu. Kumlar'ın ötesindeki dünyaya ait haritalarımızın hiçbir şey göstermediği yerdeyse bu harita köyleri, kasabaları ve şehirleri tasvir ediyordu. Yabancıların bizi nasıl gördüklerini kabullenmeye çalışarak uzun süre haritaya baktım. Görmüyorlardı. Biz görünmezdik, dünya da bizim için görünmezdi. Halkımızın Büyük Ruh'la kadim ve bozulmaz bir anlaşma yaptığını küçüklüğümden beri biliyordum. Sahir'i korumamız için bize büyü bahşedilmişti ama hem büyüü hem de Sahir'i korumak için kendimizi yabancılardan saklamamız gerekiyordu. Durumu biliyor olmama rağmen bu beni tahmin edemeyeceğim ölçüde etkiledi. Belki de sınırlarımızın ötesinde yatan şey, çocukluğumuzdan beri bize öğretilen acımasız ve vahşi doğaya hiç benzemediği içindi.

Gözlerimi haritada Sahir'in bir başına durduğu yerden ayırmak zor olsa da incelenecek daha çok şey vardı. Atheer notlar almıştı. Şehirler *düşmüş* olarak etiketlenmiş, Baharat Yolu'nun bölümleri daire içine alınmış, oklarla hudutlar gösterilmiş, diğer yerlerse çarpılarla işaretlenmişti.

Popomun üzerine oturup tozlu karanlığa baktım. "Bu harita gerçek olamaz."

"Öyle olmalı..."

"Ağzından çıkan kulağın duysun. Burası Konsey'in bize anlattığı dış dünya değil."

"Biliyorum ama..." Amira dudağını çiğnedi. "Gerçek olmasa neden çizilsin ve bu kadar detaylandırılsın ki? Hem bunu kim yapsın?"

Yetersiz bilgilerle cevap veremeyeceğim sorulardı bunlar. "Bu imkânsız," diye mırıldandım. "İmkânsız işte!" Parşömeni tekrar elime aldım. "Bu harita sahiden gerçekse Atheer onu Sahir'deki herhangi bir yerden satın almış olamaz."

"Sahir'in dışından, şu Alqibah Krallığı'ndan mı almış?" Amira'nın irileşen gözleri haritanın üzerinde geziniyordu. "Ama Kumlar'ın büyüünü aşabilen gizli yolları sadece Konsey biliyor."

"Sadece Konsey ve kardeşimiz."

Bunun üzerine eğildi ve sanki gözetlenme ihtimalimiz varmış gibi sesini kısarak, "Sana bir şey söylemeliyim," dedi. "Annem ve babam bir keresinde eski Arazi Bakanı'nın hastalandıktan sonra nasıl değiştirilmek zorunda kalındığını konuşuyorlardı. Bunu hatırlıyor musun? Atheer onlara kulak misafiri olmuş ve bana bakanın hasta olmadığını, *yolsuzluk yaptığını* söylemişti. Sığınaktaki bir işçi onun kasadan para aldığını fark etmiş, yerine başkasının getirilmesinin asıl nedeni de buymuş. Atheer, Konsey'in sözlerine hiçbir zaman körü körüne güvenmemem konusunda beni uyardı. 'Bize pek çok konuda yalan söylüyorlar,' dedi." Bakışlarımı haritada baktığı yere çevirdim. "Sanırım kastettiği buydu," dedi. "Bazı nedenlerden dolayı ağzını sıkı tutmak zorundaydı ama yine de bize dış dünya hakkındaki gerçeği anlatmaya çalıştı. Bize Sahir'in kendi başına bir bölge olduğu öğretildi ama bu harita bizim Alqibah'ın bir parçası olduğumuzu gösteriyor. Şuna bak. Yollar, şehirler, bir krallık ve daha pek çok şey var."

Birbirimize asık suratlarla baktıktan sonra sandığa döndüm. Sandıkta cevap aradım. Beni içine sürükleyen bu kaos

girdabını düzene sokacak bir şey... Birkaç parşömen çıkardım. Sahir diline yeterince benzerlik gösterdiği için okuyabildiğim garip bir dilde yazılan mektuplardı bunlar. Atheer'e hitaben yazılmış, sadece bir ya da iki cümle uzunluğundaydılar.

İmparatorluk, Innareth Tapınağı'nın kuzeyindeki her şeyi ele geçirdi. Direnenler yakalanıyor ve kızıl bir nehir gibi akan sokaklarda idam ediliyor, diyordu biri.

Taeel-Sa'nın düşmesine az kaldı. Ne zaman döneceksin? Stoklarımız azalıyor ve diğerleri senin yokluğunda umutlarını kaybediyor, diyordu bir diğeri.

Tarihi çok daha ileri olan bir tanesini okudum: *Başka bir pusu kurmaya dair fikrin saflarda büyük destek görüyor. Dönüşünde malum planla ilerlemeye devam edeceğiz.*

Kâğıt elimde titriyordu, nefesim sığlaşmıştı. "Bu uydurma olamayacak kadar fazla. Atheer'in Alqibah'a girdiğinin kanıtı... Alqibah'ın *var olduğunun* da kanıtı... Her nasılsa Kumlar'ı aşmanın yolunu bulmuş ve yabancılarla tanışmış."

Son mektubu açarken Amira'nın elleri titriyordu. Daha okumayı bitirmeden ağlayarak iki büklüm oldu. Bütün canavarlardan hatta ölümün kendisinden daha çok o mektupta beni bekleyen korkunç gerçekle yüzleşmekten korkuyordum. Ama tam da dediği gibiydi; hakikat dikendi, gül değil. O dikenin yarısından sonsuza dek saklanamazdım.

Parşömeni aldım ve eğik yazıyla yazılmış mesajı gözden geçirdim.

A.,

Dün gece bizden üç kişi daha yakalandı. Rima da aralarındaydı. Baharat ikmaline ihtiyacımız var, benim de sana ihtiyacım var. Beni nerede bulacağını biliyorsun.

İyi yolculuklar, aşkım.

T.

“Baharat.” diye fısıldadım.

Mektup, gevşeyen parmaklarımdan kayıp dizlerimin üzerine süzüldü ama bakışlarım az önce durduğu yerdeydi. Dayanmaya çalıştığım her saniye ıstırap veriyordu, görünmez duvarlar arasında sıkışıp kalmıştım ve ciğerlerimi genişleterek nefes almaya çalışıyordum. O mektubu tekrar okumak ve kendimi orada yazanları kabullenmeye zorlamak istemiyordum. Bunu yapmak, zaten paramparça olan gökyüzünü tepeme indirecek ve dünyamdan geriye kalanları da yok edecekti. Peki ama başka ne seçeneğim vardı? Buradan gitmeli ve olanları unutmamalı mıydım? Ayı yutmak, bugün burada keşfettiğimiz şeyin anısını aklımdan silmekten daha kolay olurdu. Bu yüzden mektubu cesaretle değil, teslimiyetle elime aldım. Mürekkep dağılana ve gözyaşlarım görüşümü perdeleyene kadar mektubu defalarca okudum. Öyle ki artık istesem de bir daha okuyamazdım.

“Baharat... Misra'yı yabancılarla paylaştın,” dedim, sanki Atheer beni öbür dünyadan duyabilirmiş gibi. “Neden? İşler senin için önemli olan her şeyi unutturacak kadar kötüye mi gitmişti?”

Amira yerinden fırladı. “Kötüye mi? Mektubu doğru düzgün okumadın mı?” Parşömeni alıp sağ üst köşedeki bir karalamayı işaret etti. “Bak.”

Gözlerimi kıstım. “Nedir o?”

“*Tarih*. Kaybolmasından hemen hemen bir hafta önce. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?”

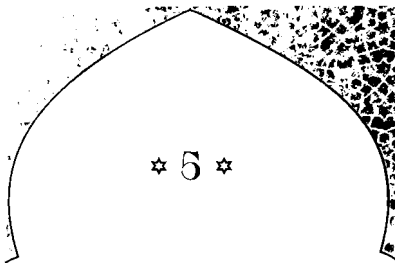
Çözmeye çalışıyordum ama zihnim iş birliği yapmayı reddediyor, kalbim kaburgalarımı dövüyordu. Acıyan kulaklarımda nabzımın gürültüsü daha da yükselmişti, o kadar yüksekti ki içinde boğuluyordum. Amira'yı da kendi düşüncelerimi de zar zor duyabiliyordum. Kardeşim beni sarstı.

“İmani! Anlıyor musun?..”

“O yaşıyor.” Sonunda sesime kavuştum. “Bu, Sahir’de kaybolmadığı ya da hayatına son vermediği anlamına geliyor. Bu, hayatta... Alqibah’ta olduğu anlamına geliyor.”

“*Ever!*” diye bağırınca dizginlenemez sevinci salonda yankılandı. Kollarını bana dolayıp hıçkırarak ağladı ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. “Abimiz yaşıyor!”

Duzenleme
Ny.Ozlem



A mira'nın sevinci beni yükseklerle, tehlikeli yükseklerle taşıyan bir dalga gibiydi. Bu mektup bir kurtuluş değildi; beni mniyete değil ölüme çağıran bir vaha serabıydı.

"Atheer hayatta *olabilir*," dedim yüksek sesle.

Babam gibi yanaklarımı ellerinin arasına alıp sıktı. Bin yılı aşkın bir süredir klanımızı mükemmel kılan her şeyi somutlaştırmam için beni cesur, atılgan, yılmaz olmaya teşvik ettiği zamanlarda babam da bunu yapardı. Bu hareketin aşinalığı beni güçsüzleştirmeye yetmişti.

"Kardeşimiz Sahir'deki en zeki genç adamdır," dedi. "O hayatta, dışarıda, bizi bekliyor."

Başımı iki yana sallamaya çalıştım ama yanaklarımı sıkıyordu. "Kes şunu. Boş yere umutlanıyorsun."

"Hayır, onun hayatta olduğunu hep biliyordum. Üçümümüzün arasında çelikten daha güçlü görünmez bir iplik var, bizi birbirimize bağlıyor. Ben kalbimde ve ruhumda Atheer'in ipliğine hâlâ bağlı olduğumu hissediyorum. Bu mektup bunu kanıtlıyor." Karşı çıkmamak için kendimi tutmaktan kızaran yüzümü inceledi. Sonra iç çekerek beni bıraktı. "Onun hayatta olmasını istemiyorsun."

"Böyle söyleme, lütfen. Etrafına bak, Amira." Ellerimi haliya dağılmış eşyaların üzerinde gezdirdim. Her biri kafa karıştıran bir yapboz parçasıydı; hiçbiri birbirine uymuyordu. "Atheer'in mürekkebi ve kâğıdı vardı. Dışarıda da bir haberci kulesi... İnsanlara mektuplar gönderiyordu. Peki, neden bize hiç göndermedi?"

Ruhlar beni affetsin, Amira'nın gözlerindeki ışık söndü. "Bir açıklaması vardır," dedi usulca.

"Evet, var. O uzun zaman önce öldü."

"Bunu *bilemezsin!*" Boynunda kalın bir damar şişti. "Bir dakika öncesine kadar Kumlar'ın dışında şehirler olduğunu bile bilmiyordun!"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu haritaların doğru olduğunu varsayarsak Sahir'den ayrıldığında Atheer'in kendinde olmadığı çok açık ve hasta bir insan kendine gerektiği kadar iyi bakamaz. Şu Alqibah denen yere gitmek üzere yola çıktığını biliyoruz ama varıp varmadığını bilmiyoruz. Vardıysa bile bu mektuplarda bahsedilen korkunç şiddetten kurtulup kurtulmadığını bilmiyoruz."

"Öldü mü, onu da bilmiyoruz."

Aramızdaki parşömeni kaldırdım. "Amira, misrayı yabancılarla paylaşıyormuş. Büyüyü onlardan korumak için Yüce Ruh'a karşı kutsal bir görevimiz olduğunu biliyordu. Bunun yerine onlara *yardım etmek* için ailesini ve halkını terk etti! Bu bizim tanıdığımız Atheer'e hiç benziyor mu?"

Kızaran burnunu ovuşturdu. "Kendisi farkında olmasa bile yardımımıza ihtiyacı olan birine benziyor. Hayatta olduğuna inanmamıza ihtiyacı olan birine... Böylece onu evine, güvende olacağı ailesinin yanına getirebiliriz." Daha da yaklaştı. "Akla, mantığa, görebildiğin şeylere değer veriyorsun ama sadece bu seferlik umuda tutunsan olmaz mı? Umut olmazsa karanlığa gömülürüz."

"Umut," diye fısıldadım. Bir insanın bu kadar zavallı hissetmesi nasıl mümkün olabilirdi? Göğsümü bir ateş sardı, ko-
nuşmak bile acı veriyordu. "Ben sadece onun ölmüş olabileceği
ihtimaline karşı seni hazırlamaya çalışıyorum. Onun için ikinci
kez yas tuttuğunu görmek istemiyorum."

Bakışları sertleşmiş, kahverengi gözlerindeki sıcaklık don-
muştı. "Benim için üzülme. Onun yasını tutmaktan korkan
sensin."

"Hayır, be-ben korkmuyorum," diye kekeledim.

"Kayboluşunun hemen ardından göreve dönmenin, onun
ölümünü kabullenmek anlamına geldiğini mi düşündün ger-
çekten? Sadece yasını erteliyordun."

Ateş alevlenmişti, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyordu. "Bu
doğru değil," dedim boğulur gibi ama doğru değilse neden
köz yaşlarımı tutamıyordum?

"Arheer'in öldüğünden eminmişsin gibi davranıyorsun ama
kalbinde onun yaşadığına inanıyorsun. Aksini gösteren hiçbir
kanıt yoktu."

Kalbim tekledi. "Yeter artık, Amira! Bunu tartışmak is-
temiyorum."

Titreyen ellerimi sıcak, sabit duran ellerinin arasına aldı.
Bu beni fazlasıyla üzdü. Benim tereddüt ettiğim yerde küçük
kardeşim dimdik duruyordu.

"Onu şimdi bulmaya karar verirsen kaderini öğrenmek
zorunda kalacağından korkuyorsun. Öldüyse de acıyla nasıl
başa çıkacağını bilmiyorsun çünkü hiçbir zaman gerçekten başa
çıkmadın. Kalkanlara döndün, hiçbir şey olmamış ve hiçbir şey
değişmemiş gibi davrandın. Sandın ki... Ah, *Imani!*" Çatalla-
şan sesi kalbimi parçalıyordu. "Yasını hiç tutmazsan onu asla
gerçekten kaybetmeyeceğini düşündün ama görmüyor musun?
Hiç yas tutmazsan onu bir daha asla bulamayabilirsin."

Sözleri kulaklarımda çınladı. Ölümün peçesi kadar soğuk
ve kasvetli bir perde misali yoğun, karanlık bir hava üstüme

çöktü. Beni tamamen içine aldı. Ne olduğunu anlamadan güneşli arka bahçemizde buldum kendimi, üç yaş daha gençtim, kalbim çok daha aydınlıktı. Kalkanların adaylık sınavı için kılıç duruşları çalışıyordum. Bebek yüzlü Amira yakınlarda uzanmış, el aynasında cımbızla kaşlarını alıyordu. Kısa süre sonra bundan sıkılıp tarlada açan lavantalardan çiçek taçları örmeye başladı.

“Prenses Imani,” diye duyurarak elinde bir taçla yanıma geldi. Terli ve kirliydim, kılıcımı savurmanın ortasındayım ama yine de tacı başıma yerleştirebilsin diye eğildim. Zorunlu istirahatte olan Atheer, babamın yeni bir atı eğitmesine yardım ediyordu. Tam o anda kulübeden bir şey almak için yan geçitten aşağı indi.

Amira bir taç daha alarak memnuniyetle, “Ah,” dedi, “ve işte müstakbel kralımız.”

Atheer tek kaşını kaldırarak şöyle bir baktı ama çiçek tacı fark edince ciddiyetle bir dizinin üstüne çöktü. “Imani, beni kılıçla taçlandır. Uygunu bu,” diyerek beni yanına çağırdı.

Böyle şeyler için fazla büyümüş olduğumdan gözlerimi devirdim ama bir dakika sonra kıkırdayarak kılıcı onun geniş omuzlarına hafifçe dokundurdum. Amira çiçekten tacı onun dağınık buklelerinin üzerine koydu.

“Kral Atheer’i selamlayın,” dedi ve ben de zılgıt çektim.

Birkaç dakika sonra babam terli alnını kareli poşusunun ucuyla silerek geldi. “Atheer, neredesin?” diye seslenip Amira’nın ince bir tarakla kaşlarını taradığı ve benim yine görünmez düşmanlarımla savaştığım bahçeye baktı. Atheer omzuna astığı yedek dizginle alelacele kulübeden çıktı, tacı hâlâ saçlarını süslüyordu.

“Dizgini buradan aldım, baba.”

Babamın bakışları ona döndü. “Başındaki ne oğlum?”

Amira ve ben birbirimize baktık, tutmaya çalıştığımız kahkahalarla yanaklarımız şişmişti. Atheer’in bal rengi gözleri haylazlıkla parlıyordu.

"Bu yeni bir tarz, baba. Haberin yok mu? Bütün erkekler bunu yapıyor." Bize göz kırpmak için hafifçe döndü, sonra ıslık çalarak evin yanından yukarı doğru yürümeye başladı. Sevgili babamsa komik bir şaşkınlıkla sert, siyah sakalını kaşıyarak arkasından bakakalmıştı.

Anılar mutlu etmekten ziyade can yakıyordu. Keder içimi dağlıyor, öfkeyle karışıp kabarıyor, ruhuma doğru kıvrılıyordu. Benim bildiğim tek çareyse çığlık atmaktı. Amira bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğine dair güvence verirken kasvetli ışığa doğru acı içinde, boğuk sesle öyle çığlıklar attım ki... Ciğerlerim ağrıyana, boğazım yanana ve öğürmenin eşiğine gelene kadar çığlık attım. Gözlerimin önünde benekler belirene ve kendimi artık duymayana kadar çığlık atmaya devam ettim. Nefes almak için durduğumda hava hassas solunum yollarımda uğuldata, başım dönüyordu. Sırtüstü yere yığılarak nefes nefese ağladım. Sonra karanlıkta bir ayak sesi yankılandı.

Yangın ve yıkımın acı kokusu odayı doldurarak giysilerimi ve tenimi kapladı. Gözyaşlarım kesildi, nefes alışım bile sığlaştı. O koku olmasaydı bu hâlimle hayal görüp görmediğimi merak ederdim fakat koku kafamdaki tüm uyarı zillerinin çalmasına neden oldu. Lanetli bir şey burada, çok yakınımızdaydı. Tam da bu odada, bizimle birlikteydi.

Ayağa fırlayıp silahımı kuşandım, Amira da arkamda aynını yaptı. Parlayan uzun kılıcımı gölgelere doğrulttum. Canavarın kokusunu hâlâ alıyordum fakat karanlığın içinden çıkmıyordu.

"Vay vay, ne kadar etkileyici bir kılıç!" Sesi kılıçtan daha keskindi. Tuhaf biçimde hipnotize ediciydi. Bir cin olmalıydı çünkü başka hiçbir canavar konuşma maharetiyle ya da şeytanlığıyla bu kadar meşhur değildi.

"Seni bulacağım ve bulduğumda da sonunu getireceğim." Bedenimle Amira'nın önüne set çektim. "Sandığı topla. Acele et."

Diz çökerek beceriksizce kâğıtları topladı. Canavar bir zeytin ağacında oynayan rüzgâr kadar çevik ve özgür bir kahkaha attı.

“Kılıç, kötü şöhrətli Cin Avcısı’nın buyruğu altındaymış hem de. Demek Atheer’in kız kardeşisin. Büyülü yetenekleri göz önüne alındığında şaşırmamak gerekir aslında.” Duraksadı. “Benzerlik gerçekten olağanüstü.”

Daha hızlı solumama rağmen boğuluyormuş gibi hissediyordum. “Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Tanıyordum. Hem de çok iyi!..”

Amira arkamda toparlanmayı bıraktı. Omzumun üstünden ona baktım. “Boş ver onu. Yalan söylüyor, bu onun doğasında var.”

Tüm cinler konuşarak kandırırdı. Binlerce yıllık tarihi hikâyeler bize bunun tam tersini söylese de düşmanımız olmadıklarına bizi ikna etmeye çalışırlardı. Bir Kalkan olarak öğrendiğim ilk derslerden biri, bir cinin konuşmasını dinlemektense kulaklarını kesmenin daha iyi olduğuydu. En iyisi de onu öldürmek ve ona hiç şans vermemektir.

Buradaki cin iç geçirdi. “Cehaletin çok üzücü. Kardeşinin burayı kendi başına bulduğuna mı inanıyorsun? Benim kerpiçten evimde zarar görmeden bu kadar zaman geçirmesi tamamen şans mıydı? Hayır, Atheer ve ben arkadaşlık. Sohbetlerimiz sırasında senden bile bahsetmişti. Sevgili kız kardeşi İmani’den...”

“Yalan söylemeyi kes!” diye emrettim. “Kardeşimizi tanımıyordun, konuşmalarımızı dinleyerek elde ettiğin yetersiz bilgileri bizi kandırmak için kullanıyorsun. Bunun işe yaraya-
cağını düşünmen aptallık.”

Sessizlik oldu. Sonra bir yaz gecesi kadar sakince, “Anne-niz Zahra’nın Qalia Arşivi’nin Baş Âlimi olduğunu biliyorum. Babanız Muamer’in ünlü bir at efendileri soyundan geldiğini biliyorum. Teyzeniz Aziza’nın Misra Efendisi olduğunu biliyo-

rum. Düşün bakalım, konuşmanızda bu detaylardan bahsetmiş miydiniz?” dedi.

Amira yavaşça ayağa kalktı. “Atheer’i gerçekten tanıyor musun.”

Bu olasılık kâbus gibiydi. Vahşi doğada pek çok korkunç şeyle karşılaşmıştım ama burada durup ailemin adını söylemekten başka bir şey yapmamış olan bir gölgeyle konuşmak... çocukça bir korkuyla güçsüz düşmeme sebep oldu.

“Seninle yüz yüze konuşabilir miyiz?” diye sordu Amira.

“Sessiz ol,” diye tısladım ama o yanıma geçip kolunu kaygısızca karanlığa doğru uzattı.

“İmani sana zarar vermeyecek. Biz sadece kardeşimizle ilgili cevaplar arıyoruz.”

Kötücül bir şeyin gölgelerin arasından fırlayıp gelmesini bekleyerek kılıcımı sabit tuttum fakat karanlığı aydınlıkla takas eden, benim yaşlarımda ama aynı zamanda yaşı olmayan bir çocuktı. Doğal olamayacak kadar yakışıklı, ince, tilki gibi kurnaz bir yüzü vardı. Bu yüzün en önemli parçası, düz bir çizgiye benzeyen kaşların altındaki bir çift uykulu gözdü. Çizgili bir sırtlandan çalınmışa benzeyen siyah renkli bu gözler, uğursuz bir şekilde büyüleyiciydiler. Renkleri siyahtı, anlaşılmazlardı. Sahiplerinin doğası hakkında hiçbir şey ele vermedikleri gibi dost canlısı ya da kötü niyetli olduğunu hatta canlı olduğunu bile ele vermiyorlardı. Simsiyah saçları hareketli dalgalar hâlinde çenesine iniyor ve ikindi güneşinin altında kavrulan kumu andıran pürüzsüz, kahverengi tenini tamamlıyordu. İnce bedenine siyah şalvar üzerine uzun, sade ama hoş, siyah bir tunik giymişti. Yalınayaktı, ayak bileklerinden birini ince bir siyah boncuk dizisi süslüyordu. Görüntüште istirahat gününde evinde aylıklık eden biriydi.

“Benim adım Qayn. Niyetim size zarar vermek değil, tabii siz de bana zarar verme niyetinde değilseniz.”

"Biz de zarar vermek istemiyoruz." Amira korkusunu unutmuştu. Güçlü cinlerin, bizi kandıracaklarını düşündükleri çekici şekillere büründükleri konusunda onu uyaracak vaktim yoktu. "Atheer'i nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Onu Çöller'de umutsuzluk içinde buldum. On sekiz yaşından beri Konsey tarafından düzenli olarak gönderildiği Alqibah'taki bir keşif görevinden yeni dönmüştü."

Kalbime garip bir şey oldu, sanırım yan dönmüştü. "O zaman onu hiç tanı mıyorsun," dedim pek de inandırıcı olmayan bir sesle. Ama Atheer'in on sekiz yaşına girdikten sonra görevlerinin ne kadar uzadığı ve onları tek başına almaya başladığı gelmişti aklıma.

"Kardeşimiz bir Kalkan'dı," dedi Amira.

Qayn başını eğdi. "Öyleydi ve Konsey onun gizli ikincil görevini biliyordu; rutin olarak Yutan Kumlar boyunca gidip geliyor ve bulduklarını rapor ediyordu. Seleflerinin aksine Zahim, dünya meselelerinden haberdar olmak istemişti." Qayn çenesiyle yerdeki haritayı işaret etti. "Hayal ettiğiniz gibi çorak bir çöl yok, değil mi? Onların halkı size çok benziyor. Aslında akrabası nız. Aynı atalardan geliyorsunuz."

"Yalan." Kılıcım tuniğinin önüne sür tündü. "Bizim halkımız farklı."

Hem kılıçtan hem de benden etkilenmiş gibi görünüyordu, konuşurken her ikimizi de inceledi. "Ama Alqibah'ca okuyabiliyorsun. Sahirceyle aynı dil ailesine ait, biliyor muydun? Alqibahlılar Yüce Ruh'un büyü kutsamasına sahip değ iller elbette." Yarım ağız gülümseyince tek yanağındaki gamzesi ortaya çıktı.

"Atheer haklıydı," dedi Amira bana. "Konsey dışarıda hiçbir şey olmadığını söylerken yalan söylüyordu."

Birdenbire Atheer'in kaybolmadan önce söylediği ve yaptığı her şeyi hatırlayarak bu yeni ve korkunç bilgiyle yeniden yorumladım. Ama bunu yapmak aklımı bulandırmaktan başka bir iş e yaramadı. Atheer dünyamı başarıyla paramparça etmiş

ve düzeni koruyan yasaların altını üstüne getirmişti. Abimin ardından sürüklendim, sanki bir akıntıya kapılmışıyım da beni tutacak bir şey arıyordum.

“Ne olmuş yani?” diye karşı çıkarken alnımdaki teri sil-dim. “Kumlar’ın ötesinde şehirler ve bir krallık var. Atheer dediğin gibi bir İzci’ye bunu gayet iyi biliyor demektir. Peki, bu neyi değiştirir? Alqibah’taki insanlar bizim gibi Yüce Ruh tarafından seçilmedi. Onlar lanetli ve Atheer’in onlarla ilişki kurmaması gerekirdi.”

Qayn omuz silkti. “Atheer seninle aynı fikirde değildi. Bir görev sırasında Harrowland İmparatorluğu’nun gelişine tanık oldu. Bu yabancılar şu anda biz konuşurken Alqibah’ı yağma-lıyor, halka şiddetle baskı uyguluyor ve tüm bunlar krallığın kârlı baharat ticaretini kontrol etmek adına yapıyor. Anlaya-cağın üzere, misranın Sahir’e güç vermesi gibi baharatlar da Alqibah’a güç veriyor. Baharatlar krallığın can damarı ve bu yüzden Baharat Yolu’nun kontrolü kimdeyse krallığın kontrolü de ondadır. Bu Harrowlandliler, yani kendilerine ait olmayan toprağın kontrolünü çoğunlukla zorla ele geçirenler, sömürgeciler olarak adlandırılıyorlar.”

Amira yanıma yaklaştı. “Teyzem gerçeği bizden nasıl sak-lamış olabilir? Ruhlar aşkına, biz bir aileyiz.”

Göz ucuyla ona baktım. “Saçmalama. Bunların hiçbiri bizi ilgilendirmiyor, İzci olsun ya da olmasın buna Atheer de dâhil.”

“Konsey’i ilgilendiriyor ama, öyle değil mi?” Qayn başını yana yatırdı. “Atheer tanık olduğu katliam hakkında onları bil-gilendirdi. Alqibah’a yardım edeceklerini umuyordu. Malzeme, ilaç, yiyecek, ne olursa... Bencilce davranıp yardım etmemeye karar verdiler.”

“Hangi gerekçeyle?” diye sordu Amira.

“Böyle bir müdahalenin Yüce Ruh’u kızdıracığını ve Kum-lar’ın ötesine yapılacak büyük çaplı bir nakliyenin, halkınızın gizliliğini tehlikeye atabileceğini söylediler.”

"Haklıymışlar seni aptal!" diye çıkıştım. "Yabancılar bizim halkımız değil ki yeminimizi ve refahımızı riske atalım. Harrowland İmparatorluğu Baharat Yolu'nun sonunda, Kumlar'ın ötesinde neyin yettiğini ve bunlarla neler yapabileceklerini öğrenirse neler olur, hayal dahi edemiyorum."

"Aynı mantık kardeşini neredeyse mahvediyordu," diye cevap verdi Qayn usulca.

Boğazıma oturan yumruyu yutkunmaya çalıştım ama olmadı. "Neredeyse mi?" diye fısıldadım. "Başarılı olduğunu söyleyebilirim."

"Olabilir." Qayn dalgın dalgın salonun karanlık derinliklerine bakarken ortaya hoş, muntazam bir silüet çıktı. "Konsey'in ilgisizliği Atheer'i üzüp umutsuzluğa düşürdü. Onu bulduğumda hayatına son vermeye çalışıyordu."

"Ah, *Atheer*!" diye inledi Amira.

Boştaki elimle yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını sildim. "Ama son vermedi, değil mi?"

"Hayır, onu ben kurtardım. Buraya getirdim, su ve barınak verdim. Alqibah'taki müttefikleriyle haberleşmek için istediği zaman dönebileceği bir yer sağladım."

"Müttefikler mi? Kendilerine misra vermesi için onu kandıran kötü kalpli yabancılar demek istiyorsun."

Qayn, Çöller'i iki kez buzla kaplayabilecek soğuklukta bir bakışla beni ölçüp biçti. "Atheer'i yargılamadan dinledim ve o da bana bir arkadaş gibi davrandı."

Cevap veremeyecek kadar öfkeliydim. *Atheer benim* en iyi arkadaşımdı ama yine de duyguları hakkında benimle konuşmamıştı. Yabancıların ve bir cinin arkadaşlığını kendi kız kardeşine tercih etmesi için tesir altında bırakılmıştı.

Amira avucumun içindeki buruşmuş parşömeni aldı. "Burada Alqibah'a gittiği yazıyor. Şu anda orada olabilir mi?"

"Evet. En son konuştuğumuzda Konseyiniz Alqibah'taki insanlara yardım etmezse kendisinin edeceğini söylemişti. Har-

rowland İmparatorluğu'na karşı savaşıyan isyancılara katılmak üzere gitti."

Yüreğim ağzıma geldi. "Ruhlar aşkına, başından büyük derdi varmış. Bu mektuplar Alqibah'a gidip geldiğini ve yabancılar misra taşıdığını gösteriyor. Oradakilerin stokları şimdiye kadar azalmış olsa gerek. Atheer şu anda Qalia'ya dönmeye hazırlanıyor olabilir."

Qayn burnundan güldü. "Olabilir ama Atheer yıllarca Mab'et'inizden hayli etkileyici miktarda misra çaldı."

Amira'nın gözleri irileşti. "Yıllar mı? Bu doğru olamaz, biz sadece birkaç ay olduğunu sanıyorduk."

Duyduklarımın ağırlığı altında hâlâ ayakta durabilmem bir mucizeydi. "Eğer o zamandan beri hiç ara vermeden misra içiyorsa mantıklı düşünme yetisini çoktan kaybetmiştir."

Qayn, "Pek sayılmaz," dedi alay eder gibi. "Atheer kesinlikle hevesli bir büyücüydü ve büyüye olan toleransı normalden daha yüksekti. Ama çaldığı Baharat'ın neredeyse tamamını istifleyerek Alqibah'a gönderdi. Onu sandığınız kadar iyi tanıdığınızdan emin misiniz?"

Bu soru beni sarstı. Bıçağı Qayn'ın boynuna batırdım ve ucunun etrafında toplanan siyah kan birikintisinin tadını çıkardım. "Ondan bu kadar samimi bahsetmeye cüret etme, yılan. Atheer senin kardeşin değildi."

"O benim arkadaşımdı."

"Oyuncağındı," diye homurdandım. "Savunmasız, yanlış yola sapmış genç bir adamdı. Sense yardım için ailesine dönmeye teşvik etmek yerine onu daha da yoldan çıkardın. Çektiği acı seni eğlendirdi, değil mi?"

"Eğlendirmek mi?" diye cevap verdi Qayn, muğlak bir ses tonuyla. İfadesi duyusuzdu, inatçıydı. Bir mezara dikkatle bakmak gibiydi; bu toprağa ne ekersem ekeyim verim alamıyordum.

"Bunu hemen Konsey'e anlatmalısın," dedi Amira bana. "Kumlar'ı aşmanın yolunu sadece onlar biliyor."

Gözlerimi Qayn'dan ayırmadım. "Katılıyorum. Ama önce burada halledilmesi gereken bir mesele var."

Bir sırtışıla gerilen dudakları madeni bir paranın iki yüzünü andırıyordu; bir tarafı çekici, diğer tarafı itici. "Beni kastetmediğini umuyorum, Avcı. Ne de olsa kardeşinin Alqibah'taki gizli faaliyetlerini bilen tek kişi benim. Sohbetlerimiz esnasında bana tüm ayrıntılarını vermişti. Kumlar'ın ötesine giden yolu Konsey biliyor olabilir ama ya sonrası? Kimlerle iletişim kurduğunu ve onları nerede bulacağını sadece ben biliyorum ki kim olduklarını merak ediyorsan mektubu F harfiyle imzalayan genç kadının liderliğindeki bir grup isyancı oluyorlar." Kendini beğenmiş bir ifadeyle ölümcül keskinlikteki köpek dişlerini göstererek sırttı. "İçinde bulunduğun ikilemi şimdi anlıyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Amira.

"Kalkanlar karşılaştıkları her canavarı öldürerek Yüce Ruh'a hizmet etmekle mesuldürler," diye cevap verdi. "Ama İmani bunu yaparsa Atheer'i sonsuza dek kaybedersiniz."

Terli, su toplamış elimle tuttuğum bıçağı doğrulttum. "Bana bilmem gerekeni söyle, ben de hayatını bağışlayayım."

Boğazını sıyıran bıçağa aldırmadan kahkahayı bastı. "Ah, ne inandırıcı bir konuşma! Cın Avcısı dedikleri kişiden hem de! Hayır, burada tehditleri ve teklifleri yapan *benim*." Güzel ve köşeli yüzünden kötücül bir şeyin gölgesi geçmiş, sinsice ilerlemeden önce gözlerinde bir yılan gibi kıvranmıştı. "Alqibah'taki eski dostuma bir bakmak istiyorum. Bu nedenle seni kardeşinin son bulunduğu yere götüreceğim. Onu bensiz bulabileceğini düşünebilirsin ama emin ol ki bulamazsın. Birlikte saklandığı isyancılar gizlenme konusunda son derece becerikliler, üstelik ellerindeki tek umut oyken değerli büyücülerinden vazgeçmek istemeyeceklerdir."

"Beni hiçbir yere götüremezsin," dedim öfkeyle. "Kumlar'ı kaplayan büyü, gizli yolları bilsen de bilmesen de canavarları Sahir'de hapis tutar."

"Doğru," dedi Qayn başını sallayarak. "Gizli yolları tek başıma geçemem ama senin gibi bir insanın aracılığıyla..." Kaşlarını çatılırken şakağından bir damla ter aktı.

"Sen... sen bana *bağlanmak* mı istiyorsun?"

Elile sorumu geçiştirdi. "Zamanın kendisi kadar eski bir masal... Mutlu mesut olanlarda cin kendi isteğiyle bir eve bağlanır; güvenlik ve fiziki rahatlık karşılığında seçtiği efendinin dileklerini yerine getirir."

Kalkanlarla ilk yılmda bu kadim ritüel üzerine ders almıştım. Canavarları kendine bağlamak –hatta bazen istekleri dışında da yapılırdı– halkımızın büyü tarihinin ilk yıllarına kadar uzanıyordu. Ancak Büyücüler Tarikatı kurulduktan ve tüm büyü uygulamaları birleştirildikten sonra Konsey, Yüce Ruh'a ettiğimiz yemine aykırı olduğu gerekçesiyle bu eylemi yasaklamıştı. Tüm canavarlar gibi cinler de Yüce Ruh'un düşmanıydılar. Fakat yaratıkların karşısındakini aldatmaya olan eğilimleri göz önüne alındığında birini uzun süre yakınında tutmak özellikle tehlikeliydi.

"Bağlamak yasaktır," dedim.

"Yalanlara kanma. Bağlanmanın sana hiçbir zararı dokunmaz," diye karşı çıktı Qayn. "Gerçi ölçülebilecek gücüm olmadığını itiraf etmekten utanıyorum. Bana hükmetmek büyü bakımından pek işine yaramayacak ama sana özgürlüğümü vereceğime ve arayışına yardım edeceğime söz veriyorum. Abini kurtardıktan sonra beni serbest bırakırsın."

Gözlerimi kıstım. "Bu teklifi neden yapıyorsun?"

"Eh, belki o zamana kadar iyi niyetime ikna olur ve hayatımı bağışlama sözünü gerçekten yerine getirirsin. Yaşamayı çok seviyorum, anlıyor musun?" Hınzır gülümsemesini bastırdı. "Ayrıca *bu*, Kumlar'ın ötesini görmek için uygun bir fırsat. Sahir'de bu kadar uzun süre kapana kısılmış olmak son derece sıkıcı."

Duyduğum nefrete rağmen kendimi gülmekten alamadım. "Tabii ya! Yaptığın her şey kendi heveslerine hizmet ediyor.

Eğlence olsun diye kardeşimi oyuna getirdin, şimdi de Alqibah'ı gezebilmek için bana bağlanmak istiyorsun." Bıçağı ittim. "Bana bilmem gerekenleri söylemeyi reddedersen cevapları senden zorla alırım ve seni öldürmem için yalvarmanı sağlarım."

"Aptal kız, ben asla boş konuşmam," dedi ağır ağır. "Bana işkence edersen kaçarım. Sana beni öldürmekten, kendime de kardeşinin son yerini mezara götürmekten başka seçenek bırakmam. Gideceğim yer neresiyse oradan bilgi alma konusunda bol şans!"

"Alard," diye karşılık verdim. Yeraltı dünyası, Dönüşü Olmayan Ülke... Sırıltısı obsidyen gözlerine ulaşmamıştı. "Alard, öyleyse. Teklifimi sundum, Avcı. Alabileceğinin en iyisi bu."

"Kabul et," dedi Amira hemen.

"Ne? Güvenli değil..."

Tuniğimi çekti. "Atheer de güvende değil! Ruhlar aşkına, abimiz dışarıda bir yerlerde savaşıyor. Onun iyi olduğundan emin olmalıyız."

"Biz derken? Sen bu işe karışmı..."

Ayağını yere vurdu. "Of, şimdi sırası değil seni inatçı eşek! Bunu yapamayacak kadar korkaksan ben yaparım. Qayn, bana bağlan."

Onu geri çektim. "Dur bakayım. Büyüğün olarak seni bundan menediyorum!"

Elimi üzerinden itti. "Benden büyük olman sana hür iradem üzerinde söz sahibi olma hakkı vermez. Qayn, bana ne yapmam gerektiğini söyle!"

"Amira!" diye bağırdım ama Qayn öfkeli çıkışımı böldü.

"Teklifin için minnettarım, canım ama bir tek İmani'ye bağlanacağım."

Sevinmeli miydin yoksa dehşete mi düşmeliydim, bilmiyordum ki ikisi de hoş değildi. Amira'ysa çok üzgündü.

"Neden?" diye sordu.

Qayn bana gülümserken gözlerinde ölümcül, sinsi bir şey dans ediyordu. "Cin Avcısı'nın bir cini kendine bağlaması asla es geçemeyeceğim kadar ironik."

Ellerim onu öldürme arzusuyla yanıyordu ama gönülsüzce de olsa teklifini değerlendirmek zorundaydım. "Dürüstlüğüne nasıl güvenilebilirim?" diye sordum.

"Değilsem bağımızı çözer ve beni öldürürsün. Ama doğruyu söylüyorum Avcı. Bıçağın ucundayım, başka hiçbir şeyim de yok. Yanılmıyorsam senin de başka bir şeyin yok."

"Lanet olsun sana!" diye tısladım. İblis haklıydı, başka ne seçeneğim vardı ki? Aksi takdirde bilmem gerekenleri bana söylemeyecekti. Onu öldürürsem cevaplar elimden kayıp giderdi, onu serbest bırakırsam cinin Çöller'de kaybolup gidişini seyrederdim. Annem ve babamı oğullarıyla yeniden bir araya gelme mutluluğundan mahrum mu bırakacaktım? Ya da onun hayatta olduğuna dair umudunu hiç yitirmeyen Amira'yı? Peki ya kendimi? Atheer gittiğinden beri hiç deliksiz uyku çekmemiş, onu düşünmeden tek bir saat bile geçirmemiştım. Öldüyse hiçbir şey değişmeyecekti. Bir yıldır zapt ettiğim acı, kurduğum setleri yıkıp beni boğacaktı ve ben de kalan nefesimle diğer kıyıya çıkabilmek için dua edecektim. Ancak Atheer'in hayatta olma ihtimali varsa bunun peşinden gitmek benim görevimdi. Yüce Ruh beni affetsin ama sonunda paramparça olan ailemin parçalarını yeniden bir araya getirebileceksem binlerce yasayı çiğner ve hayatımı riske atardım.

"Pekâlâ," dedim dönüp Qayn'a bakarak. Cin sırtırken Amira rahat bir nefes verdi. "Tek bir şartla! Elimde bulunan bir nesneye bağlı olacaksın, ruhuma değil. İtiraz istemiyorum. Benim gözlerimle bakıp benim kulaklarımla etrafımda olup biten her şeyi dinlemene, düşüncelerime ve anılarıma erişmene izin vermeyeceğim. Bir nesneye bağlanırsan algın sınırlı olacaktır."

Cin abartıyla iç geçirdi. "Bana hiç güvenmiyorsun. Sanırım bu isteğin kabul edilebilir."

"Güzel. Kullanabileceğimiz bir gaz lambam var."

"Yalnızca bıçağına bağlanırım."

Kıkırdamaya başladım. "Neden? Varlığını 'güçsüz' addeden iblis, kendini sıradan bir gaz lambasının içinde yaşamaya yakıştıramadı mı?"

"Sonsuza dek kayıplara karışacak bir gaz lambasının içinde tutsak kalmak istemediğim için beni affet." Qayn sesini iyice alçalttı. "Ama Qalia'nın kendisi kadar eski olan o bıçak senin yanından hiç ayrılmıyor, değil mi? Ona olan bağlılığın benim türüm arasında bile efsane hâline geldi. Uyurken bıçağı baş ucunda tuttuğuna bahse varım."

"Yastığının altında," diye düzeltti Amira.

Qayn bunu öyle eğlenceli buldu ki göğsünün derinliklerinden bir kahkaha yükseldi. "Bu daha iyiymiş."

Atheer'e dair tüm sevgime ve korkuma rağmen kılıcımı hâlâ şu iblisin karnına saptamak istiyordum. "*Pekâlâ*. Şartların uygun. Fikrimi değiştirip elim kaymadan önce acele et."

Yüzüne küçük, belirsiz bir gülümseme yayıldı. "Harika. Benden sonra tekrar et."

İsteksizce kelimeleri tekrarladım. "Qayn, ruhunu bu bıçağı, özgürlüğünü de kendi irademe bağlıyorum. Kabul ediyor musun?"

Parlak kırmızı dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi, sırf sinirlerimi daha da yıpratmak için ânı uzatıyor gibi görünüyordu. "Ediyorum."

Aniden ortaya çıkan şiddetli rüzgâr kulaklarımda uğuldayıp pelerinimi dövdü. Havanın sıcaklığı kaybolurken terim buz tutmuş, nefesim buğulanmaya başlamıştı. Kılıç kör edici bir ışık saçarken gözlerimi kısarak yerimde durdum. Camsı siyahlık, Qayn'ın gözlerinin beyazını yuttu. Titreşen bir gölgenin etrafını kaplamasıyla genç erkek bedeni, tüm şekil ve görüntüsünü kaybetti. Gölge içe çöktü ve kılıcın etrafında boylu boyunca sarmallar çizmeye başladı. Kılıç avucumda sarsılırken kalbim çarpıyordu. Artan rüzgârın şiddetine itiraz eden kulak zarla-

rım zonkluyordu. Rüzgâr hiç dinmeyecek diye korktum ama gölge bir çırpıda kılıcımın içine çekiliverdi. Sıcaklık normale dönerken sessizlik hüküm sürmeye başladı.

Kılıcımı yanıma indirdim, hızlı hızlı nefes alıyordum. Kolumu bu kadar uzun süre yukarıda tuttuğum için omzum ağrımadan önce sadece bir anlığına rahatlayabildim.

Amira sürünerek yanıma geldi. "Bitti mi?"

Kılıcı elimde çevirdim. "Bilmiyorum... Qayn, varlığını emrediyorum."

"Varlığım senindir."

Onu, ellerini ceplerine sokmuş vaziyette yanımda bulunca yerimizden sıçradık. "Bağlanma başarılı oldu."

Kılıcı tekrar ona doğrulttum. "Dürüstlüğünü kanıtla. Kendine *F* diyen kadın kim ve Atheer onunla buluşmak için nereye gitti?"

Kılıca gözle görünür bir tiksintiyle bakarak, "Adı Farida," diye cevap verdi. "Başkent Taeel-Sa'da yaşıyor. Abin bana, ona âşık olduğunu itiraf etmişti."

"Kara sevdalı insanlar rahatlıkla manipüle edilebilirler," dedim savunmacı bir tavrıla. "Taeel-Sa'da nerede buluşuyorlardı? Ayrıntılara ihtiyacım var."

Qayn başını başka tarafa çevirdi. "Hımm, olmaz. Hayatta kalmam için şimdilik bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyorum."

"Bana yardım edeceğine yemin etmiştin."

"Edeceğim ama zamanla," diye mırıldandı usulca.

"Yüce Ruh adına, seni öldürmek için yanıp tutuşuyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Can sıkıcı bir rahatlıkla güldü. "Sonra da benden, hayatımı bağışlayacağına inanmamı istiyorsun."

"Yok olmanı emrediyorum, iblis!" dedim homurdanarak. Sonra, "Gerçi gözlerinin arasına çivi saplansın desem daha iyi olurdu," diye ekledim.

"Uzaklaş demen yeterli, Avcı." Yüzündeki sırıtış göz açıp kapayıncaya dek kayboldu.

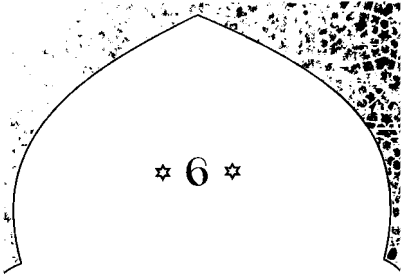
Kılıç parlak parlak ışıldadı, sonra büyüümün son parçasını da yutarak solup bir hançere dönüştü. Tüylerim diken diken olmuştu. Bununla birlikte Çöller'i arkama bakmadan terk etmek için karşı konulmaz bir istekle doldum. Bıçağı kınına soktuktan sonra halının üzerine diz çöküp etrafa saçılan eşyaları ahşap sandığa doldurdum. Göz ucuyla Amira'nın beni izlediğini fark ettim. Sandığı kolumun altına alıp koridora yöneldim.

O da elindeki sallanan fenerle peşimden geldi. "İyi misin?"

Fener ışığı duvarlara çarpık gölgelerimizi düşürüyordu. Gölgele birbirine karıştı; ilk bakışta iki kişiydik ama tekrar bakınca üç kişiye dönüştük. İçimde kabaran mantıksız korkuyla savaşıarak arkamı kontrol etmek yerine Qayn'ı kontrol ettim. Cin ne bana ne de ruhuma bağlıydı, o benim bıçağıma bağlıydı ve yalnızca ben Atheer'i kurtarana kadar bağlı kalacaktı. Sonra onu öldürecek ve görevimi yerine getirecektim.

"İmani?"

Boğazımı temizledim. "Ben iyiyim. Kaybedecek zamanımız yok."



Raad'ı kementle yakalayıp avludan çıkardım. Aygır rahatlıkla beni takip etti, görünüşe göre bu sabah yapmak istediği şeyi başarmış olmaktan memnundu. Geçide dönünce Atheer'in ahşap sandığını Badr'ın heybesine yerleştirip eve doğru yola koyuldum.

Dolambaçlı yoldan inerken Amira, "Çok mutluyum," diyerek iç geçirdi. "Kardeşimiz yaşıyor. Rüyamız gerçek oldu."

Yaşıyor olabilir, diyecek oldum ama demedim. Bütün bunlar kesinlikle gerçek dışı geliyordu. Bundan sonra ne yapacağımı da bilmiyordum. Katlandığım uzun ve yalnız gecelerin yasını mı tutmalıyım yoksa önümüzdeki aydınlık günler için sevinmeli miydim? Annemle babamın artık tartışmadığı, Amira'nın asi tavırlarından vazgeçtiği, kimsenin abim hakkında dedikodu yapmadığı çünkü döndüğü ve her zamanki gibi muhteşem olduğu mutlu bir gelecek için... Ancak gölgelerde büyüyen başka endişeler, beni bu hayalin ulvi doruklarından hızla aşağı çekti. Atheer'in iyi olup olmadığını bilmiyordum. Yaptıklarını neden yaptığını merak ettikçe öfkem kabarıyordu. Öte yandan keder en kafa karıştırıcı şeydi; bu duyguyu engellemek için dünyanın çabasını da sarf etseniz varlığını sürdüren, yıpranmış sevgiydi.

Dağların hudutlarını geride bıraktıktan uzun bir süre sonra, "Misrayı yabancılarla paylaşmasına hâlâ anlam veremiyorum," dedim.

Amira omzunu silkti. "Kendince sebepleri vardır. Bizim görmediğimiz bir dünya gördü."

"Ama kardeşimiz öyle biri değil," dedim. "Büyük bir terslik olmalı. Bir tür, ne bileyim... zihinsel kriz geçirmiş olmalı."

Amira'nın şeftali rengi yanakları oflamasıyla şişti. "*Zihinsel krizden* kastın birine âşık olması ve ona yardım etmek istememsiye sana katılırim."

"Bu şakası yapılacak bir mesele değil." Uyluğumdaki bir kum sineğini kovalayayım derken yanlışlıkla ezdim. "Onun bir yabancıya 'âşık olması' sadece bir diğer kanıt. Atalarımız bizi sakladı çünkü biz Yüce Ruh tarafından seçildik. Biz seçildik, yabancılar değil. Büyü konusunda onlara güvenilemezdi, yani Atheer oyuna getirilmediği sürece onlara misra vermezdi." Kararlılıkla başımı salladım. "Konsey'e söylemem gereken şey tam olarak bu. Onlar her zaman mantığa kulak verirler ve teyzem de kardeşimiz adına savunma yapacaktır."

Amira'nın yanakları söndü. "Herhâlde."

Eyerimden ona doğru eğildim. "Kardeşimizi *tanıyoruz*, Amira. Bu onun yapacağı şey değil. Değil işte."

Ama Amira buna karşılık vermedi. Batan güneşin loş ışığında altın rengine bürünmüş çayırları sessizce geçtik. Burası Sahir'de canavarlardan arınmış, her şeyin güvenli ve tanıdık olduğu birkaç bölgeden biriydi. Ufukta, Qalia'nın sarmaşık yaseminler ve gül ağaçlarıyla kaplanmış görkemli duvarları uzanıyordu. Toprağın kendiliğinden ve zarafetle filizlenişini andıran şehrin görüntüsü içimde yoğun bir melankoliyi harekete geçirdi. Atheer bir yıldır kendisinin olmayan bir savaşın içinde sıkışıp kalmıştı. Koca bir yıl boyunca evini görmemişti. Acaba rüyalarında Qalia'yı görüyor muydu? Biz de orada mıydık?

"İmani?" Amira dalıp gittiğim yerden beni çıkardı. "Seninle onu aramaya gelmek istiyorum."

Dizginleri çekip Badr'ı yavaşlattım. "Gelemezsin."

"Neden? Atheer bir tek senin kardeşin değil."

"Öyle olduğunu söylemedim."

"Neden o zaman?" Bakışları karardı. "Yoldaşlığımı istemiyorsun, değil mi?"

Bütün gün hissettiğim zincirlerinden kurtulmuş öfke aniden kabardı. "Bunun senin yoldaşlığınla bir ilgisi yok, Amira!" dedim sertçe. "Atheer'i kurtarmak için Sahir'in tehlikeli bölgele-rine yolculuk etmek, Yutan Kumlar'ı geçmek, lanetli topraklara girmek gerekiyor. Sende bunlarla başa çıkacak donanım yok. Senin yaşındayken ben çoktan Büyücüler Tarikatı'na girmiştım, her fırsatta okuldan da kaçmadım..."

Dilimi ısırđım. Amira'nın alt dudağı titriyordu, loş ışıktaki gözlerindeki taze yaşları fark ettim.

"Beni bağışla," diye mırıldandım. "Bunları söylememin tek sebebi güvenliğini istemem. Lütfen eve git ve bu konu hakkında konuşma. Konsey'le işim bittiğinde durumu anneme ve babama açıklayacağım."

"Peki," diye fısıldadı başını öne eğerek. "Senin kadar mükemmel ve başarılı olmadığım için özür dilerim." Raad'ın dizginlerini tuttu ve usulca ağlayarak şehre doğru ilerlemeye başladı.

"Amira, kastettiğim bu değildi," diye arkasından seslendim ama çoktan uzaklaşmıştı.

Gidişini izlerken kalbim göğsümde dört-nale koşar gibi atıyordu. Ona yetişip sert sözlerim için özür dilemek istedim ama içimdeki öfkeli ses, sürekli meydan okumasını ve zaten perişan hâldeki ebeveynlerimizi üzmeyi bırakmasını diliyordu. Kardeşim bu tehlikeli göreve katılmayı istemek gibi bir sorun çıkarmadan da evde işler yeterince zordu. Benim sert tavrım onu daha iyi olmaya teşvik edecekse o zaman belki de yapılacak en doğru şey buydu. Tıpkı bugün varlığını öğrendiğimiz Atheer'in

asıl kardeşimiz olmaması gibi Amira'nın dönüştüğü bu kişi de aslında kendisi değildi. Fakat Atheer'i eve getirebilirsem gerçek Amira da dönebilirdi.

Kendi kendime umutla, durmaksızın tekrarladığım şey buydu. Ancak bu sözler suçluluk duygumu yatıştırmak ya da işlerin kontrolden çıkışının etkisini azaltmak adına pek işe yaramıyordu.



Qalia'nın açık kapılarına doğru ilerlemeden önce Amira gözden kaybolana kadar bekledim.

Altın kaplı kapılar, sarı-siyah taştan devasa bir kemerin iç kısmında duruyordu, etrafını saran surlarsa yıldızlı miğferler ve gök mavisi pelerinler giymiş okçular tarafından korunuyordu. Surların ardındaki şehir, harikuladeliğinden ya da misafirperverliğinden bir şey kaybetmemişti. Gülümseyen insanlar, tertemiz sokaklarda akşamlarını geçiriyordu. Kalabalık kahvehaneler ve nargile salonları kahkahaların, neylerin, darbukaların ve utların müziğiyle uğulduyordu. Büyülü ışıklarla aydınlatılmış çarşılar hâlâ açıktı; taze meyveden ete, hurmadan kuru yemişe ipek halılardan renkli cam şişelerdeki parfümlere ve çok daha fazlasına kadar her şeyi satan tüccarların bağırışları devam ediyordu. Aralarında bellerinden uzun kılıçlar sarkan Şehir Nöbetçileri dolaşıyordu. Çifter çifter devriye geziyorlardı ancak tavırları ve sohbetleri huzurluydu. Qalia her daim güvenli olmuştu, çok az suç işlenirdi. Burası bolluk içinde bir şehirdi.

Bir gün kahvaltı için *menâkiş* almak üzere fırına doğru yürürken Atheer, "Burası çok fazla," demişti. Ne demek istediğini sormuştum ama o sadece başını iki yana sallamıştı. Şimdi anlıyordum: Qalia'yı, şu yabancı imparatorluğun yağmaladığı ve zulmettiği, keşif görevlerinde gördüğü yerlerle kıyaslıyordu. Durumun imkânsızlığını, savaşı tek başına kazanamayacağını

ve bunu denemenin hiçbir zaman onun sorumluluğu olmadığını görememesi bana acı veriyordu. Onun yeri, kutsal Sahir'de meşhur bir Kalkan olarak onu seven halkı ve ailesiyle birlikte burasıydı. Onu geri getirmek de bana düşüyordu.

Maber'e doğru ilerledim fakat kışlaya giden yolu kullanmak yerine ana girişe kadar uzanan dolambaçlı, çimenlerle kaplı Asilzade Yolu'ndan gittim. Beyaz mermerden inşa edilen Maber, Qalia'ya nazır bir tepede yer alıyor; büyümüzün, devletimizin ve bilginimizin kalbini oluşturuyordu. Devasa mermer ve altın bir kubbe Maber'in orta kısmını gösteriyor, kanatların üzerindeyse daha küçük kubbeler bulunuyordu. Her köşeyi gözetken ışıklı minareler, muhafızlara araziye ve ötesindeki şehri görme imkânı veriyordu. En arkadaysa kadim misra ağacının bulunduğu bir bahçe yer alıyordu. Bu büyü, bin yıl önce Sahir'de terör estiren kötü niyetli bir canavar olan Çöl Belası'yla savaşmamıza yardımcı olması için Yüce Ruh tarafından bize bahşedilen bir lütuftu. Bela'yı yendikten sonra Yüce Ruh hem fedakârlıklarımıza ödül olarak hem de bu kutsal toprakların bekçileri olmaya devam edebilmemiz için ağacı ve büyüsünü saklamamıza müsaade etmişti. Bahçeye girmeme hiç izin verilmedi –yalnızca Zahim girebiliyordu– ama yaklaştığımda ağacın en uzun dallarının, altın kubbenin ardında ortaya çıkan görüntüsüne gizliden gizliye bakmak bile yeterli bir lütuftu.

Giriş kapısının önünde duran bir muhafız eldivenli elini kaldırdı. “Dur! Kendini tanıt.”

“İmani.” Badr'i pirinç elektrik direğinden yayılan ışık hal-kasının altında durdurdum. “Konsey'i görmem gerekiyor.”

Muhafızın sert bakışları yumuşadı ve başını eğdi. “Ah. Cin Avcısı, hoş geldiniz. Konsey toplantı...”

“Bu acil bir durum.” Maber'e doğru başımı salladım. “Aziza Zahim'e haber gönderin.”

"Derhâl." Kapıdan içeri koşarak beni gergin gülümsemesiyle gözüme çarpan diğer muhafızla yalnız bıraktı. Birkaç gergin saniyenin ardından kadın konuştu.

"Bunu daha önce söyleme fırsatım olmamıştı ama ailenizin yaşadığı kayıp için çok üzgünüm. Kardeşiniz harika bir adamdı."

Göğsüm ürperdi. *O harika bir adam, diye düşündüm. Hâlâ öyle. Umarım.*

İlk muhafız geri dönüp bana içeri girmemi işaret etti. Kapıdan girdim, Badr'ı bağladım ve Atheer'in ahşap sandığını kolumun altına sıkıştırarak rabitasız bahçeleri geçtim. Üst kısmı oval Mabet kapıları açıktı, başka bir çift muhafız tarafından tutuluyordu. Biri bana giriş salonuna kadar eşlik ederek beyaz karo zemin üzerinde sola döndü. İçeriye kaç kez girmiş olsam da zengin detayları yine hevesle inceledim. Mabet'in içi kemerli geçitler ve anahtar deliği şekilli pencereler, petekli ve tonozlu tavanlar, ipek halılar ve mermer kakmalı sedir mobilyalarla döşenmiş geniş odalar, büyük salonların duvarlarını kaplayan özenle işlenmiş çini mozaikler, altın varak ve değerli mücevherlerle kaplı, hurma ağacı şeklinde kabartılmış alçı sütunların taşıdığı uzun revaklardan oluşan bir şaheserdi. Sayıca çok olan bahçelerin birinden taze toplanan mür ve öd ağacı kokmayan hiçbir oda veya cumba yoktu. Tüm Mabet, karmaşık düzenlemelerle tavanlardan sarkan dekoratif gümüş fenerlerle aydınlatılıyordu.

Nöbetçi, çift kanatlı kapalı kapının dışında, duvarda asılı duran zili çaldı. Bir saniye sonra kanatlardan birini açarak beni oval bir odaya soktu. Duvarlar ve kubbeli tavan, Mabet'in, taşa yatkınlıklarında ustalaşan ve sadece zihinleriyle devasa blokları kaldıracı büyükler tarafından inşa edilmesi gibi önemli tarihi olayları tasvir eden duvar resimleriyle kaplıydı. Ortadaki dikdörtgen uzun masanın üstü meyve tabakları ve şerbetle kaplanmış baklavalar, dumanı tüten sade kahve fincanları ve mücevherlerle kaplı yüksek meyve suyu kadehleriyle

doluydu. Bu ziyafetin etrafındaki altı süslü sandalyede Al-Zahim Konseyi oturuyordu.

Bir uçta Misra Efendisi Aziza teyzem yer alıyordu. Hemen yanı başındaki sandalyeden kalkan heybetli, soğuk adamsa Ulu Zahim, yani Taha'nın babası Bayek'ten başkası değildi. Bir sonraki sandalyede Yasmeen oturuyordu, kendisi Arazi Bakanı'ydı. Uzun bir arı kovana şeklinde topladığı kahverengi kıvrırcık saçlarıyla olduğu kadar yağmuru yönlendirme gücüyle de ünlüydü ve bu gece saçlarına tutturulan ışıltılı, fırtınayı anımsatan arduvaz ve mavi boncuklardan oluşan şeffaf duvak yerlere kadar uzanıyordu. Yanındaki sandalyeden beni izleyen Haznedar Aqil, altına güçlü bir yakınlığı olan (çevik ellerini gizleyen kalın yüzükler bile bunu kanıtlamaya yeterdi) ufak tefek, pısrık bir adamdı. Son iki sandalyede oturanlarsa Ulu Bilgin Nadia ve Ulu Hekim Tariq'di. İpekten ve ketenden tunikler, elbiseler, ince dokunmuş cübbeler, deve kürkünden çöl pelerinleri gibi çeşitli şekillerde giyinmiş, her türlü altın ve mücevher takan seçkin kişilerdi. Onları daha önce de erkinliklerde görmüştüm ama hiç bu kadar yakından görmemiştim. Hele ki Konsey'in büyülu bağlar kuralını çiğnemekle kalmamış, bir de böylesine kutsal bir yere bir cin sokmuşken hiç görmemiştim. Heyecanlanmak yerine gerginlikten ölüyordum ve olur da yaptığım yanlışları anlarılarsa diye mantıksız bir korku duyuyordum.

Teyzem sandalyesinden kalktı. Otuzlu yaşlarının ortalarında güzel bir kadındı, bir Zahim için olağanüstü gençti. Zayıf ve esmer tenliydi, dalgalı kahverengi saçları vardı ve gözleri tıpkı anneminkiler gibi açık kahverengiydi ama onun gözlerine hüznün bulutları hâkimdi.

"Yaklaş, İmani," dedi.

Kime bakacağımı bilemeden masaya doğru ilerledim. Aqil altın kaplama çatalıyla tabağındaki tombul kırmızı üzümü ko-

valıyor, Yasmeen kadehine taze *jallab*¹ dolduruyor, Tariq birtakım kâğıtlara göz gezdiriyor, Nadia ipek bir mendille ince gözlüklerini siliyordu. Sadece teyzem ve Bayek tüm dikkatlerini bana vermişlerdi, ben de sözlerimi onlara yönelttim.

“Toplantınızı böldüğüm için beni bağışlayın ama önemli haberlerle geldim.”

“Öyle mi?” Teyzem tekrar sandalyesine yerleşti. “Lütfen, anlat bize.”

Derin bir nefes aldım. “Abimin Alqibah Krallığı’nda yaşıyor olabileceğine inanıyorum.”

Oda sağır edici bir sessizliğe gömüldü. Kristal avizenin büyülu ışığı yukarıda titrerken dikkatleri başka şeylerde olan Zahim üyeleri teker teker bana bakmaya başladı.

Teyzem kontrollü bir sesle, “Tekrar söyle,” dedi.

Derin bir nefes daha aldım. “Atheer’in Alqibah Krallığı’nda yaşıyor olabileceğine dair kanıtlarım var. Vahşi bölgede, sık sık gittiği bir yerde ona ait bazı eşyalar buldum.” Terli avucumu ahşap sandığa vurdum. “Atı beni oraya götürdü.”

Zahim şaşkın bakışlarla birbirine bakarken kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

“Vahşi bölge mi? Atı mı?” dedi Aqil, dudaklarını örten kalın ak bıyıklarının arasından. Her zamanki gibi siyah ipek poşusunun altında düzgünce durmayı reddeden bir tutam saçını kaşıdı. “Korkarım anlamıyorum, canım.”

Bayek bana rahatsız edici bir dikkatle bakıyordu. Bu amansız savaştının emsalsiz bir yıldırım yatkınlığı olduğu söylenirdi. Kılıcı ve oku geri püskürtebilen bir elektrik bariyeri yaratabiliyordu ki Kalkan olduğu günlerde birçok dev kum yılanını ikiye bölen sağlam bir enerji ışını kullanmışlığı vardı. Bu tür hikâyelerin doğruluğu tartışmalıydı ancak Bayek’in hem Asil

1 Hurma, keçiboynuzu, üzüm pekmezi ve gül suyuyla yapılan bir tür şerbet. -y.h.n.

Sahir Silahlı Kuvvetleri'nin Ulu Komutanı hem de Konsey'in başkanı olan Ulu Zahim olduğu göz önüne alındığında bunların bazıları gerçek olmalıydı. İstesem de istemesem de saygı duymak zorunda olduğum göz korkutucu bir şahsiyetti. Onunla göz temasını koparmak için başımı eğdim.

"Beni bağışlayın, Aqıl Zahim. Kendimi iyi ifade edemiyorum." Duraksadım ve uydurduğum hikâyeyi gözden geçirdikten sonra yeniden denedim. "Atheer'in atlarından biri surların dışında kayboldu. Atheer'in av gezileri sırasında kullandığı muhtemel bir yere kadar izini sürdüm. Orada bu sandığı buldum. İçinde Alqibah'tan yabancılarla yazıştığı mektuplar vardı. Mektuplardan, Atheer'in keşif görevleri sırasında tanıştığı isyancılarla birlikte Harrowland İmparatorluğu'na karşı savaşması ve misrasının bir kısmını onlarla paylaşması için kandırdığını anladım."

Ahşap sandığı masanın üzerine koydum. Konsey sandığa sanki som altından yapılmış gibi hayretle bakıyordu. İlk hareket eden teyzem oldu. Sandığı açıp parşömenlere şöyle bir göz attıktan sonra bir kenara itti ve başını ellerinin arasına aldı. Omuzlarının hafif bir hıçkırıkla inip kalkması beni şaşkınlığa uğrattı. Onu daha önce ağlarken hiç görmemiştim. Muhtemelen diğer Zahimler de görmemişti çünkü masa birden karıştıverdi.

Yasmeen sandalyesinden kalkıp onu teselli etmek için yanına geldi. "Bu kesinlikle can sıkıcı bir haber ama önemli olan yeğenin hayatta olması."

Aqıl, Bayek'in etrafından görebilmek için kısa bedenini eğdi. "Evet, kız kardeşini düşün. Çok sevinecek!"

Faremsi, buruşuk suratıyla Nadia cık cıklandı. "Gerçekten de Zahra ve Muamer için zor bir dönem oldu."

"Bizim için de..." Aqıl, aklar düşmüş gür kaşlarını çattı. "Atheer gibi bir yeteneği kaybetmek çok yazıktı ama tabii gençler manipülasyonlara karşı çok savunmasız olabiliyorlar."

Tariq, "Savaş onu sarstı," derken Nadia, "Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti," dedi.

Aqil, "Misrayı aşırı kullanması da cabası olmuştur," diye ekledi.

Yasmeen yerine dönerken, "Lanetli yabancılar kulağına fısıldarken kesinlikle öyle olmuştur!" diye haykırdı.

Parşömenler üzerinden gevezelik yaparak devam ettiler. Bayek'se rahatsız edici bir ifadeyle, eğlenir gibi teyzemi izliyordu. Gözyaşlarını bir zayıflık işareti olarak gördüğünden hiç şüphem yoktu. Teyzemin, bütün büyücüleri ve büyüyle ilgili konuları denetleyen Misra Efendisi olması önemli değildi; seçilmeden önce mimar ve mucit olarak birkaç verimli yıl geçirmiş olması ve güneş yatkınlığında ustalaşıp Sahir'deki en büyük büyülü ışık kaynağı olması da önemli değildi. Adamın tek gördüğü, istismar edebileceği bir zayıflıktı. Aralarının iyi olduğu konusunda teyzem her zaman ısrar ederdi ama ben aksine hiç bu kadar ikna olmamıştım. Ayrıca Taha'nın bana olan nefretinin bir nedeni olmalıydı. Evlerinin mahremiyetinde söylenen zehirli sözlerden daha iyi bir neden olabilir miydi?

Bayek aniden bakışlarını bana çevirdi, sanki ta içime bakıyordu. Gözleri Taha'nınkiler gibi iri, parlak ve sakın değildi. Bir karganınkini andırıyorlardı; küçük ve hesapçıydılar. İçlerinde entrikalar döndüğünden emindim.

Neyse ki teyzemin öksürüğü dikkatini dağıttı. Teyzem ipek bir mendille yanaklarını kurulayarak yanıma geldi. "Bağışla beni, İmani. Gerçeği öğrenmek herkesten çok senin için zor olmuştur." Ona sarılırken kaşlarımı çatarak şaşkınlığımı gizledim. "Bilge dostlarım, lütfen yeğenim adına en içten özürlerimi kabul edin." Masaya dönerken pırıltılı elbisesi halının üzerinde sürükleniyordu. "Korkarım sorumluluklarının getirdiği stres Atheer'i yabancıların etkisine açık kıldı."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Aqil. "Bu durumun bize bir zararı olmadı."

"Bildüğümüz kadarıyla..." Bayek incelediği mektuptan başını kaldırmamıştı. Kalın, buyurgan bir sesi vardı ve her kelimeye ölümcül bir hava katıyordu.

Aqil'in bıyığı, büzdüğü dudaklarının etrafında kıvrıldı. "Hafızamı tazele, Bayek. Büyüye şahit olanların *histeri* krizleri geçirdiğine dair rapor almış mıydık? Yabancılar, büyücüler hakkında çılgınlık atarak sokaklarda koşturuyor mu?"

Nadia ve Tariq bakışlarını masaya indirirken Yasmeen ağzına görürdüğü kadehine doğru küstahça güldü.

"Hayır, böyle şeyler duyduğumu sanmıyorum."

"Hayır, duymadık." Aqil kollarını göğsünde kavuşturdu. "Atheer misrayı birkaç alçak isyancıyla tedbirsizce paylaştı, ki bu kişilerin çoğu boyunlarından asıldı bile. Askerlik geçmişin olduğunun farkındayım, Bayek ama lütfen korku tellallığını ait olduğu yere, kışlaya bırak. Bunun, yaptığımız konuşmaya bir faydası yok."

Ufak tefek bir adam olan Aqil'in cesareti beni hayrete düşürdü hatta sert sözlerine daha da şaşırdım. Atheer'i savunması aileme olan yakınlığından mıydı (akrabalarından birkaçı Beya klanından birileriyle evlenmişti) yoksa Bayek'ten kişisel olarak hoşlanmamasından mı kaynaklanıyordu? Ne de olsa Bayek de burada bir tür yabancıydı, diğer Zahimler gibi köklü ve saygın bir soydan gelmiyordu. Al-Baz klanı her zaman mütevazı avcılar ve post satıcıları olmuşlardı fakat toplumsal itibarlarının artmasının tek nedeni, Bayek'in silahlı kuvvetlerdeki başarılarıydı. Bu odadaki herkes başlangıçta Ulu Zahim mertebesine onun seçilmediğini biliyordu fakat Kıdemlilerin ilk tercihi, halkın yoğun tepkisiyle karşılaşmıştı. İddiaya göre bazı klanlar Bayek'in daha iyi bir klandan gelen, daha az deneyimli bir aday lehine, haksız yere göz ardı edildiğini düşünüyorlardı. Annemin tahmini, bu öfkenin bizzat Al-Baz klanı tarafından körüklenmiş olduğuydu. Düşüncesi doğru olsun ya da olmasın, kopan gürültü Kıdemlilerin seçimlerini değiştirmelerini ve Bayek'i

“Ulu Zahim” ilan etmelerini sağlamıştı. Yapılan tercihin yarattığı öfke patlaması her iki tarafta da o kadar büyüktü ki Kıdemlilerin yeni seçimini açıkça eleştiren birkaç kişi, sonraki aylarda zamansız biçimde öldü ancak hiçbir zaman bir suikastın hedefi oldukları kesinleştirilemedi. Ulu Zahim’in ömür boyu süren bir mevki olduğu göz önüne alındığında, bundan böyle Konsey –ve dolayısıyla Sahir– Bayek’e bağlanmış oldu. Tabii ki Ulu Zahim, Aqil’in yorumlarından rahatsız olduysa bile bunu gizlemekte son derece başarılıydı.

“Atheer misra çalmak, görev yerini terk etmek, büyüü yabancılarla paylaşmak gibi ağır suçlar işledi ve ağır suçlar daha ağır cezalar gerektirir,” dedi.

Aqil boğulur gibi bir ses çıkardı. “Mantıklı ol, Bayek, tamam mı? Çocuk duygusal sıkıntı yaşıyordu.”

Elime ufak da olsa bir fırsat geçmişti. “Saygısızlık etmek istemem Ulu Zahim’im ama Aqil Zahim’e katılmak zorundayım. Bu davranışlar Atheer için alışılmadık şeyler. Gidişinden önceki aylarda çok sorun yaşadı. Cezalandırılmaya değil, tedavi edilmeye ihtiyacı var.”

“Çocuğun Alqibah’ta yaşadığı deneyimin yeterli bir ceza olduğunu söyleyebilirim,” dedi Yasmeen, “ancak onu geri getirebilirsek sert sözler işiteceği kesin.”

“Belki uzun bir süre görevden uzaklaştırma da alabilir,” diye öneride bulundu Tariq.

“Bu adil görünüyor,” dedi teyzem.

Bayek hariç herkes aynı fikirdeydi. “Size hatırlatmam gerek, Atheer büyüünün içinden geçen birden fazla yol biliyor,” dedi. “Tek bir yabancıнын bile onun yardımıyla Kumlar’ı geçmesi, tüm Sahir’i de bin yıldır korumak için çok çalıştığımız barışı ve güvenliği de tehlikeye atar.”

“Abartıyorsun,” diye mırıldandı Aqil.

Bayek soğukkanlılıkla, "Ayadin kasabasını kül eden yangın tek ve önemsiz bir kıvılcımla başladı, öyle değil mi?" diyerek karşılık verdi.

Haklıydı. Farida eğer Atheer'i sihrini paylaşması için kandırıysa onun da Sahir'e girmek isteyebileceğini düşünmek mantıksız olur muydu? Peki ya ailesi ve diğer isyancılar? Savaştan korunmak için Sahir'e sığınmak isteyebilirlerdi ve bunu yaparlarsa diğer yabancılar tarafından hatta Harrowland İmparatorluğu tarafından bile fark edilip takip edilebilirlerdi. Tenim sıcak terle kaplanırken gözlerimi kapadım. *Yüce Ruh yardımcın olsun, Atheer.* Farkında olmadan hepimizi tehlikeye atacak bir şey yapmadan önce onu kurtarmalıydım.

"Atheer'in nereye gittiğini ve gerçekten yaşıyorsa nerede olacağını biliyorum, efendim," dedim masaya doğru ilerleyerek. "Taeel-Sa'da Farida adında genç bir kadınla tanışmış. Kadın bir grup isyancıya liderlik ediyor ve şu mektupları gönderen de o. Hepimiz için en iyisi Atheer'in derhâl eve getirilmesi."

Bayek kısık gözlerini benden ayırmadan sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Şimdi bir sütunu andırıyor; uzun, dimdik ve geçit vermez görünüyordu. "Onun peşinden gitmeyi öneriyorsun."

Başımı eğdim. "Ever, efendim. Atheer düşünmeden hareket eden ve aceleci davranmaya yatkın biri olabilir ama bana güveniyor. Onu aptallık ettiğine ikna edip Qalia'ya geri getireceğim. Size söz veriyorum."

Bayek, diğer Zahimlerin arkasından ağır adımlarla yürüyordu. "Ben de senin sözüne itibar edeceğim, öyle mi? Sahir'in güvenliğini senin sözüne bırakacağım, öyle mi?"

Taha'ya bu kadar benzemesi tüylerimi ürpertiordu. Ya da daha doğrusu, Taha'nın nasıl da titizlikle babasının bire bir kopyası hâline getirildiği.

Aqıl sinirle iç geçirdi. "İstemeyerek de olsa canım, ben de bu yolculuğa çıkmanı akıllıca bulmuyorum."

"Katılıyorum," dedi Yasmeen. Nadia'yla Tariq de başarıyla onayladılar.

İçimde yavaş ama istikrarlı bir uyuşukluk sardı; kol ve bacaklarımda başlayan his yukarı yükseliyordu. "Neden?"

Bayek geniş sırtını bana döndü, masanın üzerindeki kâğıtları karıştırdığını duydum. "Görevi güvenli bir şekilde tamamlamak için gerekli eğitim, deneyim ve doğru yaradılıştan yoksunsun."

"Doğru yaradılış," diye yavaşça tekrarladım.

"Ayrıca vakaya olan yakınlık derecen çok yüksek. Senin yerine başkaları gönderilecek." Döndü ve bir kâğıdın yanındaki hokkanın içinde duran tüy kalemı işaret etti. "Farida'nın nerede olduğunu ve bildiğin her şeyi yaz. Sabah kardeşini almak için bir ekip göndereceğiz."

Omuzlarım yükselip indi. Nefesim kesilirken diğer Zahirimleri duymakta zorlanıyordum.

"Endişelenme, canım. Arheer sağ salim dönecek," dedi Aqil orantısız sesiyle.

"Tedavisiyle bizzat ben ilgileneneğim," dedi Tariq.

"Evet, bir müddet Kalkanlardan uzak kalması hem iyileştirici olacaktır hem de hatalarını düşünmesi için ona bir fırsat yaratacaktır," dedi Yasmeen.

Uyuşukluk tüm vücuduma yayıldı. "Lütfen..." diye fısıldadım.

"Bu bir emirdir, Kalkan!" dedi Bayek.

Kaleme doğru sendeleyerek ilerlerken parmaklarım istemeden uyluğuma bağlı hançerimin kabzasına değdi. Birkaç dakika sonra derin bir nefret hançerden parmaklarıma sıçradı ve kolumdan göğsüme doğru yükselerek içimi azgın bir ateşle doldurdu. Yavaşlayarak durdum, ne yaptığımın bilinçli olarak farkına varmadan konuşmaya başladım.

"Hayır efendim, size kardeşimin nerede olduğunu söylemeyeceğim."

Elle tutulur bir gerginlik odayı yutuvermiş, lüks alanı daracak ve havasız kılmıştı.

Bayek kemerli burnuyla bana ters ters baktı. "Bir daha reddedersen seni tutuklatırım."

Özrüm boğazımda düğümlendi. Elimi hızla tekrar kabzaya koydum, Qayn'a ait olması gereken öfkeyi çalıp dik durabilmek için kullandım. Bu yolda, şu an vazgeçemeyeceğim kadar ilerlemiştim. Kalkanlara, Bayek'in bana beceriksiz bir savaşçımıyım gibi davranamayacağı kadar çok şey feda etmiştim. Atheer'in yasını tutarak kurtuluş kapısından geri çevrilemeyecek kadar fazla uykusuz gece geçirmiştim. Atheer *benim* kardeşimdi. Yokluğu, *benim* ailemi yutmaya çalışan çatlaklar yaratmıştı. Bu yüzden eğer yaşıyorsa onu, içinde kaybolduğu kaostan kurtaracak kişi ben olmalıydım. Dünyamıza yeniden düzen getirmeliydim.

"Onun nerede olduğunu benden başka kimse bilmiyor," dedim.

Bayek sertçe döndü. "Müdahale etmeyecek misin, Aziza? Terbiyesiz yeğenin bizi tehdit etmeye çalışıyor. Teyzesinin yanında hiç mi utanması yok?"

"Onu bu işe karıştırmayın." Artık hançere dokunmama bile gerek yoktu. Bu başkaldırı tamamen bana aitti.

Bayek hırslayarak, "Ne istiyorsun?" dedi.

Kendimi onunla yüzleşmeye zorladım. "Fazla bir şey istemiyorum, efendim. Sadece kardeşimi eve getirmek istiyorum."

Kara gözlerinde şimşekler çaktığına yemin edebilirdim. "Bu senin kaderin, Kalkan." Siyah, altın işlemeli çöl pelerini eliyle iterek masaya döndü. "Yalnız gitmeyeceksin, döndüğünde de yaptığın saygısızlığın hesabını vereceksin."

İçimdeki isyan nehri kabarıyordu. Ulu Zahim olsun ya da olmasın, Bayek gerçekten de kendi kardeşimi kurtarmak istediğim için beni cezalandırmaya hakkı olduğuna mı inanıyordu? Klanım bu şehrin *kurulmasına* yardım etmişti. Klanım bin yıl önce ilk Konsey'deydi. Buradaki zayıf dayanağını sürdürmek

istiyorsa hatırlaması gereken gerçekler vardı. Bu acımasız uyarıyı dile getirmeyi o kadar çok istiyordum ki dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Bayek bir kâğıda bir şeyler karalayıp teyzeme uzattı. “Sabah ilk iş olarak bilgilendirme ve hazırlıklar yapılsın,” diye mırıldandı.

Yarın. Yakın zaman içinde yola çıkmayı bekliyordum ama onun buna onay verdiğini duymak... Göğüs kafesimde bir düzine kuş çırpınmaya başladı.

Teyzem masadan sertçe kalktı. “Şafakta kışlada buluşmalarını sağlayacağım. Gel Imani, sana eşlik edeyim.”



Teyzemin bana kapıyı göstermesini bekledim. Bunun yerine benden, Maber'in derinliklerine kadar kendisine eşlik etmemi istedi. Uzun yürüyüş sırasında küstahlığım için beni azarlayacak sandım ama sessizliğini korudu. Kısa süre içinde daha önce hiç girmediğim bir yere geldik: Mistr Bahçesi.

Mermer yolda ağzım açık kalakaldım. Kadim ağaç bir minare kadar uzundu. Baharat için düzenli olarak soyulmasına rağmen pürüzsüz kahverengi gövdesi bozulmamıştı. Altın damarları ay ışığında parlıyordu. Bol sayıda ve eşit orantılı dallar, gümüşü ışığın suyun akışkanlığıyla oyunlar oynadığı oval, yeşil yaprakları ayakta tutuyordu. Ağaç, yer yer budanmamış ve kendi hâline bırakılan bir bahçenin merkezinde yer alıyordu. Başka yerlerdeyse insan elinin özenli izleri göze çarpıyordu. Taş patikalar, bakımlı çiçek tarhları ve özenle şekillendirilmiş çitler arasında kıvrılıyordu. Süslü taş banklar, büyüleyici desenlerle bezeli su fışkırtan çeşmelerin ve sürekli ışık saçan ferforje lamba direklerinin yakınına yerleştirilmişti. Sahir'in ışığını yıl boyunca korumak için teyzemin emri altında çalışan bir büyücü ekibinin eseriydi bu. Çitlerin arasından okçuların, şahincilerin, âlimlerin granit heykelleri görünüyordu. En azından ben durduğum

yerden sadece bunları görebiliyordum. Melodik bir ıslık, havayı titretti. Bakışlarım tepemde süzülüp misra ağacının bir yerinde dinlenmeye gelen, tüyleri uçuşan mavimsi mor bir vaha kuşuna takıldı. Sadece bir ağaç olmasına rağmen aslında öyle değildi. Yüce Ruh'un büyüğü ondan yayılırdı, görünmez ama elle tutulur bir varlıktı. Burası kutsal Sahir'in atan kalbiydi, büyü ve bereket diyarıydı. Güneş, ay ve yıldızlar, kumlar, orlar, dağlar ve nehirler, sıcak ve soğuk, çeşit çeşit kuşlar ve hayvanlardı. Hepsini altımdaki toprakta, havada, ruhumda hissediyordum. Öyle ki gözlerim yaşardı.

"Hayal etmenin ötesinde bir güzellik," dedim kısık sesle. Teyzeme baktım. "Beni neden buraya getirdin? Buna minnettarım ama ağaca sadece Zahimlerin bakma izni olduğunu sanıyordum. Üstelik Konsey'in önündeki davranışlarımdan sonra..."

"Ona bakmana ben izin verdim," dedi soru kabul etmeyen bir ses tonuyla. Kayar gibi uzun adımlarla ağaca yaklaştı, şeffaf başörtüsünü sıkmadan saçlarının üzerine çekti. Başörtüsüne yerleştirilen kristaller ışığı yakalıyordu; yıldızlardan bir örtü takmış gibi görünüyordu. Teyzemin bakışları da onlar kadar uzaktı.

"Bugün senin için önemli bir gün, İmani. Kumların ötesinde neler olduğuna, uygarlıklara ve onların içindeki insanlara göz attın. Farklı kültürlerin baharat, ipek, at ve çelik gibi diğer malların ticaretini yaptığı Baharat Yolu'na da... Çatışma içindeler. Bizim 'lanetli' dediğimiz topraklarda yaşayanlar için büyüğü görmek hayatlarını değiştirecek bir deneyimdir. Hiç düşünmeden yaptığımız şeyler başkaları için ilahi eylemlerdir. Ve büyü *ilahidir*. Bize Yüce Ruh tarafından bahşedilmiştir ancak korkarım ki bunu kolaylıkla unutuyor ve nadiren takdir ediyoruz. Büyü halkı olan bizlere göre özümüzü sarsan şey, lanetlenmiş olanın gerçeğidir. Sınır tanımayan yoksulluk, salgın hastalık ve savaş gerçeği..."

Gerçek... Son görüşmemizde Atheer bana bundan bahsetmiş ve gerçek uğruna her şeyin riske atılmaya değer olduğunu söylemişti. Ne demek istemişti? Keşke bilseydim ama ne kadar sorunlu biri hâline geldiğini anlamaktan korktuğum için konuşmasına sırtımı dönmüştüm. Bu yüzden mi Qayn'dan öğüt almıştı? Onu dinlemediğim için mi? Keşke dinleseydim. Müdahale edebilir, cömertliğinin ve merhametinin yabancılar tarafından istismar edildiğini görmesine yardımcı olabilirdim. O beni her zaman doğru yola yönlendirmiş ama ben bu iyiliğine hiç karşılık vermemiştim. Gidişi benim suçumdu. Bir serap misali sıcaklığın sisinde kaybolmuş ve bir daha hiç görülmemişti. Tehlikede olması benim suçumdu.

"Hiçbir zaman böylesi kötü durumlarla ilgilenmek zorunda kalmadık, böylesi eylemleri dert edinmedik." Teyzem parmaklarını şaklatarak dönen bir ışık topu oluşturdu. "Kayıtlar bize bin yıl önce Konsey'in Yüce Ruh'un uyarısına kulak verdiğini ve yabancıların büyüümüzü öğrenmesi hâlinde başımıza gelecek yıkımdan korktuğunu söyler. Bu yüzden..." Havada asılı duran ışığı kavrayıp avucunun içinde aldı. "En olağanüstü büyücü, Yutan Kumlar'a güçlü bir büyü yaparak canavarları buraya hapsetti. Gizli yollardan birini eksiksiz biçimde izleyen kişiler dışında Kumlar korkunç bir karışıklığa neden olacak, yolcuları başıboş dolaşmaya ve ölüme mahkûm edecekti. Bu büyü Alqibah'la hatta dünyayla aramızdaki bağı kopardı. Halkımızın Sahir'de yok olduğu varsayıldı, toplumumuz Baharat Yoluyla asla bağlantı kurmadı." Yumruğunu kapayarak ışığı söndürdü. "Unutulduk. Cinler ve hortlaklarla birlikte efsanelerin malzemesi olarak görüldük."

"Unutulmuş kalmaya devam etmeliyiz," dedim. "Alqibah'a İzcileri bile göndermemeliyiz. Yabancıardan öğrenecek hiçbir şeyimiz yok ve durumları ne kadar talihsiz olsa da onlara yardım edecek kapasitemiz de yok. Endişelenmemiz gereken kendi sorunlarımız var." Atheer'i o yabancı topraklarda tek

başına hayal edince göğsüm sıkıştı. Aniden gelen sabırsızlıkla yerimde duramaz oldum. Yarın geç olacaktı sanki. "Onların arasında olmak, şiddet ve savaşlarını görmek Atheer'in içinde bir şeyleri değiştirdi. Tek umudum, Ulu Hekim Tariq'in onu iyileştirebilmesi."

"Belki Alqibah Krallığı'nı görmek seni de etkiler," dedi teyzem.

"Hayır." Ellerimi havaya savurdum. "Bayek ne düşünürse düşünsün ben 'doğru yaradılışa' sahibim."

"Senin yaradılışının fazilerinden hiç şüphe etmedim." Ağacın dalları arasında dönen ateş böceklerine, bereketli kanatlarını çırpın vaha kuşuna dikkatle baktı. "Dünyayı şekillendirmek için çabalıyoruz, İmani. Fakat zaman zaman dünya da bizi şekillendirmeyi başarıyor."

"Buna müsaade edersek... Büyü eylemi güçlü bir irade oluşturmaya ve o iradeyi yatkınlıklarımız aracılığıyla dünyaya dayatmaya odaklanır. Bunu bana sen öğrettin."

Hışırtilı şarkısıyla otları ve dalları eğen bir esinti bahçeyi süpürürken gözlerini kapadı. "Çok iyi. Ama demirden bir iradenin gücü yoktur..."

"Ondan kılıç yapılmadığı sürece. Biliyorum."

"Ya da şartlar gerektirirse bir kalkan. Asla unutma yeğenim, bütün yaşamlar kutsaldır. Yapabilirsek her birini savunmak için kendimizinkini feda etmeliyiz. Gel, sana bir şey vereceğim." O gülümserken ben bir tavşan kadar şaşkın görünüyor olmalıydım.

Onu Mabet'e kadar takip ederek تنها, sarmal bir merdivenden çıktım. Merdiven sahanlığında gösterişli, ahşap bir kapının kilidini açarak karanlık bir odaya girdi. Oda bir süre sonra aydınlandı. Zarifçe ilerlerken başının üzerinde asılı duran vitraylar odayı ışıkla doldurdu. Tavandan yere kadar koyu renk kırıp raflarıyla çevrili dairesel bir alan ortaya çıktı. Ancak teyzemin o kadar çok kitabı vardı ki değerli ve antik görünümlü kitaplar dahi sedir masasının üzerinde, tüy kalemler, hokkalar

ve parşömen yığınları arasında istiflenmiş durumdaydı. Masanın arkasındaki uzun, dar pencere Sahir'in en iyi manzarasına bakıyordu: Misra Bahçesi'ne.. Ay ışığı bile ezilmiş elmaslardan yapılmış gibi parlıyor, beyaz perdeleri dalgalandıran rüzgâr ya-semin, gül ve *büyünün* hafif esansını burnumuza taşıyordu.

Kirli çizmelerimle ince, mor halının kenarında durdum. "Ofisin çok güzel, teyze."

"Ve dağınık." Konsola doğru giderken bana ifadesiz bir bakış attı.

Gözlerimi masasının üzerinde gezdirirken açık duran kitap-lardan birini tanıdım. "Annem kısa süre önce bunu okuyordu."

"Ah, evet. Zahra klanımızın soyunu araştırıyor. Henüz keşfedemediğimiz, tarihî önem taşıyan atalarımız olabileceğine inanıyor." Teyzem boğazını temizledi. "Atheer'in Alqibah'ta yaşıyor olabileceği konusunda onu ve babanı bilgilendirmek isteyeceğini düşünüyorum."

"Doğru olan bu." Aklıma bir fikir gelince bocaladım. "Onun bir İzci olduğunu bilmiyorlardı."

"Hayır. İzcilerin kimliği sadece Konsey tarafından bilinir. Atheer'in böylesine yeni ve tehlikeli bir göreve atanmasını kendi kız kardeşimden sakladığımı itiraf etmekten üzüntü duyuyorum."

Konsola dönmeden önce üzüntüyle kaşlarını çattığını fark ettim. Ona yaklaştım. "Kendine bu kadar yüklenmemelisin. Başka seçeneğin yoktu."

"Her zaman bir seçeneğimiz vardır, İmani!" dedi sertçe. "Onlara söylemen gerekeni söyle. Cehalet içinde yeterince acı çektiler. Yarın kız kardeşimin gazabı karşısında hesap vereceğim." Çekmecelerden birini kapayarak elinde bir şeyle döndü. "Bu yolculukta seni neyin beklediğini bilmiyorum ama karanlıkta bir lamba direği, çoğu zaman insanın yolunu bulması için ge-reken tek şeydir." Avucuma kristal bir şişe koydu. Daha çok gökyüzünden yeni koparılmış bir yıldıza benziyordu.

İçindeki kıvrımlı beyaz küreye hayranlıkla baktım. “Nedir bu?”

“Ruhumun ipliklerinden birine bağlı olan ölümsüz ışık. Kaybolursan ışığı serbest bırak. Sana, doğru yolu gösterecektir.”

Gözlerim yuvalarından fırladı. “Ama bunu sen yarattıysan nesneleri canlandırmada ustalaşmışsın demektir.”

Bu, büyülu uygulamaların en nadiriydi. Kişinin ruhunu herhangi bir amaç için yatkınlığıyla birleştirmesiydi. En yaygın olarak bilineni –Yutan Kumlar’a yapıldığı iddia edildiği gibi– bir şey üzerinde kalıcı ve karmaşık bir büyü bırakmaktı.

“Ustalaşmak güçlü bir kelime,” dedi teyzem. “Bu kadarı bile yıllarca pratik, çalışma ve meditasyon gerektirdi. Biraz da şans galiba.”

“Peki ya kendini, ruhunu attığın riskler ne olacak?”

Bir elini omzuma koydu. “Cesur ol, Imani. Ruh ne duragandır ne de sonu vardır. Ruhumuzu hayatımız boyunca seçimlerimizle besleriz. Adaletsizlik insanın ruhunu ufaltır, cömertlik kabartır, özverili davranışlarsa güçlendirir.”

Şişeyi uzattım. “Öyle ama bunu kabul edemem, teyze. Çok değerli.”

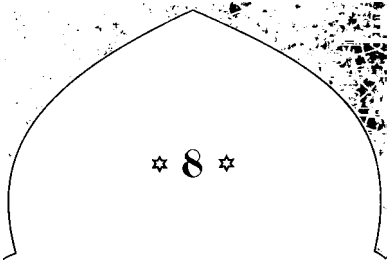
“Buna ihtiyacım yok.” Parmaklarımı şişenin etrafına kapadı. “Ne de olsa paylaşılmayan ışık...”

“Söner,” diye fısıldadım. “Atheer bunu sana da mı söyledi?”

Gülümsedi ama bakışları çok uzaklara dalmıştı. Başka bir şey söylemeden ofisten çıkıp merdivenden indi. Şişeyi cebime atıp arkasından aceleyle Mabey’e, ardından da bahçeleri geçerek ahıra gittim.

Badr’ın eyerine tırmanırken, “Şafakta kışlada görüşürüz,” dedi. “İyi geceler, Imani.”

Midem tulıaf biçimde düğümlenirken kapılara doğru at sürdüm. Teyzem bir servi ağacının hareketli gölgesi altında bekleyerek gidişimi izledi.



Gecenin çöküşüyle bastırın serin hava çoğu insanı içeriye kaçırmıştı. Hafifçe aydınlatılmış eski taş kaldırımlı sokaklarda yürürken bana eşlik eden tek şey düşüncelerimdi. Qayn'ın ruhunu hançerime bağlamak, yasaklı uygulamanın istenmeyen sonuçlarından birine neden olmuş ve onun hissettiklerini hissetmemi sağlamıştı. Ama ben iblisten uzak durmak yerine onun duygularına dalmış ve şüphesiz kendi duygularımın bir kısmını da onunla paylaşmıştım. Bizi birbirimize yakınlaştırmıştım.

Teyzemin muammalı sözleri endişelerimi daha da artırmıştı. Yarattığı gizem zihnimde dönüp durarak çözülmek için yalvarırken kristal şişe cebimde gittikçe ağırlaşıyordu. Onu bana ancak ihtiyacım olacağını düşünürse verirdi. Demek ki kaybolabileceğime inanıyordu. Garipti ama zaten kaybolduğumu düşünüyordum.

Şehrin sessizliğinin sıkıntılı zihnimi yatıştıracağını umarak eve giden uzun yolu seçtim. Qalia rüya gibi bir yerdi. Görünüşte hiçbir lüksten kaçınılmamıştı. Altın, gümüş ve değerli mücevherlerden oluşan gökkuşağı renklerinde kaymak taşı heykeller, son derece gösterişli kemerleri ve sütunları süslüyordu. Kaldırım taşları kusursuzca kesilmiş ve aynı hizada döşenmişti. Binalar

sağlam kum taşı ve mermerden inşa edilmişti, yıllanmışlık ya da yıpranma emaresi yoktu. Yolları tütsü ağaçlarının kokusu sarmıştı. Çeşmelerden akan su temizdi ve ücretsizdi. Tüm bunlar, Yüce Ruh'un misra armağanıyla mümkün kılınan ve bugüne kadar asla gerçekten takdir etmediğim nimetlerdi.

Evimin huzurunun tadını ise hiçbir zaman tam olarak çıkaramamıştım. Şimdi, bu vahadan ayrılışımın arifesinde, elimden geldiğince bunu yapmaya çalışıyordum. Çocukluğumun geçtiği okulun, Amira'yı öğleden sonraları gezdirdiğim kitapçının, Raad'dan tepetaklak düştükten sonra omzu çıkan Atheer'in tedavi edildiği hastanenin, Amira'nın on ikinci yaş günü partisini verdiğimiz güzel bahçenin önünden geçtim.

Fenerlerle süslü mezarlıklara bakan tepeye vardım. Son bir yıldır oraya en çok bu kadar yaklaşmıştım. Atheer'in cenazesine bile katılmamış, adının kazılı olduğu duvara bakmaya ve onun gerçekten öldüğünü kabul etmeye dayanmamıştım. Hasta numarası yaparak evde kalmıştım. Ancak sonrasında babam, Atheer'in yatak odasının kapısını kapadığında oraya gitmiştim. Koridorun duvarına yaslanmıştım. Yüreğim ağzımda atarken odasını ikindi sarısına boyayan ılık güneş ışığı huzmelerinin yavaşça gözden kayboluşunu izlemiştim. Koridorun, bedenimin, zalim bir gölgeye gömüldüğünü hissetmiştim. Bir yanım Atheer'in ortaya çıkıp kapının kapanışına engel olmasını, sırtarak her şeyin bir yanlış anlaşılardan ibaret olduğunu söylemesini beklemişti. Başından beri buradaydı, şakalarından birini yapıyordu. Ancak kapının gümbürtüsü, mühürlü bir mahzenin kesinliğiyle gelmişti ve ben de karanlıkta kalmıştım. O gümbürtü hâlâ kulaklarımdaydı. Şu an, uykusuz gecelerde, bazen bir göreve çıktığımda ve Sahir çok sessiz olduğunda... Beni rahatsız ediyordu. Üstelik hâlâ kabir duvarına inemiyordum. Gerçi artık bunun bir önemi olmayabilirdi. Atheer'i eve getirmeyi başarırsam oraya birlikte inebilir ve adını taştan silebilirdik. O

zaman hiçbir şey değişmemiş gibi olurdu. Odasına giden kapı tekrar açılır ve ılık güneş ışığı koridora, eve, hepimize dolardı.

Ailemizin büyük taş villasının bahçe kapısının çoktan açılmış olduğunu gördüm. Badr'ı bağlayıp ön kapıya yürüdüm ama giriş salonuna girmeye cesaret edebilmem için uzun bir süre geçmesi gerekti. Her şey beklediğim gibiydi; pirinç bir vazoda tütsü yanıyordu, konsolun üstünde bir fener ışığı titreyordu, annemle babamsa bir tartışmanın ortasındaydılar. Pelerinimi ve çizmelerimi çıkarırken avludaki kargaşa kesildi ve annem kapıda belirdi.

“Sonunda geldin.”

Siyah saçları ve gözleri nedeniyle annemle teyzemi sık sık ikiz sanırlardı. Oysa mizaç olarak birbirlerinden daha farklı olamazlardı. Teyzemin dalgınlığına karşın annem pratikliğe sıkı sıkıya bağlıydı. Teyzem misranın en esrarengiz derinliklerine inerken annem büyüün Sahir toplumunu günlük düzeyde nasıl değiştirdiğini araştırıp yazardı. Aralarındaki fiziksel benzerliği tuhaf değil de çoğunlukla rahatlatıcı bulurdum. Fakat şimdi beni tedirgin ediyordu bu. Teyzemin şişesi ve şifreli sözleri aklıma geldi. Annem, kız kardeşinden daha da tuhaf davranıyordu. Fener ışığına doğru adım attığında ağladığını fark ettim.

“Anne, iyi misin?”

Beni sıkı sıkı kucakladı. Midem daha da kasıldı.

“Ne oldu?” diye sordum. “Lütfen, anlat bana.”

“Yasaklıyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Başka görev yok. Yeterince şey yaptın, İmani.”

Kalkanlardan bahsettiğini biliyordum ama onu neyin bu hâl getirdiğini bilmiyordum. Başlangıçta her iki ebeveynim de Kalkanlara katılmamı desteklemişti ancak Arheer'in kaybolmasından beri annem karşı çıkıyordu. Teta'ma, bir çocuğunu kaybetme gerçeğinin fikrini değiştirdiğini ve bir başkasını kaybetmeye dayanamayacağını söylediğini duymuştum. Öte yandan babam beni teşvik ediyordu. Cin Avcısı olarak yaptığım kahramanlık

lar, berberde ve kahvehanede yaptığı cumartesi sabahı sohbetlerinin ayrılmaz bir parçasıydı. Herkese ama herkese benden bahsediyordu ve klanımızın ünü sayesinde insanlar başımdan geçenleri dinlemekten büyük mutluluk duyuyordu. Annemle babam bu konuda farklıydılar. Babam, oğlunun “ölümünün” ne kadar şaşırtıcı bir trajedi olduğunu açıkça kabul ediyordu. Annem bu konuda sessizdi; sadece hiçbirimizin uyanık ya da etrafta olmadığını düşündüğünde ağlıyordu. Babam hiç ağlamıyordu. Oysa bazen onu uzaklara bakarken yakalıyordum. Altın oğlunu; birlikte geçirdikleri, dua ettikleri, avlandıkları, bahçelerde çalıştıkları, atları yetiştirdikleri, nargile içtikleri ve siyaset tartıştıkları tüm zamanları anımsadığını düşünüyordum. Oğlunun nereye kaybolduğunu, işlerin nerede yanlış gittiğini merak ediyordu ve şimdi bunu öğrenmek üzereydi.

Annem burnunu çekerek beni kapıdan avluya doğru sürükledi. Geleneksel Sahir mimarisiyle yapılan villamızın sokağa bakan çok az penceresi vardı. Bunun aksine yuvamız, kalbi olan bu avluya koruyucu bir ifadeyle bakıyordu. Misafirlerimizi burada ağırılıyorduk. Çini çeşmenin yanındaki kuyudan gelen tatlı suyu burada çekiyorduk. Kahvaltımızı, Teta’nın annesi küçük bir kızken dikilen taş kemerler ve narenciye ağaçlarının arasına kurulmuş büyük yemek masasında yapıyorduk.

Şu an o yemek masasında iki figür oturuyordu. Teta, yani anneannem, Atheer’inkilerin aynısı samimi kahverengi gözlerle bana bakan minyon bir kadındı. Diğeriyse babamdı. Fıçı gibi göğsü, Sahir güneşi altında at eğitmekten kızarmış esmer teni ve çocukken bir şahincinin kuşundan aldığı gözünün altındaki yara iziyle sertliğin *timsaliydi*. Köpeğimiz Simsim ayaklarının dibine kıvrılmıştı ancak babamı beni karşılamak için ayağa kalktığı anda bir kulağını havaya dikti.

Ona yaklaşırken kalbim çarpıyordu. Gözlerinin beyazı kıpkırmızı olmuştu, o da ağlıyordu.

İçgüdülerim beni Amira'yı bulmak için avluyu taramaya zorlasa da, "Neler oluyor, baba?" diye sordum. Kız kardeşimi avluya bakan ikinci kat penceresinde buldum. Yukarıdan bana bakarken ne sırıtıyor ne de kaşlarını çatıyordu. "*Neden?*" diye bağırarak istedim ona. Bunu bir sır olarak saklamasına dair verdiğim emri rahatlıkla çiğnemişti. Ailemizle paylaştığı ayrıntıların miktarını öğrenmekten korkuyordum. Ya Qayn'dan bahsettiyse?

"Bunu senden duymam gerek." Babamın kalın kaşları orta kısımdan kalktı, keçiboynuzu kahverengisi gözleri yüzümü tarıyordu. "Kumlar'ın ötesindeki krallık... ve Atheer... doğru mu?"

Avlu bir tablo kadar hareketsizdi. Annem çeşmenin başında duruyordu. Teta'mın buruşuk parmakları tespih çekmeyi bıraktı. Tekrar babama baktığımda içimdeki her şey çöktü. İleri atılarak beni bekleyen kollarına yığıldım. "Evet baba, hepsi doğru."

Annem yüzünü ellerine gömdü. Teta'mın buğulu gözleri sessiz bir teşekkür duası ederken yıldızlara bakıyordu. Babamsa beni şaşırtarak muzaffer bir kahkaha atınca geniş göğsü benimkine çarptı.

"Benim kudretli oğlum yaşıyor! Ve cesur kızım onu bize geri getirecek!" Alnıma bir öpücük kondurdu fakat bu neşeli an kısa sürdü.

"İmani öyle bir şey yapmayacak." Annem masanın üzerindeki su ve nane yapraklarıyla dolu sürahidenden bir bardak doldurup ellerime tutuşturdu. "O lanetli topraklarda bir çocuk daha kaybetmeyeceğim."

Annemle babamın arasında duruyordum, boğazım kupkuru olsa da suyu yudum yudum içtim. İçmekle çok meşgul olursam tartışmalarına dâhil edilemeyeceğime dair aptalca bir fikre kapılmıştım.

Sofrayı kurmaya başlayan annemin arkasından ayaklarını sürüyerek ilerleyen babam, "Zahra, lütfen," dedi. "İmani gitmezse başka kim gider?"

"Kim giderse gitsin. İmani daha çocuk..."

"O bir Kalkan."

Annem tabaklardan birini masaya öyle bir çarptı ki neredeyse sürahiyi deviriyordu. "Evet! Ve diğer herkes canavarların *neden* gelmeye devam ettiğinin, suların *neden* kurduğunun sebebini bulmaya çalışmak yerine yan gelip yatarken bu bitmek bilmeyen savaşta hayatını riske atmasına katlanamıyorum. Anlamı olmayan bir başka savaşa daha girmeyecek. *Sorumsuz* kız kardeşimin ve kendine Ulu Zahim diyen o sersemin, oğlumuzu *içine soktukları* bu beladan kurtarmak için en iyi Kılıçları göndermelerini sağlayacağım."

Babam parmak uçlarını bir araya getirerek, "Yapma, canım," diye yalvardı. "Atheer'in kız kardeşi dururken bir başkasının gönderilmesi uygun olmaz. El âlem ne der?"

"El âlem bir şey demez. Bu durum gizli tutulmalı. Konsey bizim için hiç olmazsa bunu yapabilir. Aziza ne cüretle oğlum çalıp benim rızam olmadan onu tehlikeye atar?"

Teta, "Sakin ol, kızım, sakin ol," diye annemi yatıştırmaya çalıştı.

Nafile bir çabaydı. Annemi şimdiye dek hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, kulaklarından henüz duman çıkmamış olması şaşırtıcıydı.

"Sakinleşmeyeceğim. Aziza hesap vermek zorunda. Olur da Atheer'in neden kendi durumundaki *her* genç ve kafası karışık insanın davranacağı gibi davrandığını sorgulama yüzüzlüğünde bulunan olursa Tanrı o Konsey'dekilerin de yardımcısı olsun."

Hâlâ ikinci kattaki pencerenin önünde sinsice bekleyen Amira'ya ters ters baktım. Keşke eve gelip açıklama yapmamı bekleseydi. Bu tartışmanın önüne geçilebilirdi ve annemle babam Atheer'in hayatta olduğu kesin bir gerçekmiş gibi konuşmazdı. Dönüp onlara baktım.

"Tartışmanın lüzumu yok. Mesele Konsey'de çözüldü. Yarın bir grubun parçası olarak yola çıkıyorum."

"Hayır!" Annem ellerimi tuttu. "Beni yanlış anlama kızım, lütfen. Benim güzel Atheer'im hayatta olduğu için merhametli Ruhlara minnettarım ama bu senin sorumluluğun değil. Konsey'in ve *kız kardeşimin* merakını gidersin diye yabancıları araştırmak da oğlumun sorumluluğu değildi. Konsey'de sorun yaratacaksa şafakta Maber'e gider ve o koca kafalı aptal Bayek'e başka birini görevlendirmesini emrederim."

"Sorun bu değil, anne." Topuklarımın üzerinde sallandım. "Ben gitmek *istiyorum*."

"Ben de senin kalmanı istiyorum. Güvenli değil, Imani. O topraklara 'lanetli' denmesinin bir sebebi var. *Lütfen*. Kardeşine ne olduğuna bir bak."

Bir anda midem allak bulak olup alt çekmecede unutulmuş bir iplik gibi korkunç biçimde düğümlendi. Yarın gidersem anneme sıkıntı yaratacaktım ama Atheer'i eve getiren kişi ben olmalıydım. Ona sırtımı döndüğüm o kadar çok zaman olmuştu ki telafi etmeliydim.

"Beni affet," dedim bitkinlikle. "Atheer'in gördüğü ilk kişi ben olmalıyım. Bu hem ona hem de bana büyük bir teselli olacak. Lütfen, bırak gideyim anne."

Durdurmak istediğim ama durduramadığım gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"O zaman şunu bil ki," diye fısıldadı, "sana ya da ona bir şey olursa bir daha asla kendime gelemem. *Asla*." Kırık kalbimi de yanına alarak aceleyle avluyu geçip mutfağın içinde gözden kayboldu. Peşinden gidecektim ama babam beni durdurdu.

"Bırak onunla ben konuşayım, Imani. Sen hem ailen hem de klanın için en onurlu şeyi yapıyorsun. Git, kız kardeşine akşam yemeği için aşağı gelmesini söyle, tamam mı?" İkinci kata bir bakış attı. "Onunla daha sonra konuşacağım."

"Peki, baba."

Ben kendimi basamaklardan yukarı sürüklerken o mutfağı girerek kapıyı arkasından kapadı. Ne annemin boğuk bağı-

rışlarını bastırabiliyor ne de Teta'mın yine tespihiyle yaptığı duaları duymazdan gelebiliyordum. Kalan yolu koşarak üst kata çıktım. Kalkanlarla birlikte olmak tehlike ve yalnızlık anlamına gelebilirdi ama orada en azından sevdiğim iki insan arasında çekiştirilen bir ip değildim.

İkinci katın koridoru boştu. Amira'nın odasının kapısı da tıpkı Atheer'in odasının kapısı gibi kapalıydı. Çalmaya zahmet etmeden kapıyı hızla açıp duvara çarpım. Kız kardeşimin odası tartışmasız villadaki en gösterişli odaydı. *Ne kadar bencilce davrandığını göz önüne alırsak*, diye düşündüm öfke içinde, *burası tam da ona göre*. Kristallerle bezenmiş sayvanlı bir yatak, benzer şekilde süslenmiş ve bir yıldır kapaklarını açmadığı pahalı kitaplarla devrilecek kadar dolu bir masanın yanında duruyordu. Hemen yanında bir yıldır giymediği güzel kıyafetlerle dolu, kapağı zor kapanan krem renkli bir gardırop; onun ardındaysa benzer şekilde yüklenmiş bir kitaplık yer alıyordu. İncilerden oluşan dış çerçevesi tozla kaplanmış makyaj lekeli bir ayna duvara yaslanmıştı. Kız kardeşim pencere pervazına kıvrılmış, gece esintisiyle dalgalanan dantelli tüllerin ardında bir görünüp bir kayboluyordu. Odayla kıyaslandığında siyah elbisesinin içinde acı verecek kadar neşesizdi.

Kapıyı arkamdan kapadım. "Bekleyebilirdin."

Omuz silkti, bana değil incir ağaçlarına bakıyordu.

"Kahretsin Amira! Sırf beni kızdırmak için emirlerime karşı geldin." Pencerenin önüne bir sandalye çekip oturdum. "Bu itaatsizliğinden ne zaman vazgeçeceksin? Sen böyle biri de..."

"Değil miyim?" Gülerek başını pencere camına yasladı. "Sanki sen benim kim olduğumu biliyorsun da."

Güneş doğana kadar tartışıp lanet okuyabilirdim ama bunun ne faydası olacaktı? Alqibah'a yapacağım yolculuk haftalarımı hatta aylarımı alacaktı. Amira'nın ailemin başına bela açacağı aylar... Onunla farklı bir yol denemeliydim.

"Kız kardeşimi tanıyorum. Fantastik masallar okumayı, kıyafetleri, makyajı seviyorsun. Okulu seviyorsun."

"Ben bunların hiçbirini sevmiyorum," diye tersledi beni. İçimi çekerek sandalyemde kaydım. "O zaman ne seviyorsun?"

"Ne fark eder ki? Madem gidiyorsun, umurundaymışım gibi davranmana gerek yok." Uzaklaşıp dizlerini pencereye dayadı.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" dedim haykırarak. "Seni her zaman umursadım. Ailemizi üzmen de hayatını mahvetmen de umurumda."

"Ah, *mahvetmek*. Eminim öyledir. Sanki klanımızdan biri kolayca ipleri eline alıp benim için her şeyi düzeltmemiş gibi... Yaptığımı hiçbir şey için bedel ödemedim."

Dudaklarım aralandı. Bu çirkin sözleri beni tahrik etmek için söylediğine emindim. Bunları inanarak söylüyor olamazdı.

"Beni dinle, Amira. Atheer'in ölümünden sonra böyle davranmanı anlıyorum ama Alqibah'ta yaşıyor olma ihtimali var ve gerçekten yaşıyorsa onu eve getireceğim." Sandalyemi daha yakınına çektim. "Artık dünyayla savaşmana gerek yok. Yakında her şey normale dönecek ve döndüğünde her şeye kaldığın yerden devam etmek isteyeceksin."

Tekrar güldü ancak sesi kulağımı tırmaladı. "Beni endişelendiriyorsun, Imani. Bu kadar başarılı biri nasıl bu kadar saf olabilir? Hayat, iradene göre bükebileceğin çelikten bir çubuk değildir. Her şey değişir. *İnsanlar* değişir. Bunu kabullen. Yoksa emin ol, günün birinde bir şey seni çok üzecek ve bununla nasıl başa çıkacağını bilemeyeceksin."

Şaşkın bakışlarımı haliya indirdim. Bedenim hareketsiz olmasına rağmen içimdeki her şey hareket hâlindeydi. Nehirde başıboş yüzen bir şişe gibiydim, sular beni çalkalayarak oturduğum sandalyeden düşürmeye çalışıyordu.

"Senin gibi düşünmüyor ya da davranmıyor olabilirim ama bu katkıda bulunacak değerli bir şeyim olmadığı anlamına

gelmez," dedikten sonra bana doğru dönerek çıplak ayaklarını sarkıttı. "Yarın seninle geliyorum."

Tüm Ruhlara yemin olsun, tuğladan bir duvarla pazarlık yapsam daha iyi bir yanıt alırdım. Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. "Ben konuşurken beni dinliyor musun yoksa ağzını açmak için sessizlik oluşana kadar bekliyor musun?"

"Kendini mi tarif ediyorsun?"

Yumruklarımı sıktım. "Bunu daha önce de *konuştuk*, Amira. Cevabım hayır. Senin gelmen güvenli değil."

"Grubunuzu takip edebilirim," diye üsteledi. "Atheer benim de kardeşim, onu görmek benim de hakkım."

Öfke beni ele geçirdi ve pervazda tünediği yere doğru sürükledi. "Hayır, senin *görevin* büyüklerine itaat etmek. Görevlerini yerine getirirsen haklarını kazanırsın."

Soluğu deli gibi hızlanırken bana doğru uzandı. "*Lütfen*, İmani. Orada bana ihtiyacın olabilir."

Ellerini ittim. "*Olmayacak!* Senin varlığın beni yalnızca tehlikeye atar ve yokluğun da annemi incitir."

Bir damla gözyaşını silip tekrar omuz silkti. "Senin gidişinle ilgili hissettiklerinden daha kötü olmaz. Annem de babam da sadece seni ve Atheer'i önemsiyor zaten. Benim aksime ikiniz de mükemmelsiniz." Sesi çatallaştı, duruşu gevşedi. Pervazdan düştü düşecek gibi görünüyordu.

Göğsüm sıkıştı. Ânında onu kucaklayarak gönlünü almayı denedim. "Hey hey! Annem de babam da seni çok seviyor. Tıpkı benim gibi... Sevmeseydik okula mı gitmişsin yoksa yol kenarında soğan mı satmışsın umurumuzda olmazdı. Lütfen Amira, beni takip etmeyeceğine ve buradaki işleri düzeltmek için elinden geleni yapacağına söz ver. Benim için."

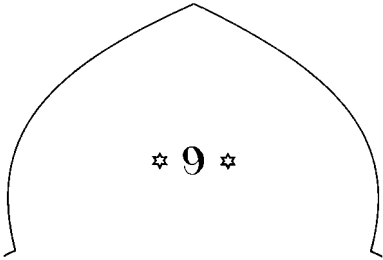
"Seni takip etmeyeceğim," diye mırıldandı uzun bir süre sonra. "Burada kalacağım ve okula gideceğim. Söz."

Pes etmesi beni fazlasıyla rahatlatmıştı ama çok memnun görünmemeye çalıştım. "Teşekkür ederim. Gel, yemek hazır." "

Bir kez olsun itiraz etmedi. Alt kattaki masada ailemize katıldık ancak günün iyi haberlerine ve babamın sohbet girişimlerine rağmen ortamın havası sönükrü. Annem kan çanağına dönmüş gözlerini yerden ayırmıyordu, kâseme bamya koyarken bile bakışlarını benden kaçırmıştı. Normalde lezzetli olan bamya güvecinin tadına bile bakmadım. Zamanın nasıl geçtiğinin farkında değildim.

Daha sonra odama çıkıp soğuk yatağıma uzandım. Gözlerimi kapasam da uyku benden kaçıyordu. Keşfetmeye istekli oldukları konularda durmak bilmeyen, merhametsiz düşüncelerle doluydum. Atheer dışarıdaydı. Yabancı dünyadaki yabancı çocuk, gururundan yoksun aslan... Neler gördüğünü, geceleri göz kapaklarının ardında hangi hayallerin dolaştığını, uyuyup uyuyamadığını ya da benim gibi karanlık saatlerde nöbet tutmaktan başka çaresi olup olmadığını merak ediyordum. Fakat en çok da ona zamanında ulaşabilecek miyim yoksa herhangi birimizi kurtarmak için çok mu geç kaldım diye merak ediyordum.

"Atheer," diye fısıldadım karanlığa, "dayan!"



Tuhaf, huzursuz bir rüya gecemi mahverti.

Kendimi beyaz taştan muhteşem bir şehrin içinde, yemyeşil duvarlarla çevrili gölgelik bir bahçede yalınayak yürürken buluyorum. Muazzam bir ağacın yaprakları arasında parlayan güneş ışığı, ılık bir serpinti gibi yüzüme vuruyor. Burada mutlu ve huzurluyum. Kuşların ötüşünü dinliyor, tütsü kokusunu beraberinde getiren ılık esintinin tadını çıkarıyorum. Fakat bir anda bahçe sıcak ve azgın alevlere yenik düşüyor. Gün acı ve soğuk bir geceye dönüşürken mutluluğum ölümcül bir kinle iltihaplanıyor.

Uyandığımda rüyanın ne anlama geldiğini düşünmek için çok az zamanım vardı. Şafak sökmeden aileme veda etmem gerekiyordu. Annemin soğuk davranacağından korkmuştum ama bana daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarıldı.

Gözyaşları içinde, "Seni kalmaya ikna edemiyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Her ânımı senin için korkarak geçireceğim. Lütfen dikkatli ol, İmani. Beni derinden yaktın ama sen benim kızımsın. Sevğim her zaman senindir."

Bundan kısa bir süre sonra oradan ayrıldım. Ayrılmasaydım suçluluk duyğum ve ev özlemim kalan minicik cesaretimi de

yok edecekti. Bugünün ailemi son görüşüm olup olmadığını merak ederek sıkışan yüreğim ve uykulu hâlimle Mabet'e doğru yola çıktım.

Aziza teyzem beni kapıda karşıladı. Resmî, bej kuşaklı bir tunikle sergilediği iyi görüntüye rağmen asık suratı kasvetliydi. Uzun orların arasındaki parke taşlı yolda yürürken, "Uyuya-bildin mi?" diye sordu.

"Çok az. Anladığım kadarıyla senin de şansın pek yaver gitmemiş, teyzeciğim."

"Bu şartlar altında insanın zihnini dinlendirmesi çok zor." Bana baktı. "Kız kardeşim haberi nasıl karşıladı?"

Annemin öfkesini hatırlayarak irkildim. "Pek iyi değil," diye itiraf ettim.

Yüz ifadesinin hiç değişmeyişi inanamadım. Başını sallayarak, "Bu vazife için görevlendirilen grup kışlada toplandı," dedi.

Tepemizde süzülen siyah bir şahine kaşlarımı çatarak baktım. "Şimdiden mi? Bilgilendirme şafakta yapılacaktı."

"Önce araya biraz talim sıkıştırmak istediler."

"İstediler derken? Kim istedi?" diye sordum, gözlerimle hâlâ şahini takip ediyordum. Bir haberci kuş olamayacak kadar büyük ve seçkindi. Daha çok *hayvangörenler* tarafından kullanılan bir kuşa benziyordu.

Teyzem kafa karışıklığıyla dağılan dikkatimi yeniden çekerek, "İzciler. Atheer gibi olanlar..." diye cevapladı. "Anlayacağın üzere abinin kayboluşunun ardından başka bir İzci seçmemizi önerdim ancak Konsey, üstlendiği görevlerden kaynaklanan stres ve yalnızlığın, ortadan kaybolmasına katkıda bulunduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bu kez bir yerine üç İzci'den oluşan bir grubu eğitmeye karar verdik. Sana onlar eşlik edecek." Boğazını temizledi. "Onları tanıyor olmalısın aslında. Grup lideri Bayek'in en büyük oğlu Taha."

Tökezleyerek yakındaki bir çite doğru düştüm. Teyzem tuniğimin arkasından yakalayarak beni tuttu.

"İyi misin?"

Beceriksizce tuniğimi düzelttim. "Evet, evet. İyiyim. *Taha* mı dedin?" Derdime dert katarak başıyla onayladı. "*Taha*," diye tekrarladım kendi kendime. Benden ayan beyan nefret eden biriyle lanetli topraklara girmem ve hayatta kalmak için ona güvenmem gerektiğinin iğrenç farkındalığı üzerime çığ gibi düştü. Ne kadar gülünç bir konseptti bu böyle. Boş bir fıstık kabuğuna bel bağlasam daha iyiydi. Bayek'in benim nasıl da değersiz olduğumu düşündüğünü göz önüne alırsak *Taha*'nın herhangi bir kural ihlali yaptığımı öğrenmesi hâlinde saplantılı bir şekilde beni izleyeceğinden emindim. Hançerime hiçbir suretle bağlamamam gereken bir cinle görüşmem gibi... Refleksle bir elimi bıçağın kabzasına götürdüm. Tepki olarak koluma bir ürperti yayıldı. Şu anda âdeta yabancı, çelişkili duygular denizinde yüzyordum: öfke, zevk, sabırsızlık... Güneş doğmaya devam ettiği sürece uygun ânı bekleme arzusu...

"Bayek, *Taha*'yı aday olarak gösterdi, biz de uygun bulduk," dedi teyzem düşüncelerimi bölerek.

"*Taha*'yı mı uygun buldunuz?" Gözlerimi kısıtım. "Dürüst ol, teyzeciğim. Ulu Zahim, Konsey oğlunu seçmezse isyan çıkacağı tehdidinde bulunmuştur."

Kaşlarını çatı. "Hiç de değil. Bu şüphecililiğinin, *Taha*'nın yaptıklarına bizzat tanık olmamandan kaynaklandığını düşünüyorum."

Bu yorumu beni ziyadesiyle kızdırdı. *Benim teyzem*, Mıstra Efendisi, sanki var olan tek başarılı Kalkan oymuş gibi bu şehirdeki herkes kadar *Taha*'dan etkilenmişti. Elimi huzursuzca ensemden geçirdim. "Şey... Hayır. Aslında sadece teori derslerini beraber aldık. *Of* ama neden o, teyze? Neden ben değil? Ben fazlasıyla nitelikliyim."

"O da öyle." Geçmem için kapıyı açtı. "Kalan İzçiler onun birliğinden."

Ağzım bir karış açık kaldı. İfademden habersiz olan teyzem yanımdan geçip gitti.

“Evet, Taha seçildikten sonra ekip çok stresli bir ortamda uyum içinde çalışmak zorunda kalacağı için kendi adaylarını göstermeyi önerdi. Biz de bunu uygun bir çözüm olarak gördük.”

Peşinden ağır ağır ilerledim. “Herkes için bu kadar iyi sonuçlanması harika olmuş.”

“Atasözü der ki en uzun süre dayanan ağaç, tayfuna kulak verendir,” diye gizemli bir cevap verdi.

Ne demek istediğini sorgulama fırsatı bulamadım. Kum taşı kışlanın çift kanatlı kapısı deri zırhlı genç nöbetçiler tarafından çekilerek açıldı ve kapalı bir salondan avluya geçmemize izin verildi. Burası hâlihazırda talim yapan Kalkanlarla doluydu. Onların arasından geçen teyzemi takip ettim. Misra Efendisi’ni fark eder etmez eğilip saygıyla kenara çekiliyorlardı.

Hızını yavaşlatan teyzem başıyla bir şeyi işaret etti. “İşte ekibin.”

Okçuluk sahasına kadar bakışlarımı izledim. Uzun boylu, güçlü, yalnız bir figür, atış alanının en uzak noktasından ok atıyordu. Her ok kolaylıkla hedefin ortasına saplanırken bir diğeri sadaktan çekilip yerleştirilmiş oluyordu. Yakındaki bir direktan, daha önce gördüğüm aynı gösterişli siyah şahin her şeyi dikkatle izliyordu. Derken yayı geren kapkara saçlı genç adamın Taha olduğunu fark ettim, şahin de onun zihin hayvanıydı. Bu etkileyici gösteri, ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı. Bu yüzden dikkatimi birkaç adım ötede vahşi bir düelloya tutuşmuş, uzun kılıçları gürültüyle çarpışan genç adamla kadına çevirdim.

“Şuradaki, Taha’nın kuzeni Reza.” Teyzem ensesinden ince bir örgü sarkan, saçlarının alt yarısı kısa kesimli, yirmili yaşlarının ortasında, sıırım gibi adamı başıyla işaret etti. “Adaylık sınavlarını Taha’dan birkaç yıl önce kazandı. Toprağa karşı çok etkileyici bir yatkınlığı var. Yanındaki kız da Feyrouz ama kendisine Fey denmesini tercih ediyor. Onun yatkınlığı ateşe.”

Reza'dan biraz daha genç olan güzel kızı incelerken, "Evet, onu tanıyorum," dedim. Ardından, "*Maalesef*," diye ekledim kısık sesle. Yanık tenli, sarışın ve agresif biri olan Fey'in her vuruşuna mağrur bir "Ha!" nidası eşlik ediyordu ama asla den-gesini bozmuyor, duruşunda hataya yer bırakmıyordu. Her ko-nuda kendinden emindi, dün sabah çay salonunda bana hakaret ederken olduğu gibi.

Teyzemin geldiğini fark eden Taha yayı omzuna atıp ısıklık çalınca ikili kılıçlarını kınlarına sokup onun yanında sıraya girdi.

"Taha? Reza? Fey? Eminim İmani'yle daha önce tanışmış-sınızdır," dedi teyzem biz yaklaşırken.

Üçünden de daha iyi bıçak kullanıyordum ama bu, kendimi tazılar arasındaki bir yaban tavşanı gibi ufak ve tehdit altında hissetmememe mâni olmamıştı. Kendimi el sallamaya zorladım. "Doğru düzgün tanıştırıldığımıza memnun oldum."

"Bilmukabele!" dedi Reza. Fey beni tepeden tırnağa sü-zerken sadece başını salladı. Büzülmüş dudaklarına bakılırsa standartlarına uymuyordum.

"Gidelim mi?" Önden giden teyzem bizi, adını kurucu bir Kalkan'dan alan bloklar hâlindeki Abişemu Salonu'na götürdü. Ancak Taha arkadaşlarına katılmak yerine onların geçmesine izin vererek yanımda yürümeye başladı.

"Nihayet sözde Cin Avcısı'nı iş başında göreceğim," dedi.

Göz ucuyla onu inceledim. Yürürken ileriye odaklanmıştı. Cilalı taş misali pürüzsüz yüzü okunmuyor, sesi de benzer şe-kilde hiçbir şey ele vermiyordu. Dikkatimi en çok dağıtan da alnına düşen ve sabah esintisiyle salınan parlak saç tutamları oldu. Taha'nın görünüşünü, sanki bu kibirli çocuk bize bizzat Ruhlar tarafından gönderilmiş gibi açık bir hayranlıkla an-latan Kalkan sayısı canımı sıkıyordu. Saçlarının yanları kısa kesimliydi ve tepesindeki uzun saçlarıyla bana kurumlu bir horozu andırıyordu.

Genellikle Kalkanların büyü, canavarlar ve savaş teorisi çalışmalarına ayrılan boş odalardan oluşan bir koridorda ilerledik.

"Babanın seni durumdan haberdar ettiğine inanıyorum," dedim. Dün akşamki yemekten sonra Bayek'in olanları oğluna anlattığını hayal etmek hiç de zor değildi.

"Evet. Tam da tahmin ettiğim gibi sanırım. Seçkin bir soydan gelmek seçkin bir geleceği garantilemiyor," dedi Taha. "Peki, sence hangisi? Kardeşin deli mi yoksa kötü mü? Belki ikisinden de biraz vardır?"

Yanılmıştım. Taha genç bir adam değildi, genç bir adamın vücuduna bürünmüş bir hortlaktı. "Bu durumun sende yarattığı memnuniyeti saklamaya çalışmayı bir düşün."

"Memnuniyet mi?" Kafası karışmış gibi kaşlarını çatı ama kamış yeşili gözleri her zamanki gibi donuktu. "Ailemin ve halkımın refahının tehdit altında olmasından neden memnun olayım ki?"

"Kimse hiçbir şey tarafından tehdit edilmiyor," diyerek savunmaya geçtim.

Diğerleri ilerideki odaya girerek bizi koridorda yalnız bıraktı. Taha başını iki yana salladı. "İşin içinde kardeşin olmasaydı böyle düşünmezdin."

"Baban Ulu Zahim olmasaydı sen de bir İzci olmazdın," diye karşılık verdim.

Bu hakaret karşısında insanı deli edecek kadar kayıtsız kaldı çünkü ben, onun rakip olarak görmesi gereken biri değil de görmezden gelebileceği önemsiz bir sivrisinektim. "Senin teyzeciğin Ulu Zahim olsaydı ve ben onun yolsuzluk yaptığını ima etseydim beni Kalkanlardan attırırdın," dedi.

O an kendimi tuhaf bir şekilde eğreti hissettim. Sanki ayaklarımdan birine tekme atmıştı. Kızgınlığımı küçümseyici bir gülümsemenin ardına gizledim. "Zirveye böyle mi tırmanmayı düşünüyorsun? Beni sürgün ederek mi?"

"Hayır, tabii ki hayır." Güldü. İlk kez güldüğünü görüyordum ve bu korkutucu derecede etkileyici, kendinden emin bir tavidir. Bir elini başımın ardındaki duvara koydu ve üzerime eğilerek duvara doğru gerilememi sebep oldu. "Senin aksine," dedi alçak sesle, "ben duygusal biri değilim."

Duvardan uzaklaşarak odanın içine doğru ilerledi. Kendimi toparlamak için duraksadım ama midem çalkalanmaktan vazgeçmiyordu. İçgüdüsel olarak hançerime uzandım. Beklediği üzere çalışıyordu. Sarsaklığımın yerini hızla sakin bir öz güven aldı: Qayn'ın öz güveni. Kontrolü ele geçirerek kalbimin hızlı atışını yavaşlattı. Çay odasına girdiğimde Taha'nın bana baktığını hissettim ama mesafeli bir ifade takınmayı başardım. Cin bağını bu şekilde kullanmanın yanlış olduğunu biliyordum fakat bu görevden sağ çıkacaksam Taha'nın ya da diğerlerinin önünde zayıf görünmezdim. Kutsal bir yasayı çiğneyerek ilerleyeceksem de bundan biraz faydalanabilirdim.

Odanın ortasındaki ateş çukuru alev alev yanıyordu. Süslü gümüş bir tencerede su çoktan kaynatılmıştı. Bayek çay seremonisine başlamadan önce Taha ve benim çemberin iki ucunda diz çökmemizi bekledi. Taha sert bir ifadeyle babasının aramızda misra öğretmesini izliyordu ama ben Taha'yı izliyordum. Bunu sadece onu çileden çıkaracağı umuduyla yapıyordum. Birkaç dakika sonra işe yaradığını fark ettim. Bana ters ters bakmak istiyor, alev alev yanan bakışları bir gidip bir geliyordu ama törensel gelenekler gözlerini Bayek'ten ayırmanasını emrediyordu. Ayrıca onu kimin yetiştirdiği düşünülürse Taha'nın kurallara karşı gelemeyeceğini tahmin etmek zor değildi. Çocukluk ediyordum ama olsun. Taha bu çocukluğu hak ediyordu.

Bayek bir tepsi çayı odanın içinde dolaştırdı. Misranın tadı hiç olmadığı kadar acıydı. Sihir uzuvlarımda kurşun gibiydi. Törenden sonra Aqil, Yasmeen, Nadia ve Tariq Zahim arkadaki bir sıra sandalyeye oturup gözlem yaptılar. İzcilerle birlikte Bayek ve teyzemin önündeki sıraya girdim.

Ulu Zahim, "Zaman dar ve konu acil," dedi. "İmani'nin abisi Atheer'in Alqibah Krallığı'nda yaşıyor olabileceğine dair elimizde kanıtlar var. Görünüşe göre bir isyancı grubuyla birlikte Harrowland İmparatorluğu'na karşı savaşıyor ve mistrayı onlarla paylaşmış."

Ardından gelen sessizlik kahrediciydi. Reza ve Fey daha önce bana karşı hiç dostça davranmamışlardı ama şimdi gözlerindeki kınama ifadesini görebiliyordum. Onlara kendimi sevdirmeye şansım vardıysa da artık kaybetmişim. Üstelik hançerimi bir cine bağladığımı öğrenirlerse bana hiç merhamet göstermeyeceklerinden de emindim. Bu gerekli günahı herkesten saklamak zorundaydım yoksa mahvolurdum.

Bayek ellerini arkasında birleştirerek önümüzde adımlar atmaya başladı. Heybetli gövdesinde ve gülümsemeyi hiç bilmeyen zalim yüzünde o ünlü savaşçıyı gördüm. O bir Ulu Zahim olabilirdi ama en rahat üstlendiği ve yerine getirdiği görevin Ulu Komutanlık olduğu şüphe götürmezdi.

"Şunu anlamanız şart! Atheer son derece deneyimli bir İzci'dir. Kumlar'daki birden çok yol hakkında bilgisi vardır. Ayrıca yabancı sempatzanıdır. Onların işlerinde aktif olarak rol alıyor. İsteyerek ya da bir manipülasyon kumpasının kurbanı olarak büyüümüzü onlara ifşa etmiş bulunuyor. Yabancılarla duyduğu sempati her an birini Kumlar'dan geçirip Sahir'e getirmeye varabilir. Henüz böyle bir şey olmaması asla olmayacağı anlamına gelmez. Bu çok gerçek, çok ciddi bir tehdit. Atheer'in niyetini ya da ruh hâlini bilmediğimiz için en kötüsünü varsaymalı ve onu yakalayıp kurtarmak için hızla hareket etmeliyiz. Sorusu olan?"

Aklımdan geçenler dışında dile getirmeye cesaret edemediğim bir tane sorum vardı: *Kardeşim gerçekten bize zarar verecek bir şey yapabilir miydi?*

Taha elini kaldırdı. "Atheer'in bulunduğu yer neresi, baba?"

Bakışlarımı ona çevirdim. Bayek dün gece ona korkunç cevabı vermişti zaten. Verdığını biliyordum çünkü Bayek bile

oğlunun sorusu karşısında şaşırılmış görünüyordu. Ulu Zahim'in şakağında bir damar titredi ve bir avucunu kaldırdı.

"İmani, açıklamak ister misin?"

Taha beklentiyle bana döndü, Fey ve Reza da aynısını yaptı. Bu bir oyundu; Taha'nın beni Konsey ve İzciler önünde rezil etmek için tasarladığı bir oyun. Şaşkınlıktan dilim tutulmuş olmasaydı bile onlara Atheer'in yerini söyleyemezdim. Sadece Taeel-Sa'da, Farida adında bir asiyle birlikte olduğunu biliyordum. Bunun ötesindeki cevaplar Qayn'a aitti ve o da *bana* söylemeyi reddediyordu.

Taha, "Zamanımız kıymetli," diye üsteledi.

Açıktaki kalan boynunu görmek, ellerimi tarifsiz bir dürtüyle karıncalandırdı. "Hayır," dedim dişlerimi sıkarak.

Başını yana yatırdı. "Ne?"

Soruyu onun parlak, boş gözlerinden tokatlayarak çekip almak istiyordum. Ne olduğunu *biliyordu* ama bu gösteriyi diğerleri için bilerek yapıyordu. Yoksa kendi sapkın zevki için miydi?

"Hayır," diye tekrarladım. "Size Atheer'in nerede olduğunu şimdi söylersem görevde bana ihtiyacınız kalmaz."

"Haddimi aştığım için beni affedin, Ulu Zahim." Fey beni rahatça görebilmek için bir adım öne çıkarak ellerini beline koydu. "İmani, bizimle gelmek için Konsey'e *şantaj yaptığını* mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Yaptığı şey tam olarak bu," diye cevap verdi Taha.

Reza, Bayek'e dönerek, "Kusura bakma amca ama buna izin vermeyeceğiz, öyle değil mi? İmani İzci değil," dedi.

"Hiç tecrübesi yok," diye ekledi Fey.

"...ve görevin bütünlüğü için risk teşkil ediyor."

Hakaretlerine yeterince karlanmıştım. "Neden?" diye sordum. "Beni risk hâline getiren tam olarak nedir?"

Yaptığım çıkışı takip eden sessizlikte ağır ağır alıp verdiğim solukların sesi bile fazla gürültüydü. Taha hâlâ sakindi. Fark

erttim ki bir nehir gibiydi; derinliklerini sarsan şey ne olursa olsun her şeyi aşındırıp yeryüzünü dümdüz edene kadar inatla, kibirle akmaya devam edeceğini bilmenin öz güveni içindeydi.

"Çok basit," dedi. "Kardeşin bizimle dönmeye direnebilir ve zorla yakalanması gerekebilir. Acıma duygusuyla hareket ederek onun dönüşünü sağlamak için gerekli adımları atmaktan aciz olacaksın. Hatta bizim aksimize ona yardım etmeye ikna bile edilebilirsin."

"Bayek," diye seslendi Aqil, odanın arka tarafından. "Oğlun çok ciddi suçlamalarda bulunuyor."

Bayek bunun farkında olduğu gibi zevk de alıyordu. Ulu Zahim'i gülümsemeye en yakın gördüğüm ve onun gerçek, korkunç doğasını anlamaya en çok yaklaştığım an, bu andı. Adam, Konsey'in içine saplanmış bir çivi gibiydi ki Konsey, müşterek bilgelikleri ve nüfuzlarına rağmen onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Birdenbire bütün korkularım ve muhtaçlığım su yüzüne çıktı, beni parçalara ayırma arayışları içinde kıvrılıp bükülüyorlardı. Öfkeliydim, yanaklarım yanıyordu. Kararlı olmama rağmen kekeleyerek, "Ağır ol, Taha. Kardeşimi seviyorum ama duygularımın esiri değilim. Halkımıza ve Yüce Ruh'a karşı görevim her şeyden önce gelir," dedim.

"Ama gel gör ki Konsey'e şantaj yaptın. Kardeşinin selametinin bizimkinden önce gelmediğini kanıtla. Bize onun yerini söyle ki Sahir'i onun deliliğinden ya da kötülüğünden koruyabilelim."

Çürümüş çekirdeğinde kurt barındıran elma misali büzüldüm. Konsey'in soluklarının kesilişine ayak uydurup harekete geçerek Taha'nın tünüğünü kavradım. "Kardeşim senden yüz kat daha iyi bir İzci'dir, hödük! Onun ya da benim halkımıza olan sadakatimizi bir daha sorgularsan yemin olsun ki pişman olursun."

Sonunda o sakin bakışlarında bir şeyler kıpırdadı. “Beladan uzak durmak istiyorsan bizimle gelme, Imani,” dedi. Bunu öyle alçak bir sesle söylemişti ki yalnızca ben duyabilmişim. “Ciddiyim.”

“Aziza, lütfen,” dedi Bayek. Gözleri diğer Zahim Aqil’deydi, ondan destek bekliyordu. Sanki küçük Aqil kendisinin yapamadığını yapıp Taha’yla beni ayırabilirmiş gibi... Apral değildim. Bu durum onu ve oğlunu ilkel, beni ise bir tehditten ibaret göstermek için altın bir fırsattı. Bayek yakaladığı fırsatı iki eli ve tüm dişleriyle kavramıştı. Oynadığı tiyatro teyzem üzerinde işe yaradı.

“Bu kadar yeter, Imani. Taha’yı bırak.”

Şu sınır bozucu toplantıda söylediği ilk sözler önümde duran canavarı savunmak içindi. Beni değil, Atheer’i değil. Teyzemin Qalia üzerinde kudretli bir hâkimiyeti vardı ama bunu Bayek’e karşı kullanmayı uygun görmüyor muydu? Onu anlamıyordum, artık kimseyi anlamıyordum.

“Hemen,” diye emretti.

Taha pencereden atılmayı hak ediyordu ve bu kamu hizmetini yerine getirmememin tek nedeni, Atheer’in peşinden gitmeyi zorlaştıracak olmasıydı. Taha’yı serbest bırakarak nefret dolu babasının önünde diz çöküp dilimi yakan o sözleri dile getirdim.

“Kabul edilemez davranışımı affedin, Ulu Zahim.”

Adam iç geçirdi. “Halkımızın güvenliğini elinde tutan yeğenin işte bu, Aziza. Aklını başına toplamasını sağla, yalvarırım.”

Onun da oğlunun da Dönüşü Olmayan Topraklar’a kadar yolu var! Ne tür bir utançla diz çökmüş olursam olayım, kızgınlık beni tekrar ayağa kaldırdı. “Kimsenin söylediği ya da yaptığı hiçbir şey fikrimi değiştirmeyecek. Anlaşma yapıldı. Efendim.”

“Korkarım ki yeğenim çok inatçı,” dedi teyzem ona.

Adam bana ters ters bakarken yüzümdeki acıyı sildim. “Gurur tehlikeli bir şeydir, Kalkan,” dedi ağır ağır konuşarak.

O boğucu an öylece geçip gitti, ardından dikkatini masaya verip bir harita açtı. "Hemen buraya toplanın."

Ben masanın bir ucunda durdum. Teyzem sağımda, Taha solumdaydı. Bayek haritayı işaret etti.

"Yutan Kumlar'dan Alqibah'a bu yolu kullanarak geçeceksiniz."

Diğerleri rotayı incelemek için eğildiler. Teyzem hafifçe koluma dokununca sinirden neredeyse geri çekilecektim. "Grupta Kumlar'ı daha önce geçmemiş olan tek kişi sensin," dedi. "Yoldan bir adım bile ayrılırsan sonsuza dek kaybolursun. Taha'nın yanından asla ayrılma, anladın mı?"

Başım hızla kalktı. Kendini beğenmiş bir gülümseme bekleyerek Taha'ya baktım ama o pürdikkat Bayek'in talimatlarına odaklanmıştı. Yine ben yokmuşum gibi davranıyordu.

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

"Bu çok acil bir mesele ve mümkün olan en kısa sürede Kumlar'a ulaşmanızı gerektiriyor," diye devam etti Bayek. "Doğayısıyla diğerlerine nazaran tek bir uygun yol var: Kemikler Vadisi."

İrileşen gözlerimle İzcilere baktım ama korkuyorlarsa bile bunu çelik gibi ifadelerinin altına gizlemişlerdi. Ama nasıl? Hikâyeleri duymamışlar mıydı? Kemikler Vadisi, devriye gezilmeyen kadim bir çöldü. Birçok canavara ev sahipliği yapıyordu. Bunların başında da Çöl Belası'nın emriyle Vadi'ye saldıran, kabileleri yok eden ve bölgeyi tenhalaştıran Korkunç Hubaal adında bir dev geliyordu. Bela'nın yenilgisinden sonra ortadan kaybolmuştu ve Vadi'de bir yerlerde uyuduğu söyleniyordu. Eski hikâyeler, uyanması hâlinde ortaya çıkacak dehşet hakkında uyarıyordu.

"Daha iyi yollar olmalı," diye ağızımdan kaçırdım.

Bayek kısaca, "O yollar bize kaybetmeyi göze alamayacağımız günlere mal olur," diye cevap verdi. "Taha'ya bölgenin eski bir haritasını verdim, Aziza ve Yasmeen Zahim de nezaket

gösterip bir rota çizdiler. Ruhların yardımıyla Vadi'den zarar görmeden geçeceksiniz. Sorusu olan?"

Kemikler Vadisi. Buna inanamıyordum. Oradan hiç geçmemiş, eşiğinden adımımı bile atmamıştım. Bir gün bunu yapmak zorunda kalacağımı hayal bile edemezdim. Sol tarafımızdaki pencereye, engin ve açık gökyüzüne, güvenli Maber arazisine baktım. Evim uzakta değildi. Bir anda kafamın içinde küçük, titrek bir ses yükseldi: *Bu aptallıktan vazgeç*, diye kışkırtıyordu beni. *Eve git, annenden özür dile*.

Sonra Taha, "Sorumuz yok, efendim. Hiçbir şey bizi durduramaz," dedi ve küstah kibri içimdeki korkuyu dağıttı. Klanımın onurunu lekelemeye ne kadar aç olduğunu, bunu yapmak için ölümün korkunç ve devasa yüzüne bakmayı göze alacak kadar aç olduğunu göstermişti bana. Ancak Al-Baz klanından Taha'nın, *benim abimi* kuduz bir köpek gibi Sahir'e geri sürüklemesine izin vermek tahammül edemeyeceğim bir rezaletti. Bunun için Vadi'den ya da Alard'ın içinden geçmem gerekse bile Atheer'i kurtaracaktım.

Bayek haritayı dürüp deri bir kesenin içine koydu. "Pekâlâ. Başka bir şey yoksa, Aziza, lütfen onları malzemelerin yanına götür."

Sandalyelerinden kalkan Konsey'i selamladık. "Ruhlar size rehberlik ersin," dedi Aqil. Diğerleriyle odadan çıkarken bana el salladı. Belki de Taha'nın saldırgan yorumlarından sonra benim gitmem konusunda fikrini değiştirmişti.

Reza ve Fey, teyzemi takip ederek başka bir kapıdan salona gittiler. Bayek'le arkada kalan Taha'ya gizlice bakabilmek için bilerek oyalandım. İlginçtir ki baba-oğul gibi davranmıyorlardı. Aralarında hiçbir sıcaklık ya da samimiyet yoktu. Kesinlikle fiziksel bir etkileşim de yoktu. Sarılmak, kollarına dokunmak ya da kaba bir el sıkışma bile yoktu. Daha çok üst ve asta benziyorlardı. Bayek yani Ulu Komutan talimatları sıralıyor, Taha yani itaatkâr savaşçı da başıyla onaylıyordu.

Grubumuz cephaneliğe yaklaştığında yanımda belirdi. Söyleyecek bir şeyi olduğunu hissediyordum ki benim de vardı. Adımlarımı yavaşlatarak diğerleriyle aramızdaki mesafeyi açtım.

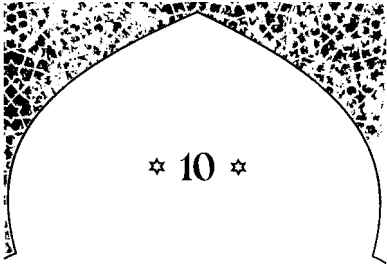
“Orada yaptığın saçma suçlamalara inanıp inanmadığını bilmiyorum ama bunu kasten yaptığını biliyorum.”

Kaşlarını çattı. “Ne yaptığımı?”

“Beni kötü göstermek için herkesin önünde kışkırttın.”

“Ah.” Bana ciddiyetle baktı. “Şimdi tevazu öğrenmenin sırası değil, İmani. Zoru başarıp itibarını zedeleyen sensin.”

Ben karşılık veremeden çekip gitti. İyi de oldu çünkü söyleyecek tek bir şey bile bulamamıştım.



Zırlarımızı ve teçhizatımızı kuşanarak kuşluk vakti Qalia'dan Lyola çıktık. Al-Ayn Nehri boyunca dar bir geçitte kuzeye doğru ilerliyorduk. Devriye gezilen güvenli köyler bir görünüşte kayboluyor, Sahir önümüzde uzayıp gidiyordu. Çok geçmeden bulutsuz gökyüzüne şarkılar söyleyen vitray görünümlü akıntıların yer yer kestiği çimenlik ufka uzanır oldu. Bu güzel, nefes kesen manzarayı ahmakça sohbetler mahvediyordu.

Reza'nın bayağı şakalarından birinin daha esiri olmuş, grubun en arkasında at sürüyordum. Ne yazık ki Taha'nın kuzeni bu esprileri çok seviyordu. Üstelik sonu gelmez bir kaynağı vardı.

"Bir çocuk babasına tetasıyla evlenmek istediğini söylemiş..." diye başladı.

"Üf, *iğrenç*." Fey, Reza'nın diğer saçma şakalarına gülmekten kızarmış olmasına rağmen dil çıkardı.

Qalia'dan ayrılalı henüz yarım gün olmuştu ama ikilinin birbirlerine göz kırparak cilveli cilveli gülümsediklerini çoktan fark etmiştim. Taha da onların aşkından haberdardı fakat her şey gibi bunda da kayıtsız bir duruş sergiliyordu. Şu anda bile durumlarını kabullenmek yerine deri eldivenine tünemiş Sinan adlı devasa siyah şahinini ilgi göstermeksizin

besliyordu. Eyerlerimize bağlı kafeslerde tutulan daha küçük haberci şahinlerin aksine Sinan, Taha'ya olağanüstü sadıktı ve hapsedilmeye ihtiyaç duymuyordu.

Reza'nın gözleri parladı. "Ever, çocuğun babası da öyle demiş. 'Annemle evlenmek istediğin için kendinden utanmıyor musun?' 'Hayır,' demiş oğlu. 'Sen benim annemle evlisin ama ben hiç şikâyet etmiyorum.'"

Fey eyerinde iki büküm olarak kahkahalara boğuldu. Ağzı kulaklarında sırtmasına bakılırsa Fey'den çıkan bu tiz ses Reza'yı son derece memnun etmişti. Taha'nın gülümsemesindeyse hiçbir coşku yoktu. Şahini gönderdikten sonra bana bakmak için döndü.

"Sorun nedir, İmani? Reza'nın şakaları seni rahatsız mı ediyor?"

Anlaşılan eğlenceyi başka yerde arıyordu. Gözlerimi devirdim. "Pek sayılmaz. Çok komikler. Ne yazık ki ben eğlenmek için burada değilim."

"Ne yazık ki hiç çekilmiyorsun da," dedi Fey sahte bir sırıtışla.

"Hayır, hayır, *benim* hatam. Unutmuşum." Reza ellerini özür diler gibi çırpı. "En İyi, En Genç, En Zeki, En Zengin, En Popüler Kalkan'ın şakalara gülecek vakti olmaz."

Kalbim küt küt çarpısa da alaycı bir tavır takındım. "Dikkatli ol Reza, kıskançlığın meydana çıkıyor."

Dudaklarını büküp Taha'ya baktı. O da başını sallayıp, "Söylemiştim, hepsi aynı," dedi.

"Affedersin ama kimmiş *onlar*?" diye sordum.

Taha beni duymazdan geldi. "Onların dünyasında eleştiri diye bir şey yoktur. İnsanlar onaylamıyor olamaz, sadece *kıskanıyor* olabilirler."

Dizginleri çektim. "Sende zerre kadar onur olsaydı doğrudan bana hitap ederdin."

Reza'ya bakıp kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirdi. "Gördün mü?"

Fey eyerinde dönerek mükemmel bukleli sarı saçlarını abartılı bir hareketle arkasına savurdu. "Demek doğruymuş. Zavallı şeyin gerçekten de espri anlayışı yokmuş."

"Yok muymuş? İlginç." Taha'ya baktım. "Mesela seni çok komik buluyorum çünkü ne yaptığını gayet iyi biliyorum."

Normalde durgun olan bakışları kristalleşmiş şurup gibi katılaştı. "Ya, ne yapıyormuşum?"

"Benden kurtulmaya çalışıyorsun. Ama boşuna uğraşıyorsun, Taha. Hiçbir şey beni kardeşimi eve getirmekten alıkoyamaz. Hele birkaç kabadayı asla!.."

Topuklarımı Badr'ın yanlarına bastırıp Taha'nın yanına geçerek onunla göz göze geldim. Bana kaşlarını çatarak baktı. Bu sefer kafası karışan ve karşılık verecek tek kelime bile bulamayan oydu.



Gece çökmeden kamp kurduk. Fey, yatkınlığını kullanarak narin avuçlarının arasında dans eden alevler meydana getirip kamp ateşini yaktı. Taha ve Reza çıra toplarken ben de etrafın güvenliğini sağlama sorumluluğunu üstlendim. Kamp alanımızı çevreleyen ağaçların gövdelerine ince bir ip geçirip bu ipe uyarı tılsımları astım. Küçük taş, metal ve cam kümelerinden oluşan bu tılsımlar gece boyunca insan, hayvan ya da canavar, herhangi bir şey ipe takılırsa birbirine çarpacaktı.

Daha sonra üçü birlikte alacakaranlığa doğru yola koyuldu. Taha yayını kuşanmıştı. Reza elinde kahverengi dokuma bir çuval, Fey ise bir meşale tutuyordu. Girişimlerinden beni haberdar etme zahmetine girmemişlerdi ama ava çıkacaklarını duymuştum. Beni görmezden gelmelerine bakılırsa davetli olmadığımı açıktı. Çok geçmeden karanlıkta silüetleri eriyip gitti

ve düşüncelerimle baş başa kaldım. Normalde huzur ve sessizlik hoşuma giderdi fakat şu an düşüncelerimin arkadaşlığı berbattı. Atheer'in çoktan can verip vermediğini, çok geç kalıp kalmadığını düşünmeden edemiyordum. Ya aileme yanlış bir umur vererek onları daha da büyük bir umutsuzluğa sürüklediysem?

Teta'mın erzakıma katkısı olan falafel sandviçle endişelerimden uzaklaşmayı denedim ama işe yaramıyordu. Kendimi korkunç derecede yalnız ve soyutlanmış hissediyordum. Daha sadece bir gün olmuştu. Diğerlerinin bana nasıl davrandığı göz önüne alındığında yolculuk devam ettikçe bu hissin daha da kötüleşeceğini biliyordum. İçimden bir ses beni bunu yapmamam için uyardığı hâlde iç çekerek sandviçimi bir kenara bıraktım ve hançerime uzandım. Şu anda kendi şeytanlarım yerine bu şeytanla yüzleşmeyi tercih ederdim.

Diğerlerinin dönmeyeceğinden emin olduktan sonra karanlığa fısıldayarak emrettim. "Qayn, varlığını emrediyorum."

Cin, kamp ateşini sıçratan bir esintiyle cisimleşti. İçgüdüsel olarak keskin bir nefes aldım, çarpıcı görünüşünü unutmuştum. Karanlık, dipsiz havuzları andıran iri gözleri ve yüzünün mükemmel simetrisi en şaşırtıcı kısımlardı.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Avcı?" diye sordu.

Ağzım sandviçimden kalan tahinle kaplanmış kuru bir nehir yatağı gibiydi. En azından kuruluğa sebep olan şeyin bu olduğunu düşünüyordum. "Konuşmak istiyordum," dedim isteksizce.

Dudakları çoktan kıvrılmaya başlamıştı. "Elbette. Ne zaman arzu edersen benimle konuşabilirsin." Bakışlarını karanlık otlakta gezdirdikten sonra şalvarının dizlerini yukarı çekip yanımdaki devrilmiş kürüğün üzerine oturdu. "Ne hakkında konuşalım peki?"

Her nasılsa önümüzdeki kamp ateşi daha da harlanarak Qayn'ın güzelliğini aydınlattı. Alevler yanaklarının muhteşem çıkıntılarında ve dudaklarının kusursuz çizgilerinde oynuyor,

okyanus karası gözlerinin aşılmaz yüzeyinde parlıyordu. Ateş öylesine memnuniyetle yanıyordu ki ona baktıkça güzelleştiğini hissediyor olmalıydı. Bu duyguyu çok iyi anlıyordum. Bana bu kadar yakın otururken ona hayran olmaktan derin ve ilkel bir zevk almamı sağlayan dürtüyü kontrol etmek için kendimle savaştığımı fark etmiştim. Başımı sallayarak, *O sadece bir serap, gerçek olamayacak kadar güzel bir şey*, diye hatırlattım kendime. Kardeşimin yoldan çıkmasına yardım eden bir yalancı ve düzenbazdı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim bakışlarımı indirerek. Bir iblisle ne konuşulabilirdi ki? Atheer'i düşünüyordum ama ne kardeşimi ne de onun başına gelmiş olabilecek korkunç kaderi konuşmak istiyordum. İstedğim şey dikkatimin dağılmasıydı. "Sen," dedim tekrar başımı kaldırarak. "Hadi senin hakkında konuşalım."

Bana gözünün ucuyla bakarken keskin yüz hatları bir anlık şaşkınlıkla yumuşadı. Hançerimi elime alıp döndürmeye başladım.

"Söyle bana, Konsey'le görüşmem sırasında buna dokunduğumda neden senden nefret ve öfke hissettim?"

Şimdi ateşe bakıyordu ama bakışlarımdan kaçtığının bariz farkındaydım. "Sanırım beni ortadan kaldırmaya çalışan bir Konsey'den hoşlanmıyorum, hepsi bu."

"Onları suçlayabilir misin? Sen kötü niyetin ete kemiğe bürünmüş hâlisin."

Hafifçe dilini şaklattı ama gözlerinde sinsi bir parıltı belirdi. "Yapma Avcı, kırıncı olmaya gerek yok. Ben dünyada kendi yolunu çizmeye çalışan basit bir cinim."

"Basit, tabii ya," dedim burnumdan gülerek. "Dürüst ol ve söyle bana! Gerçekte kimsin ve neden Alqibah'a gelmekte ısrar ediyorsun?"

Yüzünü buruşturarak gülümsedi. "Söylememeyi tercih ederim. Kendimle ilgili konuşmaya son derece karşıyım."

Homurdanarak ayağa kalkıp ateşin etrafında volta atmaya başladım. Şimdi daha canlıydım, kederim hafiflemişti. Belki de kendi sorunlarım dışında bir şey konuştuğum için memnundum.

"Kendinle ilgili konuşmaktan hoşlanmıyorsun," diye sözlerini tekrarladım. Bileğimi çevirerek hançerimi savurdum. Bu sabahki çay seremonisinden damarlarımda artakalan büyü, parmaklarımdan hevesle bıçağa akıp onu uzatarak kısa bir kılıca çevirdi. Bu benim en sevdiğim meşgale olabilirdi. Düşünürken dalgın dalgın büyümlle oynamak... Sükûneti, çeşitli silahları dönüştürerek pratik yapmak ve ustalaşmak adına bir fırsat olarak kullanmak... Eserime hayranlıkla bakmak için duraksadığımda göğsüm gururla kabardı. "Nedense buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye mırıldandım Qayn'a. Ateş ışığının kızılı ve parıltısı kusursuz kenarı boyunca gezinsin diye kısa kılıcı çevirdim. "Bu daha çok bir yalancının bahanesine benziyor."

Qayn da büyülenmiş bir vaziyette bıçakla çevik hareketlerle ynamamı ve onu pırıl pırıl küçük bir baltaya, sonra da tek bir kesikle öldürebilecek ölümcül bir usturaya dönüştürmemi izledi. Yüzündeki ifadeyi görmek gururumu daha da okşadı.

"Benim kadar uzun süredir buralarda olduğunda kendinle alakalı mevzular oldukça sıkıcı gelebiliyor," dedi.

Siyah ketenle zarıfçe örtülmüş ince bedenine, on dokuz yaşında bir erkeğe aitmiş gibi görünen pürüzsüz ve çekici yüzüne dikkatle baktım. "Neden? Kaç yaşındasın ki?"

Başını iki yana salladığında çene hizasındaki siyah saçları esintiyle kıpırdadı. "Yaşım mı? Yıl olarak mı? Özür dilerim, korkarım zaman benim gibi bireyler için o şekilde *işlemiyor*."

"Ne demek istiyorsun?" Bıçağı orijinal hâline dönüştürdüm. "Bir zamanlar böyle değildin, şimdi böylesin. Yani cin ol ya da olma, diğer herkes gibisin. Ne kadar zaman oldu?"

Tekrar uzaklara, bu kez ot saplarının arasında dönüp duran yalnız bir ateş böceğine baktı. "Gerçekten bilmiyorum. Ben hep böyleydim."

"Güzel bir delikanlı mıydın yani? Klişe olma!" dedim düşünmeden. Qayn'ın ağzının köşeleri kalkarken içim pişmanlıkla doldu. Birden ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Demek güzel olduğumu düşünüyorsun, öyle mi Avcı?"

Yanaklarım kızardı. Hançeri sivriltilip doğrulttum ama itiraf etmeliyim ki istemeden yaptığım iltifatın onu bu kadar memnun etmesi hoşuma gitmişti. "Nasıl bir kılığa büründüğünü bilmiyormuş gibi davranıyorsun, iblis."

Hançer yüzünden bir adım ötemde durdu. Elinden gelse daha da yaklaşacağından hiç şüphem yoktu. Ruhumun ta içine girebilirdi ve şu anda bu fikre tamamen karşı olup olmadığını bilmiyordum.

"Görünüşe göre bu kılığı sevmişsin." İnce dudakları alaycı sözcüklerle yukarı kıvrıldı. "Ama seni hayal kırıklığına uğrattığımı için üzgünüm. Ben bir kılığa *bürünmedim*. Bu gerçekten benim."

"Saçmalama." Beni ne kadar heyecanlandırıldığını gizlemek için bıçağı döndürerek tekrar volta atmaya başladım. "Cinler doğaları gereği insana benzemezler. Sen sadece beni istediğin şeyi yapmaya ikna edeceğine umarak bu kılığa bürünmeyi seçtin ama işe yaramayacak."

"Ne kadar ilginç!" diye mırıldandı arkamdan. "Belki de ben bir cin değilimdir."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kamp ateşinin kenarında yavaşladım ve omzumun üzerinden ona baktım. "Nesin o zaman?"

O da bana bakıyordu. Gözlerindeki boşlukta mezarın sınırsız açlığıyla, evrenin dipsiz uçurumuyla bir kez daha yüzleştim. Aslında tamamen hiçliğe bakıyordum. Bu çelişkili bir durumdu, -insan nasıl hiçbir şey *göremezdi?*- üzerine düşündükçe kafamı karıştıran bir muammaydı. Sinsi sinsi sırtıttı ve ardından bir yaz göğünde süzülen bulutlar kadar neşeli, gelmiş olmaktan

memnun, aynı şekilde gitmekten de memnun olan o yoğun an geçip gitti.

"Şaka yapıyorum, Avcı. Ben bir cinim, senin zaman anlayışına göre yaşlı bir cin."

"Güçsüzsün de," dedim ama uzaktan gelen sesler şakamı yarıda kesti. Taha ve diğerleri kampa dönüyorlardı. Yüreğim ağzıma geldi. Aralarından biri Qayn'ı bir anlığına bile görürse Konsey'le yüzleşmek üzere Qalia'ya geri götürülürdüm ve Atheer'in kaderi de Taha'nın ellerine kalırdı. Aceleyle hançerimi Qayn'a doğrulttum. "Diğerleri seni görmeden hemen gitmen gerek."

"Yazık!" dedi suratını asarak. "Eğlenmeye daha yeni başlamıştık."

Göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu. Bir an sonra kılıcın kabzasını ısıttığını hissettim. Derken başka bir şey daha hissettim. Kışkırtıcı bir histi bu. Qayn ona tekrar seslenmemi, tedbirli davranmaktan vazgeçip diğerlerini geride bırakmamı ama bu sefer önce onların misra ve erzaklarını çalmamı istiyordu. Atheer'in ardından bu yolculuğa çıkalım istiyordu. O ve ben, başka kimse olmadan...

"Ruhlar, ne düşünüyorum ben?" diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak. Taha ateş ışığında belirirken hançeri uyluğumdaki kınına sokup çantamı aldım. Bir terslik olduğunu fark edip etmediğini anlamak için endişeyle yüz ifadesini inceledim. Ciddi yüzü terden kızarmış, yumruklarından biri kahverengi hasır çantayı sıkıca kavramıştı. Çantanın alt kısmında kan kırmızısı lekeler vardı.

"Akşam yemeği," dedi çantayı kaldırarak.

Anlaşılan sırrım şimdilik güvendedeydi.

"Yemek yedim," dedim. Uyuyacak bir yer bulmak için yürürken bakışları üzerimdeydi. Gözlerinde tam olarak çıkarmadığım bir ifade vardı. Hayal kırıklığı mıydı? Bilmiyordum ama bana bu şekilde davrandıktan sonra ona bunu çözmeye çalışacak zamanı ya da fırsatı vermeyecektim.

☆ 11 ☆

Birkaç gün boyunca doğal kum taşı kasabaların serpiştirildiği ve baharat, kahve, fındık, hurma taşıyan ticaret kervanlarının uzun sıralar oluşturduğu devriye gezilen topraklarda yolculuk ettik. Ticaret girişimleri Kalkan ekipleri tarafından korunuyordu. Üçlü beni görmezden gelmeye karar verdiği için yolculuk artık daha sakindi. Sabahları ciddi çay seremonileri, kamp ateşlerinin söndürülmesi ve atların eyerlenmesiyle geçiyor; öğleden sonralarıysa kızıl alacakaranlığa doğru dalgın dalgın yaptığımız seyahat Reza'nın şakaları, Fey'in kıkırdamaları ve Taha'nın iki ayrı yay türü arasındaki ince ama önemli farklar üzerine sıkıcı monologlarıyla yer yer bölünüyordu. Geceler serin ve çok şükür ki sessizdi ama ben zamanımı sabaha kadar dönüp durarak geçiyordum. Uyuduğumda, bilmediğim o gizemli büyük şehrin kâbusları peşimi bırakmıyordu. Rüyamdaki benliğim, neşem dilimde kül olurken duvarlarla çevrili bahçenin coşkunu ateşe teslim oluşunu çaresizlik içinde tekrar tekrar izliyordu. Bu rüyayı dur durak bilmeden her gece görüyordum ve aklıma gelen hiçbir fikir ardında saklı anlamı çözmemeye yardımcı olmuyordu.

O yüzden sık sık uyanıyor, göğsüme oturup beni uyku matının içine çökerten kederle boğuşuyordum. Bazen de beni

uyandıran Atheer için duyduğum şey keder değil, incinmişlik oluyordu. Kardeşimin neden bize hayatta olduğuna dair bir mektup göndermeyip bizi yas tutmak zorunda bıraktığını bilmeyi çok istiyordum. Onun tanıyamayacağım birine dönüşmesinden, belki de nezaketinin zulümle katılaşmasından, cömertliğinin o kadar da koşulsuz olmamasından, hazırcevaplığının ve rahat gülümsemesinin haşın bir şeyle yer değiştirmesinden korkuyordum. Ne hissediyor olursam olayım, yalnız geçirdiğim tüm o saatleri, nihayet yeniden bir araya geldiğimiz zaman kardeşime ne söyleyeceğimi düşünmek için kullanıyordum. Öfkeyle cevaplar mı talep edecektim yoksa katıksız bir rahatlama mı duyacaktım?

Daha da acil olan, Taha fark etmeden Qayn'ı Atheer'e giden yolun tarifi için çağırma sorunuydu. O gece Qayn'ı, Taha'nın onu kolayca görebileceği ve haberci şahinlerden birini kullanıp babasına kabahatimi bildirebileceği bir yere çağırarak büyük bir risk almıştım. Ancak bunu bilmek, iblisi tekrar görme ve onun hakkında daha fazla şey öğrenme isteğimi azaltmıyordu. Fakat yapamazdım, henüz olmazdı. Taha beni izlemediğinde bile izlendiğimi hissediyordum. Hatta takip edildiğimi... Belki de Kemikler Vadisi'ne yaklaşımdan duyduğum tedirginlik durumu kötüleştiriyordu. Hâlâ günlerce uzaktaydık, güvenli bir çalılık ovayı kolay bir tırısla geçmekteydik ama yine de ölümcül bir düşüşün eşigindeymişim gibi geliyordu. Gergin olmak için yeterince nedenim yokmuş gibi bir de Taha bu sabah geçici huzurumuzu bozmaya karar vermişti.

"Alqibah'taki yabancılar Harrowca denen bir dil konuşuyor," dedi sağında at süren bana bakarak. "Güvenliğin için bazı ifadeleri öğrenmen gerekiyor."

Bu, alışılmadık bir nezaket gösterisiydi. Belki de iyi olup olmadığını, yanlışlıkla zehirli yabani böğürtlenlerden yiyip yemediğini ya da atından düşüp başını çarpıp çarpmadığını sormalıydim. Sezgilerim, bunun bir tuzak olduğu konusunda beni uyarıyordu. Söz konusu oysa tuzak olmalıydı.

"Neden? Hiçbir sömürgeciyle konuşmak niyetinde değilim."

"Seninle konuşabilirler ve onları duymazdan gelmek akıllıca olmaz."

"Hepiniz daha önce Alqibah'a gittiniz mi?" diye sordum.

Üçü de başıyla onayladı ve Taha, "Evet, bir kez" dedi.

"Nasıldı peki?"

Fey sanki kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı. "Pis, kalabalık, yoksul, şiddet dolu..."

"Alelade," diye sözünü kesti Taha. "Beni iyi dinle. Şimdi söyleyeceğim kelime bizim dilimizde 'dur' anlamına geliyor."

Fey ve Reza fırıncının çatısının kenarında kırıntı bekleyen bir çift aç güvercin gibi doğaçlama dersimizi izlemek için öne doğru eğildiler. Onları görmezden gelip Taha'ya odaklandım ama işe yaramadı. Melodik Şahir dilinin aksine Harrowca düz, kesik bir dildi. Cahil kulaklarıma uyum sağlamıyor, takılıp kırılıyordu.

"Anladın mı?" diye sordu Taha. Hayır, anlamamıştım ama yine de başımla onayladım. "Güzel. Bu cümle 'Görevinizi belirtin!' anlamına geliyor. Bir kontrol noktasında ya da şehir kapılarında bir asker sana bunu sorabilir. Dinle."

Denedim. Ama bu laf salatasından hiçbir şey anlamıyordum. Ya Taha durumu fark ettiği hâlde umursamıyordu ya da ben şaşkınlığımı iyi gizliyordum çünkü devam etti. "Sana görevin sorulursa adını ve Tull denilen bir kasabadan gelen bir avcı olduğunu söyle. Kulağa şöyle gelecektir..."

Dinledim, hâlâ başımı aşağı yukarı sallıyordum ama hâlâ bir şey anlamıyordum.

"Kendin dene. Asker rolü yapacağım ve senden görevini belirtmeni isteyeceğim." Cümleyi Harrowca söyledi. Kaşlarını kaldırıncaya bitirdiğini anladım. "Şimdi sen söyle..."

"Ah, doğru." Gözlerimi kapayıp sıkıca yumdum. "Ec... Benim... Imani... Ben..."

Fey, kahkahalarını bastırmaya çalışan Reza'ya sırıttı. Taha beyaz tayının hızını yavaşlattı, geri kalanımız da yavaşladık. "Beni dikkatle dinle ve taklit et," dedi. *Dinlemediğimi mi düşünüyorsun*, diye sorasım geldi. Harrowca konuşup başını yana yatırdı. "Dene bakalım. Sana durmanı emredeceğim ve görevini belirtmeni isteyeceğim."

"Peki," dedim ama içimdeki telaş beni rahatsız ediyordu. Derslerimde ve teorik bilginin pratik uygulamalarında çok başarılıyım. Konuşma yapmakta hiç zorlanmazdım. Neden bu kadar gergindim? Taha'nın ne düşüneceği kesinlikle umurumda değildi.

Sözlerini Harrowca söyleyip bana eliyle işaret verdi.

"Pekâlâ. O zaman derim ki..." Boğazımı temizleyip cevap verdim ama kulağa yanlış geldiğini anlamak için Fey'in burundan güldüğünü duymama gerek yoktu. Hantal ve biçimsiz konuşmuştum. Başka nasıl olabilirdi ki? Dilim ancak kalın bir deri parçası kadar işe yarıyordu.

Taha sesini yükseltti. "*Dinle*, İmani. Bu sefer dikkatini ağzıma ver."

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı araladığı dudaklarına indirince nabzım hızlandı. Cümleyi yavaş ve net bir şekilde tekrarladım. Kafamı aşağı yukarı salladım.

"Tamam, anladım. Tekrar sor."

Sordu ve beklentiyle durdu. Fey ve Reza eyerlerinde daha da öne eğildiler. Tereddüde düştüm. Taha sırıtıyor muydu yoksa cesaretlendirici biçimde gülümsüyor muydu? *Ne fark eder ki? Odaklan*. Derin bir nefes aldım ve kararlı, kendinden emin bir sesle elimden geleni yaptım.

"Benim adum İmani. Benim avjı Tule'den."

Yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. "Yaklaştın," dedi ama Fey'in cesaret kıran kıkırtısı onu bastırmıştı.

"Bu işte *berbatsın*," diye bağıırken neredeyse atından düşüyordu. Bu sırada Reza gülmekten gözünden akan yaşları silmekle meşguldü.

Daha önce böylesine dayanılmaz derecede boğucu bir aşılama yaşamamıştım. Kaçacak ya da kaybolacak bir tünel bulmak istiyordum. İçten içe homurdandım. "Devam edin, boğulana kadar gülün. Siz ikiniz mükemmelsiniz ve ilk denemenizde her beceride ustalaştınız herhâlde?" İçimi çekip Taha'ya baktım. "Söylediğin kadar önemliyse bir kez daha denememe müsaade et. Pratik yaparsam başarabileceğimi biliyorum."

Göz göze geldik. Bakışlarını çekmesi biraz zaman aldı. Harrowcayı asla öğrenemeyeceğime dair kötü bir espri bekliyordum ki eyerinde dönüp, "Kapayın çenenizi artık! Siz sırtlanlar yüzünden düşüncelerimi duyamıyorum," dedi.

Başının arkasına gözlerimi kırıştıtarak baktım. Az önce beni mi *savunmuştu* o? İmkânsızdı. Taha'da zerre kadar duyarlılık olamazdı yoksa bu dünya tüm anlamını yitirirdi. Davranışının daha olası bir cevabıysa uzun süre kızgın güneşin altında yol aldığımız için delirmiş olmamızdı.

Sebebe ne olursa olsun attığı fırça enfes bir etki bırakmıştı. Fey'in kahkahası bir öksürük krizini tetikledi. Nihayet sessizliğe gömüldüğünde gözlerinden yaşlar akıyordu. Normalde güzel olan yüzü çirkin bir turp kırmızısına dönmüştü. Reza'yla ikisi, Atheer'le benim çocukken oynadığımız tahtadan oyuncak savaşıtlara benzeyen atlarının üzerinde kaskatı oturuyorlardı.

"Güzel." Taha yeniden bana döndü. "Benden sonra tekrar et, İmani."

Ve böylece dersimiz devam etti.

☆ 12 ☆

Keder yüklü uykusuz bir gece daha geçti. Sahir soluk alacakaranlık mavisine bürünmüştü ve ben bir saattir uyanıktım. Umutsuzca tekrar uyumaya çalışıyordum ancak zihnim bir kez dönüp durmaya başladığında, başında çok kararlı bir dükkân sahibi olan pirinçten bir kahve değirmenine dönüşüyordum.

Doğruludum. Fey'le Reza hâlâ az da olsa yanan ateşin etrafında uyuyorlardı fakat Taha'nın hasır yatağı boştu. Muhtemelen kamp alanımızı çevreleyen sedir ağaçlarından birinin arkasına tuvaletini yapmaya gitmişti. Kendi hasır yatağımdan sessizce çıkıp deri zırhımı giyerken onun uzun otların üzerinde tökezleyerek döndüğünü ve başını mata koyar koymaz uykuya daldığını kıskançlıkla hayal ettim. Esnememi bastırdım ve birkaç erikle su mataramı yanıma alıp iki ağaç arasına aşağıdan gerdiğim ince ipin üzerinden geçtim. Geçerken de ipten sarkan uyarı tılsımlarından kaçınmaya özen gösterdim.

Kampın dışında yemek yerken oturabileceğim bir kaya buldum. İri kulaklı, zayıf ve kızıl bir yabani köpek, yakınlardaki bir sedirin yanında otları kazıyordu. Bana şöyle bir baktıktan sonra işine devam etti. Yemeğimi bitirip Taha'nın bana öğrettiği

Harrowca cümlelerden bazılarını usulca söylerken kollarımdaki ve bacaklarımdaki uyuşukluğu açmaya başladım.

"Benim adım İmani. Tull kasabasından bir avcıyım. Teşekkür ederim, beyefendi. Teşekkür ederim, hanımefendi. Affedersiniz. Evet, efendim. Hayır, efendim. İyi günler."

Esnedikten sonra hançeri uyluğumdan çıkardım, omuzlarım da ısınana kadar bir süre salladım. Dövüş pozisyonu almak ve karşımda saldırmaya hazırlanan bir hortlak varmış gibi davranmak tanıdık bir eylemdi. Ne zaman bir görevde uyuyamasam, büyüm olsun ya da olmasın dövüş antrenmanı yapardım. Zihnimi gerçekten temizleyen tek şey buydu.

İleri atılarak hayali hortlağı mızrakladım. Hortlak uluyarak ölümcül keskinlikte pençelerle biten uzun kollarından birini savurdu. Kol başımın üzerinden geçerken eğildim, sonra fırlayıp mızrağı sapladım. Enerji kaslarımı ısıtıyor, kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Hortlağın saldırısını savuşturup kaçtım, geri sıçrayıp saldırısına karşılık verdim. Çok geçmeden terden sıırılsıklam olmuşum. Hızlı nefes alıyor, kendimi becerikli hissediyordum. Kemikler Vadisi'nde, Yutan Kumlar'da ya da Alqibah'ta ne bulursam bulayım onunla başa çıkacak ve Atheer'e ulaşacaktım.

"Seni hiç erken kalkan biri olarak düşünmemiştim."

Kendime olan güvenim buharlaşıırken arkama döndüm. Taha bir ağaca yaslanmış, güçlü kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Saçları alına dökülüyordu. Tarağı olmadığından emin olmama rağmen o saçlar neredeyse kasten yapılmış gibi dağınık görünüyordu.

Hançerimi kınına sokmaya odaklandım. "Sanırım beni öğlene kadar uyuyan ve eğitime hiç katılmayan biri olarak görüyorsun."

"Evet. Aslında uzun zamandır Cin Avcısı hikâyelerinin düpedüz uydurma değilse bile abartılmış olduğundan şüpheleniyordum."

Gözlerini ona diktim, yüzüm kızarmıştı. Demek *bu yüzden* beni ya da başarılarımı hiç kabullenmemişti.

Aylak aylak yürüyerek bana doğru geldi. Deri zırhı olmadan beyaz tuniğinin boynu *fazla* açık duruyor, kollarını her salladığında kaslı göğsünü ortaya çıkarıyordu.

"Hep merak ettiğim bir şey var," dedi. "Çok gururlu olmana rağmen insanların hangimizin daha iyi Kalkan olduğuna karar vermek için yaptıkları çağrılara hiç cevap vermedin."

Bilmem gerekirdi. Taha yanıma kibarca sohbet etmek ya da Harrowca pratiği yapmak için gelmemişti. Hayır, onun için ya görünmezdim ya da bilfiil alt etmek istediği kişiydim. İkisinin arası yoktu.

İnleyerek su mataramı almak için eğildim. "Çağrılarını reddediyorum çünkü aptalca. Armutla inciri karşılaştırmaya benziyor." Yanından geçmeye yeltendim ama yolumu kesti.

"Bunu kabul edebilirim. Peki, kimin hangi konuda en iyisi olduğuna biz karar verelim, ne dersin? Ben hayvangörenlerin en iyisiyim, sen de düellocuların en iyisisin."

"Ah, hadi ama! Gerçekten de saflardaki en iyi hayvangören olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Gelmiş geçmiş," diye ekledi.

"Gelmiş geçmiş! Ha!" Yana kaydım. "Ben de kibrin sınırları olduğunu sanırdım. Şimdi de Mera Urabi'den daha iyi bir hayvangören olduğunu iddia edeceksin herhâlde."

Peşimden gelerek, "Öyleyim," dedi ciddiyetle.

Annemin Bayek için yaptığı tanımlama aklıma geldi: *Koca kafalı aptal*. Oğlu için de aynı şey geçerliydi. Omzumun üzerinden bakarak, "Belki de Kalkanların tarihini pek iyi bilmiyorsun," dedim, "ama benim atam Mera Urabi, aslanını tehlikelere karşı gözcülük yapmak için kullanmaktan çok daha fazlasını yaptı. Bir keresinde kötü bir fırtınada mahsur kalmıştı. Üzerine bir ağaç devrildiği hâlde zihin hayvanına hükmedebilmişti..."

"Bir kaldıraç yapmak ve onu kullanarak ağacı vücudunun üzerinden kaldırmak için," diyerek cümleyi benim yerime tamamladı Taha. "Hikâyeyi biliyorum. Bir torba misraya bahse girerim ki Kalkan tarihini senden daha iyi biliyorum."

Gözlerimi kısarak ona döndüm. "Pek sanmam. Annem Arşiv'de Baş Âlim'dir. Senin annen sana hilekâr tilki ve bilge şahinle ilgili masallar okurken benim annem bana Qalia'nın kuruluşuyla ilgili ayrıntılı tarihî bilgiler anlatıyordu."

Taha'nın yüzüne bir gölge düştü. "Annem küçük kardeşimi doğururken vefat etti. Yedi yaşıma geldiğimde hikâye dinlemeyi bıraktım."

Bu bilgi yüze atılan tokat misali beklenmedikti. Taha bile birkaç kez gözlerini kırptırdı, kendi dürüstlüğünden rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Yüzümdeki alaycı ifadeyi silip kekeleyerek, "Özür dilerim. Bilmiyordum. Yani anneni gördüğüm için..."

"Üvey annem," diye düzeltirken yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı.

"Özür dilerim," diye tekrarladım daha yumuşak bir sesle. Taha'nın da benim Atheer'le yaşadığım türden bir kedere katlanmış olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu beni çok şaşırttı. Taha beni sık sık şaşırtıyor gibi görünüyordu. Neden annesinin yerine babasının ona yatmadan önce masal anlatmadığını sormak üzereydim ki Bayek'in kışlada oğluyla konuşmasını hatırlamam yeterli bir cevap oldu.

"Bütün ünlü hayvangörenlerin maceralarını bilirim," diye devam etti Taha. "Yine de onlardan daha iyi olduğuma seni ikna edebileceğime bahse girerim."

Kendini beğenmiş bir eşek olmaya dönmesi nedense beni rahatlatmıştı. Bir an için zırhında bir çatlak gördüğümü sanmıştım ve bununla ilgili bir şey onu –ne bileyim– gerçekte olduğundan daha insani göstermişti. Yine de bu yanlış geliyordu.

"İki yıl boyunca ben yokmuşum gibi davranmışken şimdi bana kendini kanıtlamak mı istiyorsun?" diye sordum.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Açıkçası umursadığımı düşünmemiştim."

Fark ettim ki *ben de umursadığımı düşünmemiştim*. "Umur samıyorum," diye çabucak yalan söyledim ve sonra bunu kanıtlamak için huysuzca iç geçirdim. "Ama madem bu kadar ısrarcısın... O zaman bir çay seremonisine ne dersin?"

Etrafı çevreleyen iplerin üzerinden geçerek kampa doğru ilerledi. Şafak alılık pembesi rengine bürünüyor olsa da Fey ve Reza hâlâ uyuyorlardı. Taha'nın onları uyandırmasını bekledim ama belki de kaybetme ihtimaline karşı yarışmamızın seyircisiz yapılmasını tercih ediyordu.

Etraflarında ses çıkarmadan hareket ederek ateşin üzerine bir çaydanlık yerleştirdi. Su usulca fokurdarken havan ve tokmak kullanarak misra şeritlerini ince bir toz hâline getirdi. Ona bu kadar yakın mesafede dizlerimin üstünde otururken parmak eklemlerini taçlandırıran eski çürükleri fark ettim. Sert yüzeylere vurulduğunda oluşan türden çürüklere benziyorlardı.

Seremoni devam ederken Taha'nın yanaklarındaki kızarıklık yavaş yavaş geri döndü. Yüce Ruh'un büyüü kutsaması üzerine düşünüyor olmamız gerekiyordu ama onun tamamen benim varlığıma odaklandığını hissediyordum ki bu his etrafımızdaki uçsuz bucaksız ve sessiz manzarayla gittikçe büyüyordu. Tuhaftı ama onu bu kadar dikkatle izlememden dolayı daha da *gerildiğinden* neredeyse emindim. Bana dumanı tüten fincanımı uzattı. Çaydan yükselen dumanın her zamanki gibi acı olmadığını; taze kesilmiş çimenlerin, odun ateşinin ve yağmurun o belli belirsiz kokusunu taşıdığını fark edince hoş bir şaşkınlık yaşadım. Çay uzaktan bile tatlı gelmeyi başarmıştı ve bu değişiklikten memnundum.

Çay seremonisinden sonra kamptan ayrıldık. Taha çantalarından birini yanında taşıyordu.

"Bu ne için?" diye sordum göz ucuyla bakarak.

Daha önce antrenman yaptığım alana döndük. Çantayı otların üzerine bırakarak içinden küçük bir kese çıkardı. "Göreceksin." Birkaç kez ısıklık çaldı ve ahenkli sesi etrafımızda bitmek tükenmek bilmeksizin yankılandı. Birkaç dakika sonra Sinan, bir ağaç kümesinin arasından süzülerek düz arazinin üzerinden bize doğru geldi.

"Başlamadan önce," dedim artan bir gerginlikle, "bu yarışmanın şartları üzerinde anlaşalım."

Taha kesesinden bir parça yabani tavşan eti çıkardı. "Birazdan göreceklere, Mera Urabi hakkındaki tozlu hikâyelerden çok daha fazla etkileneceğini garanti ederim."

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Bir insan parlamadan fiziksel olarak ne kadar kendini beğenmişlikle şı-şebilirdi?

"Tabii. Peki etkilenirsem, yani *eğer* etkilenirsem, o zaman ne olacak?"

Şahin, Taha'nın çıplak ön koluna kondu. Refleksle irkil-dim ama zihin hayvanı pençelerine şaşırtıcı derecede dikkat ediyordu ve aralarında hissedilir bir güven vardı. "O zaman," dedi Taha keskin gözlü kuşu besleyerek, "beni bildiğin en iyi hayvangören ilan edeceksin ve bana bir kese misra vereceksin."

Onu dikkatle değerlendirdim. "Büyü saplantısı riski nede-niyle misra tahsisleri katıdır. Kalkan Eşler arasında bile miktar alışverişinde bulunmamamız gerekir."

Taha sözlerimi düşünürken yüzündeki kızarıklık çenesine kadar indi. "Sen söylemezsen ben de söylemem." Kolunu kal-dırarak şahini kanat çırpırmaya gönderdi. "Her neyse... Yakayı ele verirsen bunun için herhangi bir ceza alacak değilsin. Baş-layalım mı?"

Cezadan ziyade onun bu alışılmışın dışındaki pervasızlığı beni endişelendiriyordu. Taha her zaman her şeyi kitabına göre

yapmasıyla bilinirdi. *Belki de benim onayımı almak onun için önemlidir.*

Elimi uzattım. "Devam et lütfen. Mera Urabi'yi geç."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Benden ve yerdeki çantadan uzaklaşarak daha önce oturduğum kayanın üzerinde pozisyon aldı. Sinan'la zihinlerini paylaşırken gözlerinin aklı da irisi de sıvı altın renginde parlıyordu. Olacakları tahmin etmeye çalıştım ama zihin hayvanını karmaşık bir kaldırıcı oluşturacak kadar kontrol edebilen bir Kalkan'ı ne aşabilirdi ki?

Sinan döndü ve bana doğru uçmaya başladı. Altın rengi gözlerine bakarken her nasılsa orada Taha'yı da hissettim. Başka bir yöne dönmesini bekledim ama bana doğru ok gibi gelmeye devam etti. Çılgılığını güçlkle bastırarak eğildim. Şahin sağırda daireler çiziyordu. Rüzgârın şiddetiyle savrulurken siyah tüyleri dalgalanıyordu. Çantanın yanına kondu. Onu izlemek için yavaşça tekrar doğruldum. Şahin uzun gagasını kullanarak çantayı açtı, özenle saklanmış birkaç eşya çıkarıp onları otların üzerine bıraktı. Deri ciltli bir kâğıt destesi, temiz bir tüy kalem, bir hokka mürekkep... Kâğıtları bir arada tutan düğümü çözüp boş bir kâğıt çıkarınca gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Ardından pençelerini ve gagasını kullanarak mürekkep şişesini çevirerek açtı, tüyü batırdı ve...

"Hayır," diye soludum. "İmkânsız."

Şahin, tüy kalemin ucunu sayfaya dokundurup bir mesaj karaladı. Bir an sonra pençeleriyle kaldırdığı kâğıdı kocaman kuştan aldım.

"Mera Urabi bunu yapabilir miydi?" diye okudum yüksek sesle.

Şahinin gözleri daha soluk sarıya, Taha'nınkilerse yeniden yeşile döndü. Gülümseyerek düzlükte ilerledi. Kulaklarım yanıyordu. Parmaklarımın arasındaki kâğıdı sımsıkı tutuyordum. Teyzem *bu yüzden* ondan bu kadar, yani onu İzci mertebesine atayacak kadar etkilenmişti. Bunu bana bile söylemişti. "Şüp-

heciliğinin, Taha'nın yaptıklarına bizzat tanık olmamandan kaynaklandığını düşünüyorum," demişti. Artık olmuştum ve teyzemin kararına kızgın kalamazdım. Bir zihin hayvanı üzerinde böylesi kontrol sahibi olmak duyulmuş şey değildi. Diğer gençler dışarıda arkadaşlarıyla eğlenirken Taha'nın becerisini geliştirmek için kaç saat pratik yaptığını merak ettim. Bu bana *kendimi*, kışlada istirahat günlerinde bile akşamları geç saatlere kadar bıçağımla antrenman yapışımı hatırlattı.

"O zaman senden duyalım, açık açık söyle." Kollarını yanlara doğru açtı. "Tanıdığın en iyi hayvangören benim. Söyle."

Gurur fiziki bir şey olsaydı boğazımdaki boşluğu işgal ederdi. "Yani... Tek bir harekete dayanarak *gelmiş geçmiş* en iyi hayvangören olduğumu söylemek..."

Gülerek kollarını kavuşturdu. Sabah ışığı parlak gözlerini ve düz, beyaz dişlerini aydınlatıyordu. "*Elbette* bir Al-Baz çocuğunun, *senin* klanından birini yendiğini kabul edemeyecek kadar kızgınsın."

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "O kadar da *kızgın* değilim." Sonunda gururumu yutmayı başardım ama bir tuğla gibi mideme oturdu. "Sırf bu gösteriden yola çıkarak söylemem gerekirse," dedim oflayarak, "bildiğim en iyi hayvangören sensin."

Kelimeler tutkal gibiydi, dilimden söküp atmak ne kadar da zordu. Taha'nın irileşen göz bebekleri ve ağzı açık sırtışı memnuniyetten çok daha fazlasını işaret ediyordu. Sevinçten havalara uçuyordu ki bu, derinden heyecanlanmama neden oldu. Midem kasıldı.

Ah hayır, dedim kendi kendime. *Hayır. Hayır, olamaz. Olmaz.*

Birlikte çok fazla zaman geçiriyorduk, hepsi bu. Özellikle de beni bu kadar uzun süre görmezden geldikten sonra... Kasıntı yürüyüşüyle öyle *etkileyiciydi ki*... Herkesin onun yakışıklı, cesur ve yatkınlığıyla ilgili olağanüstü yetenekli olduğunu düşündüğünü biliyordu. Bu inkâr edilemez bir gerçekmiş gibi davrandığı için onun akımına kapılmamak çok zordu. Her

neyse... Qalia'dayken onu pencereden itmediğim için pişmanlık duyuyordum. İnsan böyle bir düşüncenin ardından birinden *hoşlanmaya* geçmezdi, değil mi?

Aniden otların arasından bir esinti süzüldü. Elimdeki kâğıdı alırken deri kılıfın içindekileriye dağıttı. Taha bir yandan küfrederken daha fazla kâğıt altın rengi gökyüzüne doğru uçup gitmeden önce ikimiz de içindekilerin peşine düştük. Bir haritayla birkaç malzeme listesi topladım. Sonra parmaklarım iki uzun ot sapının arasına sıkışmış bir mektuba takıldı. *Sevgili babacığım*, diye başlıyordu. Kararsız bir el tarafından kaleme alınmıştı. *Endişelerini gidermek için yazıyorum.*

Taha'ya bir bakış attım. Sırtı bana dönük olarak diz çökmüş, sayfaları cilde yerleştiriyordu. Bu mektubu bulduğumu bilmiyordu. Üstelik elimizden kaçan başka mektuplar da vardı. Elimdekinin rüzgârda kaybolduğunu düşünebilirdi. Beni ele geçiren merak, endişe, kötülük ya da her neyse mektubu alıp tuniğimin içine tikiştirmama neden oldu.

Diğer sayfalarla birlikte Taha'nın yanına giderek, "Al," dedim.

"Teşekkürler." Verdiklerimi de yerine koydu ama deri korudonu cildin etrafına dolamadan önce duraksadı. Başını çevirip düzlüğe baktı.

O an beni sıcak bastı. "Bir sorun mu var?"

"Bazı şeyler eksik," diye mırıldandı.

"Ah. Hımm." Kollarımı mektubun saklı olduğu göğsümün üzerinde kavuşturdum.

İç geçirdi. "Her neyse... Sıra sende," dedi bakışlarını bana çevirerek.

"Bende mi? Ne demek istiyorsun?"

"Eh." Cildi çantasına koyup ayağa kalktı. "Gelmiş geçmiş en iyi hayvangören olduğumu kesinleştirdik. Şimdi de senin en iyi düelloocu olup olmadığına bakalım."

"Ah." Rahatlayarak hafif bir kahkaha attım. "Şey, hayır. *Senin aksine*, Taha, ben gelmiş geçmiş en iyi düelloocu olduğumu iddia etmiyorum."

Tek kaşını hafifçe kaldırarak, "Benden daha iyi olduğun kesin," diye kışkırttı beni. "Tabii değilsen..."

Bu bana hırsızlığımı unutturmaya yetmişti. "Hayır, *değilsem* diye bir şey yok. Bıçakta senden daha iyiyim hatta büyümlle daha da iyiyim."

"Kanıtlı. Hadi çarpışalım."

İçim içimi yerken gözlerimi devirdim. "Hayır. Seni kazara öldürmekten korkarım." *Ya da kasten.*

"Sen kendin için endişelen," derken bir yanağında hafifçe bir gamze ortaya çıktı. *Taha*, yani derslerde sürekli adımın hatırlatmak zorunda kaldığım çocuk benimle şakalaşıyordu.

Öğretmen, "İmani'nin dolaptan almanakları toplamasına yardım et, Taha," derdi ve o da kayıtsızca, "İmani kim?" diye sorardı.

"Bekle. Kılıcımı alayım." Beni gerginliğimle baş başa bıraktı ve sonra deri zırhı üzerinde, kılıcı elinde döndü. Uyluğumdaki hançere başıyla işaret etti. "Hazır ol."

"Uyarmadı deme, Taha," dedim damarlarımda dolaşan büyüğü hançerime gönderirken, "kendimi tutmayacağım. İstedğin bir dövüşse alacağın şey de bir dövüş olacak. Boynuna dikkat et." Büyü, parlayan hançerden süzülüp onu bir kılıca dönüştürdü ve aynı anda yaygara koparan düşüncelerimi susturdu. Yatkinliğimi kullanırken her zaman deneyimlediğim bütünlük hissinin rahatlığına alıştım ve odaklandım. Qayn'ın bıçağın içindeki varlığını hissettim. Kavga izleyen meraklı bir seyirci gibiydi.

"Güzel." Taha dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Hadi dans edelim."

Önce o atak yaptı, cüssesine göre hızlıydı. Fakat ben daha hızlıydım. Saldırısını engelledim. Kılıçlarımız yaldızlı düzlük-

lerde şakıyan metalik bir çınlamayla birleşti. Göz göze geldik, onunkiler sabahın gittikçe artan ışııyla parlıyordu. O huzurlu an kısa sürdü. Geri çekilip tekrar saldırdı ama bu sefer onu savuşturduğumda durmadı. Öfkeli bir engerek gibi hareket ediyordu. Yukarı, yana doğru saldırdı ve göğsüme tüm gücüyle yumruk atmaya çalıştı. Her saldırısına hızla karşılık vererek otların üzerinde hafif bir ayak sürüme hareketiyle geri çekildim. İncik kemiklerime doğru indi. Otları kesen bıçağın üzerinden zıplayarak geçip ulaşamayacağı bir yere sıçradım. Durduk, hızlı hızlı nefes alıyorduk. Sarf ettiği gücün ilk ter damlalarıyla nemlenen teni parlıyordu, canlı gözlerinin üzerindeki kaşları çatılmıştı. Yavaşça doğrularak o korkutucu heybetinin tamamını sergiledi.

“Savunarak dövüşüyorsun.”

Duruşlarımızı tekrar düzelttik, bir avın etrafında çekişerek sinsice dolaşan iki kurt gibi birbirimize kenetlendik.

“Hayır, önce rakibimin zayıflıklarını ortaya çıkarırım,” diye cevap verdim.

Dudakları seğirdi. “Çok yazık. Benim hiç zayıflığım yok.”

Daha önce göstermediği bir öfkeyle tekrar saldırdı. Söylediğini kanıtlamaya ve beni yenmeye kararlıydı. Saldırısını savuşturdum. Benimkine çarpan kılıcının şiddetiyle çelikten koluma, oradan da kaburgalarımın arasına yayılan titreşim, çarpan kalbimin etrafında dans etti. Göğsüne tekme atınca homurdanıp tökezleyerek geri çekildi. Kılıç tenine battığında kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Hareketsiz kaldığı bu anı, topuklarımın üzerinde dönerek kılıcımı bir sopaya dönüştürmek için kullandım. Dış taraftan savurduğum sopayla suratına öyle bir vurduğum ki kafası bir tarafa savruldu ve yere yığıldı. Büyü damarlarımda çatırıyordu. Coşku uzuvlarımı ateşliyordu. Bir savuruş daha ve ardından sopa bir mızrağa dönüştü. Ucunu boynuna dayayarak Taha'nın üzerinde durdum. Sırtüstü yatmış, bana şaşkınlıkla bakıyordu. Bir elini mızrağın etrafına dolar-

ken diğer elinin bir parmağını dudağında gezdirdi. Dudağı yarılmıştı ve çenesinden aşağı kan sızıyordu.

Kalbim heyecanlı bir çocuğunki gibi çarptığı hâlde sakince, "Bu senin için yeterli mi?" diye sordum.

Ruhlara yemin olsun, bakışlarını gölgeleyen şey baştan çıkarıcı bir açlıktı. "Fazlasıyla yeterli. Kalkmama yardım eder misin?"

Mızrağı hançere dönüştürüp kınına soktum ve onu ayağa kaldırdım. Sıcak elinin benimkine dokunuşunun fazlasıyla farkındaydım. Boğazımı temizleyerek elini bırakıp geri çekildim. "O zaman senden duyalım, açık açık söyle."

Mırıltılı inkârlar ve öfkeli mazeretler bekliyordum. Onun yerine gözlerimin içine bakarak ciddiyetle konuştu. "Sen benden daha iyi bir düellocusun, İmani. Belki de 'Cin Avcısı' lakabın satın alınmak yerine hak edilmiştir."

"Belki mi?" diye inledim. Fakat beyanından içten içe memnundum. Sonunda Taha yeteneklerimin ve başarılarımın farkına varmıştı. Aslında bir büyücü ve Kalkan olarak başarımların çoğunu, boş zamanlarında beni evde ve kışlada yorulmak bilmeden eğiten Atheer'e borçluydum. Ne zaman ilerleme hızım hakkında endişelensem, kendimi onunla hatta teyzemle kıyaslasam beni cesaretlendirir ve yatkınlığıma olan sarsılmaz inancıyla yanımda olurdu.

Büyücüler Tarikatı'ndaki ilk İspat Sınavı'mın sabahında omuzlarımı sıkıca kavrayarak, "Kendine inan, İmani," demişti. "Öz güven başarının gerçek sırrıdır, değil mi? Bu ve tekrar tekrar yere serildikten sonra ayağa kalkmaya istekli olmaktır."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Misra torbalarına gelirsek ödeştigimizi varsayıyorum," dedim kendimi bu değerli anıdan uzaklaştırarak.

Taha alnındaki teri sildi. "Sanırım ödeştik. Kahvaltıya ne dersin?"

Taha ve ben, birlikte, dostça yemek yedik. Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ancak yorgundum, açtım ve iki gün önce kızıl bir tavuk yuvasından topladığı benekli yumurtalar şu anda çok çekici geliyordu.

"Burada neler oluyor?"

İrkilerek arkamızı döndüğümüzde Reza'nın otların içinden ilerlediğini gördük. Bir anda Taha'nın omuzları da ifadesi de sertleşti.

Reza geldiğinde soğuk bir sesle, "Talim," diye cevap verdi.

Şaşkınlığımla yalanını ele vermemeye özen gösterdim. Reza ikimize de merakla hatta şüpheyle baktı. "Çarpışıyor muydunuz? Kim kazandı peki?"

Reza'nın benden duyduğu hoşnutsuzluğu biraz olsun gidermek için elime fırsat geçmişti. Taha'nın beni kabullendiğini görürse Fey'le bana duydukları düşmanlıktan vazgeçebilirlerdi. Fakat ben daha ağzımı açamadan Taha konuşmaya başladı.

"Ben tabii ki." Bana bakmamıştı bile. "İmani'nin daha öğrenmesi gereken şeyler var."

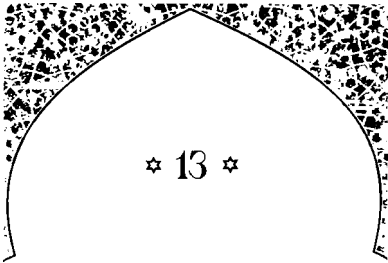
Reza kıs kıs gülerken ben şaşkınlıkla ona baktım. Daha önce bakışlarında bir sempati vardıysa da artık bana karşı tamamen mesafeliydi. Sanki benimle hiç ilgilenmediğini ve sadece sabahı geçirmek için bir yol aradığını fark etmiş gibiydi. Taha'yla bugün keşfettiğimiz küçük anlayış adası her neredeyse bir düşmanlık okyanusunun, ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın asla aşamayacağımız bir okyanusun altına gömülüp gitri.

"Kuzenin önünde başını dik tutmak için yalan söylüyor-sun, öyle mi?" dedim sertçe. Taha gözlerini devirmekle yetinip çantasını omzuna attı. Önceki kendini beğenmiş ifadesi kafa karışıklığına dönüşen Reza'ya başını salladı.

"Aldırma ona, ezik bir kız işte. Fey daha kalkmadı mı? Siz ikiniz uyuyakaldınız. Kahvaltıyı kısa tutalım. Böylece kaybet-tiğimiz zamanı telafi edebiliriz."

Kuzenini kampa doğru yönlendirdiğinde Reza itiraz etmeden konuyu kapadı. Ben de peşinden gittim. Sessiz bir öfkeyle yarı şaka yarı ciddi, *bu fırsatı değerlendirip mızrağı onun boynuna saplasam mı* diye düşünüyordum. Bunun yerine tuniğime uzanıp babasına yazdığı mektubun hâlâ orada durduğundan emin oldum. Daha önce Taha'nın özeline burnumu soktuğum için pişmanlık duyduysam da artık duymayacaktım. Olmadığını söylediği zayıflıklarını bulacak ve Atheer'i kurtarmama engel olmaya cüret ederse bu zayıflıkları onu yok etmek için kullanacaktım.





Ama bunun için hiç şansım olmadı. Sonraki iki gün boyunca A Taha beni her zamankinden daha yakın takibe aldı. Yanımda at sürüyor, yanımda uyuyor, her hareketimi izliyordu. Bir zamanlar onun için görünmezken şimdi onun dünyasında var olan tek şey benmişim gibi görünüyordu. Hatta bir keresinde mektubu okumak umuduyla gecenin bir yarısı yerimden kalkmıştım ama çantamın tokasının çıkardığı hafif sesle uyanarak beni sorgular gibi bakmıştı. Gelgelelim benimle konuşmuyordu, bundan kaçınıyor gibiydi. Aramızda olanları konuşmak ya da daha önemlisi, Reza'nın geldiği anda davranışlarının neden aniden değiştiğini anlatmak istemediğinden neredeyse emindim.

Ertesi sabah Kemikler Vadisi'ne ulaştık. Canlı bir şafak karşıladı bizi; ufukta kızıl çizgiler paramparça oluyor, ufak parçalar mor gökyüzünü delerek kanını akıtıyordu. Atlarımızı durdurarak sivri dağların arasında sıkışıp kalan kasvetli Vadi'yi inceledik. Küçük bir kızken annem bana, Sahir'in eskiden ne büyüünün ne de canavarların olduğu bir yer olduğunu söylerdi. Sonra bilinçli bir karanlık ortaya çıkmıştı ki bu karanlık, Çöl Belası'ydı. Canavarın tam olarak nereden geldiği bin yıldır akademik tartışma konusuydu. Kimi akademisyenler Bela'nın

kötücül bir mağara ruhu olduğuna inanırken diğerleri canavarın gökren indiğini düşünüyordu. Bela'nın nereden geldiğine bakılmaksızın sonuç aynı kapıya çıkıyordu. Gün gelmiş ve bu akıllamaz ölçüde güçlü canavar bulabildiği her şeyin üzerine yıkım yağdırmaya karar vermişti. Kasabaları ve köyleri talan etmiş, tüm kavimleri yok etmiş, Vadi gibi Sahir'in çevresindeki nemi de kurutmuştu. Çöl Belası bu toprakları mahvetmeden önce gökyüzü ne kadar maviyse Vadi de o kadar yeşildi ve birçok topluluğa yuva olmuştu. Bu yol katarlara, at arabalarına ve ticaret kervanlarına ev sahipliği yapıyordu. Şimdiyse bomboştu. Ölüydü. Burada yaşayan tek şey maziydi ve bir yerlerde de Korkunç Hubaal varlığını sürdürüyordu.

Taha, bacaklarının üzerinde açık duran haritayı inceleyerek, "Aziza ve Yasmeen Zahim'in Vadi'deki rotası iki gece üç günümüzü alacak," dedi.

"Üç mü? Kesinlikle olmaz." Elindeki elmadan bir ısıruk alıp çiğneyen Reza haritaya bakmak için başını uzattı. "Ah ama atlarımız yürürse ve şu rota yerine şu rotayı kullanırsak..." dedi haritayı işaret ederek. "Atları hızlı sürersek bunu iki günde yapabiliriz."

Fey tuniğine sürttüğü tırnaklarından başını kaldırmadan, "Anzu Geçidi'ni o zaman yarım günde geçmiştik," dedi.

"Bu iyi bir fikir değil," diye araya girdim. Bakışlarını kuşkuyla bana çevirdiler. "Teyzem üç gün yazdıysa..."

"*Teyzemmiş*," dedi Fey dalga geçerek. "O bir Kalkan değil."

"Hayır, kendisi hepi topu bir Misra Efendisi."

"Ever, klanının başarılarının gayet farkındayız. Teşekkürler, İmani. Uyanık olduğumuz her an hatırlatıp duruyorlar." Her zamanki boş kibri aniden şahsi ve öfkeli bir şeye dönüştü. "Olay, bize hiç anlatılmayan Beya klanıyla ilgili nahoş detaylarda, öyle değil mi? Mesela sen..."

Taha haritadan başını kaldırıp baktı. Elim içgüdüsel olarak hançerime –ve Qayn’a– doğru gidince bütün vücudum sıcaklıkla kaplandı. *Fey bir yolunu bulup sırrımı mı keşfetmişti?*

Titreyen elimi bacağıma bastırarak, “Evet, ben?” diye üsteledim.

“Sen Büyücüler Tarikatı’na kabul edilenlerin en gencisin,” diye devam etti. Şu anda her ne oluyorsa bunun bir cinle bağlanma anlaşması yapmamla ilgili olmadığından ötürü rahatladığımı belli edecek şekilde nefes vermemeye dikkat ettim. Fey’in konuyu neye getirmeye çalıştığını bilmiyordum ama hoşuma gitmemişi.

“Ne demeye çalışıyorsun?..”

Atıyla etrafımda daire çizdi. “Etkinleştirme Sınavı’na girmeden önce misrayla pratik yapmak için pek zamana ihtiyacın olmadı. Merak ediyorum, rüştüne kavuşmadan *evvel* evde misraya erişimin yoktu, değil mi?”

“İyi bir noktaya değindin,” dedi Reza.

Sertlik maskem yüzümden kaydı kayacak durumdaydı. Teyzem ben on dört yaşındayken, yani diğer herkesten bir yıl önce misra içmeme *gerçekten* de izin vermişti ancak ben o zamana kadar zaten büyüye hazırdım. Etkinleştirme Sınavı’na katılmam ve ilk denememde geçmem bunun kanıtıydı. On yaşında büyüyle pratik yapmaya başlasa bile bunu başarabilen çok az kişi vardı. Teyzem bunu anlıyordu fakat onlar anlayamazlardı.

“Hayır, yoktu,” diye yalan söyledim.

“Olsaydı da bize söylemezdin zaten. Bildiğimiz şey şu ki,” Fey parmaklarıyla sayarak maddeleri sıralarken etrafımda dönmeye devam etti, “Konsey’e şantaj yapıyorsun, kardeşin misra çalışıyor, o pis yabancılar için Yüce Ruh’a ve halkının güvenliğine ihanet ediyor, üstelik kız kardeşin, eh...” Islık çalarak sol tarafıma yanaştı. “Amira’nın *epey* adı bir hırsız olduğunu duydum.”

“Kardeşim hakkında kötü konuşmaya nasıl cüret edersin?” dedim ama Fey’in suçlamalarıyla sarsılmıştım. Yaklaşık beş ay

önce görevdeyken annemden bir mektup almıştım. Mektupta Amira'nın okuldan kaçtığı ve Souq al-Attareen'den bir şişe gül parfümü çaldığı yazıyordu. Aile dostumuz olan parfümcü eve gelmiş, sonuç olarak arayı düzeltmeyi başarmışlardı. Amira şişeyi neden çaldığıyla ilgili bir açıklama yapmadan geri vermişti. Oysa babam şişeyi onun için rahatlıkla satın alabilirdi. Parfümcü olayı gizli tutacağına söz vermişti. Ya parfümcü yalan söylemişti ya da Amira bilmediğimiz başka şeyler de çalmıştı.

"Her neyse..." diye iç geçirdi Fey. "Teyzecığın bir Kalkan değil ve hiçbir zaman da olmadı. Muhtemelen çok uzun süre Misra Efendisi olarak da kalmayacak." Fey duraksayarak Taha'ya gergin bir bakış attı.

Dehşet içimi kemiriyordu. "Bu da ne demek?"

"Hiçbir şey," dedi Taha rulo hâlindeki haritayı heybesine yerleştirirken.

"Hayır! Böyle geçiştiremezsin, Taha. Benden ne saklıyorsun?"

Şakağı seyirdi ve ardından soluğunu bıraktı. "Bilmek mi istiyorsun? İyi. Teyzen hakkında dedikodular dönüyor."

Ciğerlerimde ve boğazımda karahindiba pamukçukları filizlenmeye başlamıştı, oksijenimi çalıyorlardı. "Dedikodular mı?" diye ciyakladım.

"Atheer'in misra çaldığını herkes öğrenmeden aylar önce biliyormuş ama ne onu durdurmuş ne de rapor etmiş."

"Hatta ona yardım etmiş bile olabilir," diye ekledi Fey, kendine has bir neşeyle.

Dilimi dudaklarımda gezdirdim. Kavrulmuş durumdaydılar, kum taşının yüzeyi gibi pürüzlüydüler. Yasak Çöller'deyken Qayn ne demişti? *Atheer yıllar boyunca Mabet'inizden hayli etkileyici miktarda misra çaldı*. Aklıma gelen bu cümle bir mızrak gibi göğsümün tam ortasına saplandı. Bir elimi çarpan kalbimin üzerine bastırarak öne eğildim. Yıllar... Ruhlar bana yardım etsin. Atheer'in hırsızlığı gerçekten bu kadar uzun süre fark edilmemiş olabilir miydi? Fark edilmediyse bu demekti ki...

Kızgın bir mengene şakaklarımı sıkarak aklımdan geçeni yanında kesti. *Qayn yalan söylüyor ve Taha, Reza ve Fey gibi insanlar klanımın çöküşünden başka bir şey istemiyorlar*, dedim kendime.

Doğrudum. "Klanımı itibarsızlaştırma çabalarınız gülünç. Atheer sadece birkaç aydır misra çalışıyordu ve teyzem bunu diğer herkesle birlikte öğrendi."

"Ve Misra Efendisi olarak kayıp misra miktarını tek başına belirledi," dedi Taha.

"Yani?.."

Üzerimizde daireler çizen şahinine baktı. "Önemli değil, İmani. Sen ve senin gibiler için böyle şeylerin hiç önemi olmaz. Ama diğer herkes için..." Bakışlarını bana indirdi. "Bir keresinde bir avcının Kalkan kampından sadece bir kese misra çaldığını ve bu suç yüzünden iki yıl hapis yattığını biliyor muydun?"

Sarsıldım, içimde yine bir nehir varmış gibi midem altüst oldu. "Bunu bilmiyordum ama o avcı bilerek Kalkanları hayati önem taşıyan misralardan mahrum bıraktıysa cezasını hak etmiştir."

"O avcı delilik nöbetleri geçiren zavallı bir adamdı."

Böyle söylemenin korkunç bir şey olduğunu bilmeme rağmen, "Sizinkilerden biriydi o zaman," diye karşılık verdim çünkü dilimi zamanında tutamayacak kadar sinirliydim.

Reza başını iki yana sallayarak tiksintiyle başka tarafa baktı ama Taha gözlerinde yanan öfkeyle tayını bana doğru çevirdi.

"Atheer'in ne kadar süreliğine hapsedileceğini düşünüyorsun? Misra çalmak, başkalarıyla paylaşmak, güvenliğimizi ve Yüce Ruh'a verdiğimiz sözü tehlikeye atmak... İki yıldan daha uzun sürmesi kesinlikle adil olur, sence de öyle değil mi?"

Reza, "Hayır hayır, biraz sert sözler işitmek ve Kalkanlardan bir ay uzaklaştırılmak *çok daha* adil olur," derken Fey sahte bir samimiyetle başıyla onayladı.

Konsey toplantıları kesinlikle özel konular içerirdi. Taha'nın babası aracılığıyla ne konuşulduğunu bilmesi başka bir şeydi,

kuzenine ve Ruhlar bilir başka kimlere dedikodu yayması tamamen başka bir şeydi. Bu yüzleşmeyi uzatmaktan ya da daha da beter etmekten kaçınmak için çenemi kapalı tutmalıydım ama kendimi koruma içgüdüm çok yavaş ve zayıftı. Dudaklarım kıpırdamaya başlamıştı bile.

“Ön yargılar hakkında mı konuşmak istiyorsun, Taha? Neden babana nasıl Ulu Zahim olduğunu sormuyorsun?”

“O pozisyona seçilerek geldi.”

“Seçilerek mi?” Başımı arkaya attım. “Ha! Evet tabii... Çetesi Kıdemlilere ilk seçimlerini değiştirmeleri için *gözdağı* verdikten ve Yüce Ruh’un lütfuyla en açık sözlü muhaliflerinden bazıları öldükten sonra...”

Taha’nın yüzü buruştu. “Yurttaş Meclisi’ne ‘çete’ mi diyorsun?”

“Der tabii,” dedi Fey. “Zengin klanlar adil bir fırsat elde etmek için hiçbir zaman Yurttaş Meclisi’ne güvenmek zorunda kalmadı.”

“Bu kadar yeter!” diye uyardım onları. Öfkeyle yanıyordum ve başka bir şeyden ötürü, olmak üzere yetiştirildiğim kişiyle ilgili anlayamadığım ve anlamak istemediğim bir şeyden ötürü midem bulanıyordu. “Bu kötü sohbeti geride bırakıyoruz. Teyzem ve Yasmeen Zahim’in belli bir güzergâhta yavaş gitmemizi istemelerinin bir nedeni var. Dörttnala gidersek atlarımızın toynaklarının vuruşu toprağı titretir ve konumumuzu ele verir. Korkunç Hubaal’ı ya da Vadi’de gizlenen diğer canavarları ortaya çıkarmak istemeyiz.”

Aklıma annemin Çöl Belası hakkındaki uyarıları geldi. Bugün başımıza bela olmaya devam eden yaratıkları onun ortaya çıkardığı (ya da bazılarına göre *davet ettiği*) söyleniyordu. Bazı âlimler Bela’nın zevk için katliam yaptığını düşünürken bazıları da insanları var olmaya değmeyen aşağılık bir yaşam formu olarak gördüğü için yaptığını inanıyordu. Yüce Ruh merhamet ederek bize savaşmamız için misrayı bahşetmeseydi

bugün hiçbirimiz burada olmayacaktık ve Yutan Kumlar'ın hapsettiği canavarlar dünyayı kasıp kavuruyor olacaktı. Ancak Çöl Belası'nı yenmiş olsak da erkisi, Vadi de dâhil olmak üzere Sahir'in her yerinde hissedilmeye devam ediyordu. Canavarlar hâlâ buradaydı ve sayıları giderek artıyordu. Pek çok insan, ataların bizzat kendilerinin bile huzursuz olduğuna inanıyordu. Teyzem bir keresinde bu durumu, "bir şeylerin dengesinin bozulması" olarak tanımlamıştı. Bir yerlerde yarım kalmış bir iş vardı.

Fey eyerine oturdu. "Ah, *lütfe*n. Bunlar çocuk masalları, İmani. Hubaal'in var olmadığını bilecek kadar büyüksün. Üstelik yeterince gerçek canavar gördün."

"Sessiz ol, Fey," diye mırıldandı Taha. "Hubaal ve Çöl Belası masal değil. Onlar, babam da dâhil olmak üzere bin yıldır tüm Ulu Zahimlerin desteklediği tarihi gerçekler. Bize en başta büyü bahşedilmesinin sebebi de onlar. Bu konuda biraz saygılı davran."

Fey'in teni, lepiska saçlarına tezat oluşturan hastalıklı bir karpuz rengini aldı. "Bunların doğru olduğunu tabii ki biliyorum..."

Kız özür dilercesine konuşurken Reza, Taha'ya doğru sinirli bir bakış attı. Gözlerime inanamadım. Taha gerçekten aklına muktedir genç bir adam mıydı yoksa Bayek'in henüz bilmediğimiz bir büyüyle hayata getirdiği, düşünmeden itaat eden bir evlat taslağı mıydı?

"Söylediğim hâlâ geçerli," dedi. "Hubaal'in bizi bulmasını bekleyerek oyalanmaktansa Vadi'den olabildiğince çabuk geçmek daha iyi."

Badr'ı ileri hareketlendirdim. "Beni dinler misin, Taha? Bu çok kötü bir fikir."

"Beğenmiyorsan evine dönebilirsin." Sinan'la zihinlerini paylaşıırken gözleri altın rengine döndü. Şahin bir müddet Vadi'nin üzerinde yay çizerek süzülüp bölgeyi inceledi. Derken Taha'nın gözleri yeniden zümrüt yeşili oldu. "Önümüzdeki yol açık."

"İyi bir lider Kalkan yoldaşlarına kulak verir," dedim arkasından. "Hepsine."

"Sadık bir Kalkan'sa halkının refahını tek bir kardeşten üstün tutar." Beyaz atını Vadi'ye doğru döndürdü. "Atları dik-katli ve hızlı sürüceğiz. Etki alanımızı azaltmak için tek sıra hâlinde ilerleyelim. Hadi."

Tayı tırısı geçti. Fey peşinden gitti. Onun ardından Reza, sonra da isteksizce ben... Dağların arasında yılan gibi kıvrılan kavrulmuş patikaya doğru at sürerken aklıma bir şey geldi, işe yaramak için çok geç kalmış bir gerçekti bu. Burada, Kemikler Vadisi'nin ağzında, bir savaşa girmediğimi, savaşın zaten içinde olduğumu fark ettim.



Gün saf bir gök mavisıyla aydınlandı. Kayalık zemin, amansız bir güneşin altında kavrulan bombeli, yalın tepecikler hâlinde etrafımızda yükseliyordu. Taha'nın yönlendirmesiyle atlarımızın dayanıklılık kazanması için dörtnala, eşkin ve uzun yürüyüşler arasında geçiş yapıp durduk. Hayvanların bundan daha fazla dinlenmeye ihtiyacı olduğu konusunda onu uyardım ama bana kulak asmadı. Sonrasında kimse konuşmadı; gümbür gümbür at sürmek istiyorlardı ama görünüşe göre sessizliği korumak için gizli bir anlaşma yapmıştık. İlk başta bununla sorunum yoktu, karmaşık düşüncelerimi ayıklamaktan memnun olsam da pek başarılı olamadım. Zihnim koşturup duruyor, duygularım birbirine karışıyordu. Arkamızda bir ya da birkaç at daha duyduğuma yemin edebilirdim. Buna o kadar emindim ki omzumun üzerinden bakıp durdum ama sadece durgun bir nehir yatağının gözden kaybolduğunu gördüm.

İkinci vaktinde yakındaki bir tepenin ortasında antik bir mahallenin ilk kalıntıları görüldü. Parçalanmış granit duvarları, dağılmış kireç taşı kayaları, çatlanmış mermer sütunları seçebi-

liyordum. Bu harabelerin gölgesinde yer alan sessizlikten ve o sessizliğin sakladığı her şeyden nefret ettim. Qalia'nın ferahlık veren telaşını, mallarını şairane sözlerle yücelten tüccarları, at arabalarının bitmek bilmeyen gıcırıtlarını, mis kokulu sokaklarda oynayan çocukların ciyaklamalarını özlüyordum. Hatta tartışan ebeveynlerimin ve Simsim'in havlamalarının şamatasını bile duyabilmeyi arzuluyordum. Ruhlar aşkına, bir parça kuş cıvıltısı dahi yeterdi. Burada hiçbir şey şakımıyordu.

"Hooov!" diye haykırdı Taha.

Gözlerimi mahalleden ayırıp arka ayakları üzerinde şaha kalkan atına çevirdim. Fey ve Reza çarpışmadan kaçınmak için sağa sola dağılırken şahinler eyerlere takılı kafeslerinde ciyak ciyak bağırıyorlardı. Ben grubun en arkasındaydım, Badr'ı sertçe yana çekerek onlardan kıl payı kaçındım. Badr'ın ayakları birbirine dolanınca yerdeki taşlara takılarak sendeledi. Birdenbire yana kaydım fakat Badr hâlâ koşuyordu. Bir an sonra eyerden uçtum.

Dünya bulanıklaştı; kızıl turuncuydu, gece mavisiydi ve tamamen pusluydu. Yere çarptım. Sırtımda baş gösteren sersemletici acı ta kulaklarımda çınladı. Kaburgalarımın altında bir yerde daha keskin bir acı vardı. Çakılların üzerinde kayarken batan güneşe bakıp inledim. Kendime neden evde, ailemin yanında güvende değil de burada olduğumu sordum. Kendime *nerede* olduğumu sordum. Birkaç kez yutkunup gözlerimi kırıştırdıktan sonra gerçeklik algım geri geldi. Diğerleri hararetli bir tartışmaya kilitlemiş durumdaydı. Fey, Taha'nın neden durduğunu bilmek istiyor, Taha'ysa atını neyin ürküttüğünü bilmediğini ama bir şeyden korktuğunu söylüyordu. Derken Reza onları susturdu.

"Sessiz olun! *Bakin.*"

"Olamaz." Çizmeler aceleyle kumların üzerinde gıcırdarken uzun bir gölge haşin güneşle arama girdi. "İmani, yaralandın mı?" Taha'ydı. Ellerini omuzlarımda, yüzümde hissettim. Hafifçe yanağıma okşadı. "İmani? Beni duyabiliyor musun?"

Hâlsizce başımı sağa sola çevirdim. Kollarımı oynatıp ayak parmaklarımı kıvırdıktan sonra doğruldum. Sırtım acıyor, kaburgalarımın altındaki sıyrık zonkluyordu ama anladığım kadarıyla hiçbir yerim kırık değildi.

“İyiyim,” diye homurdandım.

“Emin misin?” Bana elini uzattı.

Başka bir gün olsa bunu yapmaktan iğrenirdim ama elini tutup yavaşça ayağa kalktım. “Evet, iyiyim. Daha önce de taklalar attım, biliyorsun değil mi?” Ona bakmak yerine tuniğimdeki kiri temizledim. Benim sağlığımı gerçekten önemseydiğine inanmakta güçlük çekiyordum. “Yola devam etmeliyiz. Bu harabelerin etrafında dolanmanın bize bir faydası yok.”

“Bir sorunumuz var,” dedi Reza. Fey’le ikisi, heybelerimden düşen yiyeceklerin ve keselerin saçıldığı alanda duruyorlardı. Reza yere devrilmiş büyük bir şekli işaret edince kalbim sıkıştı.

“*Badr.*”

Toprağın üzerine yan yatan kısırağın yanına koştum. Şiddetle hırıldıyor, ön bacaklarından biriyle güçsüz tekmeler atıyordu. Diğer bacağı hareketsizdi, garip bir şekilde bükülmüştü. Beyaz bir çıkıntı vardı. Gözlerimi oradan ayırdım. “Bir şeyin yok kızım, bir şeyin yok.”

Reza, Taha’ya, “Bacağı kötü,” dedi ama sesi uzaktan geliyordu. Hepsinin sesi öyleydi; sanki okyanusun ötesinde, su altında konuşuyorlardı.

Badr’ın göğsünü okşadım. “Bir şeyi yok. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı var, değil mi kızım?”

Reza iç çekip giderken Fey’in gölgesi de onunla birlikte uzaklaştı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Taha yanımda diz çöktü.

“İmani...”

Görüşüm bulanıklaştı. “*Bir şeyi yok* dedim. Badr iyi olacak, o her zaman iyidir.”

"Açık kırığı var."

Taha'nın önünde ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ama nafiyleydi. Tekrar o güneşli öğleden sonrasında buldum kendimi. Babam beni Atheer'in doğumuna yardım ettiği yeni tayı görmeye çağırmişti. "Bu tay senindir, Imani. Adını ne koymak istersin?" Taya, samanların arasında yatan o savunmasız yığına uzun süre bakmış, yeni arkadaşım için mükemmel ismi aramıştım.

Atheer, "Rengi gümüş, dolunay gibi. Badr'a² ne dersin?" demişti. Bu ismi duyar duymaz nasıl da sevmiştim. Bu ismin ona ait olduğunu yürekten biliyordum. Öneri abimden geldiği için daha da değerliydi.

Kıymetli hatıram aklımdan usulca silinirken diğerleri kasvetli bir boşlukta rekabete giriştiler. Birlikte çıktığımız görevler sanki aylar değil de saniyeler sürmüş gibi üst üste yığılmışlardı, tek bakışla hepsini görebiliyordum. Badr'ın hayatımı kurtardığı, beni hızla ve cesaretle uzaklaştırdığı bütün tehlikeler... Sahir'in engin arazisinde yaptığımız o uzun, sessiz yolculuklar... Bazen yakınlardaki bir köye gitmek için mangamdan ayrılırdım ama sadece ikimiz olsak bile asla korkmaz, yalnızlık çekmezdim. Kilometreler boyunca kimsecikleri görmeyeceğimizi bilerek şarkı söylerdim. Orada bana gülecek kimse olmazdı ve Badr da kesinlikle gülmezdi. Ben şarkı söylerdim, o da ritme uyarak başını bir aşağı bir yukarı sallardı.

"Hemen gitmemiz gerek." Reza kayaların üzerinden koşarak bize doğru geldi. "Bu harabelerin altındaki toprakta bir şeyler hareket ediyor."

"Imani," diye başladı Taha.

Sesi fitilimi ateşledi. Âdeta bir ısırap ve öfke cehennemine dönüştüm. Abimin yüzü aklıma geldi ve bu kez de Atheer'e sinirlendim. Bana, aileme ve dünyama... atıma yaptıklarından

2 (Ar.) Dolunay -ç.n.

nefret ediyordum. İçimden bir ses cevap almak için feryat ediyordum, beni neden fütursuzca bu yola sürüklediğini bilmek için yalvarıyordu.

Yerimden fırladığım gibi Taha'yı yere serdim ve göğsüne oturarak onu yumruklamaya başladım. Reza'nın sesimi alçaltmam için yalvarmasına aldırmadan, "*Senin yüzünden oldu!*" diye bağırdım. "Sana yavaşlamamız gerektiğini söylemiştim. Atların yorgunken hata yapabilecekleri konusunda seni uyar-mıştım. Seni uyarmıştım!"

Taha kollarımı kavradı. Birini çekip kurtarıırken omzum neredeyse yerinden çıkacaktı. Ama umurumda değildi. Çenesine yumruk attım. Başı yana savrulurken koyu renk saçları gözlerinin üzerine döküldü. Nihayet bileklerimi yakalayıp beni sabit tutmayı başardı.

"*Dur, İmani. Ne hissettiğini biliyorum, duyuyor musun? Biliyorum.*"

"Bilmiyorsun!" Bitkin düşünce hıçkırmaya başladım. Beni tutmasaydı yere yığılırdım.

"Biliyorum." Beni nazikçe kumun üzerine yatırdı. "Yedi yaşındayken babam ve amcalarımla bir av gezisine çıkmıştık. Bir gece bütün kasabalardan uzakta bir kurt sürüsü ailemizin köpeği Rashiq'e saldırdı. Kurtları kovalamaya yardım ettim ama olan..."

Kederli bakışlarımı kaldırdım. Taha o kadar yakınımaya diz çökmüştü ki terinin kokusunu alabiliyordum. Büyümüş göz bebeklerini çevreleyen ürkütücü turuncu halkayı, koyu kirpiklerinin meydan okurcasına kalkışını, kulağının çok yakınındaki kesikten kalan soluk jilet izini görebiliyordum. Gururdan başka bir şey vardı onda: keder. Hakkında yanılmış olabileceğim duygusuyla paramparça oldum.

"O güne dek sadece bir kez böyle ağlamıştım, o da annem öldüğü zamandı," dedi. "Rashiq annemin bana hediyesiydi. Onu zaten kaybetmiştim. Köpeğimi de kaybedemezdim. Yaralarını

sarmak için herkese yalvardım ama babam bana yapabileceğimizi bir şey olmadığını söyledi. Rashiq'i öldürmek zorundaydık ki bunu yapmazsak gereksiz yere acı çekecekti ama doğduğundan beri yatağının dibinde uyuyan bir köpeğe bunu nasıl yapabilirsin ki? Eve ekmek getiren, sen yemek yerken ayaklarını sıcak tutan bir arkadaşına bunu nasıl yaparsın?"

Badr'a baktım, ıslanmış kahverengi gözleri uzaklara sabitlenmişti. İri ciğerleri yükselip alçalıyordu, ön bacağı hâlâ tekme atıyordu ama kuvveti azalmıştı ve gıgıde daha da azalıyordu.

"Atının ıstırabına son veremeyeceğini biliyorum." Taha iç çekip ayağa kalktı. Kemerindeki kından uzun kılıcını çektiğini duydum.

Yaşlı gözlerimi kırıştırdım. "Ne yapıyorsun?"

"Hem onun hem bizim iyiliğimiz için yapılması gerekeni." Kılıcını, şu anda yerde boynu bükük yatan Badr'a doğrultup ucunu atın başının üzerinde gezdirdi. "Atalarına git."

"HAYIR!" diye çılgık attım ama dehşeti zamanında durduracak gücüm yoktu. Bıçak savruldu. Çıkan ses korkunçtu. ıslak ve boğuktu ama Badr'dan tek bir acı homurtusu dahi çıkmadan endişe verici bir hızla sona erdi. Sadece sessizlik ve o sessizlikte saklanan sefalet vardı. Benim dolunayım, gökyüzünden sonsuza dek çalınmıştı.

Ayağa fırlayıp atıma koştum. "Bunu nasıl yaparsın seni zalim, alçak *canavar!*" diye bağırdım. Eğilip ipek yelesini okşarken umutsuzca gözlerinde bir parıltı aradım. Sahir'in çarşılarından birinde bulunabilecek boyalı cam lambalar gibiydiler. Güzeldiler ama ışık olmadan içleri boştu. "Ah, Badr." diye fısıldadım, "neden gitmek zorundaydın? Maceralarımız henüz bitmemişti."

Birden patlak veren koşurmaca telaşlı bir bulanıklıktan ibaretti. Badr'ın kemerini çözen Taha yarısı boş heybelerini aldı. Fey ve Reza dağılan eşyalarımızı toplamaya çalışıyorlardı. Ben yardım etmedim, toprak altımda titrerken kıpırdayamadım bile.

"Yiyecekleri boş ver. Artık çok geç!" dedi Reza. Fey'i atına doğru iterek.

Taha eyerine tırmandı. "İmani, benimle gelmekten başka çaren yok. Atım ağırlığımızı rahatlıkla taşıyabilir."

Ne onunla ata binebildim ne de Badr'ı öldürdüğü andan kurrulabildim. Nasıl bu çocukta kibir ve zulümden başka bir şey olabileceğini düşünenecek kadar aptal olabilmışım?

"Yüce Ruh üzerine yemin ederim," dedi sesini yükselterek.

Gırtlaktan gelen bir hırıltı tepenin üzerinden bize doğru süzüldü. Çürümüş et kokusunun eşlik ettiği hayvani bir sestir bu. Zihnimin derinlerinde bu sesin...

"İnsansırtlanlar!" diye bağırdı Reza.

Tepedeki harabenin ufalanmış sütunlarının arasından sen-deleyerek çıkan iki buçuk metre boyundaki yaratıklar ne insan ne de sırtlandılar ama her nasılsa ikisine de benziyorlardı. En az bir düzine vardılar ve hepsi de ete açtı. Onlar da bir zamanlar insandı, Çöl Belası tarafından kurtuluşun varlığını asla bilmeyecek şekilde lanetlendikleri söylenen kayıp ruhlardı. Bir insan bir insansırtlan tarafından öldürülürse o da onlara katılır, sonsuza dek başıboş klanlarına katılmaya mahkûm edilirdi.

Sürü bize doğru sıçrayarak gelmeye başladı. Yolunmuş kürkleri sayesinde tepeye saçılmış molozların arasında kamufle olabiliyorlardı. Sanki toprak camdanmış, kendileri de ışıktan yapılmış gibi taş yığınlarının üzerinden zıplayıp sıçıyorlardı. Gülüyor, kükrüyor ve hırlıyorlardı. Bir zamanlar sözcük olabilecek sesler çıkarıyorlardı ama ne söylediklerini, bizi tehdit mi ettiklerini yoksa yardım için mi yalvarıp yakardıklarını ancak bir kâbusta anlayabilirdim. Bunları düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

"İmani, *lütfe*," diye bağırdı Taha bana.

Fakat hareket edemiyordum. Mantıksız yanımda bunu istemiyordu. Burada Badr'la kalmak istiyor, Taha'yla gitmektense Badr'ın gittiği yere gitmeyi tercih ediyordu.

Fey parmaklarını şaklatarak avuçlarının içine parlak alev küreleri çağındı. Reza ellerini kuru toprağın üzerine doğru açtı. Ölümcül taş parçaları yerden yükselip havada asılı kalırken zemin titreyip çatladı. Fey insansırtlanlara muazzam ateş bulutları fırlatmaya başlarken Reza da yerden çıkardığı çivi gibi taşlarla onlara saldırıyordu. Canavarlar tepeden aşağı düşüyor, alevler içinde kalıyor, eziliyor ve şişleniyorlardı ama artan kalabalıkta gidenlerin yerini daha fazlası alıyordu.

Fey, "İşe yaramıyor. Sayımız çok az," diye söylenerek Taha'ya ters bakışlar attı. "Bırak onu gitsin. Buradan kurtulmamız gerek!"

"Hayır, ona ihtiyacımız var." Taha tayından atlayıp bana doğru koşarken arkasında duran Reza'yla Fey atlarına doğru ilerlediler. Taha, "*Hadi*," diye homurdanarak beni pelerininin arkasından tutup sürükledi. Tayına vardığımızda eyere binip beni âdeta atın üzerine fırlattı ve ardından dizginleri şaklattı. "*Deh!*"

Ona tutunmaktan başka çarem yoktu. Bu yüzden binici pelerinini yumruklarımın arasına aldım. Vadiye doğru aktık. Hayvanlarımız telaş içinde toprak ve çakılları tekmelerken çarpınan uzuvlarının gölgeleri tepelerin üzerinde devasa gölgeler oluşturuyordu. Kaçtığımızı gören insansırtlan sürüsü peşimizden gelmeye başladı.

☆ 14 ☆

Aklarımız vadinin yılan misali kıvrılan patikasında hızla ilerliyordu. Ben de Taha'nın yaptığını yaparak sallanan eyerde bedenimi büzdüm. Dörtmala koşan rayını patikadaki dönemeçlerde çevik hareketlerle yönlendiriyordu ama bu çılgın sürüşün sonu gelmek bilmiyordu. Bir sıradağın oluşturduğu yol ayrımına varana dek hiç yol alamıyormuşuz gibi hissettim. Hızla ilerledik ama rotamızı değiştirmedik. Çaktırmadan Taha'nın yüzünü bakmak için öne doğru eğildim. Yol ayrımına bakan gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu. Ne bir düşünce ne bir plan ne de farklı rotaların tehditlerine dair bir değerlendirme... Hiçbir şey yoktu. Ya hangi yöne gitmemiz gerektiğini unutmuştu ya da korkusundan düşünemiyordu.

Dirseğinden tutup salladım. "Taha, ne tarafa?"

Gözlerini kırıştırdı ve dizginleri çekerek bizi sağa yönlendirdi. Omzumun üzerinden Reza'ya seslenerek, "Yolu kapat!" dedi.

Sırım gibi bir adam olan Reza, atını dizginleyerek yolun ortasında durdu. Saç örgüsü rüzgârda dalgalanıyordu. İnsan-sırtlanlar virajda koşturuyor, açık çenelerinden sarkan uzun dillerinden tükürükler damlıyordu. Reza'yı görmeleri kana susamışlıklarını ateşledi; çiğliklar atarak şekilsiz uzuvlarının üzerinde

beceriksizce ona doğru hamle yaptılar. Reza'nın kolları kalktı, avuç içleri açıldı. Saniyeler içinde dağlar inlemeye başladı fakat insansırtlanlar buna aldırmadılar. Reza yumruklarını kapayıp kollarını aşağıya çektiğinde sadece birkaç metre uzaktaydılar. Korkunç bir çatırtı havayı yardı ve devasa bir kaya parçası dağın yamacından kayarak patikanın üzerine düşüp çıgılık atan insansırtlanları ezdi.

Taha bizi yavaşlatarak durdurunca bu inanılmaz manzarayı inceleme fırsatı buldum. "Aferin, kuzen," diye seslendi.

Fey, Reza'ya doğru at sürerken, "Şu anda seni öpebilirim," diye haykırdı. Harcadığı efordan yüzünü al basan Reza daha da koyu bir kırmızıya bürünüverdi.

Elimde olmadan zaferle gelen rehavete kapıldım. "Bizi kurtardığın için teşekkürler, Reza. Yatkinliğin gerçekten etkileyici."

İltifatıma başını eğerek karşılık verdi ve ardından hepimiz gibi taş yığınına inceledi. "Sanırım bu şimdiye kadar manipüle ettiğim en büyük toprak parçasıydı."

"Kesinlikle," dedi Taha.

"Ever... bu gerçekten inanılmazdı," diye mırıldandı Fey, bir elini Reza'nın kolu boyunca gezdirerek.

Bunun üzerine Taha atını sertçe döndürüp topuklarını sıktı. "Devam edin."

Artık daha yavaş ilerliyorduk. Sohbet kesildi ve bir daha da açılmadı. Gece, bir hırsız gibi sinsice çökerek günü parça parça çaldı. Bu yoğun sessizlikte, dağdan duvarlar bizi çevrelemek için yükseldiğinde, durumumuzun korkunç gerçekliği netliğe kavuştu.

"Teyzemin talimatlarına uymalıydık," dedim Taha'nın kulağına.

Beni duymazdan geldi ancak birkaç metre ilerisini görmenin zorlaştığını ve soğuktan tüylerinin diken diken olduğunu inkâr edemezdi. Sahir'in pek çok yerinde hava gündüzleri sı-

cak, geceleriye dondurucu olurdu. Tedbirsiz bir yolcu için bu koşullar hızla ölümcül bir hâl alabilirdi.

Tekrar denedim. "Çok geçmeden durmalı ve kamp kurmalıyız. Korunaklı bir yer bulmalıyız yoksa erzak eksikliğini dert etmeye fırsat bulamadan açıkta kalarak öleceğiz."

Loş aydınlıkta haritasına bakmak için durdu. Endişeyle alınının kızırtısını görünce daha da gerildim. Haritayı kontrol etmek için omzunun üzerinden bakmaya çalıştım ama onu hızla heybesine koyup bize yolu gösterdi. İtiraz edemeyecek kadar güçsüzdüm. Yan tarafımdaki yarayı kontrol etme fırsatım olmamıştı fakat sıyrıktan daha fazlası olduğunu hissediyordum çünkü gövdemden aşağı yapış yapış kan akıyordu. Duracak bir yerden başka bir şey istemiyordum. Hem de bir an önce...

İzlediğimiz rota bizi kısmen açık nehir yatağından granit duvarlar arasındaki dar bir geçide götürdü. Kasver içinde ilerlerken saatler geçti. Yükselip kıvrılan patika kayboldu, gölgeler belirginleşti, buz gibi hava acımasız ve keskin bir hâl aldı. Detaylar görüş alanımdan çekilirken dünya dönüp küçüldü. Nihayet dağ geçidinden çıktığımızda hilal şeklindeki ayın ışığı, Taha'nın bizi nereye götürdüğünü görmemize olanak tanıdı.

Önümüzdeki yol, nefes almak için genişleyen akciğer gibi ardına kadar açılıyordu. Her iki tarafı da ölü bir alan için fazla gür olan sedir ağaçlarıyla kaplıydı. Alanın sonunda, bir cephesine abartıyla *Al-Medina-Al-Uwla* kelimeleri oyulmuş granit bir kaya görünüyordu. Yontulmuş sütunlar ve narin çiçek detayları arasında bizi bekleyen bir giriş vardı.

"Burası neresi?" diye sordu Reza, yavaşça oraya doğru ilerlerken.

"Bir gün için yeterince harabe görmedik mi?" diye yakındı Fey.

Soluk ay ışığı Taha'nın gözlerine esrarengiz gölgeler düşürüyordu. "Orada birtakım yanlış yollara saptım ama her koşulda buradan geçmek zorundayız. Artık burası her neresiye..."

"İlk Şehir." Dış cepheyi tekrar dikkatle inceleyerek ismi yüksek sesle okudum. "Eski kavimler tarafından yaratılmış ve mesken edinilmiş olmalı. *Yüzyıllar* sonra burayı gören ilk insanlar biz olabiliriz." Bir an için acımı ve kederimi unuttum. "Anneme söylediğimde buna inanmayacak."

Fey kollarından birini salladı. "Müthiş, ilginç! *İçeri* girmek zorunda mıyız, onu bilmek istiyorum."

"Evet, başka seçeneğimiz yok," diye cevapladı Taha. "Ama harita doğruysa şehrin içinden geçmek, izlediğimiz rotadan daha verimli olacaktır. Dağın diğer tarafına indiğimizde Vadi'den ayrılmış olacağız ve Kumlar'a yalnızca birkaç günlük mesafe kalacak. O yüzden içeride kamp kurup şafakta yola çıkacağız. Yarın ilk fırsatta yiyecek bulmak için avlanırsınız."

"Harika," diye mırıldandı Fey. "Ebediyet boyunca kimse-nin ayak basmadığı kadim, terk edilmiş bir şehirde geçirecek bir gece."

Tüylerim diken diken olurken aniden aydınlığın getireceği ferahlık için sabırsızlanmaya başladım. Meşaleme uzandım ama neyse ki Fey de aynı fikirdeydi. Bir elini yanmayan meşalesinin üzerinde tuttu. Bulunduğumuz yerden ve kendi bedeninden yayılan ısıyı hissettim. Sıcaklık yoğunlaştı, bir soluk sesi ve alçak bir kükreme duyuldu, ardından da meşalenin başı tutuştu. Parmaklarını şaklatarak bizim meşalelerimizi de tutuşturdu. İlginçti ama alevler sadece karanlığı vurgulamaya yaramıştı.

Taha merdivenden çıkıp revaktan geçerek girişe doğru ilerledi. Atlarımızın nal sesleri uzun tünelde yankılanıyordu. Kızıl meşale ışığı duvarlara ve oraya kazınmış ayrıntılı manzaralara vuruyordu. Kumul denizi, verimli ovalar, bir aslan sürüsü, develer üzerinde bir insan topluluğu... Bu sanat eserlerine benzer bir şeyi daha önce de gördüğüme dair yoğun, kafa karıştırıcı bir kesinlik yaşıdım ama nerede olduğunu hatırlayamıyordum.

Gözlerim dehşeti iliklerime kadar hissettiren bir oymaya takıldı. "Taha, yavaşla," diye fısıldadım.

Dizginleri çekip tayını durdurdu. Meşalemi canımı yakmadan kaldırılabildiğim kadar yükseğe kaldırdım. Işık, oyulmuş dalların kıvrımlı şeritlerini doldurdu.

Taha tek kaşını kaldırarak, "Bu bir ağaç," dedi.

"Hayır," diye soludum bakışlarımı oymanın üzerinde gezdirerek, "herhangi bir ağaç değil. Mabet'teki misra ağacının aynı. Fakat neden burada tasvir edilmiş ki?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Dur bakalım, misra ağacını mı gördün sen?"

"Bir kez, Qalia'dan ayrılmadan önce. Teyzem göstermişti."

"Tabii ki göstermiştir." Tekrar oymaya bakıp başını iki yana salladı. "Yanıyorsun. Misra ağacı sadece Mabet'te yetişir."

Tüm tarihi beyanlar böyle söylüyordu ama bu kadim duvara kazınmış misra ağacıyla ilgili çok özel bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordum. Bu yerle ilgili de özel bir şey vardı. Son birkaç haftadır rüyalarımda görüp durduğum muhteşem şehri hatırladım. Burası olabilir miydi? *Nasıl olabilirdi ki?*

İkna olmayan Taha yoluna devam etti. Meşalemin ışığı, ağacın dallarının uçlarında yavaş yavaş eriyerek ağacı bir kez daha karanlığa gömdü. Birkaç dakika sonra bir meydana çıktık. Orayı görür görmez soluğumuz kesildi.

Şehir neredeyse tamamen aynı mat granitten inşa edilmişti. Öncesinde zayıf olan ay ışığı, bu granit sayesinde güçlenerek dağınık bir parıltı yaratıyordu. Sağda ve solda sisli dağlar vardı, aralarında kubbe çatılı binaları birbirine bağlayan merdivenler ve rampalar yer alıyordu. Çapraşık rampaların arasında daha fazla sedir ağacı ve gümüş fenerlerin sarktığı dikili taşlar bulunuyordu. Sağ taraftaki dağın tepesinden gürül gürül bir şelale akıyordu. Kristal berraklığındaki su, şehrin içinden geçerek önümüzdeki meydanı boydan boya yaran bir kanala dökülüyor, solumuzda onlarca metre ötedeki bir platformun kenarından geçerek aşağıda bir yere akıyordu.

"İnanılmaz," dedi Fey. "Sanki şehir..."

"Zamanın eli değmemiş gibi." Tek bir taş bile çatlamamış ya da ufalanmamıştı. Fenerlerin gümüşü hiç paslanmamıştı. Evler daha yeni inşa edilmiş gibi görünüyordu. Ruhlar aşkına, ölüm ve umutsuzluk diyarı olması gereken yerde akan bir su vardı.

"İşte burası," diye mırıldadım kendi kendime. "Burası o yer."

"Neresiymiş orası?" diye sordu Taha, omzunun üzerinden bana bakarak.

Cevap vermedim, nasıl verebilirdim ki? Cevap gelmeyeceğini anlayan Taha atından inip vazgeçemediği o inatçı öz güvenle kanala doğru yürüdü. Bizse durup onu izledik. Diğerlerinin de aynı şeyi, yani bir nehir yılanının sudan çıkıp onu kapmasını beklediğinden emindim ama öyle bir şey olmadı. Taha su tulumlarını doldurdu ve kana kana içti.

"Tattığım en taze su," dedi.

Fey meşalelerimizi söndürürken ben de gönülsüzce ona ve Reza'ya katılarak su tulumlarımızı doldurdum. Kanalin suyu hayatımda dokunduğum en soğuk suydü. Saflığı öylesine belirgindi ki Yüce Ruh'un dikkatli bakışları altından çıkıyor olmalıydı.

"Nerede kamp yapacağız?" diye sordu Reza işimiz bittiğinde.

"Bir binada kalabiliriz," diye öneride bulundu Taha.

"Bela mı arıyorsun? Binada filan uyumayacağız..." Fey etrafına bakmak için duraksadı. "Burası ne kadar eski? Yüz yıllık mı? Bin yıllık mı? Neyse ne! Bunun bir önemi yok. Eski bir evde uyumayacağız. Ben dışarıda, şehir kapılarına yakın bir yerde kamp kuralım, diyorum."

"Katılıyorum," dedi Reza, bir elini Fey'in omuzlarında gezdirerek.

"İçerisi daha sıcak olur," dedi Taha. "Taş soğuğu yalıtır. Hem dikkat çekebilecek bir kamp ateşi yakmak zorunda kalmayız. Bir harabedeyiz ya da harabe olması gereken bir yerdeyiz. unutrunuz mu? Burada ne yaşadığını bilmiyoruz."

Cevap ararcasına birbirimize baktık. Derken Taha bana döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Gerçekten benim fikrimi mi soruyordu? Badr'a yaptıklarından dolayı biraz *suçluluk* duyuyor olabilir miydi? Alakası yoktu. Bir aslan bir ceylanı öldürmekten pişmanlık duyardı da Taha yaptıklarından pişmanlık duymazdı. Ne olursa olsun kemiklerim buz tutmuştu ve yan tarafımdaki yaranın acısı çok fenaydı.

Dışlerimi gıcırdatarak, "İçerisi," dedim. "Burada daha güvende olduğumuzu gösteren hiçbir şey yok ama binalardan birinde kalırsak üşümeyiz ve şu anda soğuğa maruz kalmak bizim için en büyük tehdit."

Taha başıyla onayladı. "Pekâlâ. Şehrin dışına açılan kapıyı bulup yakınlarda bir bina seçelim."

Reza iç geçirdi ama en azından önerimizi kabul etmişti. Atlarımızı köprüden geçirip bir rampadan ilk tepeye çıktık. Şehir ihtişamıyla rüya gibiydi. Taşları ay ışığının her parıltısını sevgiyle yakalayıp yüz katıyla geri yansıtıyordu. Önünden geçtiğimiz her binanın geometrik desenlerle oyulmuş som altından kapıları vardı, girişleri yanardöner mor çiçeklerle dolu bronz vazolarla donatılmıştı. Çitle çevrili tarlaları barındıracak kadar geniş arazinin bazı kısımları, çiçek açan meyve ağaçları ve olgunlaşmış sebze sıralarıyla doluydu. Reza'yla Fey tarlalarda sessizce dolaşarak akşam yemeği için kollarına istifleyebildikleri kadarını aşırıdılar. İncir ağaçlarıyla dolu bir çayırın yanından geçerken Taha taş çitin üzerine çıktı ve dallardan birkaç incir kopardı. Bir tanesini burnuna götürdü.

"Nasıl?" diye fısıldadım.

"Gerçek gibi." Önden giden Reza ve Fey'e seslendi. "Şafakta yola koyulmadan önce yiyecek stoklarımızı dolduralım."

Başlarıyla onayladılar. Biz de geniş merdivenler ve rampalar boyunca dağa doğru kıvrıla kıvrıla ilerledik. Etrafından dolanırken şelaleden ince ince püsküren su, ısıyan yüzümde serin bir

buğu hissi yarattı. Ancak tüm bu temiz su ve gelişmiş birtkisel yaşama rağmen etrafta görülebilen ya da duyulabilen tek bir canlı bile yoktu. Ağaçlarda kuş yoktu, çimenlerde böcek yoktu. kuytuda ya da bahçede saklanmış fare yoktu. Bu doğal değildi.

Sedir ağaçlarıyla dolu uzun bir bahçeye ulaştığımızda dağda epey yol katetmiştik. Diğer uçta girişe benzer bir kaya yüzeyi vardı ve karanlık bir koridor şehrin çıkışına gidiyor gibi görünüyordu.

"İşte orada," dedim Taha'nın omzuna dokunarak. "Burada duralım. Atları bağlayıp kalacak bir ev bulabiliriz."

Sessizliğini, önerimi kabul ettiğine yordum. Canım acısa da acımiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum. Taha'nın eyerini tayından indirip onu beslemesine yardım etmek, hayvanın sırtına nazikçe bir bez örtmesini ve kehribar gözlü şahini Sinan'ı çağırmasını izlemek hüüzün veriyordu. Sinan'a ve küçük haberci şahinlere et parçaları yedirdi, sonra onların kafeslerini de battaniyelerle örttü. Babasıyla ilişkisinin ne kadar mesafeli görüldüğü düşünöldüğünde hayvanlarına gösterdiği şefkat beni şaşırtmıştı. Bir yandan öfkelenmeme sebep olurken bir yandan derin bir kayıp duygusu da uyandırıyorordu. Badr'ı haşin güneşin ve soğuk gecenin altında bir daha asla bulunmamak üzere çürümeye terk eden onun zalimliğiydi. Belki de etini yiyip bitirecek ve o da bittiyse kemiklerini kemirip toza dönüştürecek canavarları saymazsak...

Duyduğum acı, kısa sürede ona yardım edemeyeceğim kadar arttı. Onun yerine Fey'e yardım ettim, birkaç ağacın etrafına ip dolayarak bir çit yaptım. Ancak bu da durumu değıştirmedii. Qalia'daki babamı düşündüm. Hayvan çiftliğinin etrafında yürüyüşünü, atlarını eğitirken dilini şaklatışını, izin günlerinde genellikle Atheer'in ona yardım edişini... Badr'ı birlikte eğitmiştik; babam ve ben, onu Kalkanlarda bana katılmaya hazırlıyorduk. Uzun süreler evden uzak kalmaya alışkın olmama rağmen babamı çok özlüyordum. Hepsini özlüyordum ve ailemi

Atheer'le yeniden bir araya getirme düşüncesi bile acımın bir kısmını dindiriyordu. Alqibah'ta beni nelerin beklediğinden korkuyordum. Kardeşimin öldüğünü öğrenmekten korktuğum kadar onun artık tanımadığım bir insana dönüştüğünü anlamaktan da korkuyordum.

Elimdeki işe konsantre olmaya çalışarak uyuşmuş parmaklarımınla eğreti uyarı tılsımlarını iplere bağladım. Bu iş bittiğinde çantalarımızı toplayıp kalacak bir yer aramak için rampadan indik. Ben arkada topallayarak ilerliyordum. Taha birkaç kez dönüp bana baktıysa da pek üzerinde durmadı.

Geçtiğimiz her ev yeterince makul görünüyordu ama hepimiz karar vermekten korkuyor gibiydik. Buna Taha da dâhildi, ki bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Sabırsızlıkla kayalık bir çıkıntının üzerine tünemiş, altın çatılı tıknaz bir minare şeklindeki evi işaret ettim.

"Buna ne dersiniz?"

Kararsızlıkla onayladılar. Taha ön basamakları tırmanıp süslü altın kapının üzerinde itebileceği bir kulp aradı. Kapı gıcırdayarak karanlık bir odaya açıldı. Bir toz bulutu bekleyerek nefesimi tuttum ama içerisi hiç de rutubetli değildi. İlk Şehir'in kalanı gibi burası da geçen onca zamana rağmen bozulmamıştı.

Dayalı döşeli bir giriş salonuna adımımızı attık.

"Nasıl..." Reza sedir ağacından bir konsolun yanına gitti. Üstündeki duvarda püsküllü bir halı asılıydı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Olmamalıydı. Olamazdı.

Fey uzun bir şamdanı yaktığında ortaya çıkan şeye hayretle baktık. Duvarlarda desenli oymalar, tepemizde mor çiçekler ve sarmazıklarla sarılı bir tavan penceresi, kırmızı yer koltuklarının yanında gümüş bir nargile borusu da dâhil olmak üzere geleneksel, süslü mobilyalar... Her şey tertemizdi, sanki evin sakinleri birkaç dakika önce dışarı çıkmıştı.

Odadan odaya dolaştık, şaşkınlığın ve dehşetin neden olduğu sessizlik içinde keşif yapıyorduk. Ateş yanmamasına rağmen ev kolayca ısınmıştı. Boncuklu battaniyeleri ve yumuşak yastıkları olan yataklar gördük ama oturma odasındaki halıya yerleşmeyi tercih ettik. Reza ve Fey, benden ve Taha'dan uzakta yer yataklarını bir araya getirip meyvelerden oluşan küçük nimetlerle ziyafet çektiler. Taha hâlâ pencere ve kapıların kilitlerini inceliyordu. Benim pek iştahım yoktu. O yüzden köşeye kurularak çizmelerimi çıkardım ve diğerleri bakmazken tuniğimi dikkatle kaldırdım. Kaburgalarımın altında, muhtemelen üzerine düştüğüm kayalardan birinin neden olduğu pürüzlü, kanla kaplı bir kesik vardı. Uzun ya da çok derin değildi ama düzgünce iyileşmesi ve enfeksiyon kapmaması için dikiş atılması gerekiyordu. Bunu yapmak acı verecekti ancak diğerlerinin önünde herhangi bir zayıflık göstermek istemiyordum. İşe koyulmak için onlar uyuyana kadar beklemem gerekecekti.

Tuniğimi yavaşça indirip battaniyemin altına girdim. Fey ve Reza da yan taraflarına kıvrıldılar. Reza fıkra anlatırken Fey usulca kıkırdıyordu. Sükûnet veren ortam yorgun bedenimi uykuya çağırırsa da duyduğum ayak sesleri gözlerimi güçlükle de olsa açmama sebep oldu. Taha yer yatağını benimkinin yanına yerleştirmiş, sırtı bana dönük duruyordu. Binici pelerinini özenle çıkarışını, deri zırhını çözüşünü, şalvarına ve kaslı omuzlarına yapışan ince, bej tuniğine kadar soyunuşunu izledim. Bana doğru döndüğünde titreyen mum ışığında daha önce ona vurduğum yerdeki, yani çenesindeki morluğun koyuluğunu fark ettim.

O iç çekerek uzanırken ben de uyuyor numarası yaptım. Kirpiklerimin ardından ona tekrar bakmadan önce birkaç dakika geçmesini bekledim. Bu, tehlikeli bir hayvanı parmaklıkların dışından güven içinde incelemeye benziyordu. Bir kolunu başının arkasına yerleştirmiş, tuniğinin göğüs kısmı açılmıştı. Diğer eliyle boynundaki deri ipten sarkan ahşap şahin kolyesini tutuyordu. O böyle sessizken, kimseye emir vermez ya da ba-

başı tarafından emir almazken sert gözlerinde göreceğimi hiç düşünmediğim bir şey dikkatimi çekti. O çalkantılı okyanusta özgür düşünceler ve duygular vardı. Endişe, kabaran dalgaların arasında parlıyordu. Korku hatta belki şüphe... Ya da ben öyle olduğunu sanıyordum –öyle olmasını *istiyordum*– ki böylece güvenliğimi, niyeti bilinmeyen bir yabancıнын ellerine teslim ettiğimi hissetmeyecektim.

Taha kaşlarını çattı ve Atheer'in oyduğu heykelciklere benzeyen kolyeyi bıraktı. Bana doğru döndüğünde gözlerinin içinde var olan o anlamlı şeyler yok olmuştu.

Gözlerimi kapayıp sessizliğe gömüldüm. Sonra onun da uykuya daldığından emin olduğumda doğrulup çantamı yanıma çekerek içinden küçük bir tıbbi malzeme çantası çıkardım. Mümkün olduğunca sessizce antibakteriyel tentürü açmaya çalıştım ama her nasılsa Taha'yı uyandırmayı başarmıştım ya da o da uyuyor numarası yapıyordu.

"Yaralanmışsın," diye fısıldadı yerinden doğrulurken.

Kahretsin, diye düşündüm. "Düştüm ya. Sorun yok."

Omzunun üzerinden Fey'le Reza'ya bir bakış attı. Uykuda olduklarını görünce bana döndü. Şimdi karşımda o dövüştüğüm genç adam vardı. Suratsız ve kibirli değildi. Bununla beraber biraz savunmasızdı ve zırhındaki o çatlak yine ortaya çıkmıştı. "Bir bakayım."

"Sana, 'Sorun yok!' dedim." Sargının üzerine birkaç damla berrak tentür döktüm.

Taha elini hafifçe bileğime koydu. "Bırak sana yardım edeyim. Daha önce bir sürü yara diktim, kötü olanları bile."

"Yardıma ihtiyacım yok," diye tersledim onu, kalbim küt küt atarken. "Hem neden umurunda ki?"

Yine de sargıyı benden aldı. "Ruhlar aşkına, bir dağdan daha inatçı olduğunu duymuştum ama bunun abartı olduğunu sanıyordum, İmani." Kayarak yanıma yaklaştı. "Bunun doğru yapılmasını istiyor musun, istemiyor musun?"

"İnatçı olduğumu kim söyledi?" diye mırıldandım.

Bekleniyle bana baktı. Tereddüde düştüm, davul gibi gümbürdeyen nabzım yüzünden kulaklarım titriyordu. Taha yarama dikiş atacaktı. Bana şefkatle *dokunacaktı*. Bu fikrin beni neden sarstığımı bilmiyordum. Belki de son iki yıldır kendi kendime beni görmezden gelişini umursamadığıma dair yalan söylüyordum.

İsteksizce tuniğimi kaldırdım. "Pekâlâ."

Daha da yaklaştı ve sıcak parmak uçlarını nazikçe bedene yerleştirerek beni olduğum yere sabitledi. "Böyle iyi mi?" diye sordu usulca. Çenesindeki gül rengi kızarıklık solmaya başlamıştı.

"Evet," diye ciyakladım, yüreğim ağzımdan fırlayacak gibiydi.

Başıyla onaylayıp yaraya dokunmaya başladı. Sanki binlerce küçük hançer saplanıyormuş gibi korkunç bir acı hissediyordum. Sıkıttığım dişlerimin arasından derin bir nefes alarak ağlamaklı bakışlarımı tavana diktim.

Taha boğazını temizledi. "Badr'a olanlar için özür dilemek istiyorum. Haklıydın, atları fazla zorladım ve..." Yutkundum. "Onun canını almak istemedim. Bunu, yalnızca yapmak zorunda olduğum için yaptım. Baban Qalia'nın en iyi at efendisi. Çoğu atın açık kırıklardan asla sağ çıkamayacağını biliyorsun."

Tek söz etmeden başımla onayladım. Boğazım düğümlenmiş, gözlerimin arkasında bir sızı baş göstermişti. Beklenmedik itirafı karşısında ne diyeceğimi bilemiyordum. Öyle ki bu itiraf beni acıdan bile uzaklaştırmıştı.

"Sorun... sorun değil," diye fısıldarken buldum kendimi. "Bir bakıma ona iyilik erttin. Hiç düşünmeden beni bu eylemin yükünden kurtardın."

Taha ellerini tentürle temizleyip ustalıkla bir iğneye iplik sapladı. "Bu canını yakacak," dedi iğneyi gövdemın üzerine kaldırıp öne doğru eğilerek. "Başka bir şey düşünmeye çalış."

Bitkinlikle gözlerimi tekrar tavana dikip, "Ne gibi?" diye sordum.

"Sana iyi gelecek bir şey."

Tekrar aşağı, ona baktım. Yoğun bakışlarımı koyu renkli dağınık saçlarında ve mum ışığıyla aydınlanan parlak gözlerinde gezindi. Konsantre olmuştu, dilini üzerinde gezdirdiği dudakları nemliydi. İğne tenime battı. Vücudumu ateş bastı ve midem çamurlu bir nehir gibi aniden allak bullak oldu. Atılan dikişlerin acısından mıydı yoksa Taha'nın her zamankinden farklı davranmasından mı? Bu kadar değişken, hava gibi öngörülemez oluşu kafamı karıştırıyordu. Önce açık, sonra ansızın fırtınalıydı. Onu anlama girişimlerimden çabucak kaçırıyordu. Dikkati kendimden uzaklaştırmak için aceleyle daha hafif bir sohbet konusu bulmaya çalıştım. Boynunda asılı duran şahin kolyesini çenemle işaret ettim.

"Bu kolyeyi daha önce hiç görmemiştim. Çok güzelmiş." Hiç düşünmeden uzanıp ahşaba dokununca parmaklarım çıplak göğsünü sıyırdı. Sözlerimin nereye gittiğini ancak ağzımdan çıktıktan sonra idrak edebildim. "Bana Atheer'in evde boş zamanlarında yonttuğu heykelcikleri hatırlatıyor. Her zaman çok gerçekçi olurlardı. Bir şey ilgisini çektiğinde -bir insan ya da hayvan, ilginç şekilli bir ağaç- seyahatleri sırasında sadece bir anlığına görmüş olsa bile ayrıntılarını asla unutmazdı." Gözlerimin arkasındaki ağır şiddetleniyor, şakaklarım bir mengene tarafından sıkılıyordu sanki. Elimi çektim ama öncesinde odanın keyifli sıcaklığına rağmen Taha'nın rüylerinin diken diken olduğunu çoktan görmüştüm.

"Kendini ailene adamışsın," dedi.

"Evet. Onlar için hayatımı feda ederim."

"Yanlış bir şey yapmış olsalar bile mi?" diye sordu.

Atheer'i kastediyordu ve ben incinsem mi kızsam mı bilemedim. Küçük bir parçam Atheer'in hâlâ benim düşündüğüm kişi olup olmadığını merak etse de, "Kardeşim senin düşündüğün

gibi biri değil," dedim. "O özverili, iyi kalpli biri. Onurlu bir adam." Taha ne cevap verdi ne de sözlerime karşı çıktı. Sadece bana bakmaya devam etti. İç geçirdim.

"Bana ne olursa olsun kardeşim eve sağ salım dönecek."

"Bağlılığını takdir ediyorum," derken ses tonu hüzünlüydü. Bakışlarını indirdi ancak Ruhlar üzerine yemin ederim ki gözlerinden gümüşü yaşlar akıyordu. Sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın ardından ipliği makasla keserek, "Bitti," dedi. "Ama yarayı sarmam da lazım." Yaptığı işe baktım. Yaraları dikme konusunda tecrübeli olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Kusursuz biçimde dikmişti. Gövdemin etrafına bir bandaj doladı ve eşyalarımı düzgünce çantama yerleştirdi.

"Teşekkür ederim, Taha." Bir gün bu sözleri sarf edeceğimi hiç düşünmezdim. Fakat aynı zamanda kardeşimin öldüğünü de düşünmüş ve bir cini kendime asla bağlamam sanmıştım. Galiba her şeyin bir ilki vardı.

"Lafı bile olmaz." Kolyeyi gömleğinin altına soktu ve yüzünü benden saklayarak diğer tarafına uzandı.

Biraz daha oturup omzunun nazikçe inip kalkışını izledim. Nasıl hissedeceğimden emin olmasam da her şeyi birden hissediyordum. Keder, huzursuzluk ve en kötüsü de arzu... *Ne için*, diye sormadım kendime. Onun yaptığı gibi yatağıma uzanıp gözlerimi kapadım.

Bir kez olsun deliksiz bir uyku çektim. Uyandığımda, bir dakika önce mi daldığımı yoksa bütün bir yıl mı geçtiğini anlayamadım. Beni neyin uyandırdığını bilmiyordum ama şamdanın mumu yarıya inmişti, ki bu henüz sabah olmadığını gösteriyordu. Ev sessizdi, tıpkı dışarıdaki dünya gibi. İlk Şehir. Kuşların gece ötüşlerine o kadar alışmıştım ki bu yoğun sessizlik kulaklarımı tırmalıyordu. Endişelerim araya girmeden önce tekrar uykuya dalma isteğiyle gözlerimi kapadım. *Artık çok geç.* Aklıma bir fikir geldi. Yakalanmadan iki sorunu aynı anda çözme fırsatı vardı elimde. Taha'nın mektubu ve Qayn.

Ses çıkarmadan yavaşça doğrulup diğerlerine baktım. Fey ve Reza birbirlerine dönmüşlerdi, Taha'ysa hâlâ diğer tarafına dönük yatıyordu. Ama bu arada omuzlarının hareketinden ve nefes alıp vermelerinin ritminden mışıl mışıl uyudukları anlaşılıyordu.

Battaniyemi bir kenara itip çantama doğru süründüm. Mektubu cebime koyup emniyete aldıktan sonra en uzun mumlardan birini yanıma alarak koridordaki bir yatak odasına girdim ve kapıyı kapadım. Kulağımı dayayıp dinledim ama kimse gittiğimi fark etmemişti.

Mumu kapının yanındaki altın kâseye yerleştirip buruşuk sayfayı açtım. Yine o titrek el yazısına takıldım. Mektubu yazan kişi kendinden emin değildi de öyleymiş gibi görünmeye çalışmıştı sanki. Şöyle yazıyordu:

Sevgili Babacığım,

Endişelerini gidermek için yazıyorum.

Kızı dönmeye zorlamak adına yapılan tüm girişimler başarısız olsa da için rahat olsun. Varlığı ne dilkhatını dağıtacak ne de isteğini yerine getirmemi engelleyecektir. Davanıza odaklanmış ve adanmış durumdayım. Kendisi bir engel teşkil edecek olursa derhâl icabına bakılacak.

Planlandığı tarihte Alqıbah'a ulaşacağız. Her gün iyi mesafe katediyoruz.

Mektubun kalanında günlük programımız, kaçta kalktığımız, ne kadar süre yol aldığımız, ne zaman dinlendiğimiz gibi ayrıntılar yer alıyordu. Ne bir son ne de bir imza vardı. Bu yüzden Taha'nın kaybolmadan önce mektubu bitirmeye fırsat bulamadığını varsaydım.

Mektubu iki, üç, dört kez okudum. Her seferinde daha da rahatsız oldum. Çetrefilli sorular sivri dişleriyle beni ısıtıyordu. Bahsedilen kişinin ben olduğumdan hiç şüphem yoktu. Demek ki haklıydım. Taha'nın zorbalıkları beni Qalia'ya döndürmek için yapılan planlı girişimlerdi. Ama ne amaçla? Bayek'in bahsi geçen isteği neydi? *İcabına bakılmak* ne anlama geliyordu? Peki, tüm bunlar beni neden bu kadar büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştı? Taha babasına ve arkadaşlarına karşı soğuk, kibirlili ve zalimdi. Bana karşıysa çok az bir farkla da olsa başka türlü davranıyordu. Daha sıcak, daha nazik hatta biraz da şakacı. Sanki iki tarafı vardı ve hangisini göstermek istediğine karar veremiyordu. Gücünün, zırhının ve ölümcül silahlarının altında

Taha'nın, yönlendirilmek için can atan bilgisiz bir çocuktan ibaret olduğundan şüpheleniyordum.

Mektubu avucumun içinde buruşturup başımı kapıya yasladım. Neden umursayacaktım ki? Düşündüğüm kişi Taha'ydı ve ben onun büyü yeteneğine, disiplinine, özüne ve ara sıra yaptığı cömertliklere kendini kaptıran bir aptaldım. Hepsi bir gösteriden ibaretti. Benimle oynuyordu ki *oynamalıydı da*. Babası ve arkadaşlarına gösterdiği yüzün tamamen numaradan ibaret olduğuna dair hâlâ umut beslemekten nefret ediyordum.

İç çekerek, "Qayn, varlığını emrediyorum," diye fısıldadım.

Cin, mumun alevini söndürecek şiddette bir esintiyle önümde cisme büründü. "Nihayet beni salıverilmeye layık görmeye tenezzül ettin," diye söylenerek kara gözlerini odanın içinde gezdirdi. Bakışları sonunda beni buldu ve avucumun içinde duran buruşuk mektuba yerleşti. "Nedir o?"

Avucumda açılan kâğıda baktım. Niyetim sadece Qayn'a, Alqibah hakkında birkaç soru sormaktı ama ne olduğunu anlamadan odada volta atmaya, Badr'ın katledilişinden mektubun içeriğine kadar olanları hararetle anlatmaya başladım. Taha'nın kısırağı öldürdüğü âna geldiğimde zorlanırken bir elimle yazaran gözlerimi gizlemem gerekti.

"Başın sağ olsun, Avcı. Haksız yere bir ölümdü."

Parmaklarımın arasından ona baktığımda yüzünde samimi bir ifade vardı. Buna muktedir olduğumu düşünmemiştim ki tavrı sadece konuşma isteğimi körükledi. Ayak sürüyerek gidip kendimi yatağa attım.

"Taha'nın bunu yapmak zorunda kaldığını kabul ediyorum, gerçekten ediyorum ama mektubunu okuduktan sonra... Onun hakkında ne düşüneceğimi ya da ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum."

Qayn buz camlı pencerenin yanındaki duvara yaslanmıştı, konu onu sıkışmış gibi iç geçirdi. "Bana gayet açık görünüyor.

Ne de olsa kardeşini yakalamak üzere gönderilen çocuk o. *İy leştirmek* üzere yani, affedersin."

Tek kaşını kaldırdım. "Ne ima ediyorsun?"

Ellerini ceplerine sokarak pencereden uzaklaştı. "Ah, bilmem ki. Belki de Atheer'i tutuklayıp onu mezbahaya kesime gönderilen yağlı bir keçi gibi Sahir'de neşeyle gezdirecektir."

İçim suyu sıkılan ıslak bir bez gibi burkuldu. "Söyleceklerin tedirgin etmekten başka işe yaramayacaksa o çatal dilini ağzına geri sok, yılan. Taha öylesine bir hevesle kardeşimi tutuklayamaz. Bunu yalnızca Atheer direnirse yapabilir ki direnmeyecektir."

Qayn parmağını kaldırdı. "Birincisi... Atheer'in bunu yapıp yapmayacağını bilmiyorsun." Bir parmağını daha kaldırdı. "İkincisi... Kardeşin barış içinde dönmeyi *gerçekten* kabul etse bile Taha, sana durmadan yaptığı gibi onu da kışkırtacak ve tutuklama için ideal bir gerekçe yaratacaktır." Dehşete kapıldığımı görünce yüzünde vahşi bir gülümseme belirdi. "Kendin söyledin. Taha, kudretli Ulu Zahim'in en büyük oğlu. İkisi de kaybedecek ve kazanacak çok şeyi olan adamlar. Beya klanından birini zincire vurmanın zevki onlara ömür boyu yetecektir."

"Bu berbat konu üzerinde durmak senin için eğlenceden başka bir şey değil," diye karşılık verdim. "Buraya sadece gezip dolaşmak ya da kardeşim afiyette mi diye görmek için geldiğine hâlâ inanmıyorum. Benden bir şeyler saklıyorsun."

"Öyle mi?" diye sordu tartışmaya yer bırakmayan o muğlak ses tonuyla.

"En azından şuna cevap ver iblis: Atheer'in yıllardır misra çaldığını söylerken yalan mı söylüyordun?"

"Hayır, o konuda doğruyu söyledim," dedi.

Vadi'ye girmeden önce Taha ve diğerlerinin bana yönelttiği suçlamaları düşünerek giysimin kolumdan sarkan ipliği çektiş-tirdim. "Atheer sana neden misra çalmaya başladığını söylemiş miydi?"

"Alqibah'taki isyancılara götürmek için."

"Büyüyü takıntı hâline getirdiği için değil yani?" diye sordum.

Qayn başını iki yana salladı. "Her insan gibi büyü kullanmaktan hoşlanıyordu ama kendini kontrol edebiliyordu."

Amira da öyle söylemişti. Neden ondan şüphe ediyordum ki? Atheer'in Büyücüler Tarikatı'ndaki ilk İspat Sınavı'na ailemle birlikte katılmıştım. Atheer kendi grubunda o aşamaya kadar gelip yatkınlığını tam olarak kullanabilen tek büyücüydü. Sadece bir dakikalığına da olsa küçük bir aslana dönüşebilmişti ama o bir dakika onun için tam bir hâkimiyet göstergesi, ebeveynlerimiz içinse büyük bir gurur kaynağıydı. Atheer aslan formunu alırken bocalamamış, dönüşümü sürdürmek için diğer acemi deri değiştirenlerin yaptığı gibi tamamen hareketsiz kalması gerekmemişti. "Büyü değil zihin" egzersizini sürdürürken hiç zorlanmamıştı. Ruhlar aşkına, orada toplanan ailelerin irkilip gülmesine sebep olan bir kükreme sesi bile çıkarmıştı. Aziza teyzemde olduğu gibi, kardeşimi her zaman "büyük disiplininin özü" olarak görürdüm. Belki de aksini düşünmeye başlamamın tek nedeni, onun bu akıllamaz hırsızlığı ve ortadan kayboluşu için umutsuzca bir açıklamaya ihtiyaç duymamdı. Annemin kız kardeşini düşünmek aklıma başka bir şey getirdi. Sormak istediğim en önemli soru dilimin ucunda asılı duruyordu: *Atheer teyzemin ona yardım edip etmediğinden hiç bahsetmiş miydi?* Ancak ne kadar istesem de sormadım. Soru boğazıma saplanmış bir bıçak gibi orada öylece duruyordu.

"Sıkıntılı görünüyorsun, Avcı," dedi Qayn.

"Birini, bir zamanlar sandığın kadar iyi tanımadığını hissettiğin oldu mu hiç?" dedim usulca.

"Evet ve hatamın bedelini korkunç biçimde ödedim." Ayın soğuk ışığıyla aydınlanan pencerenin önünde durdu. Bu onu daha da ruhani ve inanılmaz derecede güzel gösteriyordu. Her nasılsa gözlerinin karasını daha da karartıyor, içlerinde yüzen tehlikeyi yoğunlaştırıyordu. Yasak Çöller'de burnuma çalınan

kokunun aynısı odaya yayıldı: yangın ve yıkım. "Senin anlayacağın, her zaman böyle değildim," dedi. "Böyle güçsüz."

Bu canavar ne kadar ilgimi çekerse çeksin bu konuşmayı sürdürmemem gerektiğini biliyordum ama onun hakkında daha fazla şey öğrenme merakım doymak bilmiyordu. "Değil miydin?"

"Hayır. Bir zamanlar tıpkı senin gibi benim de büyüm vardı. Çok değer verdiğim ve güvenebileceğimi düşündüğüm biri tarafından çalındı. Büyünün benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama bana zarar vermek arzusuyla büyümü benden aldı. O zamandan beri zayıfım, benliğimin zavalı bir gölgesiyim."

Bedenimle alakası olmayan bir acı içimi oymaya başladı. Atheer'i ve teyzemi düşündüm; sevdiğim ve güvendiğim insanları. Gerçeği benden asla saklamazlardı... değil mi?

"Yaptığı için ondan nefret ettin mi?" diye sordum.

Opak cam dışarıdaki şehri gizliyordu fakat Qayn ayın gökyüzünde asılı olduğu yere baktı. "Bin yıldır her günüm ondan nefret ederek geçiyor."

Bin yıl. Qayn yaşlı değildi, o *kadim*, zamanın dışında bir varlıktı. "Büyünü nasıl aldı peki?" diye sordum.

"Birisini gelip elinden mısranı alırsa artık büyün olmaz. Biri de benim kaynağımı aldı," diye cevap verdi.

"Geri almanın bir yolu yok mu?"

Narin yüz hatları öfkeyle buruştu. "Bazı şeyler bir kez alındıktan sonra asla geri verilemez. Bazı şeyler kırıldı mı sonuza dek öyle kalır."

Suçluluk duygusuna kapıldım. Qayn'ın kötülük ve ucuz eğlence saçıp şamata yapan bir iblis olduğunu düşünüyordum ancak hakkında öğrendiğim şeyler... Benden önce birçok hayar yaşamıştı, kayıp ve ıstırap nedir biliyordu. Diğer cinler de aynı mıydı? Kalkaniarda bana hiçbir zaman, hiçbir koşulda bir canavarı anlamaya çalışmamam öğretilmişti. Ya bu öğreti yanlışsa?

"Bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordum.

"Bunu bir iyi niyet göstergesi olarak düşün." *Cem* ucuyla bana baktı. "Artık kendi büyüm olmayabilir ama farklı büyüler hakkında bilgim çoktur. Seninkini geliştirmene yardımcı olabilirim." Cevap vermeme bekliyordu ama ben dilimi bile zor kımıldatıyordum. Bu sohbet beni o kadar çelişkiye düşürmüştü ki... Qayn pencerenin önünden ayrıldı. "Bıçağını dönüştürme yetkinliğin etkileyici fakat daha fazlasını yapabilirsin."

"Nasıl?" diye sordum hafifçe.

Hemen hemen bir adım ötemde durdu. "Sana bıçağa dönüşmenin, ruhunu onunla kaynaştırmanın yollarını öğretebilirim. Hatta onu başka şeylere dönüştürmeyi bile öğretebilirim."

Sırtımdan yukarı coşkulu bir ürperti tırmandı. Qayn yanağıma düşen bir tutam saç hafifçe yüzümden çekti. Soğuk parmağını çenemde gezdirerek, "Neden en iyi Kalkan ünvanı için o vasat çocukla, Taha'yla yarışmakla yetinesin ki?" diye mırıldandı bal gibi bir ses tonuyla. "Ünlü Beya klanının kanının, büyü gücüne duydukları arzuyla aktığını biliyorum. Ne de olsa sen atalarının soyundan geliyorsun. Hâlbuki ben seni gelmiş geçmiş en büyük büyücü yapabilirim. Onlardan bile daha başarılı olmanı sağlayabilirim. Bunu istemez miydin?"

Evet, diye bağırarak istedim beni ürküten bir şiddetle. İçimden başka bir ses, *Hayır*, diye haykırıyordu. *Atheer'i yoldan çıkardığı gibi seni de yoldan çıkarıyor*. Biliyordum ama yine de o karanlık arzu içimde bir girdap oluşturmıştı. *Qayn'la* ve muhteşem cazibesıyla savaşmak için gücümün her zerresini kullanmam gerektiğini bilmeme rağmen kendimi güçsüz hissediyordum.

"Sen kötüsün," diye fısıldadım.

Gözleri hayal kırıklığıyla titreşti. "Sen de acemi kalmaktan memnunsun." Elini pat diye indirip pencereye döndü. "Şahir'in neresindeyiz?"

Tuttuğum nefesimi bıraktım. Ona bu kadar yakın durmak, ölümcül dokunuşunu hissetmek, suyun altına batırılmak gibiydi.

"Al-Medina-Al-Uwla, Kemikler Vadisi'ndeyiz," dedim. "Burayı biliyor musun? Okuduğum hiçbir tarih kitabında adı geçmiyor."

Pencerenin yanında durdu, ince omuzları kasılmıştı. "Buraya gelmemeliydiniz," dedi garip ve ölçülü bir tonla.

"Niyetimiz bu değildi ama daha önce de söylediğim gibi Taha bizi yanlış yola sürükledi. Kumlara ulaşmadan önce seninle konuşmak için başka fırsatım olmayabilir. Alqibah'a vardığımda ne yapacağımı bilmem gerek. Taeel-Sa şehrinden bahsetmiştin ama bana daha ayrıntılı bilgi verebilir misin?"

"Buraya gelmemeliydiniz," dedi tekrar, yumruklarını sıkarak. "Burası berbat bir yer."

"Bunu ben de *biliyorum*. Vadi'ye sadece zaman kazanmak için geldik."

"Vadi değil, Avcı. *Burast...* Pişmanlık şehri." Elini cama dayadığında parmaklarının etrafında buz salkımları oluştu. Salkımlar gümüş sarmaşıklar gibi sürünüyor, gıcırıyordu ve camı çatırtıyordu.

Ona hayretle baktım. "Burayı *biliyorsun* yani?"

"Evet. Kibir, uzun zaman önce buranın halkını zehirledi. Krallarını sürgüne gönderdiler ve tahtını gasp ettiler. Ama felakete uğradıklarında o küçümsedikleri krallarının koruması için yalvardılar."

Titreyen dudaklarımdan buğulu bir soluk döküldü. Odanın sıcaklığı hızla düşüyordu. Ona daha da yaklaştım. "Peki... kral onlara yardım etti mi?"

Qayn'ın kasları kalktı. "Hayır," diye fısıldadı başını iki yana sallayarak. "Halkının düşüşünü izlemeyi tercih etti."

Titreyen kaslarıma çöken ürperti kanımı dondurmaya başladı. "Qayn, sen bu olanları nereden biliyorsun?"

Uzun ve korkunç bir sessizlikten sonra fısıldayarak, "Kral bendim," dedi.

Ona bakarken gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Bir duman filizinin içinde kaybolmasını, rüya gördüğümün farkına varmayı

bekliyordum. Fakat öyle olmadı. Başımı iki yana sallarken dalga geçercesine kıkırdadım. Yüzümün seğiren kasları büzüşmek ve alaycı bir kahkahayla gerilmek arasında kalmışlardı. “Şimdi masal anlatmanın sırası değil, iblis.”

“Gerçek bu. Büyüm varken son derece güçlüydim. Bu şehri sevdiğim kişiye bir armağan olarak inşa ettim ve halkınız buranın mucizesine akın etti. Ama sonra...” O duygudan yoksun gözlerini bana çevirdi. “Hubaal ismini duymuş muydun?”

İçimi buz gibi bir dehşet kapladı. Ağzım ses çıkarmadan açılıp kapandı. Sadece başımı aşağı yukarı sallayabildim.

Qayn tekrar pencereye, parmaklarına ve onlardan yayılan buza baktı. “Hubaal burada, İlk Şehir’in altında yatıyor... uyuyor.”

“Bu... burada,” diye kekeledim, sersemlemiştim. “Hubaal’ın... *burada* olduğunu mu söylüyorsun?”

Dışarıda bir kız çılgığı yükseldi.

☆ 16 ☆

Çılgılık geceyi parçalayarak uykulu gözlerle birbirlerinde cevap arayan diğerlerini uyandırdı. Taha önce adımı söyledi, sonra bağırdı:

“İmani! Neredesin?”

Çılgılık atanın *ben* olduğumu sanıyor olmalıydı. Qayn’la göz göze geldik ve o gözlerdeki endişe beni iliklerime dek sarstı. Bir zamanlar bu şehrin kralı olduğuna dair itirafıyla ilgili binlerce sorum vardı ama şu anda onunla uğraşamaz ve varlığının ortaya çıkmasına izin veremezdim. Bıçağı doğrulttum. “Git.”

“Bana ihtiyacın var.”

Koridordan gelen ayak sesleri odaya doğru yaklaşıyordu. Taha beni arıyordu.

Qayn’a dönerek, “Vakit yok,” diye tısladım.

“Avcı, gürültüyü yapmayı kes...”

“Git, *hemen!*”

Kapı savrularak açılınca rüzgârın kuvveti mumu söndürdü.

“İşte buradasın.” Taha’nın telaşı şaşkınlığa dönüştü. “Kiminle konuşuyordun?”

Hançeri doğrulttuğum yere baktım ama Qayn gitmişti. Kolumu indirerek titrek bir nefes verdim. “Konuşmuyordum.”

Taha bir bana bir odaya baktı. "Seni duydum. Ne yapıyordun?"

"Dövüş duruşlarımı çalışıyordum." Nefesim kesik kesikti, tenim ince bir ter tabakasıyla parlıyordu. Bu iyi bir yalandı ancak sesimin titremesi yüzünden yakayı ele verebilirdim.

"Gecenin bir yarısı mı? Yaralıyken hem de?"

"Uyuyamadım." Hançeri bacağımdaki kınına sokup yanından geçtim. "Şu çılgılığı duydunuz mu?"

Fey ve Reza koridorun sonunda toplanmışlardı. "Sen olduğunu sandım," dedi Reza yorgun gözlerini ovuşturarak.

"Başka biriydi. Arama yapmalıyız."

"Hayır," dedi Taha yatak odasından çıkarken. Yalan söyleyip söylemediğimi kontrol etmek için içeri girdiğini fark edince tüylerim diken diken oldu.

"Neden?" diye sordum koridorda yürürken.

"Bu bir tuzak. Canavarlar bizi dışarı çekmeye çalışıyor."

"Evet, tabii ya!" dedi Fey. Aklına bir şey gelince kaskatı kesildi. "Eve girebilirler."

Taha oturma odasına döndü. "Nerede olduğumuzu bilmemeleri lazım. Sessiz olursak bu şekilde kalabiliriz."

Bir başka çılgılık daha duyuldu ama bu ilkinden daha netti. Kız bu sefer şöyle dedi: "*Yardım edin, lütfen!*"

"Ah, Ruhlar." Başım dönmeye başlayınca Taha'ya doğru sendeledim.

Düşmemem için beni tuttu. "Neyin var senin?"

"Bu o." Zorlukla eşyalarımın yanına gittim. Yer yatağımı toplayıp çantama tıktım.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu bana doğru dönerek.

Çömelip çizimlerimi giydim, ayağa fırlayıp zırhımı kuşanmaya başladım.

Parmaklarını şaklattı. "İmani? Açıklar mısın?"

Pelerinimi giyip bağlarken, "Dışarıdaki Amira," dedim sabırsızca.

"Kız kardeşin mi? O olamaz," dedi Fey.

Soğuk misra çayından üç acı yudum alıp şişeyi sakladım. "Kız kardeşimin sesini tanıyorum. Ona yardım etmem gerek." Çantamı omuzlarıma alıp kapıya doğru ilerledim.

Taha beni durdurdu. "Oraya gitmiyorsun."

Taha'nın bedeni, istediğini elde etmek için hileye ve karanlık sözlere güvenen Qayn gibi uzun ve ince değildi. Yontulup hayat verilmiş bir taş gibiydi. Yine de ondan kurtulmaya çalıştım. "Çekil."

Omzumu kavradı. "Bu bir tuzak."

"Umurumda değil," diye çıkışarak ona karşı mücadeleye giriştim. Bir duvarın içinden geçmeye çalışmaya benziyordu. "Bırak. Beni. Hemen."

"Düşünmeden hareket ediyorsun. Düşünmeden hareket ediyor," dedi diğerlerine. "Amira gerçekten dışarıda değil, İmani. O olamaz."

Evet, olabilir. Qalia'dan ayrılışımızın arifesinde kız kardeşimin ne dediğini bilmiyordu: *Yarın ben de seninle geleceğim.*

"İmani, beni duyabiliyor musun?" diye haykırdı kardeşim. "Sana ihtiyacım var!"

Taha'yı ittim ama o beni daha sıkı tutmakla yetindi. Ne kadar tuhaf biriydi; benden öğreniyor ama yine de tehlikeye atılmama izin vermiyordu. "Dur," dedi. "Eğitimi hatırla."

"Sen *seninkini* hatırla!" diye bağırdım. "Doğru, bazı canavarlar zihnimizi sevdiğimiz insanları duyduğumuza ya da gördüğümüze inandırabilir ama eğer hepimiz aynı kızın çığlıklarını duyuyorsak bu bir yanılsama değildir. Kız kardeşimin sesi olsa da olmasa da o sesi duymazdan gelmeyeceğim. Ben halkımızı korumaya ve savunmaya yeminli bir Kalkan'ım. Sen yemininden vazgeçebilirsin Taha ama ben vazgeçmeyeceğim. Ya sen şimdi beni serbest bırakırsın ya da ben seni sakat bırakırım."

Sözlerim etkili olmuştu ama bunu yapan yeminden bahsetmem miydi yoksa hançerim miydi, bilmiyordum.

"Peki, lanet olası. Hazırlanın," diyerek Fey ve Reza'ya talimat verdi. Onlar da koştur koştur eşyalarını topladılar. Taha beni sarstı. "*Ekip* olarak gidiyoruz. Dışarıdaki gerçekten kız kardeşinse yapman gereken bazı açıklamalar olacak."

Elini omzumdan çekip işe koyuldu. Olduğum yerde küçük daireler çizerek onları acele etmeye zorladım ama İzciler zaten hızlılardı. Yarım dakika içinde hazır oldular. Büyü artık damarlarımda kol geziyordu.

Kapıya ilk varan Taha oldu, ben de hemen arkasıydım. Kapıyı açtı ve ikimiz de dışarı baktık. Ay verandada ısıll ısıll parlıyordu ama ötesini görmek mümkün değildi. Daha önce dağları süsleyen sis şimdi şehri örtmek için alçalmış ve yapıları gizlemişti. Ön merdivenden inmeden önce bakiştık. Nereye gittiğimi göremiyordum. Dağların o kadar yukarısında'yık ki tek bir yanlış hareketle parmaklıkların üzerinden yuvarlanıp ölebilirdik. Sisi dağıtmak için ellerimi sallayarak ilerlemek zorunda kaldım.

"Amira, beni duyabiliyor musun?"

"Sesini alçalt," diye emretti Taha.

"*Imani?* Ever, benim!" Amira şehrin aşağısında bir yerden bağırıyordu. Sesi gergindi, eziliyormuş ya da acı çekiyormuş gibi çıkıyordu.

Ellerimi uzatarak beni aşağı kısma indirecek rampanın korkuluklarını bulmak için çaresizce ilerledim. "Sana geliyorum ama sesini duymaya devam etmem gerek," diye seslendim.

"*Ahh...* Yapabilir miyim bilmiyorum..." Bir saniye sonra kısa bir çığlık attı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Ah, Ruhlar aşkına," diye mırıldandım. "*Amira, lütfen dayan!*"

Rampanın sonuna vardığımda, ellerimi korkuluktan ayırmadan kız kardeşimin dehşet dolu sesine doğru ilerlemeye devam ettim. Daha hızlı hareket etmek istiyordum ama adımlarıma dikkat etmem gerektiğine dair mantıklı bir gerekçeyle kapana kısılmıştım. Göğsüm panikle dolarken sisi taradım.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım kendi kendime. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Dümdüz ileride, şelalenin yanında," diye yönlendirdi Taha.

Sisi dağıtarak korkuluğun sonuna kadar devam ettik ve Amira'nın, şelalenin dağdan aşağı döküldüğü platformun kenarına tutunduğunu gördük.

"Dayanamıyorum!" diye haykırırken yalvaran gözlerle platformun ötesinden bana bakıyordu.

Hançerimi bacağımdan çekerek ileri atılınca korkuluklara çarptım. Tam o anda Amira'nın parmakları kaydı. Düşüyordu. Ölüleri uyandıracak kadar yüksek bir çığlık attı.

"*Tutun!*" diye bağırıp bıçağı başımın üzerinden savurdum ve elimden çeliğe doğru büyü gönderdim.

Bıçak bir mızrak gibi uzarken canlı bir maviyle parladı. Amira'nın tutunması için ona tam zamanında uzandıysa da kardeşimin parmakları pürüzsüz yüzeyinden birkaç santim aşağı kaydı. Mızrağa binen ani ağırlık beni öne doğru çekerek yan tarafımdaki yaranın acıyla yanmasına neden oldu. Rüzgâra ve baş döndürücü yüksekliğe doğru yalpaladım. Karanlık, puslu vadi altımda dönüyordu.

Güçlü kollar etrafımı sardı. Taha beni yukarı ve geriye sürüklerken diğerleri de korkuluğun üzerinden mızrağı çekmeye yardım ettiler. Fey hıçkırarak ağlayan kız kardeşimi yakalayıp onunla birlikte taş a yığıldı. Bense popomun üzerine çöktüm, kalbim deli gibi atıyordu. Mızrak yanımda yere çarptı ve küçölerek asıl şekline büründü.

"Teşekkür ederim!" Amira koşarak gelip boynuma sarıldı, hâlâ ağlıyordu. "Teşekkür ederim, İmani. Sis yüzünden oldu. Ne... nereye gittiğimi göremiyordum..."

Sersemlemiş durumdaydım, sanki yüzüme bir darbe yemiştım de düşüncelerim kulaklarımdan dökülmüştü. Ağzım kurumuştu, yaram zonkluyordu, zihnım o kadar hızlı dönüyor

ki Amira'yı kelimelerle teselli edemiyordum. Yeterli olmasını umarak titreyen bedenini kollarımın arasına aldım.

"Neler oluyor, İmani? Kız kardeşine bizi takip mi ettirdin?"

Taha tepeme dikilirken Fey ve Reza da arkasına dizildiler. Sanki boyu uzamıştı. Daha öfkeliydi. Gözyaşları kesildi, kollarım gevşedi. Amira sessizce benden uzaklaştı.

Ayağa kalktım. "Ben öyle bir şey yapmadım. O kendi rızasıyla gelmiş." Geç kalan bir şok dalgasıyla sarsıldım. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum, nefes nefeseydim, vücudumdaki bütün kaslar hâlâ titriyordu. Taha da üstelemeye devam ediyordu.

"Saçmaladığının sen de farkındasın," dedi.

Tekrar doğrulmaya çalıştım. "Ondan bizi takip etmesini istemedim, duyuyor musun? Ben Atheer'i eve getirirken ona Qalia'da kalmasını emrettim ve o da her zamanki gibi itaat-sizlik etti."

"Hey..." dedi Amira kısık sesle.

"Şimdi olmaz!" diye çıktım.

Taha'nın gözleri yanan bir çayır gibiydi. "Bu doğruysa ona eve gitmesini emret."

İç geçirdim. "Taha, lütfen, mantıksız davranma. Eve tek başına sağ salım dönemeyecek kadar uzağa geldi."

Taha yaklaştı ve başını eğerek bana dik dik baktı. "Sağ salım dönememesi umurumda değil. Senin varlığın bu görevi riske atıyor zaten. Atheer'in kardeşlerinden birinin daha bu işe karışmasına izin vermeyeceğim."

"Neye karışmasına?" diye sordum cebimdeki mektubu düşünerek. "Abimi tutuklamaya mı?"

Kasları sert bir çizgi hâlini aldı. "Emirlerimi yerine getirmeye! Onu eve gönder. Daha da iyisi, kendi iyiliğini düşünüyorsan onu eve kendin götür ve bırak biz de yolumuza gidelim."

"Kabul etmiy..."

"Lütfen dinleyin," diye araya girdi Amira.

Fakat Taha dinlemedi. O kadar dibime girdi ki aynı boyda olsak burun buruna gelirdik. "Daha önce evde kiminle konuşuyordun?"

İçim perende atan bir soytarıya dönüştü. "Kimseyle konuşmuyordum. Sana zaten söyledim, duruş egzersizi yapıyordum."

"Seni duydum." Parlak gözlerini kıstı. Gözlerinin yeşili ay ışığında kemik kadar soluk görünüyordu. "Konuşuyordun, duruyordun, tekrar konuşuyordun. Sohbet ediyordun."

Beceriksizce omuz silktim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Daha yeni uyanmıştın, belki de hâlâ rüyanın etkisinden kurtulmaya çalışıyordun."

"Hayır, bize ve Konsey'e yalan söylüyorsun," diye öfkelenildi. "Ruhlar yardımcın olsun, İmani. Buraya abine yataklık etmeye geldiyse, ona misra tedarik etmek ya da bize karşı kurduğu planlarda ona yardım etmek istiyorsan..."

"Bu çok saçma!" dedim haykırarak. Yine de korku, esrarengiz bir kuvvetle toplanarak tüm vücudumu boydan boya kapladı. Taha, Atheer'in halkımıza ihanet ettiğini kafasına yerleştirmişti ve şimdi de bana iş birlikçi rolü biçmek için yer arıyordu. Her iki konuda da yanılıyordu. O zaman neden yaptığı sorgulama karşısında böyle sınıyordum? Bunun bir önemi olmamalıydı. Ruhlar'ın izniyle Atheer'i eve getirecektim. Qalia'ya dönüp ailemiz ve dostlarımızla çevrelendiğimizdeyse hem yabancılardan hem Harrowland İmparatorluğu'ndan hem de Taha'yla Bayek'in entrikalarından korunacaktık.

Amira kolumu sarstı. "Beni *dinle*, lütfen! Bir şeyler oluyor!"

Taha isteksizce bakışlarını üzerimden çekti. "Sen neden bahsediyorsun, kızım?"

"*Bak*," dedi etrafı işaret ederek.

Bakar bakmaz haklı olduğunu hemen anladım. Öncesinde İlk Şehir sisler içinde yüzüyordu, şimdiyse sis dağılmaya başlamıştı. Esen rüzgârla başka bir yere sürüklenmiyor, tamamen yok oluyordu. Birkaç dakika içinde sisin içinden evler ve binalar çıktı,

dağlar gece göğüne doğru yükseldi. Görünmez bir perde kalktı ve kalkarken de farklı bir şehir ortaya çıkardı: sefil bir şehir.

Taşların parlaklığı kayboldu, ay ışığı azaldı, pırıl pırıl altın kubbeler ve kapılar kararıp donuklaşarak eskidiler. Duvarlarda sürünen yılanlar misali çatlaklar belirdi. Zeminin büyük bir kısmı parçalara ayrıldı ve binalar, vadinin dik yamacına doğru tehlikeli bir şekilde eğilmeye başladı. Sedir ağaçları yapraklarını döktü, reçinenin hoş kokusu çürük kokusuna dönüşürken gövdeleri sarardı. Mor çiçekler soldu, ekinler pörsüdü, şelale kurudu ve her şeyin üzerine kadim bir çürük tabakası yerleşti. Yer sarsıldı ve şehrin dermansız kemiklerinden derin bir iç çekiş duyuldu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Amira.

Qayn'ın uyarısı... Şimdi anlam kazanmıştı.

"Hubaal," dedim yavaşça dönerek. "Onu uyandırdık."

☆ 17 ☆

Taha kolumu çekiştirdi. "Ne dedin sen?"

"Hubaal. O burada, İlk Şehir'de yaşıyor, uyuyor..." Sonunda şehrin bize neden ilk başta inanılmaz güzellikte bir serap gibi göründüğünü anlayarak sustum. "Her nasılsa Al-Medina-Al-Uwla onun rüyasıydı. Bir devin büyüü bizi kandıracak kadar güçlü olmalı. Fakat artık uyandığına göre... Bu, yani şu anda bize görüldüğü hâli, gerçek olan *bu*."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

Fey başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. Bu imkânsız, öyle bir şey olmuyor."

"Hubaal'ın *rüyasında* mıydık yani?" diye sordu Reza, bana karşı her zaman kullandığı o şüpheli ses tonuyla.

İtirazlarını duymazdan gelerek Hubaal'ı aradım ama şehrin içinde olamazdı, onun gibi bir dev kesinlikle burada kalamazdı. Burası sığabileceği kadar geniş değildi. Yer yine sarsılırken dağlar gümbürdedi. Amira elimi tuttu, ayaklarının üzerinde sağa sola sallanıyordu.

"İmani, ne yapacağız?"

"*Ne mi* yapacağız?" Fey yakındaki bir rampayı işaret etti. "Kaçmaya ne dersin?"

Taha ona öfkeli bir bakış attı. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz ki güvende olmak için nereye gidebileceğimizi bilelim."

Suçlar bir ifadeyle beni işaret eden Fey, "İmani, Hubaal olduğunu söyledi. Onun bilmesi gerekir," dedi.

"Eee?" dedi Taha. "Söylediklerinden emin misin yoksa yine yalan mı söylüyorsun?"

Bakışlarımı dağa gelişigüzel yerleştirilmiş harabelere çevirdim. "Nereden? Nereden çıkacaksın?"

Hubaal burada, İlk Şehir'in altında yatıyor... uyuyor.

"Tabii ya." Korkuluklara doğru koşup sis denizine uzanan dik yamaca baktım. Diğerleri de bana katıldı.

"Hiçbir şey... göremiyorum..." Taha'nın sözleri boğazına takıldı.

Sis yukarı doğru kabarırken Vadi zemininden yükselen karanlık kütlelerin üzerinden akıyordu. Bir diğer boğuk güm-bürtü şehri sarsarken korkuluktan geri çekildik. Amira bana tutunuyordu. Titreyen Reza giderek panikleyen Fey'i teselli etmeye çalışıyordu. Taha sessiz ve hareketsiz durmuş, yükselen canavara bakıyordu. Hareket eden tek yeri, terli boynundaki nabızdı.

Korkunç Hubaal nihayet ay ışığında durdu, bizzat dağlar kadar muazzamdı. Münzevi yaşayan devlerin büyüleri ya da huyları hakkında çok az şey bilinirdi ama bir keresinde almanakta Hubaal'ın kısa ve eski bir tasvirini okumuştum. Kelimeler ve beraberindeki çizim hafızama kazınmıştı.

Hubaal'ın yüzü aslan yüzüdür. Devasa vücudu dikenli pullarla korunur. Ayaklarında akbaba pençeleri vardır ve yelesinden vahşi bir boğanın boynuzları görünür. Kuyruğu yılan başıyla biter.

Okuduğum o kâbus gibi pasajın kalanı dudaklarımdan dö-küldü. "Bakışları dehşet, kükremesi tufan, yumrukları yıkımdır."

Hubaal gözlerini açarak altınla kızılın korkutucu birleşimini ortaya çıkardı. Bizi gördüğünde bakışlarımı başka yöne

yeterince hızlı çeviremedim. Varoluşsal korku tek bir nefeste tohum verdi, filizlendi, büyüyerek çürümüş sarmaşığıyla kalbimi sardı ve beni korkulukların ötesinde teselli bulmaya çağırdı.

"Uykumu bölmeye nasıl cüret edersiniz?" diye gürlledi Hubaal. Göğüs kafesim titremiş, kulaklarıma ağrı girmişti. *"Al-Medina-Al-Uwla'ya benim iznim olmadan girmeye cüret mi ediyorsunuz? Kutsal şehre izinsiz giren herkes ölmeli."*

Amira'nın terden yapış yapış olan elini kavradım. "Kaç!"

Kımıldamadı, hiçbir kımıldamıyordu. Hubaal'ın korkunç kudreti karşısında oldukları yere çakılıp kalmış, bakışları karşısında taş kesilmişlerdi. Amira'yı uzaklaştırmaya çalıştım.

"Kaç, hâlâ yapabiliyorken kendine bir sığınak bul!"

"İçeri girmeye cüret eden hiç kimse kaçamaz."

Devle göz temasını kesmek için Amira'nın yüzünü ellerimle tutup çevirmem gerekti ama işe yaradı. Önce şaşkınlıkla irkildi, sonra dönüp taşıdaki yarıklardan dikkatle geçerek korkuluklardan uzaklaştı. Reza ve Fey'e de aynısını yaptım. Kendine gelen Fey, geçtiği her ölü sedir ağacına ellerinden uzun ateş ipleri fırlatmaya başladı. Ağaçlar tutuşarak tozlu karanlıkta yanan sokak lambalarına dönüştüler.

"Gitmemiz gerek," dedim Taha'ya doğru koşarak.

"Neden?" Boş gözlerle deve bakıyordu. *"Gidecek hiçbir yer yok. Şunun büyüklüğüne baksana."*

Taha'nın teslimiyete hazır olması beni çok etti. Onun, karşındaki bir dev bile olsa asla pes etmeyen biri olması gerekiyordu. Kibirli, gururlu, en iyisi olduğunu düşünen ve insanları ikna etmek için yeterli kanıt varmış gibi görünen bir Kalkan'dı o. Ama karşımda duran kişi... Hubaal, Taha'yı korkutup kaçırması ve geriye sadece kabuğunu bırakmıştı.

Onu korkuluktan çekmeye çalıştım. *"Saklanabiliriz, saklanamazsak da savaşabiliriz!"*

"Savaşmak mı?" Güldü, yerinden kımıldamayı reddediyordu.

"Dünyanın senin önünde diz çöktüğüne gerçekten inanıyorsun."

"Kralın iradesine karşı geldiler," diye kükredi Hubaal. Devlin yumruğunu salladığını göz ucuyla görebiliyordum. Şehrin üzerine kocaman bir gölge düşürüyor, *aramızdaki* mesafe kapandıkça gölge hızla küçülüyordu.

Taha'nın yüzünü ellerimle aşağı doğru eğerek onu bana bakmaya zorladım. "Baban bu kadar kolay teslim olmana izin verir miydi?"

Gözlerini kırıştırdı, kaşları çatıldı ve eli benimkini buldu. Dönüp diğerlerinin peşinden bir üst kısma çıkan rampaya koştuk. Yanan ağaçların ışığında tehlikeli çatlaklarda ilerledik. Hubaal'ın pullarla kaplı yumruğu korkuluklara çarptı ve birkaç dakika önce üzerinde durduğumuz yolu yok etti. Devasa taşlar Vadi zeminine savruldu. Bazıları esintiye kapılmış toz zerrecikleri gibi gökyüzüne fırladı. Şehri sallayan bir sarsıntı Taha'yla ayaklarımızı yerden kesti. Yuvarlanırken pelerinime dolandım. Yoksa Taha'nın pelerini miydi?

Hubaal'ın yumruğu tekrar tepemizde belirdi. "*Onun cömertliğini kötüye kullandılar.*"

Yukarı tırmanıp Taha'yı iki evin arasındaki bir sokağa sürükledim. "Eğil," diye bağırdım.

Yere yattık. Devasa bir gölge önümüzdeki evi dümdüz etti. Hubaal'ın yumruğuyla oluşan hava dalgası bana çarptı. Üzerime koca koca taşlar yağarken çılgık atarak kollarımı başıma kapadım. Gölge yükselirken etrafa moloz saçıldı.

"Yukarıya!" diye bağırdı Amira.

Sesinin geldiği yeri aradım ve onu bir üst kısımdaki bir evin ön basamaklarında gördüm. Taha'yı da yanıma çekerek molozların arasından bir rampaya doğru koştum. Dağlar ölümcül bir sarsıntıyla sarsılırken Hunbaal'ın kükrediğini fark ettim. Ses o kadar yüksekti ki neredeyse duymuyor da tam şu anda pes etme tehdidiyle kıvranan kalbimde hissedebiliyordum. Yuvarıdaki dağlarda bir şey çatırdarken birden fazla evin arasında

yer alan gölgeli bir yoldan aşağı indik. Taha beni duvara doğru çekerek sıcak bedenini benimkine bastırdı.

“Dur.” Elini köprücük kemiğimin altına koydu. “Hubaal’ın başka bir yere odaklanmasını bekle.”

Gölgelerle sarmalanmış hâlde kıpırdamadan dururken kalbim Taha’nın avucunun altında hızla çarpıyordu. Dağlardan kopan kayalar şehrin en üst kısmına indi. Atlarımız kişneyip çığlık atarken yerimden sıçradım. Taha göğsüme hafif hafif vurarak sakin olmamı işaret etti. Gözlerimi kapadım ve atların zarar görmemesi için dua ederek düzgün nefes almaya çalıştım. Hubaal birkaç ev ötedeki bir yapıyı ezdi.

“Şimdi,” diye fısıldadı Taha.

Yoldan çıkıp yıkık dökük rampayı tırmandık. Yarıkların üzerinden atladım. O yarıklardan ne kadar yukarıda olduğumuzu ve Vadi’ye dikey inişi görebiliyordum.

“Acele edin!” diye bağırdı Amira ilerideki evden. Kapıyı açık tutmuş, bize ilerlememizi işaret ediyordu.

“Kefaretlerini ödemeliler,” diye gürledi Hubaal arkamızdan.

Dar merdivenlerden karanlık eve uçarcasına çıktık. Amira kapıyı arkamızdan çarparak kapadı. Soğuk taş zeminde hırıltılı oluklarla dizlerimin üzerine çöktüm. Amira bana sarıldı.

“Yaralandın mı?”

“Hayır, hayır! İyiyim,” dedim kolunu okşayarak. Arkama yaslanıp alnımdaki teri silmeye çalıştım.

Taha sırtını kapıya dayamış, zihnini Sinan’la paylaşırken gözleri parlıyordu. Diğerleri bir araya gelerek etrafımda dar bir çember oluşturdu.

“Böyle bir evde saklanmak akıllıca mı?” diye fısıldadı Reza. Fey ihtiyatla tavanı incelerken.

“Açıktaki saklanmaktan iyidir, değil mi?” dedi Amira.

Taha da yanımıza geldi. “Dev nerede olduğumuzu bilmiyor.”

“Ama şu kapıdan dışarı adımımızı attığımız anda öğrenecek!” Fey parmağıyla girişi işaret etti. “Ondan kaçamayız.

Güneşin doğuşu kadar eminim ki onunla savaşamayız da. Yüce Ruh seni affetsin, Taha. Buraya gelmemeliydik.”

“Başka seçeneğimiz yoktu,” diye homurdanan Taha tek dizinin üzerine çöktü.

“Beni dinleyebilirdin.” Bu ânı kendimi haklı çıkarmak için kullanmamalıydım ama sanırım bende de en az onun kibri kadar inat vardı. “Teyzemin rotası bize bu sıkıntıları yaşatmayacaktı. Daha yavaş olurdu, evet ama daha emniyetli olurdu.”

Fey’in de benimle aynı fikirde olması şaşırtıcıydı. “İmani haklı. O insansırtlanlarla karşılaşmazdık ve bin yıl sonra lanet Hubaal’ı uyandıran da biz olmazdık!”

“Şu anda daha mühim bir sorunuz var,” diye tersledi Taha, bakışlarını üzerimizde gezdirerek. “O canavarla savaşmak için bir plan yapmalıyız.”

“Onunla *savaşmak mı?*” Fey ellerini alnına vurdu. “Peki nasıl? Senin okların onun derisini delip geçer mi sence? Benim alevlerim onu yakar mı? Gerçekle yüzleş artık. Burada kapana kısıldık ve gitmeye çalışırsak öleceğiz.”

Hubaal’ın solukları sessizliği dolduruyor, deniz dalgalarının uzaktan duyulan gümbürtüsünü andırıyordu.

“Daha önce uyuyordu, değil mi?” dedi Amira bana. “Belki de tekrar uykuya dalmasını bekleyebiliriz.”

“Bu ne kadar sürer ki?” diye sordu Fey. “Saatler de sürebilir, günler ya da haftalar da. Çöl Belası’ndan beri hayatta. Zamanı bizim algıladığımız gibi algıladığından şüpheliyim.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” diye mırıldandı Taha.

“Sen oluyorsun yani?” diye karşı çıktı Reza.

Ama Fey *gerçekten* yardımcı olmuştu. Bana, Qayn’ın söylediği bir şeyi hatırlatmıştı: *Zaman benim gibiler için bu şekilde işlemiyor.* Başka bir şey daha anımsadım: *Bana ihtiyacın var.* Hubaal’a karşı demek istemiş olmalıydı.

“Şu sıçanlar nerede saklanıyor?” diye bağırdı dev.

Amira ellerini kulaklarına kaparken Fey bir darbeye hazırlanır gibi başını korumaya aldı. Taha, Reza ve ben sarsılan tavana ve ondan akan toz nehrine baktık.

Reza terli alınındaki ince tozları sildi. "Hubaal burada olduğumuzu bildiği sürece uyumayacaktır."

Taha alçak sesle küfretti. "Bir yolu olmalı. İmani, Hubaal hakkında çok şey biliyor gibisin. Bütün canavarların zayıf yönleri vardır. Onunkiler ne?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim omuz silkerek. "Tek bildiğim. almanaktan öğrendiklerim."

"Almanak bu şehirden ya da Hubaal'ın bu şehrin altında uyuduğu gerçeğinden bahsetmiyor ki! Sen bunu nereden biliyordun?"

Amira başını eğdi. Bilgi kaynağımın Qayn olduğunu anlamış olmalıydı. Kendisini bu lanetli şehrin kralı ilan ettiğine göre cin bize yardım edebilecek durumda olmalıydı. Qayn'ın söylediklerinin tek kelimesine bile inanmakta güçlük çekiyordum. Yine de neler olup bittiği hakkında, şu anda bu pis eve hapsolmuş bizlerden kesinlikle daha fazla şey biliyor gibi görünüyordu. Hubaal'ı nasıl atlabileceğimize dair bir cevabı olabilirdi fakat sormak için onu çağırmam gerekecekti ve Taha yanımdayken bu riski alabileceğimden emin değildim.

Endişeyle tırnaklarını yiyen Amira'ya baktım. Peşimden buraya kadar gelmek için kendini çok fazla tehlikeye atmıştı. Yaptığını onaylamıyordum ama o benim kız kardeşimdi ve benim sorumluluğumdaydı. Ona bir şey olmasına izin vermezdim. Bu göz ardı edemeyeceğim bir riskti.

"Yalnız kalıp düşünmem gerek."

Taha'nın dikkatli bakışları altında koridora yöneldim. Neyse ki beni durdurmaya çalışmadı. Koridorun sonunda kapısı hâlâ sağlam olan bir oda buldum. İçeri girip sırtımı kapadığım kapıya dayadım. İhtiyacım olan son şey Taha'nın içeri dalmasıydı.

"Qayn, dışarı çık," diye fısıldadım.

Cin ortaya çıktı ve hemen harap odayı gözden geçirdi. "Oldu, değil mi? Hubaal'ı uykusundan uyandırdın."

"Şu sıçanlar... burada mı?" Hubaal bu evden çok da uzak olmayan bir evi ezince şehir bir patlama sesiyle sarsıldı. Amira oturma odasında çılgılığı basarken Fey yüksek sesle küftü." "

"Bu cevap yeterli oldu mu?" diye tısladım. "Yardıma ihtiyacım var. Bana Hubaal'ın zayıf yönlerinin neler olduğunu söyle."

Qayn'ın kaşları yavaşça kalktı. "Zayıf yönleri mi? Hiç yok ki! Onunla savaşırsın."

"O zaman bana onu nasıl atlatacağımı söyle."

"Onu arlatmanın da bir yolu yok." Qayn kibirle ince kollarını kavuşturdu. "Hubaal'ı, İlk Şehir'i ve Vadi'nin sedir ağaçlarını koruması için görevlendirdim. Burayı o kadar çok sevdi ki ona huzur veren tek şey, şehrin eski ihtişamına dair gördüğü rüyalar. Hiçbir şey onun dikkatli gözlerinden kaçamaz."

"Onu sen mi görevlendirdin? O bir dev, o..."

"Kötü mü?" diyerek cümlemi tamamladı Qayn. "Hepimiz canavar değiliz, Avcı. Bizler, Konsey'inizin fırçasıyla o sığata boyandık."

"Ruhlar aşkına, kendimi bu deliliğin içinde nasıl buldum ben?" diye mırıldandım parmaklarımı karman çorman saçlarımın arasında gezdirerek. "Bu kadar mı yani? Alın yazımız burada ölmek mi? Şunu bil, iblis! Ben ölürsem *sen de* ölersün."

Boş gözlerini bana dikti. "Hubaal uykusuna dönmeli. Sonra buradan çıkabilirsiniz."

Nefesimi verdim. "Pekâlâ, güzel. Amira'nın önerisi de buydu. Peki, bunu nasıl yapacağım?"

"Yapamazsın."

"Ne biçim bir kralınsan sen!" dedim sıkıttığım yumruğumu kaldırarak. "Bana yardım etmeyeceksen bağın ne işe yarar?"

"Şey, söyleyeceklerimi bitirmeme izin verseydin. Avcı, böyle bir şeyi başaramazken *benim* başarabileceğimi öğrenmiş olurdun."

Yumruğum yavaşça aşağı indi. "Peki nasıl? Senin gücün yok ki!"

"Kelimeler hem kılıçtan hem de şu çay şişesinden daha kudretlidir."

"Anlamıyorum," dedim yüzümü buruşturarak. "Hubaal *la konuşmayı* mı öneriyorsun?"

"Evet. Ben nasıl senin emrindeysen o da benim emrimde. Ona uykusuna dönmelerini ve bize güvenli geçiş izni vermesini emredeceğim."

Haçerimi çekip boynuna dayadım. "Atalarımı üzerine yemin ederim ki şakanın hiç sırası değil..."

"Ben ne yalan söylerim ne de masal anlatırım. Avcı. Buna ne zaman anlayacaksın? Ben bu şehrin kralıyım. Hubaal beni dinleyecektir."

Haft bir inilti göğsümü titretti. "Bu şehri sen nasıl yönetmiş *olabilirsin* ki? Ayrıca Hubaal, Çöl Belası'na yardım ediyordu. Bu senin de yardım ettiğin anlamına mı geliyor?"

Hubaal dışarıdan öfkeyle, "*Sizi bulacağım*," dedi. Bir patlama şehri sarstı, bu seferki daha yakınlardaydı. Başka bir ev daha yıkıldı. Ya sırada bizimki varsa? Oturma odasındaki Taha sabırsızlıkla adımı seslendi. Her an kapıyı kıtarak içeri girmeve çalışıp cevap talep edebilirdi.

"Bu konuyu *gerçekten* şu anda tartışmak zorunda mıyız. Avcı?" dedi Qayn.

"Söyle bana. Bu önemli..."

"Hayatını kurtarmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, istiyorum!" Havayı içime çekince ciğerlerim sıkıştı. Son bir saattir olduğum yerde dönüyormuşum gibi başım dönüyordu.

"Harika. Önce Hubaal'a ulaşmak için yardıma ihtiyacım olacak, dikkatini dağıtabilirsin belki? Şu an çok öfkeli. Bu evden dışarı adımımı attığım anda beni ezmeye meyilli."

"Ama o zaman diğerlerine görünmek zorunda kalacaksın," dedim dehşetle. "Taha bana bağlı olduğunu öğrenecek."

"Evet, çocuk yasayı çiğnediğini öğrenecek ve heyecandan aklı gidecek. Hatta prangaları bile çıkarabilir. Daha iyi bir fikrin var mı? Yok mu? Benim de kendimce bir çözümüm vardır belki." Beni huzursuz edecek kadar dibime girdi. Gözlerine bakmak istemiyordum ama o gözler önümde yüzüyor, görüşümü tüketiyorlardı. "İlk Şehir'den tek başına ayrılabilirsin. Beni Hubaal'a götür. Benim ricamla dev seni bağışlayacaktır ama Taha'yı değil..."

Kapıya doğru geri çekildim. "Kesinlikle olmaz! Nasıl böyle berbat bir öneride bulunabilirsin?"

Huzursuz edecek derecede bir umursamazlıkla omuz silkti. "Bana, yasaları çiğnemenden ötürü Ulu Zahim'le yüzleşmekten daha iyi bir akıber gibi görünüyor."

"Masum bir insanı öldürmeyi öneriyorsun."

"Masum, hımm." Qayn yüzünü benimkine yaklaştırdı, yumuşak dudakları kulağımı sıyırdı. "Taha belki de bu iş bittiğinde babasına aydınlatıcı bir mektup daha yazar. Sence Bayek bu minik akılsızlığımızı sır olarak tutar mı? Yoksa kısa süre içinde bu olay Qalia'daki herkesin çay ve kahke eşliğinde konuşacağı bir mevzuya mı dönüşür? Gururlu Beya klanından Imani, çok kötü bir cinle bağ kurmuş..."

Aldığım solukla omuzlarım yükselirken nefesim boğazımda düğümlendi. "Nesin sen, Qayn?"

Geri çekilirken ince yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Arkadaşım."

"Hayır, sen benim arkadaşım değilsin! Bir yolunu bulup Taha'nın mantıklı olanı görmesini sağlayacağım." Kapıya doğru

döndüm. Burada kalıp zehirli sözlerini dinlemeye devam edersem kalan azıcık kararlılığımı da yok edecekti.

“Aptal kız,” diye mırıldandı gülerek. “Taha mantık dinlemez, o babasını dinler.”

Elimi koyduğum topuz diğer taraftan çevrilirken durakladım. Topuzu avucumun içine alarak Taha’yı durdurdum. Kapıya vurmaya başladı.

“İmani, beni hemen içeri al.”

Kötülüğün vücut bulmuş hâli dirseğimin dibinde belirdi. “Sana bir tavsiye: Zor seçimleri bugün yap, Avcı. Yarın zaferin tadını çıkarırken kendini o kadar da kötü hissetmeyeceksin.”

“Bu iş daha bitmedi, Qayn.” Kapıyı açtım.

Taha bana doğru düzgün bakmadan Qayn'la göz göze geldi. Burnunun kemerindeki ince kırmızı çizgi dışında yüzündeki tüm renk kayboldu. "Sen..."

Yanından geçip gittim. Qayn da peşimden koridorda ilerledi.

Taha ağzından tükürükler saçarak, "Sana *inanamıyorum*," dedi.

Oturma odasına girdiğimizde Amira, Reza ve Fey yerden kalktılar. Kardeşim limon yemiş gibi görünüyordu.

"Bu, Qayn," dedim. "O..."

"Bir cin," diye cümlemi tamamladı Taha benim yerime.

Başımı ona çevirdiğimde gergin bir kurt gibi odada yürüyordu. "Sen lanet olası Cin Avcısı'sın ama sana *bağlı* bir cinin mi var?"

Suçlayan bakışlarının ağırlığı beni eziyordu. "Evet," diye itiraf ettim boğulur gibi. "O benim emrimde."

Fey ve Reza küfrederken Taha aramızdaki mesafeyi kapamaya başladı. "Sen de kardeşin gibi yasaları çiğnedin. İhanet etmek aileden geliyor, değil mi? Kanınızda zehir gibi akıyor."

"Sözlerine dikkat et," dediysem de kendime ne yaptığımı sordum. Atheer misra çalmıştı, ben de kendimi anlamadığımı

bir iblise bağlamıştım. Taha bizimle ilgili düşüncelerinde haklı mıydı?

"Konsey'e, Kalkanlara, Yüce Ruh'a ihanet ettin," dedi. "Herkes sana övgüler yağdırırken yatkınlığında *bu* şekilde mi ustalaştın? Pis bir cinin yardımıyla mı?"

Kaşlarını çatıldı. "Haddini aşma, Taha. Bu çok yeni bir bağ."

"Teyzen biliyor mu?" diye sordu Fey, yakınlarda bir ev daha yıkılırken belli belirsiz irkilmişti.

Amira kollarını sallayarak aramıza girdi. "Lütfen, *durun*. Bunun için zamanımız yok!"

"Bundan paçayı sıyrılabileceğini mi sanıyorsun?" Taha başını iki yana salladı. "Bu sefer sıyıramayacaksın, İmani. Suçun cezasız kalmayacak."

"Yardım etmeme izin vermezseniz aynen öyle olacak," dedi Qayn.

Kümeslerine giren tilkiyi yeni fark eden tavuklar gibi dikkatle etrafına üşüştüler.

"Nasıl?" diye tersledi Taha.

"Qayn Hubaal'ı durdurabilir, yeterince yaklaşabilirse tabii," dedim isteksizce. "Bu şehirden canlı çıkmamızın tek yolu o."

Cin gülümsedi. "Doğru. Yani yerinde olsam, *çocuk*, Avci'dan uzaklaştırdım."

Taha bu kez Qayn'ın etrafında dolaşmaya başladı. "Beni tehdit mi ediyorsun, iblis? Kalkanların sizin türünüze ne yapmaya yeminli olduğunu bilmiyor musun?"

Taha, Qayn'dan bir baş daha uzundu ve büyürlerken Qayn'ın vemeklerini çalmış gibi görünüyordu. Bu görüntüye rağmen Qayn ciddi ciddi *esnedi*. "Evet, evet. Yüce Ruh'un iğrenç düşmanlarını ortadan kaldırın," dedi omuz silerek ama en ufak bir çekince göstermiyordu. "Senden çok önce buralardaydım. Çok sonra da buralarda olacağım."

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Bir zamanlar bu şehre hükmettiğine dair söylediklerini bir türlü idrak edemiyordum.

Bir cin insanları mı yönetiyordu yani? Belki de bir cin olmadığı söylerken de doğruyu söylüyordu.

Taha dişlerini öyle bir sıkıyordu ki çene kemiği derisinden fırlamak üzereydi. Konuşacak oldu fakat Amira sözünü kesti.

“Taha, *lütfen* bununla daha sonra, hepimiz ezilmek üzere değilken uğraş!”

Qayn’la göz göze geldiğimizde bakışlarındaki iğrenç teklifi okudum. Başımı iki yana salladım ama bunu karşı çıkmaktan çok inat olsun diye yapmıştım. Aslında karanlık, bilinmez bir yanımla Taha’yı sonsuza dek ortadan kaldırma teklifini değerlendirmeye başlamıştı. Fikri kıymetli bir mücevher gibi evirip çeviriyor, nasıl görüneceğini düşünüyor, bunu kaldırıp kaldırmayacağımı merak ediyordu. *Ben ne düşünüyorum böyle?* Hiçbir şey Qayn’a, Atheer’e yaptığı gibi beni iyice küçük düşürmekten daha büyük bir zevk veremezdi.

Taha ağır ağır soluğunu bıraktı. “Neye ihtiyacın var?”

“Dikkat dağıtacak bir şey yapmalıyız,” dedim. “Qayn’a korkuluklara ulaşması ve Hubaal’ın onu tanıyabileceği kadar yakınına yaklaşması için yeterli zaman kazandırmalıyız.” Bir elimi kaldırdım. “Nedenini sorma. Sadece bana güvenmen gerek.”

“Sana güvenmek,” diye mırıldandı Taha acı acı. Gözlerini bizden kaçırdı ve donuk bakışları yavaş yavaş bir planla canlandı. Sonunda başıyla onayladı. “Pekâlâ, dikkat dağıtacak bir şey. Amira, burada benimle kal. İmani, sen iblise eşlik et. Fey, Reza, hazır olun.”



Plan kabul görünce diğerleri ciddiyetle iki soğuk şişe misra çayı içti. Daha sonra kapıda toplandık. Taha kapının yanına çömeldi, Amira da onun yanında diz çöktü.

“Hubaal dikkatini başka yöne çevirene kadar bekleyin,” dedi.

Diğerleri başarıyla onaylarken Amira bana gerginlikle gülümsedi.

"Dikkatli olun," dedim. "İkiniz de. Bu arada Taha... zihnini paylaştığın sırada Sinan öldürülürse... bazı hayvangörenlerin bundan dönüşü yoktur."

"Sen kendin için endişelen." Başını eğdi ve gözleri altın rengine döndü.

İç çekerek kapıyı biraz araladım. Böylece Hubaal'ın şehrin üzerinde belirişini ihtiyatla izleyebilecektik. Kaslarımı gererek hazırlandım. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra Fey omzuma hafifçe vurdu ve fısıldayarak, "Şuraya bak, şehrin üst kısmına," dedi.

Gökyüzünü tararken Hubaal'a doğru süzülen kıvrak, siyah şahini gördüm. Gittikçe yaklaşan Sinan tüm şehirde yankılanan keskin bir çığlık attı. Hubaal'ın başı aniden döndü ve dikkati evlerden başka yöne çevrildi.

"Şimdi," diye fısıldadım kapıyı açarak.

Sinan yeni bir çığlıkla Hubaal'ın devasa gözlerine yöneldi.

"*Bu küçük güve ne yapıyor?*" diye gürleyen dev kafasını çevirdi.

Kırık taş basamaklardan koşarak inip iki yöne ayrıldık. Fey soluma doğru koştu, Reza bir sonraki kısımda sağa doğru ilerledi. Yanı başımda koşan Qayn başını çevirerek şehri, daha doğrusu ondan geriye kalanları gözden geçirdi. Bir zamanlar Al-Medina-Al-Uwla'ya krallık yapan oysa o zaman düşüşünü gören de *oydu*. Çöl Belası'yla birlikte Sahir'e giren ilk cinlerden biri olmalıydı. Bu da Bela daha sonra Vadi de dâhil olmak üzere tüm toprakları yakıp yıkarken Qayn'ın da yanında olduğu anlamına geliyordu. Peki, o sırada ne yapıyordu? Buna bir cevabımın olmaması beni dehşete düşürdü.

Hubaal'ın gözüne bir saldırı daha deneyen Sinan, geri çekilip solunda daire çizerek devin başını o tarafa çevirdi.

Öfkeli dev kocaman yumruğunu savurarak, *"Aah! Defol yaratık!"* diye emretti.

Sinan'ı ezmesine bir metrelik mesafe kaldığını görünce yüreğim sıkıştı. Hubaal'ın hızıyla meydana gelen rüzgâr, Sinan'ı rotasından çıkarmaya yetti. Taha uçuşunun kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken şahin dalışa geçti. Rüzgâr dindiğinde Hubaal tekrar şehre baktı ve Qayn'la benim evlerin arasından korkuluklara doğru koştuğumuzu fark etti.

"Aha! Sıçanlar!" Rotamızı hedef alan yumruğu hızla aşağı indi.

"Bu taraftan!" Qayn'ın elini kavrayıp onu sağa, dar bir bahçeden taş bir çite doğru çektim. Arkamızdaki ev dümdüz olurken çitin üzerinden atladık. Yere düştüm ve Qayn'ı geriye, çite doğru sürükledim. Çitin üst yarısına çarpan enkaz bizi taş yağmuruna tuttu. Neredeyse kafalarımızı da beraberinde götürüyordu. Vücutlarımızı tortop yaparken Qayn yanımda titriyordu.

"Biraz dikkat dağınıklığı demiştim, Avcı," dedi alçak sesle.

Ayağa kalkıp onu da kendimle birlikte sürükledim. El ele koşarak etrafa saçılmış tuğla parçalarının üzerinden atlayıp hasarsız bir evin köşesine ulaştık. Orada durup gölgelerin içinde bekledik. Korkuluklara iki yüz metreden daha az bir mesafe vardı.

"Biz hazırız, Fey," diye mırıldandım.

Sol tarafımızdan tiz bir çığlık yükseldi. Muazzam bir ateş topu havada süzülerek Hubaal'ın koluna çarpıp onu kavurdu. Hubaal öfkeyle ulurken dikkatini bizden Fey'e çevirdi. Fey alçak bir evin çatısına tırmanmış, kollarını başının üzerine kaldırmıştı.

Qayn'ı uzun bir yoldan korkuluklara doğru çekmeden önce, *"İnanılmaz,"* diye fısıldadım. *"Hadi, işte fırsat."*

Hubaal öfkesini tamamen Fey'e yöneltmiş durumdaydı. Anlık bakışlarla kızın binanın çatısından atladığını ve çevik bir

takla atarak yere indiğini gördüm. Hubaal evi toza çevirirken o da saklanmak için koşmaya başladı. Ama o ne kadar hızlı hareket ediyorsa dev de o kadar hızlı hareket ediyordu. İki yumruğunu da savurarak onu arıyordu.

"Fey'i öldürmeden önce acele et," dedim Qayn'a, bedenimin izin verdiğinden daha hızlı koşmaya çalışıyordum.

"Bu tarafa koca adam!"

Uçan bir kaya kütleli Hubaal'ın kafasının diğer tarafına çarparak dengesini bozdu.

İzci'yi göremesem de, "Reza," diye rahat bir nefes aldım.

Hubaal, Fey'i avlamaktan vazgeçip toprağa yatkınlığı olan büyücüyü bulmak için yeni bir arayışa başladı. Sinan'ın uçuşunun kontrolünü yeniden ele geçiren Taha da aynı anda devin gözlerine cüretkâr bir saldırı yaptı. Hubaal tökezleyip kollarını savurarak geri çekilirken yeri sarstı. Neredeyse dengemi kaybedip yoldaki bir yarıktan aşağı kafa üstü yuvarlanacaktım. Qayn beni geri çekerek korkuluklara doğru itti. Hubaal'a saldırı devam ediyor, alev küreleri ve toprak parçaları onu her iki taraftan bombardımana tutuyordu. Sinan'sa zarif ama ölümcül bir niyetle ustaca daireler çiziyordu.

Qayn beni durdurduğunda korkuluktan birkaç metre uzaktaydık. "Burada bekle," diyerek beni başka bir eve doğru itti. Gölgelemin güvenliğine doğru aceleyle ilerleyip çömeldim.

Qayn runiğini düzeltti ve rahatsız eden, kibirli bir öz güvenle korkuluğa yaklaştı. Önünde sakince durup, "Hubaal!" diye bağırdı.

Devin çılgın saldırısı aniden kesildi ve Sinan kavis çizerek uzaklaştı. Hubaal ağır ağır nefes alarak aşağıya, Qayn'a baktı. Çılgılığını bastırmaya hazırlanarak ellerimi ağzıma kapadım. Qayn kollarını açarak bir hareket yaptı ve anlamadığım bir şey söyledi. Ve inanılmaz biçimde devin gözlerinde onu tanıdığını dair kıvılcımlar çaktı. Birkaç dakika içinde tek dizinin üzerine çökerek aslan yüzünü şehirle aynı hizaya getirdi. Qayn hiçbir

korku belirtisi göstermeden platformdan kalanların kenarına doğru ilerledi. Ardından konuşmaya başladılar.

“Yüce Ruh, merhamet et,” diye fısıldadım kendi kendime.

Aslında son derece melodik bir dilde konuşuyorlardı. Tamamen olmasa da Şahir diline benziyordu. Bu dili dinlemek, yeni uyandığım bir rüyayı hatırlamaya benziyordu. Kelimeler tanıdıktı ancak onları çözmeye yaklaştıkça daha da yabancı geliyorlardı. Ses tonundan ve Hubaal’ın başını aşağı yukarı sallamasından Qayn’ın onu yatıştırmaya çalıştığını anlayabiliyordum. İşe yarıyordu. Birkaç dakikanın ardından dev başını eğip Vadi’ye doğru alçalarak gözden kayboldu.

Şehir bir mahzene dönüşmüştü. Durgundu, sessizdi, toz bile kıpırdamıyordu. Enkazın içinden yavaş yavaş beliren figürler korkuluktaki Qayn’a yöneldiler. Önce Reza, sonra Fey belirip birbirlerini tebrik ettiler. Ardından Taha ve Amira geldi, ikisi de güvendeydi. Sarsak adımlarımla en son ben çıktım. Qayn gerçekten de söylediği gibi kral olmalıydı. Hubaal’ın gazabından kıl payı da olsa kurtulduğum için rahatlamıştım. Şimdi Qayn’a yaklaşırken her zamankinden daha fazla tehlikede olduğumuzu fark ettim.

Gruba ulaştığımda neşeli hava ânında dağıldı. Taha yüzünü bana döndü. “Cinin bunu nasıl yaptı?”

Asıl soru şuydu: Bu canavarı kılıcıma nasıl bağlayabilmişim? Cevaplar ne kadar korkunç olursa olsun Taha bu işe dâhil olamazdı.

“Seni ilgilendirmez.” Amira’ya sarılmak için yanından geçtim ama peşimden geldi.

“İlgilendirir, İmani. Bu grubun güvenliği benim sorumluluğumda. Burada neler dönüyor? Kız kardeşin ortaya çıktı, sana bağlı garip bir cin var...”

Yüzümü ona döndüm. “Kulaklarında kum mu var? Tekrar söylüyorum. Kız kardeşim kendi rızasıyla beni buraya kadar takip etti ve henüz onunla bu konuya dair bir şey konuşmadım.

Ama asıl endişen buysa kendisi bu işe burnunu sokmayacak." Kardeşime doğru ters bir bakış attım, o da meydan okurcasına karşılık verdi. *Bazı şeyler hiç değişmiyor.* Bir an kucaklaşırken hemen ardında birbirimizin gırtlığına sarılabiliyorduk.

"Peki ya bu iblis?" Taha eliyle Qayn'ı işaret etti.

"İmani benim arkadaşlığımdan hoşlanıyor," dedi Qayn. "Bu yüzden şanslısın."

Taha bir eliyle onu kendine doğru çekerken diğeriyle kısa, kavisli bir hançer çekti. "Bunu eğlenceli mi buluyorsun?"

"Yalnızca seni, çocuk," dedi Qayn, Taha'yı keyifli bakışlarla süzerek.

Öne çıktım. "Dur, ona zarar verme."

"Onu ortadan kaldırmak benim görevim."

"Taha, *dur!* Bunu yapmak istemiyorum." Fakat o ölümcül bakışlarını cinden ayırmadığını görünce başka çarem kalmadı. Hançerimi kaldırıp ona doğrulttum. "Kaldır o elindeki."

Reza kılıcını çekti. Fey'in alevlerle sarıllı elleri de benim için hazırды. "Önce sen," dedi Fey.

Amira topuklarının üzerinde zıplıyordu. "Yüce Ruh, siz dördünüz nasıl Kalkanlarsınız böyle? Dev tekrar uyanmadan gitmemiz gerektiğini görmüyor musunuz?"

"Ona zarar vermeyeceksin, Taha," dedim kabzamı sıkıca kavrayarak.

Bana dikkatle baktı. "Gerçekten de onun arkadaşlığından hoşlanıyorsun. Ne yani, sen... ona âşık mısın?"

Amira ellerini beline koydu. "Affedersiniz?"

"Bütün Beya klanı hasta," diye mırıldandı Reza. Yanında duran Fey tiksintiyle öğürdü.

"Sorun nedir, Taha?" diye sordu Qayn usulca. "Kıskanmıyorsun, değil mi?"

Yanaklarımı ateş bastı. "Kapatın o edepsiz çenelerinizi!"

Taha, Qayn'ı saçlarından yakalayıp başını geriye çekerek ince boynunu ortaya çıkardı. "Son gülen ben olacağım," diyerek bıçağı Qayn'ın boğazına dayadı.

"Hayır, onun yardımına ihtiyacımız var," diye bağırarak Taha'yı durdurdum. "Kardeşimi nerede bulacağımızı bilen tek kişi Qayn! O olmadan Atheer'i asla bulamayız!"

Taha zorlukla nefes alıyor, soğuğa rağmen yüzünden ter damlaları süzülüyordu. Şaşkın gözlerini bana çevirdi. "Atheer'in bu iblisle nasıl bir bağlantısı var?"

Bıçağın ucunda durmasına rağmen Qayn'ın sırtışı büyüdü. "O da benim arkadaşlığımı sevmişti. Görünüşe göre Beya klanı arasında oldukça popülerim."

Parmaklarım onu öldürme arzusuyla kaşınsa da, "Aldırma ona," dedim. "Kardeşimle konuşurken onu oyuna getirmiş ve onun hakkında bir şeyler öğrenmiş. Qayn, onu hançerime bağlamayı kabul etmezsem Atheer'in nerede olduğunu söylemeyi reddetti. Güya Kumlar'ın ötesini görmek istiyormuş."

Qayn'a, "Türün gerçekten zavallı," dedi Taha. "Özgürlüğünü bir *tatıl* uğruna mı sattın?"

Qayn'ın sırtışı yavaşça kaybolsa da keskin köpek dişleri açıkta kalmıştı. Taha'nın yanağından bir ısırtık almaya hazır görünüyordu. "Ben bir kuşum ve kafesim de Sahir. Kapana kısılmış bir kuş en çok neyi özler? Daha büyük bir kafeste bile olsa kanatlarını açabileceği bir alan."

"Kendini akıllı sanıyorsun," dedi Taha.

"Sen de kendini geçit vermez sanıyorsun," diye karşılık verdi Qayn, hiç vakit kaybetmeden. Zaaflarını görüyorum, çocuk, ne kadar da çoklar."

Taha da dişlerini gösterdi, bıçağı saran eli titriyordu. Hançerimi indirdim.

"*Lütfen* Taha, sana yalvarıyorum. Yaptığım şey yanlıştı ve bu kadar gerekli olmasaydı asla yasaları çiğnemezdin. Qayn olmadan Atheer'i asla bulamayız. Sahir'i, her birimizin hayatını

etkileyecek bir şey yapmadan önce kardeşimi asla durduramayız.” Fey ve Reza’ya baktım. “Canavar ya da değil, şu anda ailelerimizin ve dostlarımızın hayatı bu cine bağlı. Onunla bağ kurmak tek çaremdi, bunu görmek zorundasınız. Atheer’i bulduğumuzda size söz veriyorum, yeminimi yerine getirip bu iblisi öldüreceğim.”

Bu dediğimde ciddiydim. Qayn’ın bir yalancı olduğunu biliyordum ama aynı zamanda onun değersiz bir cin olduğunu sanıyordum. Oysa şimdi, değersizlik kisvesinin titizlikle hazırlanmış bir oyun olduğundan şüphelenmemi sağlayacak çok şey olmuştu ve ne sakladığını öğrenmeye niyetliydim. Ancak cinle göz göze geldiğimde bu sözleri sadece diğerlerini yatıştırmak için söylediğime inanması için dua ettim.

Taha hançeri daha sert batırarak bir damla siyah kan akıttı. “Bizi bir dakika yalnız bırakırsan ihtiyacımız olan bilgiyi onu inleterek alabilirim.”

Qayn burnundan güldü. “Sana asla ötmem, tabii...” Şeytani gözleri Fey ve Reza’ya kaydı. “Bu bıçağı bölük arkadaşlarından birinin üzerinde kullan. Kimi seçersen seç, umurumda değil ama canı *yansın*. Sonra size Atheer’le ilgili bilmen gereken her şeyi anlatacağım.”

“*Yılan*,” dedi Taha tükürürcesine, Qayn’ı tiksintiyle iterek. “İnfazını izlemek için sabırsızlanıyorum. Siz ikiniz...” Dikkatini Fey ve Reza’ya çevirdi. “Bu olanların tek bir kelimesi bile Konsey’e taşınmayacak. Anlaşıldı mı? Görevimiz, önceliğimiz.” Bana baktı. “Dikkatli davran, İmani. Bir kez daha gözümüzü boyamaya çalışırsan babama mektup göndererek bir cinin etkisi altına girdiğini bildireceğim.” Hançerini kaldırdı ve mırılda-narak, “Gidelim. Ruhların terk ettiği bu şehirden bıkkınlık geldi,” dedi.

Fey’in ellerindeki alevler sönerken Reza kılıcını indirdi. Cansız bir sessizlik içinde eşyalarımızı topladık, sonra da ar-ları bıraktığımız alana giden rampayı tırmandık. Hayvanlar

huzursuz olsa da zarar görmemişlerdi ve Raad'ın koşarak yanıma geldiğini fark edince içimde bir umut ışığı belirdi. Bunca zaman sonra Atheer'i atıyla yeniden bir araya getirebilecektim en azından. Yanımda yürüyen Amira'ya baktım, o da mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Beni istikrarla buraya getirdi, hiçbir şikâyeti olmadı." Kolumu sıkarak, "Badr için üzgünüm. Senin izini takip ederken onu yolda gördüm," dedi.

Hiçbir şey söylemedim, çaresizlikten başka bir şey hissetmiyordum. Diğerleri atlarını eyerlerken onu Raad'ın arkasına çektim.

"Neden geldin? Evde kalacağına söz vermiştin."

"Fikrimi değiştirdim," dedi.

"Yalan söyledin! Kendini neye bulaştırdığını bilmiyorsun. Annemle babam çok endişelenecek."

Söylediğim önemsizmiş gibi eliyle geçiştirdi. "Onlara bir not bıraktım, zihnimi boşaltmak için Zhofal Vahası'na gideceğimi ve döndüğümde daha iyi bir öğrenci olacağımı söyledim."

Ağzım açık kaldı. "Bu son derece kırıncı bir davranış..."

"Ama beni geride bırakmak değil, öyle mi?" Raad'ın etrafından başını uzatarak diğerlerini gözetledi, dikkatleri hâlâ dağınıktı. "Yolculuk sırasında düşünecek zamanım oldu ve bir şey fark ettim. Atheer, Qalia ve Konsey'den kasten ayrıldı. Imani, ya dönmek *istemese*?"

Gözlerimi kıstım. "Sahir aşkına, sen neden bahsediyorsun? Bu görevin tüm amacı Atheer'i ailesine ve halkına geri götürmek."

"Ama bu senin vereceğin bir karar değil ki... Atheer'in nerede ve nasıl yaşamak istediğini seçme hakkı var. Onun emniyette olmasını sağlamalıyız, hepsi bu."

"Hepsi bu mu?" Başımı iki yana salladım. "Atheer'in aklı, lanetli topraklarda kalıp kalmayacağına ve büyümüzü ifşa etmeye devam edip etmeyeceğine karar verecek kadar yerinde değil."

"Peki ya yerindeyse?" *Eee* dercesine omuz silkti. "Her kararını bile isteyemmişse? O zaman ona kendi iradeni mi dayatacaksın?"

Bugün olanlardan sonra yorgun, argın ve üzerimdeki zırh yüzünden rahatsızdım. Yan tarafımdaki yara acıyordu. Bu hâl-deyken böyle bir konuyu tartışmak istemiyordum. Kardeşimin değiştiği bir dünyayı, ailesinin yanına dönmek yerine Alqibah'ta kalıp yabancılara yardım etmeyi seçtiği bir dünyayı kafamda canlandırmak istemiyordum.

"Farkında olsa da olmasa da büyümümü paylaşması için kanına girildi," dedim bileğine yapışarak. "Lütfen beni dikkatle dinle, Amira. Bir şekilde yanımıza gelmeyi başardın ama Taha'ya söylediklerimde ciddiydim. Sen bu işe karışamazsın. Anlıyor musun?"

"İnsanların kendi başlarına düşünmeye hakları vardır. Sen bunu anlıyor musun?"

Duygusal âlemimdeki hâkimiyetim gittikçe kayboldu da Amira'nın kolunu daha sıkı kavradım. "Sen bu işe *karışma*."

"Sen de sınırlarını aşma ki başkalarınınkine girmeyesin." Bileğini elimden çekip kurtardı ve koşmaya başladı. "Baksana, Fey'di değil mi? Seninle gelmemin bir sakıncası var mı?"

Babamın bir keresinde ona söylediği bir şey geldi aklıma: *Bir sınavdan kaçmak o sınavı ertelemekten başka işe yaramaz*. Bunu ona hatırlatasım geldi. Ama işe yaramazdı. Atheer gittiğinden beri Amira'yla aramız bozuktü. Atheer fark etmeden aramıza bu bariyeri dikmiş, nasıl yıkacağımızı söylemeden gitmişti.

İç çekip heybelerime odaklanmaya çalışırken Qayn sessizce yanıma sokuldu.

"Anlaşmamızın doğası gereği Alqibah'ı gezmemde, ayrıca artık herkes varlığımdan haberdar olduğuna ve bu konuda bir şey yapamayacağına göre dışarıda kalmamda bir sakınca yok, değil mi? Hem Raad'ın üzerinde benim için bolca yerin var."

Gülümseyerek zarif elini cılız aygırın üzerinde gezdirdi. "Merhaba, benim korkusuz oğlum."

Bu iblisin varlığı beni çileden çıkarıyordu. Dönüp onu tu-niğinden yakaladım ve kurumuş bir sedir ağacına doğru ittim. "Bana cevap vermeye başlasan iyi olur, Qayn. Yoksa aramızdaki anlaşma uzun sürmeyecek. Bu şehrin kralı olduğun konusunda yalan söylediğini itiraf et. İtiraf et!"

Yine o karanlık bakışını takındı, bir delikanlıdan çok ça-kala benziyordu. "Yalan söylemiyordum," dedi öfkeyle. "Sana anlattım. Bu şehri hâlâ büyüm varken yarattım ve senin halkın Sahir'in öbür ucundan buraya hayranlıkla bakmaya geldi."

"İmkânsız! Hiçbir cin o kadar güçlü olamaz."

"Ben öyleydim."

Onu daha sert ittim. "Söylediklerine bakılırsa Hubaal'ın Çöl Belası'nın talimatıyla burayı yok edişini izledin. Burada kaç kişi katledildi, Qayn?"

"Yüzlerce," diye yanıtladı.

Kumaşı kavrayıp buruşturan ellerim titriyordu. "Yüzlerce. Ve sen onları kurtarmak için hiçbir şey yapmadın."

"Beni sömürmeleri hoşuma gitmemişti." Soğukkanlılıkla burnunu çekti. "Öyle ya da böyle, Çöl Belası hafife alabileceğin biri değildi. O canavarın gazabını görmüş olsaydın eylemlerimde hiçbir hata olmadığını anlardın."

"Sen gördün yani..." Nefesim kesilirken parmaklarım aniden güçsüz düşüp gevşedi. Kardeşimi Yasak Çöller'de bulmakla kal-mayıp beni de bulan bu cin, bir zamanlar halkımın tarihindeki en önemli figürle, Yüce Ruh'un bize büyü vermesine neden olan güçle bizzat karşılaşmıştı. Birden Qayn'ın konuşmayı kesmesini istedim. Sanki ayın karanlık yüzünü görmeye geliyormuşum ya da eski bir tabletteki yosunları temizleyip akıl sağlığımı korumak istiyorsam bilmememin daha iyi olacağı gerçekleri okuyormuşum gibi hissediyordum. Dünyam almaması gereken

bir şekilde bürünse de Sahir'i yaralayan trajediyi ilk ağızdan dinlemeyi hastalık derecesinde merak ediyordum.

"Bela nasıl biriydi?" diye fısıldadım.

Qayn o uhrevi, ne ona ne de bir başkasına ait olan gözlerini bana dikti. Gözden ziyade beni içine çekmeye çalışan oyuklara benziyorlardı. "Bu hatırlamak istemediğim bir anı."

Patlamış bir balon gibi hissediyordum. "Sana emrediyorum!" diye başladım hançerimi ona doğrultarak.

"Yapamazsın," diye sözümü kesti.

"Bu cevapları senden söke söke alacağım," dedim dişlerimi sıkarak, "şimdi değilse bile yakında, Qayn. Sana ant olsun." Ondan bir adım uzaklaştım. "Git. Henüz Alqibah'ta değiliz."

İç çekerek uzaklaştı. Sırtını bana dönüp, "Halkının tarihine dair gerçekten bildiklerinin bu kadar olması çok acıklı, İmani. Gerçek senden saklanmış ve sen de bu aldatmacayı kollarını açarak karşılamışsın," dedi.

Ne demek istediğini sormak dilimin ucuna kadar geldi. Ama soruyu yuttum ve yumruğumu hançerimin etrafına sarıp eklemelerim ağrıyana kadar sıktım. Öfke göğsümü yakıyordu. Avuçlarımı terleten endişe yerine bu acıyı tercih ederdim.

"Annem Qalia'nın en saygın âlimlerinden biridir. Halkının tarihini biliyorum."

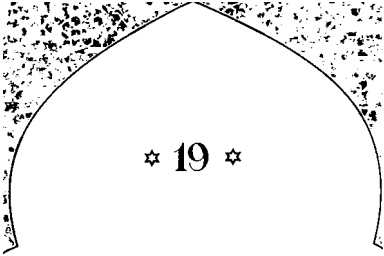
Yok edilmiş şehri incelerken hafif bir rüzgâr uzun saçlarıyla bol tuniğini dalgalandırdı, yıkımın kokusunu burnuma taşıdı. "Annen söylenen yalanları biliyor, yani senin bildiklerin de yalan."

Esintiyle gözden kayboldu. Bir saniye sonra hoşnutsuzluğunun bıçağımın kabzasını ısıttığını hissettim.

Kalbim güm güm atarken eyere tırmandım ve diğerlerinin peşinden şehrin kapılarına gittim. Kayalıklar artık solgun sabah ışığıyla aydınlanmaya başlamıştı. İlk Şehir'den en son ayrılan bendim ama dönüp bakmadan da edemedim. Bulduğumuz gibi tertemizdi; evler restore edilmiş, sedir ağaçları canlanmış.

araziler çiçek açmıştı, sabah güneşi dağın yamacından akan şelaleyi elmas misali parlatıyordu.

Hubaal yine rüya görüyordu. Altında bir yerlerdeyse halkımın kemikleri yatıyordu.



☆ 19 ☆

İkinci vakti Vadi'den kaçıp geniş, sakın bir kırsala indik. Yemyeşil ovaların görüntüsü hassas sinirlerime merhem olmuştu. Korkunç Hubaal'dan kaçıp canımı kurtarabildiğime inanamıyordum. Ölümüne bu kadar yaklaşmış olmak, Atheer'i kurtarma arzumu ve sabırsızlığımı bin kat artırmıştı.

Hemen hemen hiç durmadan saatlerce at sürdükten sonra midem guruldamaya başladı. Fey açlığını çok kereler dile getirmişti. Reza'nın bayağı mizah girişimlerine rağmen yatışmıyor, her seferinde daha yüksek bir tonla sızlanıyordu. Taha alacakaranlıktan kısa bir süre önce insafa gelerek grubumuzu meşe ağaçlarının olduğu bir yerde durdurdu.

"Fey, kampı kur, mataralarımızı şu yakındaki dereye doldur. Biz de Reza'yla ne yakalayabiliriz bir bakalım." Atından inip yayını ve sadağını çözdü. Bana da emir vermesini bekledim ama sanki ben yokmuşum gibi davranmaya devam etti.

Fey'in kısırağından inerken Amira'yla göz göze geldim. Bakışlarındaki itirazı görünce Taha beni davet etse de etmese de av partisine yardım etmeye karar verdim. Şu anda Taha'yla Reza'nın arkadaşlığını kız kardeşiminkine tercih ederdim.

Raad'ı bir ağaca bağlayıp ona biraz su verdikten sonra Taha'nın peşinden koşturdum. Reza'yla birlikte yakındaki bir tepeye tırmanırken bir omzuna yayını asmış, diğer omzuna da kahverengi dokuma bir çuval atmıştı. Bulabilecekleri av hakkında sessiz bir sohbetin ortasındaydılar.

Taha geldiğimi fark edince, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Yardım etmek istiyorum," dedim bir ona bir Reza'ya bakarak. "Ne yapabilirim?"

"Gitmeye ne dersin?" dedi Reza neşeli bir sesle.

Dudaklarımı büzdüm. *Güzel şeyler düşün, Imani. Atheer'i tekrar gördüğünde bütün bu çektiklerine değecek.* "Benim de yemğim yok. Ben de katkıda bulunmak istiyorum."

"Sizin türünüzün işinizi başkalarına yaptırmayı tercih ettiğini sanıyordum," dedi Reza.

Ben, ben değil de başka biri olmasaydım her zamanki gibi şaka yaptığını düşünebilirdim ama bu sözlerinin şahsıma yönelik olduğunu biliyordum. Taha'nın arkasından bana bakmak için başını uzattı ve bir gözünü kısarak, "Her neyse... Sen avlanmayı biliyor musun ki? Babanın yiyecek için çarşıya inmesi sayılmaz bu arada," dedi.

Güzel şeyler düşünmenin beni ne kadar idare edeceğini tam olarak bilmiyordum ama ufka kadar olması için dua ediyordum. "Kalkanlarda bize öğretilen kadarını biliyorum," diye sertçe cevap verdim.

"Sorun değil," diye mırıldandı Taha, sesi bıkkın çıkmıştı. "Bize katılabilirsin."

Reza omuz silkip tekrar önüne döndü, üzerine düşeni söylemiş ve belli ki yeterince tatmin olmuştu. Taha beni geri gönderip Amira'yla yüzleşmek zorunda bırakmasın diye Reza'nın aşağılamalarına karşılık vermedim. Onlarla birlikte tepelerden ve hülyalı şarkılar mırıldanarak baldırlarımıza sürtünen çalıtların arasından sessizce geçtim. Arada bir Taha toprakta göze görünmeyen bir tümseği işaret ediyor, Reza da parmaklarını

o noktaya koyup bir müddet düşündükten sonra bizi başka bir yere yönlendiriyordu.

Beşinci seferden sonra, "Remil atıyor," diye açıkladı Taha. Belli ki kafamın karıştığını fark etmişti.

Başımı hızlıca sallayarak ifademi örtbas ettim. "Ne olduğunu biliyorum. Son zamanlarda toprağa basmış herhangi bir hayvan var mı diye toprağı inceliyor."

"Evet." Reza ellerindeki tozu dizlerine sildi. "Kısa süre önce beş kadar sarı yabani tavşan şu ağaçlara doğru yönelmiş. Yuvalarının orada olduğuna bahse varım."

"Güzel. Onları bana doğru yolla." Taha çuvalı omzundan indirdi. Reza ağaçlara ses çıkarmadan gidebileceği bir yol seçerken çuvalı ellerime tutuşturdu. "Bu iki kişilik bir iş değil ama madem gelmekte ısrar ettin, Reza tavşanları kovalayacak, ben de onları yakalayacağım. Ben onları çuvala koyarken sen bunu tut."

Yayını eline alıp ters yöne doğru yürümeye başladı. Mümkün olduğunca hafif adımlarla peşinden gittim. Deneyimli bir avcı olmayabilirdim ama ne kadar az tepinir ve gürültü yaparsam akşam yemeğimizin o kadar iyi olacağını biliyordum.

Taha uygun bir yer bulup çalıkların arasına çömeldi. Ben de onu taklit ettim ve günün son ışıklarıyla kızıla boyanmış ovaya göz gezdirdim. Bir süre sonra gizlice ona baktım. Bir şahin gibi gözünü kırpmadan çevremizi tarıyordu, oysa etrafımızdakiler hiç değişmemişti. Bir yanım Reza'nın ağaçların arasında yolunu kaybedip kaybetmediğini sormak istiyordu. Ama sormadım. Aramızdaki uçsuz bucaksız sessizlik gittikçe genişlerken bir şeyle doldurulmak için yalvarıyordu. Ama neyle? Taha'ya duyduğum hoşnutsuzluk çok uzun yıllara dayanıyordu, o nedenle kendisiyle bir sohbet başlatıp gerginliği ortadan kaldıracak kadar tanımıyorum onu.

"Yakında Yutan Kumlar'a ulaşacağız," dedim sonunda. "Nasıl bir yer?"

Gözlerini ovadın ayırmadan omuz silkti. "Zor... sisin içinden geçmeye benziyor. Yer yok, gök yok, öte ya da beri yok, geçmiş ya da gelecek yok. Her yerde sadece kum var." Dudağını çiğnediğim sırada bana baktı. "Ama endişelenme. Yanımda kalırsan oradan güvenle geçersin."

Göğsüm mutlulukla kabardı. Kabarmamalıydı. Taha yine aynı şeyi yapıyor, artık yalnız olduğumuz için yanımda tamamen farklı davranıyordu. Fakat o böyleyken arkadaşlığından keyif almadan edemiyordum, sanki gizli bir bahçeye giriş izni veriliyordu bana.

"Peki ya Alqibah?" diye sordum. "Fey'in anlattığı kadar korkunç mu?"

Usluca güldü. "Hayır. Yani evet, şiddet ve yoksulluk var ama Alqibah çok sıradan bir yer. Büyü yok, şehirler ve kasabalar can sıkıyor. Öylesine bir yer işte, diğer her yer gibi çirkin, kötü bölgeleri var."

"Qalia'nın çirkin, kötü bir bölgesi yok," dedim hafifçe gülümseyerek.

Diken şekilli kirpiklerinin arasından bana baktı. "Senin için yok, hayır."

Ben daha fazla sorgulayamadan gözüne bir hareket ilişti. Doğrulup okunu yerleştirdi ve tek bir hareketle fırlattı. Ayağa fırlayarak ıslık çalan oku izledim ama koşan sarı yabani tavşana saplanana kadar niye fırlatıldığını anlayamadım. Reza ötedeki korudan çıktı ve beni bile kaçırarak bir kargaşa yarattı. Taha çoktan harekete geçmişti. Birkaç adım ötedeki bir kayanın üzerine atlayıp bir ok daha fırlattı. Ustalıkla sola döndü, hedefini birkaç saniye izledikten sonra tekrar ok attı. Hemen ardından sağ tarafa bir tane daha yolladı. Her biri çalıkların arasından fırlayan sarkık kulaklı bir sarı yabani tavşana isabet etmişti.

"Fazla kolay oldu, kuzen!" diye bağırdı Reza ovanın öbür ucundan. "Şimdilik bu kadar yeter mi?"

“Evet, dönebilirsin,” diye seslendi Taha el sallayarak. Yayıni omzuna yerleştirip başını bana doğru salladı. “Hadî tavşanları alalım.”

İlkinde doğru onu takip ederken kulaklarım yapacağım iltifatın dolayı daha şimdiden yanmaya başlamıştı. “Sen mükemmel bir okçusun,” dedim, sonra hemen ekledim, “ve avlanırken mutlu görünüyorsun. Neden avcılık yapmak yerine Kalkanlara katıldın?”

“Teşekkür ederim.” Oku tavşandan çekip çıkardı. “Babam bir Kalkan olma geleneğini sürdürmemi istedi, ben de onun meşalesini taşımaktan mutluluk duydum.”

“Neden? Avcı geleneğiniz bundan çok daha eski.”

“Babam haklı olarak Al-Baz klanının avcıdan daha fazlası olduğunun farkında,” dedi oku sadağına yerleştirirken.

“Benim babam, sevdiğimiz alanda en güçlüsü olduğumuzu söyler.” Avımızı çuvala koydum ve bir sonraki tavşana doğru peşinden gittim. “Ben annem gibi âlim olmak ya da teyzem gibi üniversiteye gitmek istemedim. Atları sevmeme rağmen şu anda yapmak istediğim şey atları eğitmek de değil. Atheer gibi ben de küçüklüğümden beri büyü ve savaşla ilgileniyordum. Doğal olarak Kalkanlara katıldım. Sanırım bu yüzden bu konuda başarılı oldum.”

“Doğal olarak, tabii.” Taha kanlı oku çıkardı. “Bahse girerim Kalkanlardan geri çevrilme düşüncesi aklından hiç geçmemiştir.”

“Hiç geçmedi. Potansiyelime güveniyordum çünkü en iyiler tarafından eğitil-”

“Ulu Komutan tarafından eğitildim ama yine de kabul edilmeyeceğimden endişeleniyordum,” dedi.

Tereddüde düştüm. “Şey, neden ama...”

Cansız yaban tavşanını ellerime bıraktı. “Babamın Ulu Zahim mertebesi için ilk başta göz ardı edilmesiyle aynı sebepten. Bizim toplumumuzda çok çalışmak ve yetenek hiçbir zaman soyun kadar önemli olmamıştır.”

“Bu doğru değil...”

“Değil mi?” diye sözümü kesti. “Ne demiştin? Babam Kıdemlileri *meçbur* bıraktı mı?”

Dilim tutuldu. “Şey, bu konuda yanıldım belki de,” diye mırıldandım. Tavşanı çuvala koyup peşinden aceleyle ilerledim. “Umarım Kalkanlara liyakat dışında bir nedenle kabul edildiğimi ima etmiyorsundur.”

“Neden umurunda ki?” dedi omzunun üzerinden. “Ben ne ima edersem edeyim Kalkanlardasın.”

“Ne ima edersem edeyim mi?” Önünde çömeldim. “Ben Kalkanlarda olmaktan daha fazlasını önemsiyorum, Taha. Klanımın itibarı bir yana, yapabileceklerim için saygı duyulan, yetenekli biri olmak istiyorum.” Sözlerimdeki ikiyüzlülüğü duyunca duraksadım. Bu uçsuz bucaksız ovada bile duyulmaması imkânsızdı. “Sanırım senin duyguların da benimle aynı.”

“Sanırım öyle,” dedi bana bakarak. Gün batımı onun mücevher gibi gözlerine vurarak o gözleri gür, siyah kirpiklerin çerçevelediği ateş misali yanan zümrütlere dönüştürdü. Fark ettim ki doğru ışıktaki hayli büyüleyici olabiliyorlardı. O kadar ki ben ona, o da bana açık açık bakıyorduk. Zaman akıp gidiyordu. Taha’yla kışlada ilk karşılaştığımda Kalkanlardan bir grup ona yalakalık ediyordu. Beni bulmasını ve resmi bir tanıştırma talep etmesini beklemiştim. Babasının ve teyzemin konumu göz önüne alındığında doğru davranışın bu olduğunu düşünmüştüm ancak iki yıl içinde bir kez bile bu talepte bulunmamıştım. Ben Taha’nın üst sınıf Qalia toplumunun nasıl işlediğine dair hiçbir fikri olmadığını varsayıp onu göz ardı etmeden önce o beni göz ardı etmişti. Ben onun, babasının Konsey’e seçilmesinin klanını benimki gibi bir klanla aynı seviyeye getirdiğini düşünerek yanıldığına kanaat getiremeden Taha benim onun zamanına değmeyeceğime kanaat getirmişti. Klanının başardığı şeyin önemini göremediğimi, görmek *istemediğimi* benden önce

fark etmişti. Ama saygı göstermeye istekli değilsem nasıl saygı bekleyebilirdim ki?

“Özür dilerim,” dedim usulca. “Bazen başkalarını nasıl etkileyeceğini düşünmeden hareket ediyorum.”

Son tavşandan oku çekerken çenesini sıkıttı. “Bana şunu söyle. Kardeşinin yanlış bir şey yapmadığına gerçekten inanıyor musun?” Ses tonu artık farklıydı, ne ölçülü ne de agresifti. Dün gece İlk Şehir’de özür dilediği zamanki gibi samimiydi. Ve bu ifade tam isabetle fırlattığı oklardan biri gibi gardımı aşip özüme saplandı.

“Ben öyle bir şey demedim. Bence Atheer kendinde değildi, yabancılar ve şu iblis Qayn tarafından kandırıldı. Ama yaptıklarını azıcık bile desteklemiyorum. Öyle olsaydı Qayn’ı hançerime bağlamazdım. Burada beni dinlemeyi inatla reddeden bir kız kardeşle uğraşmıyor olmazdım. Atheer’i kurtarmak istiyorum ama aynı zamanda onun daha fazla hata yapmasını ve Yüce Ruh’a verdiğimiz büyümüzü gizli tutma sözünü bozmasını engellemek de istiyorum.” Başımı iki yana sallayarak iç çektim. “Açıksası sadece gözlem amacıyla bile olsa Konsey’in İzçileri Alqibah’a göndermekle hata ettiğini düşünüyorum. Yabancılarla ve onların sorunlarına karışmamalıyız. Bu sadece huzurumuzu tehlikeye atar.”

Taha’nın yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi. Ben konuşurken o başparmağını okun ucunda gezdiriyordu. İleri geri, ileri geri... Kanını akıtırsa mı akıtmasa mı düşünüyormuş gibiydi. Sonra oku sadağına yerleştirdi.

“Şaşırdım.”

Kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Sonunda bir konuda anlaştık.”

Yaban tavşanını çuvala koydu ve dolu çuvalı omzuna atıp kampa döndü. Bir zamanlar kısa süreliğine paylaştığımız adanın, ilk zamanlar düşündüğümünden daha büyük olup olmadığını merak ederek peşinden gittim.

Bir dakika boyunca sessizce yan yana yürüdükten sonra Taha hafif bir ıslıkla şarkı mırıldanmaya başladı. "Müzik sever misin?" diye sordu bana.

"Evet," dedim. Sohbeta devam etmeyi seçmesi bir yana, sohbetin aniden değişmesine şaşırmıştım.

"Özellikle sevdiğin bir sanatçı var mı?" diye sordu.

"Şey," dedim yavaşça, "annem bir keresinde Amira ve beni Sabah'ın Qalia Tiyatrosu'ndaki konserine götürmüştü."

"Sabah," diye mırıldandı kendi kendine gülümseyerek. "Annem ev işleriyle uğraşırken onun şarkılarını mırıldanırdı."

Gözlerinde altın damarlar kıvrılırken bir elini serin havaya doğru açtı. Bu renk gözlerinin her zamanki yeşilini tüketmiyor, aksine onunla kaynaşıyordu. Nasıl oluyorsa Taha bir şekilde büyü ve dünyevilik arasındaki boşluğu işgal ediyordu. Beni şaşkınlığa uğratacak bir şey daha oldu; gökyüzünde kanat çırpıp küçük, göğsü mavi bir ney kuşu açık avucuna kondu. Taha tanıdık bir melodi mırıldanırken kuşu yavaşça omzuna doğru kaydırdı. Kuş memnuniyetle tünerken aynı melodiyi kendi hoş notalarıyla söyledi ama şarkının Sabah'ın en ünlü şarkısı "Kalbim ve Aşkım" olduğu hâlâ anlaşılabilirdi. Keyif içinde kahkaha attım, göğsümdeki mutluluk balonu o kadar büyüdü ki bir ayağımı çimlerin üzerinden kaldırıp uçabilirmişim gibi geliyordu.

"Çok etkileyici ama ben zaten senin tanıdığım en iyi zihin kontrolcüsü olduğumu kabul etmiştim. Övünmene gerek yok."

"Üzerinde çalıştığım küçük bir numara." Bana yandan güzel güzel gülümsedi. Sonra usulca ekleyerek, "Hoşuna gidebileceğini düşündüm," dedi.

Gözlerim irileşti. Başımı eğerek karşılık verdim. "Hoşuma gitti, teşekkür ederim."

Başını aşağı yukarı salladı ve böylece konu kapandı. Kampa dönerken Taha'nın kuşu şakımaya devam etti. Oraya vardığımızda müziğin kesileceğinden ve Taha'nın varlığını bir kez

daha unutacağından hiç şüphem yoktu. Sorular, hemen burada dile gelip sorulmak için bana feryat ediyorlardı. Yalnız olduğumuzda bana karşı nazikken arkadaşlarının arasında neden öyle kötü davrandığını bilmem gerekiyordu. Bir sıcak bir soğuk davranırken nasıl olup da hâlâ işine devam edebildiğini bilmiydim. *Gerçek* Taha'nın hangisi olduğunu ve benim hakkımda ne hissettiğini bilmek istiyordum. Klanım ve kardeşimin yaptıkları yüzünden bana kızgın mıydı? Sıkıldığı zamanlarda onun için bir eğlenceden fazlası mıydım? Belki de benim *ona* karşı hissettiklerimin bir kısmını o da hissediyordu.

Ama aklımdaki soruları sormak sadece bu hoş ânı mahvederdi ve böyle anlar aramızda o kadar nadir yaşanıyordu ki kaçırılmayacak kadar değerli geliyordu bana. Bu yüzden sessiz kalarak müziğin ovada çınlamasına izin verdim. Tepemizdeki mor gökyüzünde yıldızların sayısı artarken gün sonunda geceye teslim oldu.

☆ 20 ☆

Yutan Kumlar'ın sarı kumulları hiçbir uyarıda bulunmadan zeminden yükselerek göz alabildiğine dalgalanıyordu. Dalgaların hepsi birbirinin aynısı gibi görünüyordu.

Oraya girmeden önce durup çay seremonisi için büyük bir kayanın gölgesinde diz çöktük. Bu hareketin aşinalığı kaygılarımın bir kısmını yatıştırmaya yardımcı olmuş, bana hem evimle birlikte ailemi hem de kurtarmak için savaştığım her şeyi hatırlatmıştı.

Taha küçük bir ateş yakıp üzerine dolu bir çaydanlık yerleştirdi. Su kaynarken havan ve tokmakla misrayı ezerek esrarengiz kokusunu açığa çıkardı. Bir parça acılık yakalamayı bekliyordum ama bir yanım onunla çarpıştığımız günkü o hoş kokuyu içime çekmeyi umuyordu. Bunun yerine elmalı nargile, kum ve odun kokusu aldım. Atheer.

İrkilerek Taha'dan uzaklaşıp puslu ufka baktım. O eşsiz kokudan duyduğum rahatlık yok olmuştu. Taha her birimiz için çay doldururken koku yoğunlaştı ve endişem on katına çıktı. Bu kez tatsız düşüncelerle içinden çıkılamayacak kadar iç içe geçmişti. Atheer'i ve halkımızı kurtarmak için çok geç kalmış olabilir miydim? Belki de bu savaş boşunaydı. Fakat

boşuna değilse Atheer neden bize bu kadar uzun süre eziyet etmişti? Tanıdığım ve sevdiğim kardeşim böyle bir davranışa muktedir olmamalıydı. Fakat olmuştu.

Çayı titreyen ellerle içtiğimde her zamanki gibi acıydı. Tuhaftı ama bu acılık beni rahatlatmıştı. Hiç değilse dünyamda değişmeyen tek şey buydu.

Çay seremonisinden sonra Taha grubumuzdan uzakta meditasyona başladı. Reza bu zamanı Konsey'i ilerlememizden haberdar etmek üzere bir mektup kaleme almak için kullandı. Mektubu yanımızda getirdiğimiz haberci şahinlerden biriyle gönderecekti. Amira bir sivrisinek gibi onun dibinde dolanıyor, dans eden tüy kalemını dikkatle inceliyordu.

"Onlara burada olduğumu söyleme, olur mu? Ailem Zhofal Vahası'na gittiğimi sanıyor."

Reza homurdanarak uzaklaştı. "Yıkıl karşımdan, velet."

Amira bana yalvarırcasına baktı ama onun kabahatini savunacak havada değildim. Ayrıca Reza'yı kızdırmak da istemiyordum. Taha'yla iki kuzenin olacağı kadar yakın görünüyordardı ama onu, benden intikam almak uğruna Qayn'la kurduğum bağı bildirmeye teşvik etmeye niyetim yoktu.

Onun yerine kayıtsız bakışlarımı Taha'ya çevirdim. Beyaz taşı ve yakındaki bir kayanın üzerine tünemiş siyah şahini arasında sert bir görüntü çiziyordu. Grubumuza Kumlar'ın ötesine dek rehberlik etmek öyle ufak bir görev değildi, keşke bir yolunu bulup yardım edebilseydim. Yol hakkında sadece İzcilerin bilgi sahibi olmasından tiksiniyordum ama ironiyi fark edemeyecek kadar da gururlu değilim. Atheer'in yerini saklarken esasında benim de bilmediğimi anlamadan önce tıpkı böyle hissetmiş olmalılardı.

Aklıma gelen bu düşüncelerle birlikte Qayn'a döndüm. Cin yakındaki bir kayanın üzerine bağdaş kurmuş, Amira'nın yanında getirdiği son eriği yiyordu. "Alqibah'ta ilk nereye gidiyoruz?" diye sordum ona.

Çekirdeği ağzından çıkarırken meyvenin suyu sivri çene-sinden aşağı damladı. "Taeel-Sa şehrine gitmek için Bashtal'dan geçmeniz gerekecek," diye mırıldandı. "Atheer orada isyandan bir aracıyla tanışmıştı, onu Farida'yla tanıştıran balıkçıyla yani. Biz de onunla buluşacağız."

Olduğum yerde volta atmaya başladım. "Daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var. Atheer bu balıkçıyla nasıl tanıştı? Ne zaman?"

"Toplanın," diye araya girdi Taha.

Qayn göz kırparak çekirdeği omzunun üzerinden fırlattı ve dilini alt dudağındaki meyve suyunda gezdirdi. "Sadece beni takip et, Avcı. Seni yoldan çıkarmayacağım."

Yumruklarımı sıktım. *Evet, tabii ya, kendini tamamen Alqi-bah'ta yapacağı şahsi gezi turuna adanmış kötü bir cini takip et.* Böylesine arsız bir sahtekârlık karşısında ne söylenebilirdi ki? Lanetli arkadaşlığını benden esirgemesini emretmekten başka söylenecek söz yoktu. Qayn bıçağa dönünce Taha'nın etrafında toplanan diğerlerine katıldım. Yara izli ellerinin arasına uzun bir halat dolanmıştı.

"Zikzak çizerek kumların nasıl geçileceğini öğrenmek mümkün. İzci olmak için aldığım eğitimde babam bana liderlik etmişti." Bana doğru baktı. "Şimdi ben size liderlik edeceğim. Tek sıra hâlinde ilerleyeceğiz ve birinin yoldan sapma riskini azaltmak için bu halatı atların oluşturduğu hat boyunca uzatacağız. Biriniz yoldan saparsa diğerleriniz onun peşinden gitmeyecek. Yeterince açık anlatabildim mi? Gitmesine izin vermezseniz kendiniz de hapyı yutarsınız." Her birimizin başıyla onaylamasını bekledi. "Güzel. İmani, Amira, adımlarımı eksiksiz takip edin. Halatı sıkıca tutun ve asla durmayın. Tek seferde yapılan yolculuk en güvenlisidir. Konuşmayın yoksa dikkatiniz dağılır. Tek odak noktanız her zaman bu olmalı!" Halatı havaya kaldırdı. "Ve ne kadar gerçek görünürlerse görünsünler, ne kadar gerçekmiş gibi gelirlerse gelsinler, Kumlar'ın illüzyonlarına hiçbir koşulda

aldırmayın. Sadece illüzyondan ibarettirler ama zalimdirler, sizi yolunuzdan saptırmaya *çalışacaklardır*.”

Tokat etkisi yaratan konuşması bittikten sonra atlarımıza doğru dağıldık. Taha halatı geriye, bana doğru attı; ben de yakalayıp ucunu Fey’e attım, Fey eyerdeki asık suratlı Amira’ya verdi, o da arkadan gelen Reza’ya attı. Taha yüzünü gökyüzüne kaldırdı.

“Yüce Ruh bana yol göster.”

Topuklarını vurmasının ardından atı kuma ayak bastı.



Zaman nereye kaybolmuştu?

Bir kum tepesine tırmandık, bir sonrakinden aşağı kaydık ama altın bir okyanus, ulaşamaz ufka doğru hâlâ dalgalanmaya devam ediyordu. Kum Raad’ın toynaklarını kavırıyordu, izinsiz girişimizden dolayı iç çekiyor, dağılıyor, saçılıyor ve küçük tepcek yığınları oluşturmuyordu. Gökyüzü hiç soluk aldirmiyordu. Öylece duruyordu. Mavi, düz, bihaber, tuhaf bir şekilde gerçeküstü ve boyuttan yoksun... Yardım için güneşe baktım. Daha önce solumdayken şimdi sağımdaydı, ondan önceyse arkamda. Dönüp durduğumuzu sanmıyordum ama tüm bunların bir anlam ifade etmesi için dönüyor olmalıydık.

Açıkçası düz mü yürüyorduk yoksa amaçsız güveler gibi güneşin alevi etrafında dönüyor muyduk, emin olamıyordum. Taha onu takip ederek yolu öğreneceğimi söylemişti fakat ilk adım bir yana, Raad’ın attığı son adımı bile hatırlayamıyordum. Taha’nın silüeti ne kadar zamandır değişmemişti? Bir dakika mı, bir saat mi yoksa bir *yıl* mı olmuştu? Hep aynıydı. Beyaz bir tay üzerinde ara sıra esen kum rüzgârlarına karşı başı eğik duran genç bir adam... Nefret edilesi kum her yerdeydi. Burumu, boğazımı temizlemek için durup su içmem gerekiyordu; tahriş olan tenimin her santimini silmem gerekiyordu. Sıcak

dayanılmazdı. Gözlerimin yerini pörsümüş erik çekirdekleri almıştı. Dudaklarım kuru hava yüzünden çatlamıştı. Güneş korkunç bir acımasızlıkla üzerimize vuruyordu. Hava yoğun, sebepsizce durgundu. Buradan kaçmayı fena hâlde, çaresizce istiyordum. Sırf kumdan başka bir şey görme arzusuyla halatı atıp kaçmayı bile düşünüyordum. Dürtü, şok edici derecede güçlüydü. Öyle ki terli ellerimden birini halattan bile çekmiştim. Çabucak hançerime yöneldim: Qayn'a. Evet, bu daha iyiydi. İblisin siyah gözlerinde ferah bir teselli bulabiliyordum ve Atheer'i tekrar görme umudum varsa bana halatı tutmam gerektiğini hatırlatacağını umuyordum.

Elimi kabzaya koyduğumda korkunç bir coşkuyla güm-bürdediğini fark ettim.

"Qayn?" dedim hırıltıyla ama sesim kurumuş boğazımdan zorlukla çıkmıştı.

Birden sağ tarafımdaki kum tepelerinin üzerinden serin bir esinti çıkageldi. Sıcaklık uzaklaştıkça tenime dokunuşundan zevk almaya başladım. Rüzgâr fırtınaya dönüştüğünde bile keyif veriyordu, nemli örgümü savurup pelerini mi dalgalandırırken neşelenip gülmeye başladım. İkinci ve daha güçlü bir rüzgâr beni neredeyse eyerden düşürecek ve bu seferki çıplak tenime batan kumla doluydu. Kumlar cildime pençeler atarak kanattıkça haykırdım, altımdaki Raad'dan başka hiçbir şey görünmüyordu.

Raad.

Dizginleri çekerek aygırı saldırının aksi yönüne çevirdim. Rüzgâr daha da şiddetlendi, hız ve güç kazanıyordu, öfkesinin sınırı yoktu. İki büklüm olup ellerimi başıma dolayıp, "Dur!" diye bağırdım. Fırtınanın uğultusunda sesler azaldı. Kız kardeşim adımı haykırıyordu. Taha da bağırarak karşılık veriyordu. Taha halatı asla bırakmamamı söylemişti. Ama ben bırakmıştım ve atım da hareket edip duruyordu.

Sarsılarak doğrulurken bütün hava ciğerlerimi terk etti. Gün geceye döndü ve kum fırtınası kayboldu. Nasıl gece olurdu?

Simsiyah gökyüzüne baktım, zihnim dönüyordu. Ay yoktu, yıldız yoktu, zaman yoktu ki zamanın bu kadar çabuk geçmiş olması mümkün değildi.

Eyerde dönüp karanlığı taradım. “Amira? Taha? Beni duyan var mı?”

Kulaklarım sessizliği emiyor, gözlerim geceyi içiyordu. Hayır, rabii ki beni duyamazlardı. Yolu onlar terk etmemişti, *ben* terk etmiştim. Kumlar, tıpkı bin yıl önce yapacaklarını söyledikleri gibi beni ve Raad’ı yutmuşlardı.

“Ah, Ruhlar aşkına!” dedim soluk soluğa.

Safra boğazımı yakıyor, kafam omuzlarımdan üzerinde süzülüyordu. Başım dönmeye başlayınca eyerimden beklemediğim kadar derin olan kumun içine düştüm. Dengemi zamanında sağlayamadım. Uzattığım kollarım ve boğazımdan kopan bir feryatla kum tepesinden aşağı düşmeye başladım. Omuzlarım zemine çarpa çarpa sonsuzluğa yuvarlanmışım gibi geliyordu ama aynı zamanda hiç de uzun sürmemişti sanki. Dönerken geçen süreyi kavrayamadığımı fark ettim. Zaman parmaklarımdan arasından akan su gibiydi ya da ben zamanın parmakları arasından akan suydum. Aniden kum tepesinin dibine yığılverince boynuma saplanan acıdan ağlamaya başladım.

Boynumu ovuşturdum ve ancak acı dayanılabilir bir zonklamaya dönüştüğünde rahatlayabildim. Sonra yavaşça ayağa kalkmayı denedim. Anlayamadığım bir biçimde bunu yapmak çok zordu. Nerede olduğumu bilmiyordum, *nasıl* olduğumu bilmiyordum; hangi yönün kuzey ya da güney, doğu ya da batı olduğunu bilmiyordum. Tıpkı Taha’nın tarif ettiği gibiydi: *Yer yoktu, gök yoktu, öte ya da beri yoktu, geçmiş ya da gelecek yoktu.*

Daireler çizdim, baldırlarımdan etrafındaki kumu savurdum ama üzerimde uzanan o kusursuz obsidyen tabaka hareket etmiyor, hiçbir şekilde teslim olmuyordu. Qayn’ın gözlerinin içine bakmak gibiydi, mezar gibiydi.

“İşte bu,” diye fısıldadım.

O bana yardım edebilirdi. Kadim bilgi kuyusundan çıkabileceği bir kılavuzu olmalıydı. Onu çağırmak için kabzama uzandım fakat parmaklarım çeliğe dokunduğu anda yer kaydı. Ne olduğunu göremiyordum ama tehdidkâr hışırtıyı duyuyordum. *Hissediyordum*. Ayaklarımın altındaki kumda bir çukur açıldı.

“Hayır, hayır, hayır...”

Aniden sarsılmaya başladım, ayaklarım tutunmak için mücadele ediyordu. Öne doğru düşerken aşağı sürüklenmemek için umutsuzca yeri kavradım. Acıyan boynum her hareketimle isyan ediyor, yan tarafımdaki yara öldüresiye feryat ediyordu. Kum uyluklarımı sarıp yükselerek göğsüme ulaştı ve beni soğuk, fısıldayan karanlığa hapsedti. Çılgılık atan ağzım kumla dolunca öksürdüm, tükürdüm ama her hırıltılı nefeste daha fazlası ağzıma dolup beni boğuyordu. Yerin üstünde kalmak için kollarımı başımın üzerine kaldırarak çırpındım. Her yanımda ter içindeydi, kaslarım titriyordu. Bunların hiçbirisi bir fark yaratmadı. Evimden, sevdiğim herkesten uzakta gömülmeme çok az kalmıştı. Atheer’i bir daha hiç göremeden ölecektim. Ona son bir kez sarılamayacak, aptalca bir şaka duyamayacak, yeni bir dövüş tekniği çalışamayacak ya da birlikte at binmeye gidemeyecektim. Ona dair gerçeği asla öğrenemeyecektim.

“İmani!”

Olamazdı. Olmamalıydı. Bir şeyler duyuyordum. Peki, neden sıcak eller benimkileri kavırıyordu? Birkaç dakika sonra ellerim çekilmeye başladı. Önce başım kumdan kurtuldu, sonra omuzlarım, ardından göğsüm.

“Hadil!” diye bağırdı Amira.

Mezar yumuşayıp beni serbest bıraktı. Kız kardeşim homurdanıp tökezlerken parmaklarımız birbirinden kaydı. İnip kalkan göğsümün üzerine düştüm. Öksürerek ağzıma dolan kumu tükürdüm ve serin, temiz havayı içime çektim. Amira telaşla yanıma geldi.

"İyi misin?" Sesi, sessizliğin içinde son derece netti. Buraya ait değildi. "İmani? Lütfen bir şey söyle."

Hiçkırıklar içinde sırtüstü döndüm. "Neden peşimden geldin? Neden Taha'nın emirlerini dinlemedin?"

"Ne?" diye soludu. "Yapamazdım..."

Doğrularak yüzünü aradım. Bulduğumda yüzü nemliydi, kasları gerilmişti.

"Anlamıyor musun? Yoldan ayrıldık, Amira. Kumlar'da kaybolduk, başı boş dolaşarak ölmeye mahkûmuz!" Annemin kederli yüzü gözümün önüne geldi. Çocuklarından sadece birinin eve döndüğünü öğrendiğinde ne yapacaktı? Belki de hiçbir dönmeyecekti çünkü Atheer bu diyarı çoktan terk etmişti. Annem yıkılacaktı. Boş ve karanlık bir evle, kapalı kapılardan başka hiçbir şeyi olmayan üst kattaki o koridorla baş başa kalacaktı. Kendisi yaşlanırken zamanda donup kalan bir dizi mezara bakacaktı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Peşimden gelmemeliydin! Neden sadece sana söyleneni yapmıyorsun?"

"Seni bırakamazdım," diye bağırdı.

Yüzümü soğuk kuma bastırdım. "Bırakmalıydın. Kendi canına kıydın."

"Evet, kıydım!" Beni ayağa kaldırdı. "Seni burada terk ettiğimi bilerek acı dolu bir hayat yaşamaktansa kız kardeşimin yanında ölmeyi tercih ederim. Seninle ve Atheer'le birlikte Alqibah'ta ölmeyi tercih ederim. En azından gözyaşı dökmem çünkü birlikte olmuş oluruz. Tek istediğim bu, İmani, her zaman tek istediğim buydu. *Birlikte* olmamız..."

Gözyaşlarım dindi ve zifiri karanlıkta nihayet kız kardeşimi gördüm. Onun ruhunu, o sert ve münakaşaya hazır dış görünüşünün altında gerçekte kim olduğunu gördüm. Benimle ve Atheer'le birlikte olmak için Sahir'e meydan okuyan kızı gördüm. Yoldan ayrılmanın onu Kumlar'a mahkûm edeceğini bilen ama yine de bunu yapan kızı... Belki de bu sarsılmaz cesaret onun dış görünüşünün altında saklanmıyordu, ben

sadece gözümün önünde olmasına rağmen dönüştüğü kişiyi tanımayı reddetmiştim. Bağımsızlığını ve güçlü iradesini itaat-sizlik, özgürce düşünme arzusunu aykırılık olarak algılamıştım. Son nefesine kadar hizmet edeceğini kanıtladığı ailemize olan sevgisini tamamen göz ardı etmiştim. Atheer'i uzun zamandır en iyi arkadaşım addetmiştim. Peki ya sadece *benim* arkadaşım olmak isteyen kız kardeşim? Neden onu bu kadar uzun süre görmezden gelmiştim?

"Ah, ben bir aptalım." Uzanıp sırma saçlarını okşadım. "Beni affedebilir misin? Bana burada sana ihtiyacım olabileceğini söylediğinde ve ben de olmayacağını söylediğimde... Yanılmışım. Sana ihtiyacım varmış, *var*. Söylemesi boş sözler bunlar ama keşke..." Sesim çatallaştı. "Ruhlar aşkına, keşke fırsatım varken seni daha yakından tanısaydım."

Bana sıkıca sarıldı. "Hâlâ zamanın var kardeşim."

"Hayır," diye fısıldadım, "yeterince yok. Bir ömür yok."

"Evet, *var*. Burada yok olmuyoruz."

Birbirimizi bıraktık. O görmese de ben başımı iki yana salladım. "Hiç kimse Yutan Kumlar'dan kurtulamadı."

"Ama sen hiç kimse değilsin! Bir çıkış yolu, büyülu bir çözüm olmalı, değil mi?"

Hüzünle gülümsedim. Kız kardeşimde şimdiye kadar hiç takdir etmediğim bir şey daha vardı: Umut doluydu. Umutla örülüydü, umutla güneş gibi parlıyordu. Onun için son asla son değildi, yeni ve daha iyi bir başlangıca açılan kapıydı. Atheer'in hayatta olduğuna dair umudunu asla yitirmemiş, ailemiz için her şeyin daha iyi olabileceğine inanmaktan asla vazgeçmemişti. Atheer'i hayal kırıklığına uğrattığım gibi onu da hayal kırıklığına uğratmıştım. Bana en çok ihtiyaç duydukları anda kardeşlerime sırtımı dönmüştüm çünkü onlarda fark edeceğim değişimden korkmuştum. Sevdığım insanların zamanla değişeceğini kabul etmek istememişim. Belki de sorun yoktu, tıpkı ağaçların istedikleri şekil ve yönde gelişmesinde, nehir-

lerin kendi yollarını çizerek yaşamı beraberinde getirmesinde, gün batımının renklerinin bir günden diğerine farklı zevkler vermesinde olmadığı gibi...

"İmani, beni dinliyor musun?"

Yüzümü ellerime gömerek sessizce hıçkırdım. Amira önümde volta atmaya başladı. Kumlar çizmelerinin altında eziliyor, yanımdan geçerken hafif bir rüzgâr esiyordu.

"Bir yolu olmalı, olmak zorunda." Parmaklarını şaklattı. "Qayn'a ne dersin? O bize yardım edebilir."

"Hayır," dedim boğuk bir sesle. "Onu çağırmayı denedim ama bu Kumlar'ı kızdırıyor. Belki de büyü, Sahir'le sınırlı kalması gereken bir canavarı ötesine geçirdiğimi hissediyordur." İç çekerek karanlıkta ona doğru uzandım. İpek ereğinden tutup onu kendime doğru çektim. "Lütfen Amira, bunu daha da zorlaştırmayalım. Pek çok kişi Kumlar'daki son çaresiz anlarını kaçış aramakla geçirmiş ama çember çizdiklerini asla fark etmemiş olmalı. Ben bunu yapmak istemiyorum."

"Ah, *düşünmeye* ne dersin? Ölüme giden yolun çeyreğinde bile değiliz ama sen şimdiden pes ettin!" Önümde çömeldi. "Âlim Kraliçe ve serçesinin masalında, Kraliçe Nuha'nın zor bir probleme her seferinde bir denklemle yaklaşılması gerektiğini, aksi takdirde kişinin bunalacağını ve önünü göremeyeceğini söylediğini hatırlıyorum. *A-ha!* Görmekten bahsetmişken bize yardımcı olacak ilk şey biraz ışık. Heybende meşale var mı? Raad? Buraya, oğlum." Ata ısılık çalarak yanımdan ayrıldı.

"Işık," diye mırıldandım. Planın gıcırdayan çıkışı zihnimde döndü, birbirinden kopuk iplikleri alıp birleştirdi, kullanabileceğim bir şey hâline getirdi. Teyzemle geçirdiğim an... *Bu yolculukta seni neyin beklediğini bilmiyorum ama karanlıkta bir lamba direği, çoğu zaman insanın yolunu bulması için gereken tek şeydir.* Kristal şişe.

"İmani, Raad bana gelmeyi reddediyor. Onu çağırmayı deneyebilir misin?"

Ayağa fırladım. “Dur bakalım. Sen ve Kraliçe Nuha bana bir fikir verdiniz.”

“Öyle mi?” O koşarak yanıma gelirken şalvarımın ceplerini yokladım. Parmaklarım sert bir yumrunun üzerine kapanınca vücudumu boydan boya bir ferahlık sardı. Elimi tereddütle cebime sokarak deri bir kese çıkardım. Saf ışığı serbest bırakmak için yapmam gereken tek şey ipini çözmekti.

Amira'nın nefesi kesildi. “Bu bir kâşif küresi mi?”

“Daha da iyisi. Ölümsüz ışık. Teyzem onu ruhundan bir parça kullanarak yarattı.” Şişeyi kaldırdım. Küçük olmasına rağmen içindeki ışık, bizden her yöne yayılarak sonsuz kumul denizini aydınlatıyordu. Ve benim zeki, cesur kız kardeşimi, onsuz kesinlikle kaybolacağım kişiyi... Amira şaşkınlıkla ışığa bakakaldı. Ben de kardeşime sanki ilk kez görüyormuşum gibi baktım.

“Teyzemin ruhu,” diye soludu. “Çok güzel. Buna küre demek az kalır.”

“Evet. Bana, ‘Kaybolursan ışığı serbest bırak. Sana doğru yolu gösterecektir,’ demişti.” Tıpayı çekip çıkardım. Işık yumuşacık bir uğultuyla şişeden kurtulduktan sonra başımızın üzerinde dönüp durmaya başladı. Gökyüzünün kapkara sonsuzluğu bile ışığın parlaklığını kapsamaya yetecek bir tuval olamamıştı. Bu sadece bir ışık değildi. Etrafa saçtığı her bir huzmeden teyzemin ruhu yayılıyordu. Duyarlılık, iyilik. *Umut*. Bir an sonra ışık gökyüzünde sakın sakın sürüklenerek ilerledi.

“Hareket ediyor.”

Amira'nın elini tuttum. “Evet, bizi Kumlar'dan çıkarıyor olmalı. Acele et.”

Kum tepesinde koşarak Raad'ın yanına vardık ve eyere tırmandık. Her nasılsa aygır görür görmez kurtuluşu tanımıştı. Benim yönlendirmeme gerek kalmadan yol gösteren ışığın peşinden koştu. Kum tepelerinin sırtlarından geçerken Amira ağlıyordu ama gülüyordu da. Bana sarıldı, ben de ona sarıldım.

Yavaş yavaş, her şeyi tüketen karanlığı geride bıraktık.

☆ 21 ☆

Yutan Kumlar'dan girdiğimiz gibi birdenbire çıkıverdik ve bu, sonsuzlukta kaybolmanın ardından eve dönmekten daha çok canlandırmıştı beni. Son kum tepesi de giderek alçak bir kum yatağı kadar düzleşti ve gece göz açıp kapayıncaya kadar öğleden sonraya dönüştü. Zihnimi kaplayan sis perdesi kalkmıştı, sıcak bile daha az yoğunlukla saldıırıyordu sanki. Ruhlara ve teyzemin yaratıcılığına sessiz bir şükran duası ettim.

Taşlı tepelerin çevrelediği, bilinmez bir düzlüğe çıktığımızda, "Teyzem bizi eve götürmek yerine Alqibah'a getirdi." dedi Amira.

"Bize doğru yolu gösterdi," dedim gözlerim çalılık araziye tararken. "Kaderimiz burada yatıyor." Alqibah Krallığı'nda, birkaç ay önce varlığından bile haberdar olmadığım bir yerde... Sahir'den çok farklı değildi, en azından henüz değildi ama tam şu anda erkek kardeşimle aynı topraklarda yürüyor olabileceğimi fark etmeme yetmişti.

Yukarıdan bir şahin sesi duyuldu. Sinan, teyzemin ölümsüz ışığının ardında süzülüyordu. Bu da demek oluyordu ki... Dönüp arkama baktım, en önde Taha olmak üzere hızla bize

doğru koşan üç figür vardı. Eyerden indim. Taha bize ulaştığında Amira'nın inmesine yardım ediyordum.

Nefes nefese, "Başardınız," derken sendeleyerek durdu. Sıcaktan yüzü kızarmıştı. Teni boncuk boncuk terle kaplanmıştı. Endişesi gözlerini dolduran damarlardan belli oluyordu. Kolumu okşadığında ona inanamayarak baktım. "Başardınız," dedi tekrar. Sanki hâlâ bir serap olmadığımıza inanamıyormuş gibi başını aşağı yukarı salladı. "Çok sevindim."

Yaşadığım şoku belli etmemeye çalıştım. Reza ve Fey arkasında belirdiler. Toprak lekelerinin arasında kalan yuvarlak gözleriyle aval aval bakıyorlardı.

"Nasıl?" dedi Reza kurbağa gibi bir sesle. "Yoldan ayrılışını izledim, İmani."

"Onun peşinden koştuğunu gördüm," dedi Fey, Amira'ya.

"İkinize de durmanız için bağırdım," diye mırıldandı Taha; uzaklara dalmış, korkunç bir anının içinden konuşuyordu sanki. Yüzündeki ifadeyi tanıyordum. Grubun lideri olarak yaşadığı korku, çaresizlik ve bizim kesin sonumuza giden yolda ilerlediğimize şahit olmak felç etkisi yaratmış olmalıydı. Amira'nın İlk Şehir'deki korkuluklardan düşüşünü izlerken hissettiğim korku ve çaresizliğin aynısıydı. Atheer'in odasının kapısının son kez kapanışını izlemenin aynısıydı.

"Senin hatan değildi." Ona şişeyi gösterdim. "Kız kardeşim olmasaydı ben de ölebilirdim. Kumlar tarafından diri diri gömülürken beni o kurtardı ve bana yanımdaki şişeyi hatırlattı." Işık yavaşça gökyüzünden indi ve fırl fırl döndüğü kristal yuvasına memnuniyetle geri girdi. Tıpayla tekrar ağzını kapadım. "Teyzemizin ruhundan bir parçayla örülmüş, ölümsüz ışıktan bir armağan... Kumlar'dan çıkmamız için bize rehber oldu." Şişeyi deri kesesine koyup cebime yerleştirdim.

Taha'nın gözleri üzerimde dolanıp duruyordu. "Aziza Zahim *canlandırmakta* ustalaşmış mı?"

Gülmekten kendimi alamadım. “Teyzem *ustalaşmanın* güçlü bir kelime olduğuna inanıyor ama bence evet, ustalaşmış. Hepiniz şaşırmış görünüyorsunuz. Neden ki? Büyü dehası olmaktan başka nedenlerle mi Misra Efendisi seçildiğini düşünmüştünüz?”

“Of İmani!” diye inledi Amira, elini alına çarparak. “Ânın keyfini huzurla çıkaramıyorsun, değil mi?”

Fey’in yüzü tepemizdeki turuncu toptan daha kırmızıydı, Reza ikimize de bakamıyordu. Bu sırada Taha bana bakmaya devam ediyordu. Sırıttım.

“Bu ânın keyfini çıkarıyorum,” dedim.

Raad’i çamların gölgesinde toplanan atların yanına çektim. Kumlar’daki yolculuğu bulanıklık içinde geçirmiş olmama rağmen ilginçti ki yeterince konsantre olursam oradan bir daha geçebileceğime inanıyordum.

Ben ağaçların altında Raad’i beslerken Amira bir matara dolusu su içti. Taha, Fey ve Reza biraz ötede durmuş, anlam yüklü bakışlarla dikiliyorlardı. Sadece benim, daha doğrusu Qayn’ın verebileceği talimatları bekliyorlardı.

Hançeri bacağımdan çekip çıkardım. “Qayn, dışarı çık.”

Cin bir sıcak hava dalgasıyla cisme büründü. Her zamanki gibi çarpıcıydı, dağınık saçları dalgalandı. Ancak her zamanki sırtıtısının aksine ifadesi sıkıntılıydı, başını iki yana salladı. “Sonun geliyordu, Avcı. *Sonun* geliyordu. Teyzen sana o ışığı hediye etmekle çok zekice davranmış. Onsuz ölmüş olurdun.”

Hançeri kınına sokup seyrek çimenleri geçtim. “Benden özür dilemelisin.”

“Ne için?” diye sordu peşimden gelerek.

“Yolun dışına çıkmamın tek nedeni seni çağırmaya çalışmaktı. İkinci seferindeyse neredeyse canlı canlı gömülüydüm. Kumlar senin orada olmana çok kızdı.”

“Doğal olarak,” dedi. “Bir cini gizlice karşıya geçirdiğini hissetmişlerdir. Büyü yalnızca yabancıları dışarıda tutmak için yapılmadı, beni *içeride* tutmak için de yapıldı.”

Hafifçe dönerek yolunu kestim. "Doğru. Seni buraya getirmek için hayatımı riske attım. O yüzden *taşız kral*, iyiliğimin karşılığını ver ve beni kardeşime götür."

Bakışları karardı. "Bu yakıştırmayı hiç beğenmedim, Avcı."

"Ah, öyle mi?" Tekrar durdum, neredeyse ona çarpacaktım. "Neden? Haklıyım, değil mi?" Karşılık bekledim ama sessizliğini korurken şakaklarında atan damarları seçebiliyordum. Biraz daha yaklaştım. "Belki de büyü gücünün senden çalınması herkes için daha iyi olmuştur, Qayn. Acaba büyü, şehrinin katledilmesini izlemeden önce mi yoksa izledikten sonra mı değer verdiğin kişi tarafından elinden alındı?"

Bana bakıyordu fakat beni gerçekten gördüğünü sanmıyordum. "O mesele biraz karışık."

"Karışıklığı benim için çöz, taşız kral."

Hava tüyler ürpertici, acı bir kül kokusuyla doldu. "Hak ettiğin zaman gerçeği öğreneceksin," diye hırladı. "Ama cahiller *hiçbir şeyi* hak etmezler."

Sırtımdan bir ürperti geçti. Bu konuşma sırasında bir yerde yanlış bir yola sapmıştık. Yine o karanlık yerdeydim; öğrenmem gereken şeyleri öğreniyor, anlamaya muktedir olmadığımı konulara kendimi dâhil ediyordum. Ya da bana büyük bir ustalıkla yalan söyleniyordu. Aslında yalan söylemesini *umduğumu* fark edince şaşırdım.

Qayn'ın uzun kirpikleri hareketlendi, sanki o da o karanlık yerden dönmüş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Arkasına yaslanıp uzaklara baktı, çenesindeki gerginlik azalırken küçümser ifadesinin yerini rahat bir gülümseme aldı. "Bağışla beni, Avcı. Kabalık ettim. Ancak bu lakabı çok kırıcı buluyorum ve bir daha kullanmaman için sana yalvarıyorum."

Ve işte, hakarete *böyle* karşılık vermişti. Bu canavarın. kendisinden faydalandıklarını düşündüğü için yüzlerce insanın yok oluşuna müsaade etmesine şaşmalı mıydı?

"Ruhlar aşkına," diye mırıldandım arkamı dönerek. "Kim olduğuna ve burada ne yaptığına dair bana doğru cevaplar vermeyi reddedeceksen sesin çıkmasın." Aramıza mesafe koyma hevesiyle aceleyle uzaklaştım. Qayn'a ya da niyetine güvenmiyordum. Turistik bir gezi için gelmiş olamazdı ve Atheer'i kontrol etmeye yönelik arzusu da inandırıcı gelmiyordu. Diğerlerine katılırken gerçeği öğrenmeye kararlıyım. Hem de en kısa zamanda...

"Artık Alqibah Krallığı'ndasın," dedi Taha, ardından düşmanca bakışlarını Qayn'dan ayırdı. "Biz görevimizi tamamladık, İmani. Bizi Atheer'e götürme sırası sende."

Cevap almak için Qayn'a bakmam gerekti. Cin etrafındaki dünyayı incelemekle meşguldü. Ayağımı yere vurdum. "Hey?"

Gülümsedi. "Şu hâlinize bakın, Sahir'in dışında duruyorsunuz. Bunu söyleyebilecek ne kadar az Sahirli olduğunu bir düşünsenize."

"Kimse bir şey söylemeyecek," diye çıktı Taha. "Gizlilik yemini ettik. Şimdi bize yolu tarif et."

Qayn ellerini ceplerine sokarak topuklarının üzerinde sallandı. "Hımm, hayır, edebileceğimi sanmıyorum. Hatırladığım kadarıyla sana bağlı değilim, çocuk. Yardım etme yükümlülüğüm yok."

Dirseğine yapıştım. "Ama *bana* bağlısın. Yolu göster yoksa güzel bir hatıra olarak kelleni alırım."

Kara gözleri parıldayarak kahkaha attı. Çıplak ayakları, boncuklu halhalı, öğleden sonra güneşinde parlayan dağınık saçlarıyla oluşturduğu görüntü tuhaflığını vurguluyordu. Bir devin elleriyle yaptığı karliama ortak olmuş bir krala değil, birini nehir kıyısında romantik bir öğleden sonra gezintisine davet eden genç bir adama benziyordu. Ailelerin çocuklarını uyardığı, kulağa tatlı şiirler fısıldayacak ve ardından kurbanını harap hâlde bırakacak türden biri gibiydi. Bir çakaldı.

Başını eğdi. "Elbette, Avcı. Rica etsem bir harita alabilir miyim?"

Taha istemeye istemeye parşömeni aramızda yere serdi. Etrafında çömeldik. Qayn bir şehri işaret etti.

"Burası Bashtal. Anladığım kadarıyla Baharat Yolu'nun bu ucundaki bize en yakın büyük şehir. Oradan geçmek, bir zamanlar Alqibah Krallığı'nın merkezi olan Taeel-Sa'ya ulaşmak için en etkili yol olacak. Orada Zakariya adındaki adamı bulacağız, kendisi bir balıkçı ve Atheer'in destek olduğu isyanda ara bulucu gibi bir şey."

Tuttuğum nefesi bıraktım. Bir an için Qayn'ın bizi buraya kadar yalnızca zor durumda bırakmak için getirdiğinden korkmuştum ki bırakırsa hiç şaşırmazdım.

"Zakariya'ya neden ihtiyacımız var?" diye sordu Taha.

Qayn abartıyla iç geçirdi. "Yabancı'nın teki, şüpheli bir isyancıya öylece yaklaşp sıcak bir karşılama bekleyemez, çocuk."

"Tanıdık bir simaya ihtiyacımız var," dediğimde Qayn başıyla onayladı. Haritaya tekrar baktım. "Planımız Zakariya'yı bulmak ve ondan bizi isyanın lideri Farida'ya götürmesini istemek. Atheer onun yanında olmalı."

"Olacak," diye mırıldandı Amira, gözlerimin içine bakarak. O gün Yasak Çöller'de bana söylediklerini anımsadım: *Sadece bu seferlik umuda tutunsan olmaz mı? Umut olmazsa karanlığa gömülürüz.*

Bu sırada Qayn, parmağında gezinen karıncayı inceliyordu. "Evet, Atheer bana Zak'in Taeel-Sa'daki evinin yerini tarif etmişti."

Reza benim de endişelendiğim şeyi dile getirerek, "Ya Zak bize yardım etmeyi kabul etmezse?" diye sordu.

Qayn elini yüzünün hizasına getirdi, hepimiz pürüzsüz kahverengi teninde ilerleyen karıncayı görebiliyorduk. "Kabul etmemesi için bir neden göremiyorum. Atheer onun çok uysal bir adam olduğunu söylemişti."

"Ama ya..." diye başladım.

Qayn sırtarak sözümü kesip, "Onu ikna etmek için çokça yol bulabileceğinizden eminim," dedi.

Dudaklarımı büzdüm. "Atheer isyanla ilgili başka bir şey söylemiş miydi? Ne tür insanlarla karşı karşıyayız?"

"Pek bir şey söylemedi. Atheer'in anlattığına göre isyancılar vatanlarının çalınmasına kızan namuslu insanlarmış. Farida bir gemi kaptanının kızı, kendisi çok düzgün ve yetenekli bir genç kadın. Atheer ondan *aşırı* övgüyle söz ederdi." Omuz sarkarak karıncanın güvenle toprağın içine inmesine müsaade etti. "Korkarım tüm bildiklerim bu kadar."

Taha haritayı rulo yaptı. "Fena değil. Göze fazla batmayacak kıyafetler giyip yola koyulalım."

Grup dağılırken Qayn, Amira'nın peşinden giderek ortadan sıvıştı. Çantamı kayaların arkasına götürdüm. Kirli kıyafetlerimi yeşil kuşaklı bir tunik ve koyu kahverengi şalvarla değiştirdim. Bunu yaparken de yaramdaki dikişlerin açılıp açılmadığını kontrol ettim. Çok şükür ki Taha'nın el işçiliği etkinliğini göstermişti. Bir çift işlemeli terliği ayağıma geçirdiğim sırada fark ettim onu. Birkaç metre ötede ağaçların arasındaydı. Kirli tuniğini başından çıkarıyordu.

Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. Amira, Raad'ı tımar ediyordu; Qayn muhtemelen daha fazla erik bulmak için Amira'nın çantalarını karıştırıyordu; Fey ve Reza da bir yerlerde gizlenmiş, üstlerini değiştiriyorlardı. Taha'nın çıplak, terli gövdesine baktım tekrar. Güneşin sıcağında parlıyor, güçlü kollarının her hareketinde belirgin kasları dalgalanıyordu. Baktım, baktım... Ruhlar yardımcım olsun ama yine de yeterli gelmedi. Vücudunda gözle görülür sayıda yara izi, çürük ve eskiden kalma kamçı izleri vardı. Onun bir Kalkan ve İzci olduğunu biliyordum. Tehlikeli bölgelerden geçiyordu, canavarlarla savaşıyordu ama yine de... olması gerekenden çok daha fazla yarası vardı. Derisini parşömen gibi kullanarak bir hikâye anlatıyorlardı ve ben bunu çözmeye o

kadar dalmışım ki ona baktığımı fark ettiğinde utanç verecek kadar yavaş tepki verdim. Oysa Taha ağaçların arkasına saklanmak yerine doğruldu, göğsü hâlâ çıplaktı ve beni seyrime devam etmeye davet edercesine orada duruyordu. Kalbim fena hâlde tekledi. Bakışlarımı aşağı indirdim ve heyecanla terliklerimle ilgileniyormuş gibi yaptım ancak nabzımın güm güm atışını ta oradan duyabildiğinden ya da en azından yüzümün ne kadar kızardığını görebildiğinden emindim. Sonunda gözden kayboldu, ben de rahat nefes aldım.

Terliğimin öteki tekini giyerken kendi kendime, "Apral," diye mırıldandım. "Sen su katılmamış bir apralsın."

Diğerleri atlarının yanlarına giderken ben kayaların arkasında oyalandım. Daha uzun süre saklanmaya niyetliydim ama Amira parmak uçlarına kalkmış beni arıyordu ve durum daha da göze batacaktı. Eşyalarımı toplayıp çimenlerde ilerledim.

"İşte buradasın," dedi. "Raad'ı güzelce tımarladım. O kadar tozlanmıştı ki..."

"Harika, teşekkürler." Qayn kardeşimi Fey'e doğru itti. "Ne yazık ki Avcı'yla ben seyahat edeceğim. O yüzden başka bir yerde at sürmen gerek."

Ben çantamı eyere asarken aralarında tartışmaya başladılar. Arkamdaki hava değişti ve Raad'ın göğsünde bir gölge belirdi.

"Bir dahaki sefere bakmak istediğinde önce sor." Taha'nın nefesi kulağımı gıdıkladı. "Casusluk senin konumundaki birine yakışmıyor."

Başım hızla kalktı ama o çoktan atına doğru aylak aylak yürümeye başlamıştı. Bakışlarımı telaş içinde tekrar çantamın tokasına çevirdim fakat parmaklarım kayıp duruyordu, şu lanet şeyi bir türlü takamıyordum. Şaka mı yapıyordu yoksa ciddi miydi? Ve sesinde duyduğum şey kendini beğenmişlik miydi? Bunca zaman beni soğukkanlılıkla görmezden gelmişti. Şimdiyse beni, ona abayı yakan diğer tüm Kalkanlar gibi ağzım bir karış

açık bakarken yakalamıştı. Artık onunla ilgilenmiyormuş gibi davranamazdım ve sanırım bunu o da biliyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım alçak sesle. Neden bakışlarımı kendime saklayamamıştım ki?

Qayn, "Az önce ne oldu?" diye sorarak ödümü patlattı.

Elimi hızla atan kalbimin üzerine koyarak Raad'a yaslandım. "Ruhlar aşkına, bunu sakın *yapma*. Geldiğini haber ver lütfen. Ayrıca hiçbir şey olmadı," diye homurdandım.

Çantamı bağlamayı bitirdikten sonra atlarına binip sıraya dizilmiş, kendi aralarında sohbet eden diğerlerine katıldım. Nasıl olduysa Taha ve ben dakikalar sonra yan yana at sürmeye başladık. Beklendiği üzere bana bakmıyordu. Aslında kasten bundan kaçınıyor gibi görünüyordu ki bana gayet uyardı. Buraya kardeşimi kurtarmaya gelmişim, Taha'yla ve onun hakkımdaki fikirleriyle ilgilenmeye değil.

Kum taneleri yavaş yavaş yerini öğleden sonra sıcaklığında cızırdayan engebeli otlaklara bıraktı. Sanki bir hayal ürünü gibi Sahir'de bulabileceğime çok benzeyen bir kasaba ufukta belirdi. Ovayı kesen geniş bir yol oraya doğru ilerliyordu.

"Vay canına! Bu..."

"Baharat Yolu, evet," diye yanıtladı Qayn.

Kasabanın tam ters istikametine doğru yolu izledik. Gözlerimi kısarak geriye baktım, orada Sahirli olmayan insanlar olabileceğine hayret etmişim. Bizim kim olduğumuzu bilmeyen yabancıları onlar, biz de onların kim olduğunu bilmiyorduk. Bin yıl önce çölde soyumuzun tükendiğini sanıyorlardı. İşte ben de sonunda Baharat Yolu'ndaydım, tıpkı Atheer gibi. Ve atımı Yasak Çöller'in haritasında gördüğüm, gerçek hayatta var olan çizgi üzerinde sürüyordum.

Yolun ilerisinde, geniş kemerli bir kapısı olan kum taşından yapılma bodur bir bina bulduk. Dışında kırmızı puşili, beyaz cübbeli adamlar pipo içip sohbet ediyorlardı.

"Burası bir kervansaray," dedi Taha bana bakarak. "Yük hayvanları ve onların yorgun yolcuları için erzakla dolu bir yolcu hanı."

"Evet, bunlardan bizim orada da var."

Beni rahatsız eden de buydu. Yapıların öyle benzer görünüşleri vardı ki... Bu yabancılar da kahverengi tenlerinin tonu, yüz hatları, kıyafetleri, konuşma tarzları, ellerini kullanarak anlamlı hareketler yapmalarıyla Sahir'de yaşayan insanlara müt-hiş benziyorlardı. *Ama benzeyemezler*, dedim kendi kendime. Buradaki insanlarda farklı ve yanlış olan bir şeyler olmalıydı. Onları lanetli topraklardan gelen yabancılar olarak bizlerden ayrı kılacak bir şeyler...

Aksine, vahşi ve çorak bir arazide kâbus gibi geçeceğini düşündüğüm yolculuk şaşırtıcı derecede ılıman bir rüyaya dönüşmüştü. Taha'nın tarif ettiği gibi sıradandı. Ta ki yol toynak sesleriyle titreşene ve askerî kıyafetler içindeki bir at konvoyu ilerideki tepede belirip bize doğru gelene kadar. Sonra rüya, kıyılarından başlayarak bozuldu.

Eyerlerin üzerinde sırtları dimdik, daha önce hiç görmediğim mağrur adamlar duruyordu. Tenleri hayalet gibi bembeyazdı ama güneşten zarar gören yerleri yanmıştı. Bakışları donuk, yaydıkları hava düşmancaydı. Uzun gövdeleri ince deri ve plaka karışımından zırhlarla korunuyordu. Bellerinde ölümcül, uzun kılıçlar asılıydı. Konvoyun arkasındaki iki adam uzun sırtıkların ucuna takılı, üzerinde beyaz bir geyik sembolü bulunan kahverengi sancaklar taşıyorlardı.

"Bunlar onlar mı?" diye sordum Taha'ya. "Harrowlandliler."

Bu istilacılar Atheer'i öyle bir sarsmışlardı ki bildiği her şeye ve sevdiği herkese sırtını dönmüştü.

"Evet. İstifini bozmadan durursan geçmemize izin verebilirler."

Elimden geleni yaptım ancak hızla çarpan kalbimin yaşattığı zorluk yüzünden dik durmakta güçlük çekiyordum. Öndeki

bir asker eldivenli yumruğunu kaldırıp ısıklık çaldı. Konvoy ya-
vaşlayarak tırısı geçti.

"Taha," dedim ses tonumu yükselterek.

"Rahat ol. Bırak onlarla ben konuşayım."

Konvoylarımız karşı karşıya geldi. Harrowlandliler dur-
dular. En öndeki asker Harrow dilinde bildiğim bir kelime
söyledi. "Durun."

Taha durmamızı işaret etti. Asker ona sert ve kısa kelime-
lerle hitap etmeye başladı. Ardından Taha'nın bana öğretmek
için büyük çaba sarf ettiği bir cümle söyledi. "İşinizi bildirin."

Taha nezaketle karşılık verdi. Bir tek *avcılar* kelimesini
anlamış olmama rağmen konuşmasının akıcılığı ve kendine
güveni beni etkilemişti. Yayını ve buraya yolculuğumuz sırasında
işleyip atının sırtına astığı hayvan postlarını gösterdi. Asker bizi
incelerken sakın bir şekilde dinledi. Adamın gözlerine bakmaktan
kendimi alamıyordum. Daha önce hiç rastlamadığımı türden
bir maviydiler. Birçok Sahirlinin gözü açık renkliydi ki Taha da
onlardan biriydi ama bu adamın gözleri başkaydı. Mavilikleri,
suskun bir güneşin zar zor aydınlatıldığı soğuk, sert bir ülkeyi
çağırıyordu. Hangi dürtü onu Alqibah gibi bildiklerinden bu
kadar farklı bir ülkeye gelmeye ve üzerinde hâkimiyet kurmaya
zorlamış olabilirdi?

Asker bir şeyler söyledi. Sadece ses tonu bile yola devam
etmemize izin verildiğini anlamama yetmişti. Taha askere,
buradaki görevimizi sürdürebilmemiz için "hayatı" olduğunu
söylediği bir cümleyle karşılık verdi. "Çok yaşa Kral Glaedric!"

Askerler narayı tekrarladı ve tozu toprağa katarak uzak-
laştılar. Derin bir nefes verip Taha'ya yaklaştım. "Ne dedi?"

Taha arkalarından bakıyordu. "İşimizi öğrenmek istedi.
Ona avcı olduğumuzu söyledim. Bir sonraki pazara ulaşıp eti-
mizi ve kürklerimizi sattığımızda Kral'a harcımızı ödememiz
gerektiğinin altını çizdi. Ödeyeceğimize söz verdim."

"Harrowlandlilerin kontrolü ele geçirdiklerinde Kral'ı tahttan indirdiklerini sanıyordum," dedi Amira, annemi hatırlatan zeki bir tavırla.

"İndirdiler zaten," dedi Taha. "Şu anda Alqibah'ın tahtında *kendi* kralları oturuyor."

Şaşkın şaşkın birbirimize baktık. "Bu yanlış," dedi Amira.

Taha dizginleri çekiştirdi. "Sahir'in ötesindeki dünyada çok şey yanlış, ufaklık. *Deh*."

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde koyu renk, sık bir çalılıkla kaplı ve keçiboynuzlarının serpiştirildiği çimenli tepelerin ortasına gelmiştik. Birkaç saat öncesinde arkalarından sumak, kimyon, biber ve safranın lezzetli ve baş döndürücü kokularını yaydığı üç beş at arabası ile baharat tüccarlığı yapan iki kervan geçmiştik. Yolcuların çoğu bize ikinci kez bakmayan Alqibahlılardı. Ben onlara iki kez, üç kez, onlar gözden kaybolmadan önce bakabildiğim kadar çok bakmıştım. Farklılıklarımızı görmeye çalışıyordum ama sadece görünüşümüze, konuşmamıza, giyinme tarzlarımıza, yaşantımıza dair benzerlikler buluyordum. O askerler dışında kimse bize pusu kurmaya ya da saldırmaya çalışmadı. Çocukken bana öğretilen ölümcül vahşi doğaya dair hiçbir ipucu yoktu. Buralar olsa olsa Sahir'in bir uzantısı olabilirdi ve bana öyle olmadığı hiç söylenmeseydi gerçeği asla bilemezdim. Aslında yabancı olarak gözüme çarpanların Alqibah halkı değil de Harrowlandliler olduğunu fark etmek beni dehşete düşürüyordu. Onlar bu toprakların etine batmış, istenmeyen kıymıklardı.

Geniş bir kimyon çiftliğinin sınırı boyunca ilerlerken, "Sömürgeciler buraya nasıl geldi peki?" diye sordum. Yeşil sıralar

diz çökmüş Alqibah işçileriyle doluydu, çevreleriyse tohumların toplanmasını izleyen Harrowland askerleri tarafından korunuyordu.

Taha soruma cevap vermek ister gibi görünüyordu ama Qayn ondan önce davrandı. “*Burası* neresi? Taeel-Sa’da, şehrini daha şık hâle getirmesi için muazzam miktarda altını Kral’a borç olarak vermişler. Tabii faiziyle geri almak üzere...”

“Buna *tefecilik* deniyor,” diye mırıldandı Taha.

Taha’yı işaret eden Qayn, “Çok doğru, çocuk,” dedi. “Bu son derece şişirilmiş borcun vadesi geldiğinde Kral bunu ödeyemeyeceğini fark etmiş. Harrowlandliler, ‘Endişeye lüzum yok,’ demişler. ‘Borcun geri ödenmesini sağlamak için Alqibah’ı denetim altında tutacağız.’ Kral bunu kabul etmeyince kafasını kesmişler.”

“Yüce Ruh, bu hiç adil değil!” dedim. “Başka yerlerde durum farklı mıydı ki?”

“Evet, şey...” diye başladı Taha ama Qayn yine sözünü kesti:

“Görüyorsun ya Avcı. *Alqibah Krallığı*’nın yanıltıcı bir isim olduğunu öğrendim,” dedi hepimizin onu izlemesine neden olan bilgiç bir ses tonuyla. “Bir kral var, evet ama Alqibah sizin birlik beraberlik olarak düşündüğünüz şeyden çok uzak. Toprak, servet, din, onur üzerine eski anlaşmazlıklarla bölünmüş durumda. Örneğin Bashtal, Atheer’in bir zamanlar yozlaşmış bir hain olarak tanımladığı güçlü bir baharat tüccarı tarafından yönetiliyor. Sözüm ona borcunu ödeyip şehri teslim etmesi karşılığında kendisine bölgeden mühim ölçüde toprak ve ticaret hattı verileceği, sonra da buradan gidecekleri vaadinde bulunulmuş.”

“Gerçekten gidecekler mi?” diye sordu Amira.

Qayn güldü. “Hayır, sevgili kızım. Buraya gelmek için harcadıkları çabaya bakılırsa gideceklerinden şüpheliyim. Şimdi sırada Alqibah’ın doğusunda bir savaş lordu tarafından yönetilen büyük şehir Brooma ve kutsal bir kadın tarafından yönetilen Ghazali var. Borcu öğrendiklerinde krallarından desteklerini

tamamen çektiler ve Harrowlandlilerle pazarlığı enine boyuna düşünmeyi reddettiler. Olaylar epey dramatik bir hâl alınca Baharat Yolu'ndaki yabancı tüccarlar, Brooma ve Ghazali hükümdarlarının emriyle gönderilen paralı askerler tarafından pusuya düşürüldüklerinden şikâyet etmeye başladılar. Harrowlandliler, hükümdarlarının imparatorluğun sivil düzenine tehdit oluşturduğu gerekçesiyle şehirlere saldırdılar ve işler tekrar istikrara kavuştuğunda şehirden ayrılacaklarına söz verdiler."

"Açık açık yalan söylüyorlar," dedim. "Kötülüklerinin sınırı yok mu?"

"Şahir'de büyü'nün yanında canavarlar gelir. Buradaysa zenginlerin yanında hırsızlar geliyor," diye cevap verdi Qayn.



Yemyeşil bir ovada yer alan ve içinden Azurite Nehri geçen Bashtal'a giden tepelere çıktık. Tıpkı Qalia gibi surlarla çevrili bir şehir olmasına rağmen küçük ve ihtişamdan yoksundu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Fey karnını ovuşturarak. "Tae-el-Sa'ya doğru yola çıkmadan önce içeri girip yiyecek alalım."

Qayn omzumun üstünden başını uzatarak, "Geceyi bir handa geçirebiliriz," diye öneride bulundu. "Vahşi bölgede uyumaktan çok daha rahat olur. Üstelik orada yiyecek, içecek ve kart oyunları da vardır." Sesini alçalttı. "Dans da edebiliriz belki."

"Dans mı?" Taha'nın bu yorumu duymamasını, Qayn ve benim hakkımda yanlış bir fikre kapılmamasını umarak eyerimde döndüm. "Bir zamanlar kral gibi yaşamış olabilirsin ama artık kral değilsin," diye tersledim benzer şekilde sesimi alçaltarak.

"İkisini de yapamayız," dedi Taha bana, yanımdan geçip tepeden aşağı inerken. "İmani'nin atı Vadi'de düştüğünde para keselerimiz de çantalarından düştü."

Fey'in ağzı açık kaldı. "Ve sen bize yiyecek ya da erzak almak için paramız olmadığını şimdi mi söylüyorsun?"

"Bir kesemiz var ama o da geçiş ücretleri ve askerlerin bizden talep edebileceği diğer harçlar için ayrılmış durumda." Taha ağır ağır iç geçirdi. "Ama erzak için paramız yok."

Fey ellerini havaya savurdu. "Muhteşem, aferin! Mükemmel liderlik kabiliyetinin bir başka örneği."

Dişlerimi alt dudağıma geçirdim, Ulu Zahim'in en büyük oğluna hakaret etmeye cüret ettiği için Taha'nın ona saldırmasını bekliyordum. Reza eğilip Fey'in elini sıkarak onu yatıştırmaya çalışırken önden giden kuzenine baktı.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Taha'ya. "O keseden harcamak zorunda kalacağız."

"Söz konusu bile olamaz." Taha tayını yana doğru çevirerek yolu kapadı. "Bu bir sorun teşkil etmiyor. Şimdiye kadar yaptığımızı yapıp yiyecek için avlanabiliriz."

"Ah, hayır, avlanmayacağız." Fey parmağını salladı. "Siz ikiniz yabani tavşan, böcek ve çerçöple hayatta kalmaya alışkın olabilirsiniz ama ben *değilim*. Ailem varlıklı olmayabilir ama babam ihtiyaçlarımızı karşılıyor. Her kahvaltıda mutlaka taze ekmek, zeytin, *labne*, yumurta, çay..."

Kuzenlerin birbirlerine attıkları bakışlar kararıştı. Taha başını hızla Fey'e çevirdi ve kız saçma sapan konuşurken Reza'ya sessizce şöyle dediğini duydum: "Bunu sineye mi çekeceksin? Sana, 'Fakir,' dedi..."

Reza başını iki yana salladı. "Başlama, Taha. Lütfen."

"Şeref her şeyden önce gelir," dedi Taha, ses tonu uyarı yüklüdü.

Konuşmalarını kocaman açılmış gözlerle izledim. Daha önce kuzenler arasında sadece uyum varken şimdi rahatsız edecek kadar hararetle, elle tutulur bir sürtüşme başlamıştı. Belki de önceden düşündüğüm kadar yakın değildiler ya da Reza dostane davranmaya çalışıyordu da Taha'nın etrafındaki herkesi kendinden soğutma eğilimi çok güçlüydü.

"Yemek artıklarını toplayabiliriz," diye araya girdi Amira. Önerisi Fey'in bitmek bilmeyen gevezeliğini ve Taha'yla Reza arasındaki kapanmayan tartışmayı böldü.

"Nasil yani?" diye sordu Fey, su götürmez bir umutla.

Amira bakışlarını kendinden emin bir ifadeyle yeni keşfettiği dinleyicilerinin üzerinde gezdirdi. "Qalia'da fırıncılar herkesten önce kapatır ve her zaman artıkları olur. Ertesi gün satamayacakları için artıkları dışarı atarlar. Daha iyi yürekli fırıncılar bunları ihtiyacı olan insanlara dağıtır. Burada farklı davrandıklarından şüpheliyim."

Fey coşkuyla başıyla onayladı. "Sonunda biri aklını kullanıyor! Teşekkür ederim, Amira. Bu harika bir fikir."

Dünya çıldırmış olmalıydı. Taha ve Reza tartışıyordu, Fey kardeşime iltifat ediyordu. Şu anda bir tek iblis tutarlı davranıyor, hepimizi ne kadar da aptal bulduğunu gösteren bir sırıtışla kargaşamızı izliyordu.

Taha tekrar Bashtal'a dönerek, "Ailenin artık yemek nedir bilenlerden olduğunu sanmazdım," diye mırıldandı. "Pekâlâ. Yiyecek ve su stoklayıp Tacel-Sa'ya doğru yola devam edelim. Yol üzerinde bir yerde kamp kurarız."

Şehre doğru at sürerken Fey ve Amira'ya yanaştım. "Artıkları nereden *biliyorsun*?" diye sordum kız kardeşime sessizce.

"Birkaç arkadaşımdan. Sen tanımazsın," dedi.

Bahsettiği arkadaşların hırsızlık olayına karışanlar olup olmadığını sormak istedim ama bu soruyu diğerleri duyma mesafesindeyken sormaktansa çarçabuk ölmeyi tercih ederdim. Ben kendimi Kalkanlara adarken kız kardeşimin hakkında hiçbir şey bilmediğim, dâhil olmayı hiç istemediğim bir hayat sürdüğünü fark etmenin rahatsızlığıyla yetinmek zorundaydım.

Kaşlarını çatarak yaklaştığımız şehir muhafızlarını incelemeye odaklandım. Çoğu Bashtallıydı. Birkaçı açık ahşap kapıları bekliyordu, birkaç okçu da surlara yerleşmişti. Fakat en kıdemlileri olan Harrowlandliler diğerlerini aralıksız gözliyordu.

Kapıların üzerindeki surlarda duran adam bir subay olmalıydı çünkü tepesinde kıvrımlı metal boynuzlar olan tek gümüş miğfer ondaydı. Tehdickâr, zalim sureti kapılardan girişimizi izledi; geyik boynuzları mavi gökyüzünün aksine kasvet yayıyordu.

İçeride bizi soluk zümrüt rengine boyanmış kireç sıvalı duvarlardan oluşan sıkış tıks, karmakarışık bir şehir bekliyordu. Yola koyulduğumuzda güneş gören cadde atlı arabalarla ve arabaların arasında koşuşturan pervasız insanlarla dolup taşıyordu. Taş döşeli daracık yollar bir yaprağın damarları gibi dallanıp budaklanıyordu. Bashtal'da bir düzen ya da mantık yok gibi görünüyordu. Uzun binaların yanına yeşil lekeli çarpık dişler gibi görünen kısa binalar dikilmişti. İnsanlar başları yerde günlük işlerine koşturuyordu. Cübbeleri, elbiseleri ve pelerinleri neşe saçan renklerde olsa da tavırları öyle değildi. Harrowland askerleri kalabalığın her yanına saçılmıştı. Zırlı adamlar devriye geziyor, düzenli olarak insanları durdurup çantalarını arıyor ya da onları sorguluyorlardı. Ana yollar boyunca kontrol noktaları oluşturmuşlardı. At arabalarını denetlemek için gidiş gelişi yavaşlatıyor, endişeli yolcuları pisliliğin içinde beklemeye zorluyorlardı. İnsanlara gözdağı vermekten zevk aldıkları için iri yarı atlarla dolaşıyorlardı.

Askerlerden başka Harrowlandliler de vardı. Ellerinde parşömenler, kitaplar ve tüy kalemler taşıyan düz kesim cübbeler ve pelerinler giymiş işgüzar adamlar ve dantelli şemsiyelerini döndürerek dolaşan koca şapkalı, ağır brokar elbiseli, kibirli kadınlardı bunlar. Birisi göz önünde bir duvara şöyle yazmıştı: *İmparatorluk Alqibahlılara barış ve birlik getiriyor.* Yakınında da benzer bir ifade yer alıyordu: *Kralımıza bakın; savaş, ölüm demektir.* İstilacıların ilk geldiği zamanları hatırlatıyor olmalıydılar. Uzun süredir devam eden çatışmaların izlerinden bazılarına bakılırsa Bashtal'ın böylesine organize bir askeri güç tarafından yavaş yavaş yok edilmek yerine teslim olduğu açıktı.

Birkaç dakika sonra, "Burada kim nasıl yolunu buluyor. bilmiyorum," dediğimde Amira ellerini yana açıp omuz silkti.

Görünüşe göre şehir mantıktan ziyade geçici bir hevesle kurulmuştu. Bir dakika önce çapraz şeritli yollarda geziniyorduk, şimdiyse insanlarla dolup taşan geniş bir meydana çıkmıştık. Kendimi daha da fazla manzara, koku ve sese hazırlayarak dizginleri sıkıca tuttum ancak çoktan bunalmış durumdaydım. Düşüncelerle ne kadar şiddetle savaşırsam savaşıyım, özellikle bir tanesi her seferinde daha da güçlenerek dönmeye devam ediyordu. Büyü mahrumiyeti hariç Bashtal ve halkı, Alqibah'tan alınıp Sahir'e sorunsuz bir şekilde yerleştirilebilirdi. Yüce Ruh'un bizi uyardığı, büyümüzü ve refahımızı gizlememizi emrettiği bu insanlar tıpkı bizim gibilerdi. Ama neden? Çok *normal* görünüyorlardı. Biz Sahir'de burada olanlardan tamamen habersiz aynı şekilde yaşarken bu yabancılar nasıl olur da yüzyıllar boyunca bizimkine çok benzer hayatlar sürebilirlerdi? Tüm bunların farkında olmayışımızın tek sebebi Konsey'in öğretileriydi. Alqibah'ın varlığı konusunda *kandırılmıştık*. Ya Yüce Ruh'un bize yapmamızı emrettiği şey gibi başka şeyler hakkında da kandırıldıysak? Ya Atheer haklıysa ve Konsey bize pek çok konuda *gerçekten* yalan söylüyorsa?

Her şeyi engellemek ve bu kötü düşünceleri durdurmak için gözlerimi sımsıkı yumdum. Bu dünyanın varlığı bile beni öfkeliendiriyordu. Qalia'ya dönüp gördüklerimi nasıl unutabilir-dim? Atheer ve Amira'yla birlikte eve dönüp her şeyin normale dönmesini istiyordum ama bundan sonra hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacaktı ve kime kızacağımı da bilemiyordum. Kardeşime mi? Konsey'e mi? Kendime mi? Bedenimden, hayatımdan, geçmişimden yani beni bu âna kadar getiren her şeyden hızla koptum. Temelimin sağlam bir taş olduğu yanılgısıyla hareket etmişim, o temelın aslında kum olabileceğinden korkarken sonunda gelgite maruz kalmıştım.

"Pazar yeri uzakta değil." Taha'nın sesi endişemin sisini yarıp geçti. "Atlarımızı burada bırakıp yayan devam edeceğiz."

Kumlar'da yaşananların tekrarlanmasından korkarak onu halka açık ahırlara kadar izledim. Amira da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı çünkü meydana girdiğimizde elimi tuttu ve bir daha da bırakmadı.

Şehrin kalanında olduğu gibi meydan da Qalia'da bula-bileceğimiz tarzda düzenli bir merkezdi. Etrafı dükkânlarla çevriliydi, hatta bir köşesinde kum taşından bir haberci kulesi bile vardı. Zirvesinde yanan baharatların kokulu dumanları dalgalanıyor ve balkonların çoğuna pençelerinde parşömenler tutan şahinler konup duruyordu. Ancak bu normalliğin tam kalbinde, bir zamanlar Alqibah'ın eski kralını tasvir ettiğini düşündüğüm kırık bir heykel bulunuyordu. Şimdiyse bu heykelden geriye tahtta oturan ve bir asanın ucunu kavrayan cübbeli, sandaletli bir adamın alt yarısı kalmıştı; isim tabelasınınnsa üstü kazanmıştı. Ve bu kasvetli teslimiyet sembolünün yanında *insanların* asıldığı ilmik dolu bir darağacı vardı.

İdam için toplanan kalabalığın arkasında yavaşladım. Asılan insanlardan bazıları bir süredir ölü gibi görünüyordu. Vücutları solgun ve sarkıktı, etleriye kemiklerinden ayrılmak için can atıyordu. Beni en çok yüzleri rahatsız etmişti. Sefaletle buruşmuşlardı, ağızları aralıktı, elmacık kemikleri derilerini delip geçecek gibi görünüyordu. Ruhları çalınan gözleriye bomboştu. Her birinin boynunda bir levha asılıydı. Alqibah dilinde *asi*, *provokatör*, *kundakçı* ve *isyancı* kelimeleri ahşap levhalara kırmızıyla yazılmıştı. Son kelime kafamın içinde dönüp duruyordu: *isyancı*. Atheer'in yardım etmek için hayatını tehlikeye attığı kişiler gibi...

Elleri kelepçeli sıska bir kız, gözleri için delikler açılmış siyah başlıklı iri yarı, yabancı bir adam tarafından iskeleye itildi. Ani hareketleri iskelenin tepesinde toplanmış akbabaları ürküttü.

"Bu zalimlik de neyin nesi?" diye sordum yanıma gelen Taha'ya. İdamları tarih kitaplarından gayet iyi biliyordum ama

bu ceza Konsey tarafından yüzyıllar önce yasaklanmıştı. Bir insanı öldürmek iğrenç bir eylemdi, bir diğeriye bu eylemi alenen yapıp çürüten ölüyü yaşayanlar için bir tehdit olarak bırakmaktı.

"Burada oyalanmak güvenli değil," diye mırıldandı.

Fakat istesem de hareket edemiyordum. Koyu mor desenli cübbe giymiş bir başka Harrowlandli, başparmağıyla işaret parmağı arasına sıkıştırdığı dar gözlüğünün ardından parşömeden bir şeyler okuyordu. Yanında duran uysal bir Alqibahlı adamsa okuduklarını tercüme ediyordu.

"Layla Al-Din, Majesteleri Kral Glaedric'e ve Büyük Harrowland İmparatorluğu'na lanet okumak, başkalarını da lanet okumaya teşvik etmek gibi haince bir eylem gerçekleştirmekten suçlu bulundun ve ölene kadar boynundan asılmaya mahkûm edildin. Son sözün var mı?"

"İnanamıyorum," dedim kısık bir sesle. "Lanet okumaktan dolayı mı asılıyor?"

Taha sinirli sinirli, "Sessiz ol," dedi, gergin kalabalığı gözden geçirirken.

Cellat, Layla'nın boynuna bir ilmik geçirdi. Sanki kendi boynum sıkılıyor, hava boğazımdan geçmiyordu. Layla adama karşı mücadeleye girişti ama ne yazık ki boşunaydı. İlmik boynuna dolandıktan sonra kederle kalabalığa, bana baktı.

Kendi kız kardeşimden büyük olamayacak yaştaki bu kıza bakarken Amira'nın parmakları benimkilerle kenetlendi. Ya o darağacındaki gerçekten Amira olsaydı? Peki, olmaması neyi değiştirdi? Bir yabancı için kendi ailemdenmiş gibi öfkelenmemem mi gerekiyordu? Oradaki kişinin Amira olması hâlinde bir yabancıнын yapmasını isteyeceğim şey bu değil miydi? İnsan başkalarına merhamet etmezken kendisi için merhamet bekleyebilir miydi?

O bir yabancı, dedim içimden. Onun durumu beni ilgilendirmez. Sağ elimin parmakları hançerimin kabzasını sıyırdı.

O bir yabancı. Gözlerim ilmik ve kalabalık arasında gidip geliyordu, *-onun durumu beni ilgilendirmez-* askerleri saydım, meydana en yakın çıkışı aradım, *-o bir yabancı-* bu sabahki çay seremonisinin büyüsunü damarlarımda dolaştırdım. Taha birden elime yapışarak beni infazdan uzaklaştırdı. Layla'nın son sözlerini duymadım ama döşeme kapağının açıldığını, ipin gerildiğini ve kalabalığın soluğunun kesildiğini duydum.

"Ruhlar," diye inleyen Amira yüzünü omzuma gömdü.

"Her şey yolunda," dedim ama kendi tesellime kendim bile inanmadım.

Burada hiçbir şey yolunda değildi.

Taha bizi meydandan uzaklaştırıp bir pazar yerine götürdü. Cinayet ve sıradan hayat arasındaki tezat sarsıcıydı. Beni ayakta tutan temelden bir parça kum daha kaydı. Atheer neden bu sefil yere gelmiş ve burada kalmaya karar vermişti? Tekrar tekrar düşündüğüm tek şey buydu. *Neden?*

Pazar yeri, tezgâhlardan oluşan bir açık hava labirentiydi. Birkaç sokak ötede yaşanan vahşetten habersiz itişip kakışan kalabalık, rengârenk kuşlardan oluşan dev sürüler gibi ilerliyordu. Burada hayal edilebileceğimden çok daha fazla mal vardı ancak en çok rağbet gören tezgâh, büyük ve kaba saba çuvallarda baharat satan tezgâhtı. Mükemmel zenginlikte, keskin, ağır aromalar tuzak kurar gibi tüm pazara yayılıyordu. İnsanlar tezgâha üşüşüyor, bağırarak tekliflerini sunuyor, gümüş sikkelerle ödeme yapmak için tezgâhı dirsekliyorlardı. Bu şamata Harrowland askerlerinin ihtiyatlı bakışları altında gerçekleşiyordu. Diğer tezgâhları da izliyorlardı ama aynı dikkati onlara göstermiyorlardı. Burada, tezgâhı işletenler kadar tezgâhtan alışveriş yapanlarla da ilgileniyorlardı. Ne zaman bir satış yapılsa askerler, ayrıntıları kalın bir deftere kaydedip aldıkları paraları bir sandığa yerleştiren esnafı dikkatle inceliyorlardı.

Oradan geçerken Amira kulağıma, "Bashtal'ın dışındaki yolda o askerin ne dediğini hatırlıyor musun?" diye fısıldadı.

Başımı onayladım. "Baharat tüccarlarının Kral Glaedric'e olan borçlarını ödemediklerinden emin oluyorsun."

"Çok doğru," dedi Qayn diğer tarafımdan. "Bir düşünsene Esnafın zorlukla kazandığı paralar yüzüsüzce çalınıyor ve Bashtal halkı sefalet çekerken yabancı bir kralın kasasına konuyor."

Bu durum beni olması gerekenden daha fazla kızdırmıştı ama Taha bana baktığında ilgisiz görünmeye özen gösterdim. Ne kadar ikna olduğuna dair bir fikrim yoktu ve burada olup bitenleri nasıl *sıradan* ya da *sıkıcı* olarak tanımlayabildiğini de bilmiyordum.

Kısa bir yürüyüşten sonra sakın bir sokaktaki fırının yanında bizi durdurdu. Amira'ya "İşte yemek artıkların," dedi.

Sunum masalarını dükkânın içine taşıyan şişman fırıncıya yönelttiği bakışları izledim. Bazılarının üzerinde hâlâ *khobz* ve hamur işi dolu paketler vardı.

"Evet. Bizi burada bekleyin." Amira elimi tutup beni fırına götürdü.

"Dur biraz," diye fısıldadım. "Ya işe yaramazsa?"

"O zaman bir sonraki plana geçeriz. Affedersiniz, efendim," diye tatlı tatlı fırıncıya seslendi. "O ekmeği atacak mısınız?"

"Gidin başımdan bacaksızlar!" Adam başka bir masa alarak fırına doğru aceleyle koşuşturdu.

Amira'yla bakiştık. Başımı iki yana salladım ama o henüz vazgeçmemişti. İçeri giren adamın peşine takıldı. "Güzel bir yiyeceği ziyan etmek hata olur, efendim."

Adam masayı homurtuyla yere bıraktı. "Ziyan ettiğimi kim söyledi? Eve götürüp ben yiyeceğim."

Beyaz düğmeli gömleğini zorlayan göbeğine baktık. Bakışlarımızı fark edince siyah yeleğini sıkı sıkı kapadı. "Burası bir iş yeri, hayır kurumu değil. Çıkın dışarı. Dükkânımda dilencilere yer yok."

"Sadece bir paket, lütfen. Size ücretini ödeyebiliriz," dedim. "Bozuk para kesemiz şu an yanımızda değil ama..."

"Şunu ver o zaman."

"Hı?"

Tuniğimin etek kısmının altında duran hançerimi başıyla işaret etti.

"Onu bana sat, ben de haftanın kalanında istediğin kadar ekmek almana izin vereyim."

"*Haftanın* kalanı mı?" Yaptığımız planı ânında unutarak peşinden dışarı çıktım. "Sen aptal mısın yoksa aptal numarası mı yapıyorsun? Bu hançer senin tüm binandan daha değerli!"

Beni başka bir masayla yolundan itti. "Hançer yoksa yemek de yok."

Ekmeğin kokusu burnuma doldukça guruldayan midemle beni baş başa bırakarak dükkânın içinde gözden kayboldu.

"Lanet olası aptal," diye söylendim, "kim olduğunu sanıyor da hançerimi istiyor? Bu hançer muhtemelen Bashtal'ın kendisinden bile eskidir." Amira'ya döndüm, omzunun üzerinden bakınca Taha'nın kollarını kavuşturmuş bizi izlediğini fark ettim. İç geçirdim. "Cömert birini bulana kadar herhâlde elli fırın dolaşmamız gerekecek, ki gün içinde bunu yapmak için yeterli zamanımız kalmadı."

"Haklısın." Amira beni köşeye doğru çekti. "İşte bu yüzden dikkat dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var."

"Anlamadım?"

Dilini şaklattı. "Şu *fırıncı*. Sen onun dikkatini dağıt, ben de o bakmazken biraz ekmek çalayım."

"Bilmiyorum, Amira," dedim huzursuzca yerimde kıpırdanarak. "Annem hırsızlık yapmanı onayladığımı bilse ne der?"

"Adam ekmeğe ara vermeye ihtiyacı varmış gibi görünmese bunu önermezdim."

"Ne koşullarda yaşadığını bilmiyorsun."

"Bizimkini *biliyorum* ama." Kahverengi gözleri parlıyordu.

"Bazen hayatta kalmak için sevmediğin şeyler yapmak zorunda

kalırsın. Yemek yememiz gerekiyor, değil mi? Bu yüzden çalacağız.”

O gün kışlaya doğru yürürken teyzemin söylediği atasözü geldi aklıma: *En uzun süre dayanan ağaç tayfunu kulak verendir.* Belki de Taha'nın İzci olmasını onaylamasının, toplantı esnasında Bayek'e direnmemesinin başka bir nedeni vardı. O anda Ulu Zahim'in bir tayfun olduğunu anlamış ve onunla savaşmamanın daha akıllıca olacağına karar vermişti. Henüz savaşmanın sırası değildi.

“Peki,” dedim oflayarak, “ama bana doğruyu söyle; bunu Qalia'da sürekli yapıyor musun?”

“Evet. Ama çoğu zaman bunu kendim için yapmıyorum.” Sokağın köşesine doğru ilerledi. “Gel, çabuk olmalıyız. Önce sen oraya dön, onu yanına çağır ve hançerinle takas yapmaya çalış. Adamın sırtının masalara dönük olduğundan emin ol. Beni gördüğünde...”

“Tamam, tamam,” diye mırıldandım tuniğimi düzelterek. “Bunu yaptığımı inanmıyorum.” Köşeyi dönüp fırının önünden geçtim ve birkaç adım ötedeki kaldırımda durdum. Fırıncı eskimiş deri terlikleriyle kaldırımdan hızla geçerken, “Efendim,” diye seslendim. Hançerimin kayışını bacağımdan çözdüm. “Teklifinizi tekrar düşündüm.”

“Ah, öyle mi?” Masayı bırakıp yanıma geldi, açgözlülükle ödülüne baktı.

Çaktırmadan Amira'ya baktım; bir hayaletten daha sessizce adamın arkasından yaklaştı ve tuniğinin içine *khobz* ve hamur işi paketlerini doldurmaya başladı. Sokağın öbür ucundan Fey cesaret verircesine deli gibi kollarını sallıyordu. Boğazımı temizledim.

“Evet ama bu çok güzel bir hançer. Aslında antikadır.” Öğleden sonra ışığında çeliği parlarsın diye havaya kaldırdım.

Fırıncı güdük, unlu ellerini ovuşturdu. “Ne kadar antika?”

“Bin yıllık.”

Karnını titreterek iç geçirdi. “*Bin yıllık* mı? Akla yatkın daha düşük bir sayı seni tatmin etmedi mi?”

Yarısı kınından çıkacak kadar hançeri çektim. “Yalan söylemiyorum. Şu harelî çelik bıçağa bir bakın. Kalitesi kendini belli ediyor. Bu hançer sizin hayal bile edemeyeceğiniz düşmanlarla savaştı.”

Amira başparmağını havaya kaldırdı ve sokağın köşesine doğru hızla koştu.

“Pekâlâ, bu kadar masal yeter,” dedi fırıncı. “Ne istiyorsun?”

“Bir aylık ekmek, ne kadar istersem.”

“Bir *ay* mı?” Gömleğini çekiştirdi. “Ne yani, beni *iflas* ettirmek mi istiyorsun?”

“Haklısınız.” Hançeri kınına pat diye geri soktum. “Bir milenyumun yanında bir ay nedir ki?” Kını bacağıma sıkıca bağlayıp omuz silkerek uzaklaştım. Göz ucuyla Taha’nın yüzündeki gülümsemeyi gördüğümde ben de gülümsedim.

“İki hafta, son teklifim bu!” diye seslendi fırıncı arkamdan.

Elimi salladım. “Size iyi günler, efendim.”

“Evet, evet, sana da iyi günler, *fırlama*.”

☆ 23 ☆

Amira yan sokakta beni bekliyordu. Tunığinden *khobz* ve hamur işi paketleri çıkardı.

"Etkileyici bir vurgun," diye iltifat ettim ona katılırken.

O da göz kırptı. "İyi bir takım olduk."

Sokağın başından ayak sesleri duyduk. Omzumun üzerinden Taha ve diğerlerine baktım. Bir dakikadan kısa süre içinde yanımızda olacaklardı ve ben de konuyu açma şansımı kaybedecektim.

"Amira, daha önce Qalia'da bunu kendin için yapmadığını söylerken ne demek istedin?"

Güneşin ısıttığı duvara yaslanarak yanağının içini çiğnedi. "Sözünü ettiğim şu arkadaşlarımdan... her zaman yiyecek yemekleri ya da giyecek düzgün kıyafetleri olmuyor."

Kaşlarımı çattım. "Onlar için çalışıyorsun yani? Ama Qalia'da herkesle ilgileniliyor."

"Hayır, ilgilenilmiyor. *Bizle* ilgilenildiği için herkese öyle davranıldığını sanıyorsun." Üstü başı darmadağınık, çıplak ayaklı bir kadın yanımızdan geçerken duraksadı. Qalia'nın çirkin ya da kötü bir tarafı olmadığını söylediğimde Taha'nın benimle aynı fikirde olmayışını düşündüm.

"Göreceli tabii," diye devam etti Amira. "Sahir'de buradaki insanlardan çok daha iyi durumdayız."

"Evet, bunu anlamaya başlıyorum," diye mırıldandım. "Ama neden arkadaşların için *sen* çalışıyorsun?"

"Onların aksine yakalanırsam başım belaya girmez," diye cevap verdi.

Tıpkı Taha'nın, Atheer'in misra çaldığı için diğerleriyle aynı cezaya çarptırılmayacağını söylediği gibi... Altımdaki kumlu zemin biraz daha kaydı.

Başımı iki yana salladım. "Fantastik masallar okumaktan fakirler için çalmaya nasıl geçtin?"

"Çok kolay oldu. O masallar, büyük bedeller ödemek pahasına da olsa başkalarını koruyan ve kollayan insanlardan bahsediyor. Böyle insanlar hakkında okumaktan yorulmuştum."

Durumu anlayarak, "Sen de onlardan biri olmak istedin," dedim.

Bana sıcacık gülümsedi, diğerleri geldiğinde de paketleri kaldırdı. "Bunlar yeter mi?"

"*Mmm.*" Fey bir paket *şifhayı* burnuna götürdü, baharatlı et ve hamur işinin kokusunu içine çekti. "Çok lezzetli. Çok teşekkür ederim, Amira. Sanırım sana *kötü* bir hırsız demekle hata etmişim. Aslında son derece başarılı bir hırsızmışsın."

Amira gözlerini devirirken yanında duran Reza'yla güldüler. Fey'in kardeşime içtenlikle teşekkür ettiğini duymadan önce yeterince dağılmadıysam da şimdi tamamen parçalanmış durumdaydım. Bir zamanlar bildiğimi sandığım her şey gözlerimin önünde un ufak oluyordu.

Taha ciddiyle yiyecekleri heybesine koydu ve bizi mataralarımızı doldurabileceğimiz, halka açık bir kuyuya yönlendirdi. Dönüş yolunda darağacının olduğu yerden geçmekten kaçındı, güneşin son ışıklarını içimize çekerken daha sakın yollardan ahırlara götürdü.

"Kendine hâkim olman konusunda seni uyarmıştım," dedi bana. Reza, Fey ve Amira dostça sohbet ederken biz grubun en önünde yan yana yürüyorduk.

"Burada istediğini söyleyemez ve yapamazsın. Casuslar kabalığının içinde muhalifleri dinliyor ve bilgi almak için işkence ediyorlar. Harrowlandlilerden önce iblisinin bahsettiği tüccar hükümdara çalışıyorlardı. Şimdi aynı şeyi yaparak sömürgecilerden para alıyorlar."

Uyarısı bana boynuna ilmik geçirildiği sırada Layla'nın yaşadığı dehşeti hatırlattı. Ölümün soğuk eli de payına düşeni almaya gelmişti. İlk başta her şeyden habersiz olduklarını düşündüğüm pazar yerindeki insanları düşündüm. Oysa onlar ellerinden geleni yapıyor, işgalcinin demir yumruğu altında hayatlarını olabildiğince iyi sürdürüyorlardı. Ya yaşanan adaletsizliklerden habersiz olan *onlar* değil de *bizdiysek*?

"Böyle bir toplumun var olması ama halkımızın bundan haberdar olmaması seni hiç rahatsız etmiyor mu?" diye sordum.

"Hayır, senin artık haberin var ve seni nasıl etkilediğine bir bak," diye cevap verdi. "Orada pervasızca bir şey yapmak üzereydin."

"Yapmayacaktım," diye yalan söyledim. Nereden biliyordu ki? "O kızın başına gelenin adil olduğunu düşünüyorsun yani?"

Bana sert bir bakış attı. "*Hayır* ama buradaki sorunlara karışmamamız gerekiyor. Bunu bizzat kendin söyledin. Yüce Ruh bizi Sahir'le görevlendirdi, Alqibah'la değil ve Sahir'i de halkımızı da bu vahşetten korumak bizim görevimiz. Abin bu dersi ya anlamadı ya da görmezden geldi."

"Alqibahlılar ve Sahirliler birbirlerinden çok mu farklı, Taha?" Çenemi kapamalıydım. Uygunsuz bir şey söylemeye tehlikeli derecede yaklaşıyordum ama kelimeler ağzımdan birbiri ardına dökülüyordu. "Bize yabancılardan korkmamız ve uzak durmamız gerektiği öğretildi ama onlar bizim insanlarımızdan neredeyse

farksız görünüyorlar. Evet, büyüleri yok ancak büyüü onlara hiç vermediysek onunla ne yapacaklarını nereden bilebiliriz ki?"

"Yüce Ruh'un zaten bildiğini bilmek bizim sorumluluğumuz değil," dedi yanakları kızarak.

"Eski Konsey tarafından bize böyle söylendi. Yüce Ruh onlara misra ağacını bahşederken onlarla doğrudan konuştu."

"Evet, Yüce Ruh onlara misrayı ve Sahir'i hem canavarlardan hem de yabancılar ve benzerlerinden korumalarını emretti," dedi sanki bir kitaptan okuyormuş gibi.

"Ama ya bu takas ve onlara söylenenler hakkında bize *yalan* söyledilerse?" diye üsteledim. "Bunu kolayca yapabilirlerdi. Kimse soru soramazdı. Konsey o anda işine gelen her şeyi söyleyebilirdi."

"Ama *söylemediler*." Elini koluma koyarak beni durdurdu. "Beni iyi dinle, Imani. Bugün gördüklerinin şokunu yaşıyor-sun ve bu mantığını çarpıtıyor. Ama sen bizim tarihimizi de inançlarımızı da biliyorsun. Sahir'de abinin yaptıklarına nasıl karşı çıktığını yürekten inanarak anlatmıştın."

"O zaman şimdi bildiklerimi bilmiyordum," diye mırıldandım ama sözümü kesti.

"Bizim için sınırlarımızın ötesinde *hiçbir şey* yok. Şehirler olsun olmasın, toplumlar olsun olmasın, burası bizim dünyamız değil. Biz buraya ait değiliz ve bunu istememelisin. Bizim yerimiz ve büyümüz Sahir'de. Ayrıca Kalkanlar olarak görevlerimiz var."

Görev... Söz konusu Taha olduğunda iş her zaman görevlere ve kurallara gelirdi. Benim için de öyle olmalıydı. Yürümeye devam ederken buruşuk ellerini başının üstünde tutarak diz çökmüş yaşlı bir dilenciye uyuşmuş bir ifadeyle baktım. Taha, buraya gelip bu yoksulluğu ve şiddeti görmeden önceki hâlim gibi konuşuyordu. İnfaza tanık olup da nasıl etkilenmezdi? Aksine gördüklerimiz Konsey'in öğretilerine olan bağlılığını daha da pekiştirmişti. Oysa o infaz beni tam tersini yapmakla burun buruna getirmişti. Atheer'e de böyle mi olmuştu? Belki

de Amira haklıydı ve kardeşimiz asla oyuna gelmemiştir. Belki de gördüğü gerçek buydu ve vicdanı olanlara sırtını dönmesine izin vermemiştir. Ama buna inanamazdım yoksa kendimi kaybederdim. Yüce Ruh'a, Kalkanlara ve halkıma yemin etmiştim: duygularıma yenik düşmemeliydim.

"İster inan ister inanma ama bunları senin iyiliğin için söylüyorum." Taha bana ciddiyet ve dikkatle bakıyordu. "Buraya hiçbir şekilde, hiçbir şey için müdahale etmemelisin. Bu bir İzci olmanın en önemli kuralıdır. Kumları aşkın, ki İzci grubu kurmak en başta teyzenin fikriydi. İzci gibi davranmaya başlayabilirsin. Bizler bir görevin görünmez gözlemcileriz, anlıyor musun?"

Başımın onaylayarak, "Evet," dediysem de anlam veremediğim güçlü bir duygu beni kontrol altına almak için savaşıyordu. Hâlbuki Taha haklıydı. Mantıklı olmalıydım. Yabancıların doğası ne olursa olsun infazı durduramazdım. Tıpkı Harrowland İmparatorluğu'nu durduramayacağım gibi... *Yapabileceğim* tek şey, bu tehdidin halkıma asla ulaşmamasını sağlamaktı. Kardeşimi bulabilir ve onu bu iğrenç yerden eve götürebilirdim. Yüce Ruh'la olan bağımızı ya da uzun zamandır korumak için savaştığımız barış ve güvenliği tehlikeye atacak hiçbir şey yapmamasını sağlayabilirdim.

"Güzel," dedi Taha köşeyi döndüğümüzde. Orada bir Harrowland askeri ve Bashtalı bir kadınla karşılaştık, ikisi de duvara yaslanmıştı. Asker bir eliyle kadının korku dolu yüzünü kavramıştı, diğer eliyle kadının kalçasından yukarı kayıyordu. Ne gördüğümü anlamak için adamın dilini bilmeme gerek yoktu. Askerin başı aniden bize döndü, bakışları bizi müdahale etmeye teşvik ediyordu. Kadın gözleriyle yalvarıyordu.

Taha'nın bakışları ikisi arasında gidip geldi. Yabancıların sorunlarının bizim sorunlarımız olmadığına dair kararlılığı ve yaptığı kahredici seçim çatık kaşlarında, keskin çene hatlarında ve kaskatı omuzlarındaki duraksamada kendini göstermiş oldu.

Boğazını temizledi ama bunu yapmak ona acı vermiş gibi görünüyordu.

“Çok yaşa Kral Glaedric,” dedi resmi bir Harrowcayla.

Askerin bakışları yatıştı. Taha'nın Fey ve Reza'yla birlikte geçip gitmesini bekliyordu. Amira ve ben hareket etmedik. Qayn'ın kolu benimkine değince irkildim. Bizimle olduğunu unutmuştum.

“Eee, Avcı?” diye fısıldadı kulağıma. “Yüce Ruh'un merhametinden bahsedip duruyorsun. Peki, senin merhametin ne olacak? Adaleti tecellisinden mahrum mu bırakacaksın?”

Büyü kanımda zonkluyordu. Asker bir şeylerin ters gittiğini hemen fark ederek benimle Harrowca konuştu.

“İmani,” diye uyardı Taha.

Yolun karşısından ona bakarken kalbim küt küt atıyordu. Kendimi boyun eğmeye zorlamayı denedim. Az önceki konuşmasını içimden tekrar ettim ama o zamanki etkiden yoksundu. Meydan okumama sinirlenen asker, kadını kenara iterek bana doğru yürümeye başladı. Bir yumruğu havada ve vurmaya hazırdı.

Taha aniden koşarak aramıza girdi ve kazara çarparak askeri benden uzaklaştırdı. Asker tökezleyince güneşte yanmış yüzü buruştu. Taha ellerini açıp kaldırarak aceleyle özür diledi. Yaptığı sadece öfkeli askeri daha da kızdırmaya yaramıştı. Adam Taha'nın yüzüne yumruk attı. Amira ve ben yollarından çekildik, Qayn bir adım geri gitti.

Reza ve Fey olan biteni yolun diğer tarafından kaskatı hâlde izliyorlardı.

Taha sendeleyerek bir elini dudağından fışkıran kana götürdü, diğer elini kaldırarak adamı bir kez daha yatıştırmaya çalıştı. Fakat Harrowlandli yatıştırılmak değil, *dövüşmek istiyordu*. Tekrar saldırarak Taha'yı dizlerinin üstüne çöktetti.

“Kes şunu!” diye haykırdı Amira.

“Hadil!” diye bağırды Harrowlandli. Uzun kollarını açarak Taha'ya bir daha saldırdı. Taha'nın tepki vermesini *istiyordu*

ki onu Layla'yla birlikte darağacına asmak için iyi bir nedeni olsun. Taha ise teslim olmayı ve kabullenmediği bir dünyaya katılmayı reddediyordu.

Asker kaburgalarına tekme atarak onu yan yatırdı. O an içimde bir şeyler koptu. Ne Taha'ya ne o kadına ne de bir başkasına karşı –ister bizden biri olsun ister on bin çöl ötedeki yabancı bir ülkeden biri– bu askerin şiddetinin kontrolden çıkmasına seyirci kalamazdım. Hepimiz insandık, insanlığı hak ediyorduk.

Asker botunu Taha'nın kafasına doğru savururken bıçağım uçarak elime kondu.

"Al bakalım!" diye Harrowca bağırdım.

Omzumla yay çizerek hançeri havaya attığımda adam yukarı bakıp donakaldı. Büyü elimden hançere doğru aktı. Hançer dönerek tehditkâr bir sesle gümbürdedi. Parlak beyaz-mavi ışık hançerin uzunluğunu yalayıp onu adamın omzuna saplanan bir kılıca dönüştürdü. Bıçağın ucu adamın sırtından hızla dışarı çıktı ve kanı kaldırım taşında tısladı. Adam haykırarak düşüp kafasını çarptı ve birdenbire bez bir bebeğe dönüşmüş gibi gevşeyip yere yayıldı.

Bashtallı kadın sendeleyerek uzaklaşırken avazı çıktığı kadar, "Tanrılar, bizi koruyun!" diye bağırdı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Fey.

Koşup kılıcı askerden çektim ve hançere dönüştürüp kınına soktum. Adamın etrafındaki kıpkırmızı birikintiyi görünce midem bulandı. Omzundaki yara düşündüğümde daha kötüydü ve kafasını vurduğu için bilinci yerinde değildi. Ölmüş olabiliirdi. İnsan kılığına girmiş pek çok yaratık öldürmüştüm ama gerçek bir insanı hiç öldürmemiştim. Dönüp hendeğe kustum.

"Bunu neden yaptın?" dedi Taha arkamdan gelerek. "Seni bu işe karışmaman için uyarmıştım. Sana *söylemiştim*, lanet olsun! Onların önünde büyü yaptın! Aklından ne geçiyordu?"

Çenemdeki kusmuğu silip doğruldum, gerçi beni ayakta tutan tek şey gerginlikti. "Senin hayatını kurtarmayı düşünüyordum." Bu, gerçeğin bir kısmıydı. Kontrol edemediğim bir dürtüyle, anladığım ama yüzleşmekten korktuğum bir dürtüyle hareket etmiştim.

Taha beni duvara doğru itti. "Senden hayatımı kurtarmanı *istemedim*, İmani. Bundan çok daha kötü dayaklara katlandım. Kulağını iyice aç! Kendi iyiliğin için bir daha *asla* böyle bir şey yapmayacaksın. Asla. Anlaşıldı mı?"

Birbirimizin gözlerinin içine baktık. O gözlerde ölümcül bir vaat vardı, sınamaya cesaret edemediğim, yine de açığa çıkaracağımdan korktuğum bir vaatti bu. Benimle ilgili düşüncelerinde haklı mıydı? O da bir zamanlar kendimi gördüğüm gibiydi, kendi refahı pahasına halkımızın refahına kendini adanmıştı. Fakat yanılmış olmaktan korkuyordum. Kanıtı, ayaklarımızın dibinde kanlar içinde yatan adamdı. Ve şimdi bir başka tehlikeli adama onunla aynı çaba içinde olmayabileceğimizi göstermiştim. Ağzımdan çıkan kelimeler ne olursa olsun elim bağımsız hareket edecekti. Bıçak kalbin peşinden giderdi.

Arkamızda hafif bir gürültü koptu. Bu tarafa doğru nal sesleri yaklaşıyordu.

"Lanet *askerler*," diye söylendi Taha, beni iterek. "Kaçın! Hepiniz!.. Sonumuz o darağaçları olmadan önce kaçın!"

☆ 24 ☆

Hareket etmek çok zordu, ayaklarım kaldırım taşları arasındaki boşluklara dolanan sarmaşıklar gibiydi. Taha diğerlerine emirler yağdırıyordu.

"Ayrılın. Amira... Tek başına git, buradan sola sap ve mey-
dandan dön. Askerler silahsız bir kızı aramazlar. Reza... Fey.
Dümdüz ilerleyin, etraftan dolanmaya çalışın. İmani'yi ben
alırım." Bileğimi kavradı. "Ahırlara dönün ve güvenli oldu-
ğunda oradan *ayrılın*. Bashtal'dan çıkmayı başarırsanız Baharat
Yolu'nun dışında bekleyin ve kalanımız için gözcülük yapın.
Hadi gidin." Sonra beni sarstı. "*Yürü.*"

Gözlerimi kırpıştırarak girdiğim transtan çıktım çünkü
Amira bana sarılmıştı. "Yakında görüşürüz," dedi. "Dikkatli
ol." Diğer tarafa yöneldi ve koşarak köşeyi dönüp gözden kay-
boldu, bilmediğim ve kontrol edemediğim bir kadere cesurca
katlanmaya gidiyordu.

Hançerimi Qayn'a doğrulttum ama ben daha komutu ver-
meden ortadan kayboldu. Adamlar yolun diğer ucundan bize
bağırıyorlardı. Taha beni bir sonraki sokağa çekmeden önce
at sırtındaki askerlere göz attım. Biz koşarken Taha ısıklık çaldı.
Kulak tırmalayan bir ses cevap verdi ve bir an sonra Sinan tepe-

mizde süzölmeye başladı. Bir sonraki köşeyi dönmek için yarışa girmiştik ki kumaş torbaları taşıyan birkaç kadınla çarpıştık.

Biri beyaz keten yığınının altından, "Abb, önünüze bak-sanıza!" dedi.

"Affedersiniz."

Taha ayağa fırlayıp beni de kendisiyle birlikte sürükledi. Sanki kaçak bir at arabası tarafından çekiliyor gibiydim. Yaklaşık iki metre boyundaydı ve bir aygır gibi yapıydı ama benim de eğitimli bir dayanıklılığım vardı. Atheer Kalkanlara katılmak istediğimi öğrendiği gün beni bir savaşçı olarak eğitmeye başlamıştı; bana nasıl dövüşüleceğini öğretmiş, benimle şehrin etrafında koşu turları atmıştı. Çenemi göğsüme bastırıp bacaklarıma hız verdim, uzun ve eşit nefesler aldım. Taha'nın ona ayak uydurduğumu görüp elimi bırakmasının ardından dünyayı delen iki mızrağa dönüştük. İnsanlar yolumuzdan çekilirken aralarından bize küfredenler oldu, hatta bazıları şaşkınlıkla gülüyordu. Sinan sağımızda süzöldüğü yerden ses verdi.

"Bu taraftan..." Taha beni sola yönlendirdi. Ara sokağın dar köşelerinde sekerek ilerledik ve sakın bir kalabalığın içine daldık. İşlek bir caddeyi koşarak geçerken karşıdan gelen bir at arabasından kıl payı sıyrıldık. Pelerinim etrafımda savruluyordu. Panik içindeki sürücü bize bağırdı. Adamlar arkamızdan Harrowca, "Durun!" diye haykırıyordu.

İşçilerin tahta bir levhayı çaprazlama kaldırdığı bir yola daldık. Geldiğimizi görünce bir avcı okunun ucundaki tavşanlar gibi donup kalarak yolu kapadılar.

"Durma," dedi Taha nefes nefese.

Birlikte levhanın üzerine atlayıp kaydık, diğer tarafa inince tekrar toparlandık. Sinan solumuzdan bir uyarı cılgılığı daha attı. Sağa saparak uzun, dar bir merdivenden çıktık ve doğruca daha fazla askerin içine girdik.

Onları henüz göremiyordum ama sokağın diğer ucundan bize doğru hızla geldiklerini duyabiliyordum. Etrafımız sarıl-

miştı. Solumuzda pencereleri ve kapıları kapalı özel teraslar vardı. Sağımızdaysa kısa binalarda yer alan birkaç dükkân Biri hariç. Bu dar, üç katlı kum taşından bir binaydı. Tabelandan anlaşıldığı kadarıyla bir nargile salonuydu. Panjurları dar pencerelere açılıyor, ipek perdeleri dalgalanıyor, kahkaha sesleri ve sade kahvenin çekici, yoğun aroması burnumuza doluyordu. Dışarıdaki kaldırım masalarla doluydu. Hepsı de sessizdi, gözlerini onlara diken Harrowlandliler tarafından işgal edilmişlerdi.

Kayarak o insanların önünde durdum. “Şimdi ne yapacağız, Taha?”

İnsanlara bakarken yüzünden ter damlıyordu. Donuk gözleri iki yeşil düğmeye benziyordu, tıpkı Vadi'deki gibi açık bir korkuyla doluydular. Askerlerin bağırışları arkamızdaki merdivenin dibindeki havayı parçaladı.

“Lanet olsun! Bu sokaktan çıkmamız gerek,” dedim. Sıcak elini tutup salonun kapısından içeri daldım. Müşteriler bağırırken sandalyeler döşemelere sürtündü, kahve fincanları tepsiilerde cınladı, nargile borularındaki su fokurdaması kesildi. İpek şalvar ve yelek giymiş Bashtalı bir garson önümüzde belirdi ve elleriyle bizi kışkıışladı.

“Buraya giremezsiniz!”

“Yoldan çekil!” Onu iterek halı kaplı merdivene doğru ilerledim. Basamakları ikişer ikişer çıkarak ikinci kata vardığımızda garsonun teki bizi görünce şaşkınlıktan elindeki kahve tepsisini yere düşürdü. Hızımızı kesmeden merdivende oyalanan Harrowlandli bir kadını kenara iterek üçüncü kata çıktık. Uzun bir odada gerçekleşen özel bir etkinliğe daldık. Beyaz yüzler bize döndü, resmî takım elbiseli adamlar sandalyelerinden kalkıp Harrowca konuşarak bizi uzaklaştırmaya çalıştılar. Arkalarında anahtar deliği şeklindeki bir pencere Bashtal'ın düzensiz silüetini çevreliyordu. Yan binanın çatısı da buna dâhildi. Alt kattaki salonu dolduran askerler merdivenleri gürültüyle çıktılar.

Taha'yla aynı düşünceyle birbirimize baktık. Harrowland-lilerin yanından koşarak geçerken bağırırmaya başladılar. Birkaçı sanki çirkin ayakkabılarını kemirmeye gelen farelermişiz gibi sandalyesine zıpladı. Kendimizi pencereden dışarı atmamızla cam gürültüyle patladı. Cam kırıkları etrafımızda asılı kalırken güneşi yakalayarak bir mücevher yağmuruna dönüştüler. Hızla esen rüzgârın içinden süzıldüm ve dizlerimin üzerine çökerek sertçe yere indim. Salondaki insanlar paramparça olmuş pencereden bize baktılar ama kısa süre sonra onların yerini askerler aldı.

"Hadil!" Taha'yı çatı boyunca çekiştirdim.

Adamlar arkamızdaki kırık pencereden yırtıcı kuşlar gibi uçtular, yere inişlerinin *güm güm* sesleri kulağımıza doldu. Biri bize bağırdı, sesinin aşinalığı neredeyse tökezlememe neden olacaktı. Beceriksizce bir sonraki çatıya hamle yaptım. Bu çatının yamacı daha alçakta inşa edilmişti. Dengemi sağlamayı başardım ve bir kadının çamaşırlarını astığı kısa bir duvara urmandım.

"Dikkat et!" diye bağırdım.

Kadın geri sıçrayarak bize asılı çarşafların arasından bir sonraki çatıya doğru ilerleyebilmemiz için yol açtı. Ancak atlayış mesafesini ya da başarıp başaramayacağımı kestirmek imkânsızdı. Dizlerim bükülme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, korku inatla içime işliyordu. Atheer'in çocukken bana ağaca tırmanmayı öğrettiği zamanın anısına bir can simidi gibi tutundum. Ağacın dibinde durmuş, gülerken bana seslenmişti. "Deri değiştirerek maymuna dönüşemeyeceğine emin misin? Sen doğuştan yeteneklisin!" Kardeşimin anısı, teyzemin karanlıkta beni rehberliğiyle kurtuluşa götüren ölümsüz ışığı gibiydi. Daha iyi bir geleceğe, daha mutlu bir dünyaya... Bu bana atlayabileceğime dair yeterli umudu vermişti.

Derin boşluğun üzerinde havalandım ve tökezledim. Dizlerim terasa çarpınca bacaklarım acıyla titredi. Taha'nın kalkmama yardım etmesinin ardından tekrar yola koyulduk. Terastan te-

rasa, balkondan balkona, Atheer'in beni yüreklendirişini tekrar tekrar düşünerek kil vazolardan, açık hava salonlarından, dua eden bir adamdan kendimi sakınıp sıçradım. Binalar tepeden şehrin ana kısmına doğru ilerliyor, buradaki nemli havayı iş-portacı sesleri dolduruyordu.

"Taze balık!"

"Yarı fiyatına karpuz!"

"Burası bir çarşı," dedim Taha'ya. "Müşterilerin arasına saklanabiliriz."

Çatıdan koşarak geçtik. Sağ tarafımızda kalan çarşı insanlarla dolup taşıyordu. Yere inmemiz gerekiyordu ama bu binanın iç merdivenlerine erişimimiz olmadığı için sadece dış duvarlarını kullanarak aşağı ineblirdik. Altımızda bir askerin bağırışını duyunca kafamı çevirdim. Adamların binanın yanındaki caddede at sırtında dörtnala gittiklerini gördüm. Önümüzü kesmeye çalışıyorlardı.

Bir sonraki binanın terasına atladık. O panikle körlemesine hareket ettiğim için dengemi kaybedip kenardan kaydım.

"Hayır, hayır, hayır..."

Parmaklarımı tuğlalara geçirirken binanın yan tarafına çarptım, bacaklarım aşağı sarkıyordu. Atlar altımızdaki yolu sarsarken caddeye daha fazla asker doluyordu.

"Tuttum seni." Taha çatının kenarında belirerek beni yukarı çekti. İvmenin etkisiyle sırtüstü yere düştü, ben de onun inip kalkan göğsüne yapıştım. Aşağıdaki yolda askerin teki bir şeyler söyledi. Taha'nın gözleri irileşti.

"Bizi köşeye sıkıştırmak için içerideki merdivenden çıkıyorlar"

"Onları atlatmamız gerek." Kaburgalarımın altındaki zorklamaya ve kıyafetlerimi delip tenimi kesen cama rağmen ayağa kalktım. Burası dinlenilecek ya da ölünecek yer değildi.

Bir asker çatı kapısından çıkarken önünden koşarak geçtik. Uzattığı parmakları pelerinimi sıyırmıştı. Hızımı artırarak

Taha'yla birlikte koştum ama bu binanın ötesinde iki, belki de üç kat aşağıdaki ısıtılı Azurite Nehri'nden başka bir şey yoktu.

Önümüzdeki çatının kiremitli kenarında önce eller, ardından da bir askerin kafası belirdi. Sağa doğru son sürat atıldık. Asker çatıya tırmandıktan sonra bizi kovalamaya başladı. Boş çamaşır iplerinden kaçayım derken hasır bir sandalyeye çarparak düştüm. Asker yere atladı ve tırnaklarını etime geçirerek beni yakaladı.

"Hayır!" diye çığlığı basarak atabildiğim her yerine tekme attım. Diğer asker uzun kılıcını çekmiş, yaklaşıyordu.

Taha adamı tekmeleyerek üzerimden attı. Adamın tutuşu gevşeyince elinden kurtuldum. Çatının kenarına doğru süründüm. Adam ardımda sendeleyerek durmamızı emretti. Fakat durursam kelepçeler ve ilimikle tanışacaktım. Kız kardeşim kaybolacak ve yalnız kalacaktı, erkek kardeşim de öyle. Hal-kım tehlikede olacaktı. Bu benim kabullenmek istemediğim bir kaderdi çünkü umut henüz tükenmiş değildi, daha iyi bir dünyaya ulaşma umudum varlığını koruyordu. Kapıyı açıp ışığın içeri dolmasını sağlamak için hâlâ bir şans vardı.

Elimi uzattığımda Taha'nın çoktan beklediğini gördüm. Parmaklarımız birbirine kenetlendi ve ardından atladık.

Rüzgârın uğultusu ciğerlerimdeki çığlığı çaldı. Bir taş gibi düşüşe geçtim, ayak parmaklarım sıvrıldı ve suyun yüzeyini deldim. Ilık ılık akan nehrin derinlerine daldım. Zihnim sessizliğe gömüldü, bedenim gevşedi. Üzerime çöken yoğun huzuru karşı konulmaz bir istirahat ihtiyacı takip etti. Karanlıkta bir şey parlayınca gözlerimi kapadım. Bir balıktı. Başka bir şey değildi. Uyumam gerekiyordu.

Bir diğer düşünce yorgun beynimi dürterek fısıldadı: *timsah*.

Gözlerimi açarak tenime batmaya hazır, ok başına benzeyen dişlerin parıltısını aradım. Oysa ortada saldırıya geçecek bir yırtıcı yoktu, sadece kozmik bir terzinin eliyle örülmüş renk ve ışık huzmeleri görünüyordu. Huzmeler birleşerek önümde

hayalet gibi süzülen babamın gençliğinin görüntüsünü oluşturdular. Ben yedi yaşındayken ziyaret ettiğimiz ormanlık Zhofal Vahası'ndaki bir gölette beline kadar suya girmişti. Annem ağacın gölgesinde oturmuş, Amira'ya fantastik bir hikâye okurken Atheer bir sopayla kayaların arasını dürtüyordu. O küçük ve korkmuş hâlim bir yerlerden seslendi.

"Başımı suyun altına sokmaya korkuyorum, baba."

Babamın koyu renk gözleri nazikti, annemse babamın omzunun üzerinden bana gülümsüyordu. "Asla korkma, İmani. Biz hemen burada, senin yanındayız. Söz veriyorum, batmana izin vermeyeceğiz."

Dudaklarımdan bir hava kabarcığı kaçtı. Kıvranmaya başladım, göğsüm yanıyordu, boğazım hava istiyordu. Nefesim kesildi kesilecekti. *Boğulmak* üzereydim.

Başımı suyun yüzeyini aydınlatan güneş ışığına çevirdim ve bacaklarımla kendimi ittim. Uzuvarımda ölümcül bir dansa giren acı ve yorgunlukla savaştım. Odağım yalnızca o güneş ışığıydı. Sevdığım herkesin üzerine düşen aynı güneş ışığı... Onları hayal kırıklığına uğratamazdım.

Yüzeye çıktım, öksürükler içinde bir ciğer dolusu tatlı hava yuttum. Şaşkın askerler hâlâ çatıdaydılar ama hayatta kaldığımı ya da nehrin beni ulaşamayacak bir yere güvenle taşıdığını fark etmemişlerdi.



Nehir, bir kanal ucunun suya doğru çıkıntı yaptığı bir kıvrımın etrafından dolanıyordu. Sudan çıktığımda titreyen bedenimi ısıracak kadar güneş ışığı kaldığı için şükrediyordum. Sırılsıklam olmuş pelerinimi bir kenara atıp taşın üzerine yağılmadan önce karışık saç örgümü açtım.

Olan bitenin yavaş yavaş farkına vardım. Düşüşten kurulduğum için duyduğum rahatlama o kadar yoğundu ki hiç-

kırarak ağlamaya başladım. Üstelik Taha'nın nerede olduğunu bilmeyordum, atladıktan sonra onu görmemiştim. *Çirzyaşlarım* giderek arttı, vücudum ani ve beklenmedik bir keder patlamasıyla sarsıldı. Eğitimimin beni bir Kalkan olmanın risklerine alıştırmış olması gerekiyordu. Ancak tanıdık bir savaşçının hayatını kaybetmesi o kadar farklı bir deneyimdi ki ölüm hakkında ne kadar konuşmuş ya da okumuş olursam olayım, göğsümü delen şoka beni hazırlayamazdı. Umutsuzca bir teselli aradım. Ardından ağladığım kişinin Taha olduğunu söyledim kendi kendime. Hiçbir şekilde şefkatimi hak etmeyen, iğrenç, kibirlili Taha... Fakat bu işleri daha iyi ya da daha kolay hâle getirmiyordu. Aslında işleri daha da kötüleştiriyordu çünkü şimdi tüm kusurlarına rağmen Taha'yı ve onun sağlığını gerçekten *önemsediğimi* fark etmiştim. Boğulursa bu benim suçum olurdu. Bu işe karışmamam için verdiği emre itaatsizlik etmiş, onu kendi emrine itaatsizlik etmeye ve askerın bana saldırmasını engellemeye zorlamıştım. Yaptığım o tek hareket bu belayı tetiklemişti.

Yaşlı gözlerimi güneş ışığından korumak için ellerimi yüzüme basturdım. Başka nasıl davranabilirdim ki? Taha bana yoluma devam etmemi ve o kadını askerın aklındaki kaderle baş başa bırakmamı söylemişti ama artık bunu yapabileceğimden emin değildim. Neler olacağını bilerek zamanda geriye gidebilseydim bile hançerimi yine fırlatırdım. Yine müdahale etmeye çalışırdım çünkü kalben ve ruhen bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu hissetmiştim. Ebeveynlerim de teyzem de beni böyle davranmaya teşvik ederdi. Gerçek buydu ve ne kadar zor olursa olsun gerçek, karşı çıktığı kurallara ve yeniden yazılan sahte tarihe bakılmaksızın her zaman galip gelmeliydi. Atheer haklıydı. Hakikat dikendi, gül değil. Ve belki Bayek de haklıydı. Doğru yaradılış ilgisizlik demekse sanırım bende o eksikti.

Öksürük sesi duymamla doğruldum. Genç bir adam sırtından çıkarken sırtıslıklam tınışı ve şalvarı güçlü vücudunun serratlarına yapıştı.

"*Taha!*" diye haykırdım ayağa kalkmaya çalışarak. "Ruhlara şükürler olsun, kurtulmuşsun! Çok endişelendim."

İçimdeki rahatlama, Taha'ya olan gerçek hislerimin ortaya çıkmasına aldırış edemeyeceğim kadar güçlüydü. Koşarak yanına gittim ve hiç düşünmeden kollarımı ona doladım. O da beni itmek yerine kendine çekerek öptü.

Zihnim boşaldıysa da geri çekilmedim. Kendimi ona yasladım, yüzümü kavramasına ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşamasına, diken diken saçlarından dökülen serin su damlalarını silmesine itiraz etmedim. Bundan öylesine zevk aldım ki sanki dünyam bunca zamandır renkten yoksunmuş da şimdi renkle dolup taşıyormuş gibiydi. Taha'nın öpücüğü beklediğim gibi küstah ve kibirli değildi. Aksine çok utangaç ve kararsızdı. Benden korkuyordu, kendinden daha çok korkuyordu. Hassastı, çekingendi ama daha fazlasına dair kırıntılar vardı. Tıpkı ufukta parlayan şafak güneşi gibi dünyayı aydınlatmaya tam olarak hazır değildi. Ve çok çabuk bitti.

Geri adım atıp kekeleyerek, "Affet beni. Ben... benim yetim bu değildi," dedi.

"Değil miydi?" Sesimin nasıl da hayal kırıklığına uğramış gibi çıktığını duyunca utandım. Aslında *gerçekten* hayal kırıklığına uğramıştım, incinmişim ve kafam karışmıştı. Oysa Taha'nın görmemi istediğinden daha fazlası olduğuna ikna olmuş hâldeydim. Üstelik özlemle o öpücüğü yeniden tatmak ve daha fazlasını yaşamak için midemi altüst eden bir arzuyla doluydum. Keşke bu özlemi içimden söküp atabilseydim; bu görevden önceki hâlime, Taha'yı hiç tanımadığımı zamanlara ve beni kabul edip etmemesinin umurumda olmayışının rahatlığına dönebilseydim. O zamanlar bu yetenekli, kendini görevine adanmış savaştının adımı bile hatırlayamaması umurumda değildi.

Başını iki yana sallayarak nehri işaret etti. "Hayır. Düşüş, onun şoku yüzünden, neredeyse boğulaca..." Gözlerini sıkıca kapayarak kısa bir nefes aldı. "Sadece göreve odaklanalım."

Babasına yazdığı mektup geldi aklıma: *Varlığı ne dikkatimi dağıtacak ne de isteğini yerine getirmemi engelleyecektir.* Yani yalan söylemiyordu. *Ama neden?* Sormak istiyordum. *O zaman neden benimle oynuyorsun?* Kendimi umursamaktan nasıl alıkoyabilirdim? Kendimi gerçek Taha'nın bu olduğuna ikna etmeliydim. Zalim, kibirli, duygusuz... Yarama dikiş atanın ya da beni heyecanlandırmak için bir kuş çağıranın değil. Beni öpenin değil. Çirkin düşünceler, vızıldayan arılar gibi kafama üşüştü, iğneleri hazırды. Benimle birlikte olduğu için minnettar olması gereken o olmalıydı. Çaresizce rızamı isteyen o olmalıydı. Önemsiz bir klandan gelen, babası utanç verici bir kabadayı olan bir hiçti o. Bense Beya klanından İmani'ydim, onunki gözden düşüp toz olurken bin şanlı yıl daha sürecek meşhur bir soydan gelen bendim.

"İmani," dedi usulca.

Gözlerimdeki öfkeli yaşları silerek arkamı döndüm. "Doğru," diye mırıldandım. "Hadi ahıra dönelim."

Başıyla onayladı. Bir yandan giysilerindeki suyu sıkarken bir yandan da arkamdaki tünelin ağzını inceledi. "Kanalizasyondan geçerse askerlerin görüş alanından uzak kalabiliriz. Bana bir dakika ver."

Bendin üzerine diz çökerken gözleri altın rengine döndü. Gökyüzünde Sinan'ı gördüm; şahinin kafası şehri gözden geçirirken bir sağa bir sola dönüyordu. Tekrar Taha'ya baktım, her şeye rağmen ona uzun uzun baktım. Dudağı yarılmış, elmacık kemiği bir çürükle gölgelenmişti. Küçük su damlaları sırtıslıklam olan siyah saçlarına ince ince tutunmuştu. Çekiciydi ama bunu Qayn gibi günahkârca göstermiyordu. Taha farklıydı. Çetrefilsiz, ciddi ve mesafeliydi. Onun varlığıyla nostaljik bir rahatlığa kapılmaktan nefret ediyordum. Bana aşına olduğum

her şeyi hatırlatıyordu. Sahir'i, ailemi ve Kalkanları temsil ediyordu. Kabul görmüş ve sık sık tekrarlanan öğretileri, itaakâr ve düzenli olan her şeyi... Benim bildiğim, kardeşimin alıst ettiğı hayatın canlı bir örneğıydi. Korkunç bir seçimi temsil ediyordu.

Gözleri soluk yeşile dönerken ayağı kalktı. "Bu yoldan gitmemiz lazım. Beni izle."

Bashtal'ın altındaki tünellerde müthiş bir sessizlik içinde yürüdük. Bir noktada, biraz daha Harrowca çalışmak isteyip istemediğimi sorma cüretini gösterdi ama o kadar öfkeliyim ki dilim tutuldu ve sadece başımı iki yana sallayabildim.

Ahırların karşı sokağındaki ızgaradan çıktığımızda hava kararmıştı. Karşıya geçmeden önce sokağın askerlerden temizlenmesini bekledik. Taha içeri girdi, ardından yalnızca beyaz ray ve Fey'in atıyla döndü. Raad'in gitmiş olmasından ötürü duyduğum rahatlık, korkunç bir farkındalıkla yarıda kesildi. Fey atını almamıştı.

Bozguna uğrayan şehirden yaptığımız dönüş yolculuğı melankolikti. Alacakaranlık geceye teslim olurken soğuktan titriyordum ama acım soğuğa aldıramayacağım kadar büyüktü. Neyse ki Bashtal'dan ayrılırken kapıları saran fazla sayıda nöbetçi yoktu. Belki de askerler nehre düşerek öldüğümüze inanmışlardı. Bir parçamın oradan çıkarken öldüğü kesindi.

Geniş Baharat Yolu'na döndük. Biraz ilerledikten sonra ağaçların arasından tanıdığım figürler çıkıp koşarak bizi karşıladılar. Eyerden atlayıp çimenlerin ötesine, Amira'ya koştum. Onu kucaklayıp havaya kaldırdım.

"Ruhlara şükürler olsun, seni gördüğüme çok sevindim! İyi misin?"

"Evet, çıkarken hiç sorun yaşamadım," derken özür yüklü bir ifadeyle yanında duran Reza'ya baktı.

Genç adam Taha'nın elini sıktı. Kan çanağına dönen *gözleri* taze gözyaşlarıyla buğulanmıştı. "Biz kaçarken Fey düştü," dedi. "Askerler onu götürdüler. Onu kurtarmamız gerek."

Taha yüzünü buruşturarak atının dizginlerini uzattı. "Üzgünüm, kuzen. Görevimiz, önceliğimiz."

"Ama... o Fey," dedi Reza kaşlarını çatarak. "Ona yardım etmek zorundayız."

"Görev hâlâ devam ederken olmaz. Fey bunu biliyor ve riskleri de biliyordu."

Reza çevremizi, karanlıkta parlayan Bashtal'ı, Baharat Yolu boyunca gıcırdayarak ilerleyen yalnız at arabasını, tüneğinden sallanan ısıltılı bir kandili eliyle gösterip, "*İstediğim* bu değildi, Taha!" dedi. "Ben bir Kalkan olmak istedim, dostum."

"Konsey'e bir İzci olarak hizmet etmek, klanımızın şimdiye kadar sadece hayalini kurabildiği türden bir onurdur," diye cevap verdi Taha soğuk soğuk. "Başarılarımıza saygı duy ve görevlerine uyum sağla. Anlaşıldı mı?"

Reza'nın gözleri yaşardı. "Ya o kıza yaptıkları gibi Fey'i de asarlarsa? Bir an önce bir şeyler yapmalıyız, *lütfen*."

"Anlaşıldı mı?" diye sert bir sesle tekrarladı Taha.

Reza'nın omuzları çöktü. Uzun bir süre sonra, "Evet," diye fısıldadı. "Anlaşıldı."

"Güzel." Taha atını bir ağaca doğru yönlendirdi. "Kamp kuruyoruz, sabahın ilk ışıklarıyla da Taeel-Sa'ya doğru yola çıkacağız."

Reza onun ardından bakarken gözyaşları usulca yanaklarından aşağı süzüldü. Acaba o da benim gibi sonunda Taha'nın gerçek yüzünü mü görmüştü? Konsey tarafından, babası tarafından önemsemesi söylenen şeylerden başka hiçbir şeyi önemsemeyen genç adamı... Babasının hedeflerine hizmet etmek için her şeyi, herkesi hatta kendini bile feda edecek birini.

Reza'ya bir adım daha yaklaştım. "Üzgünüm," dedim. "At-heer'i bulduktan sonra Fey'i geri almaya yardım edeceğim."

"Sadece... sadece sana söyleneni yap," diye mırıldanırken öfkeyle gözyaşlarını sildi.

Fey'in atını yanına alıp uzaklaşırken irkildim. Fakat ilk kez kabalığına içerlememiştim. Derin bir acı çekiyor ve bu açık yaraya kimse dokunmasın diye savunma duvarlarını yükseltiyordu. Kaybına, sevdiği ve bir daha asla göremeyeceği insana değil işimize odaklanmak istiyordu. Bu gayet iyi anladığım bir acıydı. Bu yüzden sessiz kaldım ve gitmesine karşı çıkmadım. Reza'nın arkasında ağaçların arasında Taha odun topluyordu. Neden zahmet ettiğini sormak geldi içimden. Nasılsa binlerce kamp ateşinin sıcaklığı bile kalbini eritmeye yetmeyecekti.

K'ıy'ı şehri Taeel-Sa, savaşın üzerinde bıraktığı o silinemeyecek kızlara rağmen görkemliydi. Savunmaya yönelik kum taşı duvarları ağır darbeler almıştı. Bazı bölgelerde surlar mancınık ateşle yıkılmıştı, dış tarlalara bırakılan taş bloklar mezarları anımsatıyordu. Enkazın etrafına ızgara şeklinde dikilen yüzlerce çadırın arasına kamp ateşleri, at arabaları, atlar ve Harrowland askerleri serpiştirilmişti. Kamp, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir askeri güç göstergesiydi ve ikisi kıyaslandığında Sahir'in silahlı kuvvetlerini acınası gösteriyordu. Büyümüz vardı, eğitimliydik, evet ama bin yıldır gerçek bir savaş görmemiştik. Bu adamlar savaş soluyordu.

Şehrin leşi üzerinde toplanan bu akbabaların görüntüsü, zaten bozuk olan moralimi daha da bozdu. Sonunda Atheer'in isyancılarla birlikte saklandığını düşündüğümüz şehre vardık ancak ferahlayıp heyecanlanmak yerine endişeye kapıldım. O yaralı duvarların içinde beni ne bekliyordu? Atheer'in ölüm haberi mi yoksa tanıyamayacağım bir kardeş mi? *Umudun olsun*, dedim kendime. *Umudun yoksa hiçbir şeyin olmaz.*

"Zakariya'yı nerede bulacağız?" diye sordu Taha, yine benimle at süren Qayn'a. Onu çağırdığımda ve hayatta olduğunu

gördüğünde çok memnun olmuş hatta bana sarılmıştı. Diğer yandan Taha'ya öpüştüğümüzden beri benimle konuşmuyordu. Anıları gömmeye ve hiç olmamış gibi davranmaya çalıştığının farkındaydım.

"Hatıralar Tarlası'nın dışında bir evde yaşıyor," diye cevap verdi Qayn.

Taha haritasını inceleyip başını aşağı yukarı salladı. "Anladım. Beni takip edin."

Tacel-Sa, Qalia'ya rakip olacak derecede işlekti ama ortamı göz korkutucuydu. İçeride, dışarıdakinden çok daha fazla asker vardı ve her biri parlayan uzun kılıçlarla, gözlerinde kavgaya hazır parıltılarla silahlanmıştı. Şehrin alt kısmı savaş yaralarına rağmen inkâr edilemez biçimde nefes kesiciydi. Güneşte kavrulan kum sarısı uzun minareleri ve süslü revakları beyaz mermerle kontrast oluşturunuyordu. Işıltılı kubbeleri som altınla işlenmişti. Şehre hurma ağaçları, girift çini işi sağlam uzun duvarlar, badem renkli kapılar ve çiçek açan tarhlarla çevrili kıvrımlı dar yollar, hatta zümrüt yüzeyleri boyunca yeşilbaş ördekler süzülen yosunlu göletler serpiştirilmişti. Denize doğru nazikçe alçalan sokaklara asma salkımları sarkıyordu, köşebaşları dekoratif ferforje lamba direkleriyle işaretlenmişti. Tamamen puslu ve rüya gibiydi. Hiç bitmeyen ılık, mahmur bir öğle sonrasında inşa edilmiş bir şehirdi.

Rotamız bizi Kapalı Çarşı'ya götürünce atlarımızı ahırlara bırakıp yayan ilerlemeye başladık. Yolumuzun üzerinde bir darağacı görmekten kaçamamıştık. Tıpkı Bashtal'daki gibi çürümüş ölümler, boyunlarında imparatorluğa karşı işledikleri suçları ifşa eden levhalarla sallanıyorlardı. Fakat bunlarda farklı bir şey vardı. Buradaki darağaçlarına, üzerinde başka bir cezanın uygulandığı yükseltilmiş bir platform eşlik ediyordu: kırbaç cezası. Bu vahşeti izlemek üzere az sayıda insan toplanmıştı. çoğunluksa geçerken bir bakış bile atmıyordu. Bu kez onları suçlayacak kadar durumlarından bihaber değildim.

Bu mide bulandırıcı görüntü ve sesleri Kapalı Çarşı'nın dar yollarıyla değiş tokuş etmekten çok memnundum. Bu yollar, bazıları Harrowca bağırان esnafların işlettiğı dükkânlarla tıka basa doluydu. Bu yabancı dili konuşan Taeel-Sa insanların sayısı beni rahatsız ediyordu. Hatta durumlarından rahatsız görünen birkaç tanesi işgalciler gibi giyinmişti.

"Bakacak o kadar çok şey var ki," dedi Amira kulağıma.

Şaşkınlıkla başımı aşağı yukarı salladım. Çarşının bazı bölümleri enkaza çevrilmiş ya da yangından kararmıştı ama hasar görmemiş her oyukta birileri durup bakmamı sağlayacak bir şeyler sergiliyordu. Kuş şeklinde üflenmiş camlar, dokuma sepetler, boncuklu minderler, girift çiçek motifli ipek örtüler, ince deri ayakkabı ve çantalar, baş döndürücü parfümler, tütsü keseleri, mücevherli el aynaları, değerli taşlarla işlenmiş gümüş ve altın takılar, hayvan başlı heykelcikler ve kanatlı tanrı heykelcikleri, yoğun kokulu kahve torbaları hatta yaldızlı kafeslerde rengârenk kuşlar...

Ancak çarşıda yürüdükçe bu eşyaları almaya gücü yetenlerin yalnızca işgalciler olduğunun daha fazla farkına vardım. Bu görkemli kentin görünürdeki bolluğuna rağmen gözlerden uzak, sarsıcı bir sefaleti vardı. Bir kumaş dükkânının arkasındaki moloz saçılmış dar bir yolda, yırtık pırtık tunikler giymiş bir ailenin yerde uyuduğunu gördüm. Bir sonraki köşede bir adam küçük oğlunu yukarı kaldırmıştı.

"Lütfen biri onu alsın!" diye bağırıyordu. "Çocuklarımı beslemeye gücüm yetmiyor. Lütfen merhamet gösterin. O sadece bir çocuk!"

Yanından geçerken başımı eğdim, Amira'nın parmakları elimi daha sıkı sardı. Taha omzunun üzerinden bize baktı ama bu kez adamın çaresiz yakarışlarının beni ne kadar üzdüğünü saklamaya zahmet etmedim. Daha ileride bir oyukta, secde eden yaşlı bir kadın yardım için bize yalvarıyordu. Başımı başka yöne çevirdim ancak sağımızda daha sessiz, gölgede kalan dar

yolda anlık bir görüntü yakaladım. Önüne perde çekilmiş bir batakhanenin dışında, parlak ipekler içinde bir çift genç dans ederek yanlarından geçen yabancı askerlere sesleniyorlardı. Fakat çapkın gülümsemeleri gözlerine ulaşmıyordu.

Baktığım her yerde yoksullukla yüz yüze geldim. Küçük, pasaklı çocuklar okula gitmek yerine dükkânlarda ve pazarlarda çalışıyorlardı. Yoksullar yetersiz besleniyor ve kataraktlı gözler, çarpık bacaklar gibi Sahir'de görülmemiş hastalıklar taşıyorlardı. Askerler bu yoksunluğa tasasızca nezaret ediyorlardı. Birkaçı sırtıyor, masum insanlara zorbalık etmek ile asker arkadaşlarıyla şakalaşmak arasında kolayca geçiş yapıyorlardı. Sınırsız gücün sarhoşluğu içindeydiler ve ben bundan iğrenmiştim.

Yabancıların varlığının çoğunlukla askerler ve memurlarla sınırlı olduğu Bashta'lın aksine Taeel-Sa'da, sanki burası yasal olarak onlarınmişçesine göğüslerini gere gere gezip tozan Harrowlandli büyük bir sivil nüfus vardı. Bir Taeel-Salı görmeyi beklediğim her yerde tam aksine bir sömürgeci bulunuyordu. Salonları, restoranları ve bahçeleri dolduruyor; sayısız nesil boyunca burada yaşamış ve ölmüş Taeel-Sa ailelerine ait olması gereken güzel evlerin balkonlarında uyusuk uyusuk aylıklık ediyorlardı. Bu müesseseleri var eden insanlarsa hiçbir yerde görünmüyordu; ya hissedar olmaya güçleri yetmiyordu ya da bundan menedilmişlerdi. Başka bir amaçla kullanımına devam edilen ya da kullanım için işlem gören pek çok bina vardı. Bir zamanlar yerel tanrılara adanmış olması gereken görkemli bir mermer tapınakta şimdi altın bir asa taşıyan kül rengi, yarı insan yarı geyik bir heykel bulunuyordu. Harrowlandli bir memur, birkaç adamın Harrowca yazılmış tabelaları duvarlara çivilemelerini denetliyordu. Şehir adeta her yeri yosun kaplı, değerli bir taş yapıydı.

Baharat satan dükkânları sadece kokularından değil, kırmızı kapılarından ve çoğu sömürgecilerden ya da başka diyarlardan gelen ziyaretçilerden oluşan daimi müşteri akışından da anlayabi-

liyordum. Her biri ağırlıkla asker barındırıyordu. Kırmızı yüzlü adamlar dışarıda duruyor, öfkeyle emirler yağıdırıyor ve bazen haşereden farksızlarmış gibi dilencileri tekmeleyerek uzaklaştırıyorlardı. Cemekânlardan gördüğüm insanlardan anladığım kadarıyla, baharatçı dükkânlarının hiçbirinde rezgâhın ardında verilen tüm paraları gözetim altında tutan bir Harrowlandli olmadan iş yapılmıyordu. Haksız kazançlarını koruyorlardı.

Çarşının, sere serpe yayılmış mahsullerin bulunduğu kısmına vardık. Taha'nın izinden giderek eteklerimize yapışıp para dilenen muhtaç çocuklardan ve Harrowlandli müşteriler için nar ve incir kasaları taşıyan gençlerden kaçındık. Muazzam bir yabancı kalabalığı burada oyalanıyor, yakınlardaki Cam Körfezi'nden gelen ve taze kokuları her aralığı örten balıklar için pazarlık ediyordu. Lezzetli şeyler satan o kadar çok yiyecek satıcısının yanından geçtik ki karnımdan itiraz çığlıkları yükseldi. Amira beni dürtterek geçtiğimiz rezgâhları işaret etti.

"Yemekleri bizimkilere ne kadar benziyor," dedi hayretle.

Keşke inkâr edebilseydim ama her birine aşınaydım. Fıstıklı baklavanın altın rengi yapışkan kareleri, sarımsak soslu küp küp doğranmış kuzu eti, eritilmiş keçi peyniri ya da zahter baharatıyla süslenmiş fırından yeni çıkan yassı *khobz*.

"Biz bu yemekleri yiyerek büyüdük," dedim midem burulurken. Açlıktan ölüyordum ama artık daha da suçlu hissediyordum. Burada o kadar çok aç vardı ki ve ben, o kadar uzun zamandır tok bir karın ve cahil bir kalple geziyordum ki...

Çarşıdan sinirlerim altüst olarak çıktım. Eteğinin uygun-suz genişliği beni ve Amira'yı kaldırımdan garip kokulu biri birikintiye düşürene kadar bize doğru gelen sömürgeci kadını fark etmedim. Her ne kadar küçük düşmüş olsan da Bashtal'da yaptığım gibi dikkat çekmek istemedim.

"Yürümeye devam et," diye mırıldanarak Amira'yı ileriye doğru yönlendirdim. Taha da onaylarcasına başını aşağı yukarı salladı.

Kapalı Çarşı'yı geçtikten sonra ısıltısını kaybeden şehir nasıl olduysa daha da kalabalıklaştı. Buradaki binalar, Taeel-Sa'ya ilk girdiğimizde gördüklerime hiç benzemiyordu. Özenli çini işi bölümler kötü durumdaydı, yer yer tamamen kırılmışlardı. Duvarlardaki kireç sıvanın bakımı yapılmamıştı, bazı kısımlar çatlamış ve yorgun kemiklerin üzerinden sıyrılan et gibi ardındaki tuğlaları ortaya çıkarmıştı. Çarşının hoş kokuları bile atık ve çöplerle baş edemiyordu. Sokak aralarında toplanan evsizler öksürükler içinde dertleşiyorlardı. Yoksulluktan bitap düşenler hem evlerin hem de cansız dükkânların sundurmalarına çömelmişlerdi ve başka alternatifleri olmadığından günlerini pipo içip tespih çekerek geçiriyorlardı. Gözleri hüznünlü, ağızları aşağı kıvrık, rengi solan giysileriye yırtık pırtıktı. Hayal kırıklığı ve yenilgi her yerde kol geziyordu. Ve her sokağın en az bir duvarında hem Alqibah hem de Harrow dillerinde yazılmış, insanları ödül için imparatorluk karşısı haince davranışları bildirmeye teşvik eden bir parşömen asılıydı.

"Görüyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Amira bana. "Atheer'in gördüklerini görüyorsun."

Sesimi çıkarmakta inanılmaz derecede zorlandığımdan sadece başımla onayladım. Qalia'dayken Atheer'i neyin bu kadar derinlemesine değiştirmiş olabileceğini merak etmiştim. Büyü takıntısından mustarip olduğuna ya da oyuna geldiğine ikna olmuştum. Buradaki olaylara şahit olunca, burayı bizzat yaşayınca, çaresizliğin etimi delip ta omurgama işlediğini görünce bahsettiği gerçeği anlamaya başladım. Bu farkındalıkla yaşadığım dehşet azami düzeydeydi.

Qayn düşüncelerimi bölerek ileriye işaret etti. "İşte Hatıralar Tarlası."

Güzel ama bakımsız bahçenin etrafı asmalarla sarılı taş çitlerle çevrelenmişti. Çimenlerin üzerindeki açıklıklardan siyah dikilitaşlar fışkırıyordu, her birinin üzerinde Alqibahlı isimler

kazılıydı. Bastonuna yaslanmış, bir dikili taşın dibindeki yabancı otları özenle yolan yaşlı adam dışında bahçe bomboştur.

“Ve bu da...” Qayn bizi bahçenin yanındaki yıkık dökük, teraslı bir evin önünde durdurdu. “Zakariya’nın evi olsa gerek.”

Hedefimize ulaştığımıza inanmakta güçlük çekiyordum. Derin bir nefes aldım, tam kapıyı çalmak üzereyken üzerine civilenmiş kâğıdı fark ettim.

“Nedir bu?” diye mırıldanarak kâğıdı çekip aldım. Diğerleri de okumak için etrafıma toplandılar.

Evde yokum.

Beni görmeniz gerekiyorsa lütfen kayıkhaneye gidin.

Z.

“Burada bir adres var,” dedi Taha, kâğıdı benden alıp inceleyen.

“Kahretsin,” diye fısıldayarak sürgülü pencerelere doğru ilerledim. Pencerelerden biri kilitlenmemişti ve biraz çabayla açılıverdi. Camdan içeri, oturma odasına dikkatle baktım. Bu eve “sade döşeli” demek kibarlık olurdu. Odada iki yıpranmış kanep ve üzeri boş şişelerle dolu, kırık bacaklı bir sehpa vardı. Şişeler orada durmakla yetinmeyip yırtık pırtık halının üzerine de saçılmışlardı. İçlerinden bir zamanlar arak içilmiş olmalıydı çünkü likörün keskin meyan kökü kokusunu ta buradan alabiliyordum. Duvarlara bile sinmişti sanki.

Yanıma gelen Qayn, “Demek adam içki içmeyi seviyor,” dedi.

Gözlerimi kalın toz tabakasında ve bir kanepenin üzerine atılmış giysi yığnında gezdirirken, “İçki içmek hafif kalır,” diye mırıldandım. “Zakariya ne tip bir adam demiştin sen?”

“Görünüşe göre düzgün biri.”

“Kayıkhanenin nerede olduğunu biliyorum,” dedi haritasını topayan Taha arkamızdan.

Sürgüyü kapayıp başımla onayladım. “Bizi oraya götür.”



Taha bizi rıhtımın ötesine, Cam Körfezi’nin safir renkli bir boya gibi dümdüz uzandığı, beyaz yelkenlilerle dolu bir yere götürdü. Durgun havaya tuz ve balık kokusu sinmişti. Sanki iplere asılı gibi duran martılar suyun üzerinde uçuyorlardı. Net göremediğimiz denizcilerin bağırışları yarı yarıya hatırlanan bir rüya misali kulağımıza taşınıyordu. Suya hükmeden birkaç Harrowlandli savaş gemisinin cilalı ahşaplarından yansıyan ışıklar parlıyordu. İmparatorluğun kahverengi bayrağını dalgalandıran üç direkli, uzun, kıvrak bir geminin etrafını sarmışlardı.

“Nedir o?” diye sordum diğerlerine. Balıkçı tekneleri, bir bekçi köpeğinin yanından sürünerek geçen fareler gibi dikkatle geminin etrafından dolanıyorlardı.

“Kral Glaedric’in gemisi olmalı,” diye cevap verdi Qayn. “Atheer bana bundan bahsetmişti. Harrowlandliler, onun uzun süre karada kalmasını güvenli bulmuyorlar.”

Ardından sandık yüklü birkaç ticaret gemisinin yanından geçtik. Keskin koku içindekileri ele veriyordu ama ben etrafları askerlerle çevrili ve Harrowlandli memurların emri altındaki yorgun işçilerden ötürü bunların baharat gemileri olduğunu kolayca anlamıştım.

“Bak İmani,” diye fısıldadı Amira.

Bir zamanlar bina olduklarını düşündüğüm uzun bir moloz yığınının işaret etti. Sertçe başımı sallayarak anladığımı gösterdim. Savaş buranın her bir noktasında yankılanıyordu. Yıkılmış çitlerde, kaderin acımasız dürtüsüne karşı direnen yarım duvarlarda, kaldırımların olması gereken yerlerde bulunan kanlı giysilerle, cam ve tahta parçalarıyla dolu çukurlarda, kavrulmuş toprak parçalarında, çöp dolu oluklara atılmış başıboş oklarda ve kopmuş kabzalarda... Piring aksamalı, iki koşum atlı güzel

bir araba bu manzaraya zıt bir görüntü oluşturunuyordu. Penceresi açıktı, çukur dolu sokakta ilerliyordu. Harrowlandli bir adam, yanımızdan geçerken dışarı sarkan bir Taeel-Sallıyla birlikte içeride boylu boyunca uzanıyordu.

"Sen, genç adam!" diye seslendi, Taha bakınca da başıyla onayladı. "Evet, sen. Lordum Osgar, Topraklar için yeni glad-yatörlere büyük cömertlik gösterip yetmiş otuz payla sponsor oluyor ve senin dövüşte kazanma şansın epey yüksek. Ekipman ve eğitim de dâhil."

Taha at arabasının önünde eğilerek selam verdi. "İlgilenmiyorum ama lütfen Lord Osgar'a nazik teklifi için teşekkürlerimi iletin."

"O da neydi?" diye sordum at arabası gidince.

"Yiğitlik Toprakları için dövüşçü arıyor," diye cevapladı Taha. "Buradaki insanlar onlara Ölüm Çukurları diyor."

"Ölüm Çukurları mı? Ne oluyor o çukurlarda?"

"Hayal gücünü kullan, Avcı," dedi Qayn sol tarafımdan. "Burada Taha gibi iri yarı, genç adamlar birbirleriyle ve vahşi hayvanlarla para için ölümüne dövüşüyor. Affedersin, paradan yüzde otuz payla. Gerçekten de ne kadar cömertçe."

Amira'nın nefesi kesildi. "Bu çok barbarca."

"Şaka yapıyorsun herhâlde," dedim burnumdan gülererek. "Neden biri isteyerek buna katılsın ki?"

"Çaresiz bir insan hemen her şeyi yapar ve aşağılık insanlar her zaman kendi zevkleri için çıkar sağlamaya hazır beklerler."

Qayn'a baktım. Başını öne eğmişti, dalgalı siyah saçları gözlerini gizlerken elleri ceplerinde yürüyordu. Verdiği cevapta gizli kişisel bir şeyler sezmiştim ve İlk Şehir'deki insanların kendisini nasıl sömürdüğünü anlatışını düşünmeden edemedim. *Ama ne şekilde? Merak ediyordum.*

"Geldik," dedi Taha.

Bir patikanın başında durduk. Aşağıdaki körfezin kıyısında mavi bir kayıkthane vardı. Kapalı kapının dışındaki güverte

fenerinin altında iki Harrowland askeri duruyordu, atları da yakınlarında bağlıydı.

Ağaçların gölgesine çömelip Harrowlandlilerden birinin kayıkhaneye girişini izledik, diğeri kapıyı arkasından kapadı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Amira.

Yanağımın içini çiğnedim. "İyi bir şey değil. Zak içeride onlarla birlikteyse..."

"Onu sorguluyor olabilirler," diye cümlemi tamamladı Taha.

"Gitmelerini beklemek mi?" diye sordu Amira.

Kayıkhanenin içinden acı dolu bir çığlık yükselerek irkilmemize neden oldu.

"Kulağa işkence gibi geliyor," diye mırıldandı Taha.

Hayal gücüm mümkün olmamasını dilediğim olasılıkları sıralarken midem bulandı. "Zak'e *kalıcı* bir zarar gelmeden önce oraya ulaşmamız şart."

"Ama içeri şimdi gidersen o askerlerle uğraşmak zorunda kalırsın," dedi Amira dirseğimi çekiştirerek.

"O yüzden önce askerleri uzaklaştıralım. Atlarını ürkütecek ufak bir deprem belki? Şansımız varsa Zak'e ulaşmak için bu bize yeterli zamanı verir." Önce Taha'ya baktım, sonra da gözlerini kayıkhaneye dikmiş olan Reza'ya. Fey yakalandığından beri içine kapanmıştı, Taha'nınkiler de dâhil olmak üzere herkesin bakışlarından kaçıyordu.

"Eee?" diyen Taha usulca onu dürttü.

Reza tek kelime etmeden başıyla onayladı ve üzerine tündüğümüz küçük tepenin kenarına doğru ilerledi. Elini kumlu toprağa daldırarak bir avuç dolusu toprak aldı. Gözlerini dikkatle atlara dikmişti, avucundaki toprağı sallayarak yumruğunu yavaşça ileri geri oynattı. Atların altındaki toprak da aynı şekilde karşılık verdi. Alçak bir gümbürtü yükselirken zemin sarsılmaya başladı. Atlar oldukları yerde kıpırdanıp kişnediler, kuvvetle nefeslerini verdiler, sarsıntılarla birlikte endişeleri de artıyordu.

Kaşları çatılan Harrowlandli asker yaslandığı duvardan uzaklaştı. Sarsıntı bitene kadar sakinleşsinler diye avuçlarını havaya kaldırarak atlara bir şeyler söyledi. Reza yumruğunu sertçe sallayınca gümbürtü bir kükremeye dönüştü ve toprak terliklerimin altında uğuldadı. Atların etrafındaki zeminde ince çatlaklar oluşmaya başladı. Çizmeli asker o çatlaklara hayretle baktıktan sonra kollarını havaya kaldırarak kayıkhaneye doğru sendeledi. Arkasından atlar kişneyerek bağlarını çözdüler ve bir an sonra yanımızdan geçip tepeye doğru fırladılar.

“Aferin. Azıcık daha,” diye fısıldadı Taha, kuzeninin sırtını sıvazlayarak.

Reza’nın üst dudağı ter içinde kalmıştı, yüz kasları gerilmişti ama dikkati dağılmıyor, gözünü bile kırpmıyordu. Asker kapıya vurdu, kolu çevirip açtı. Diğeri zaten orada bekliyordu. Birbirlerine telaşlı sözler söylediler, ilk asker tepeyi gösterdi. İkincisi kayıkhaneinin içine öfkeli bir bakış attıktan sonra birlikte tepeye doğru koşmaya başladılar. Yanımızdan geçerlerken çalılıkların arasına çekildik. Onlar gittikten sonra Reza depremi durdurdu. Askerlerin geri gelmeyeceğinden emin olana kadar tam bir dakika boyunca kimse konuşmadı.

“Harikaydı,” dedim Reza’ya.

Terli yüzünü tuniğinin önüyle silerken bana karşılık vermedi. Taha kalıp askerleri gösterlemesini söylediğinde de yanıt vermedi. Kalanımız aceleyle tepeden aşağıya, kayıkhaneye doğru ilerledik. İçerideki figürün silüeti kapıyı kapadığında sadece birkaç metre mesafedeydim.

“Zak?” diye seslendim koşarken. Kapıya vurdum. “Zakariya?”

“Kim soruyor?” diye boğuk bir ses geldi.

“Askerler değil.”

Kapı aralandı ve kan çanağına dönmüş kahverengi bir göz dışarı baktı. “Ne istiyorsun?”

“Benim adım İmani. Tanıdığın birini arıyorum. Adı Atheer.”

Zak kapıyı kapamak için hamle yaptı ama Taha ağırlığını kapıya verdi. "Dur bakalım."

"Çekil şu lanet kapıdan!" diye kükredi Zak, diğer taraftan iterek. "Bu isimde birini tanımıyorum."

Qayn kayıkhanenin içindeki adanı görebilmek için Taha'nın etrafından dolandı. Adam hâlâ bir silüetten ibaretti.

"Hadi ama! Evet, tanıyorsun. Onu Farida'yla sen tanıştırdın."

Kapı aralığından dışarı bir yumruk uzandı ve Taha'nın kulağına vurdu. Taha tutuşunu gevşettiği an kapı tekrar kapanarak sürgüldendi.

"Gidin başımdan."

"Sadece birkaç sorumuz var," dedim. "Lütfen, bize yardım etmeyecek misin?"

Zak yakarışımı duyduysa bile duymazdan gelmeyi tercih etti. Kayıkhanenin duvarının dibine çöktüm ve perişan bir ifadeyle durgun suya baktım. Taha'ysa kızaran kulağını ovuştururken kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atmaya başladı. Ne var ki buradan çıkmak için duyduğu çaresizlik, içcri *girmek* için duyduğundan daha fazla değildi.

"Bir yolu olmalı," diye mırıldandı.

Ben de onun yaptığını yapıp kayıkhanenin etrafına bakındım. Görebildiğim tek bir pencere vardı, o da sıkıca sürgülenmişti. Kapı sağlam ahşaptan yapılmıştı ki zaten hançerimi bir baltaya dönüştürüp Zak'in mülkünü tahrip etmeye hevesli değildim. O sebeple bu fikir de olasılık dâhilinde değildi. Ancak kayıkthane, sudan gelen teknelerin girebileceği büyüklükte bir kapısı olan türdendi. Taha'yı kıyının kenarına çekerek kapıyı gösterdim.

"Yüzmek ister misin?"

Bıkkın bir iç çekişle suya önce o girdi. Amira ve Qayn'a bizi burada beklemelerini söyledim, sonra keskin bir nefes alıp suda Taha'ya katıldım ve ses çıkarmamak için dudaklarımı büzdüm. Su serindi ve bir anda omuzlarıma kadar çıktı, tuniğim etrafımda şişerek komik bir görüntü oluşturdu. Soğuk

değildi ama Sahir'deki vahaların ılık sularına o kadar alışkıyım ki neredeyse buz gibi gelmişti. Dişlerimi sıkarak Taha'yı büyük kapıya kadar takip ettim. Yan yana durarak bir elimizi kapının alt kenarına koyup diğeriyle burun deliklerimizi sıktık ve suya daldık. Kapının altından bir çift timsah gibi süzüldükten sonra kayıkhanenin içinde yüzeye çıktık.

Karman çorman saçları çene hizasında olan adamın sırtı bize dönüktü, tezgâhın üzerinde duran sandık dolusu eşyayı karıştırırken küfürler mırıldanıyordu. Kayıkthane Zak dışında boştu, tıpkı evi gibi arak şişeleriyle doluydu ve darmadağındı. Ancak normalde dağınık ya da dikkatsiz olan bir adam gibi görünmüyordu. Taha'yla yanından geçtiğimiz demirli tekne çok güzeldi, temiz olsaydı kayıkthane de öyle olurdu. Duvarlardan birine yaslı derme çatma bir karyolaya bakılacak olursa Zak burada fazlasıyla vakit geçiriyor gibi görünüyordu. Ama neden evde uyumak yerine burada uyumayı tercih ediyordu ki?

Taş platformun kenarına vardık, yaklaşırken çıkardığımız ses suyun şapırtısıyla gizlenmişti. Taha parmaklarıyla bana işaret ederek geri saymaya başladı. Sıfıra geldiğinde tek hamlede sudan çıktık. Üzerimizden akan su damlacıkları yere sıçradı.

"Ne oluyor be?" Zak homurdanarak arkasına döndü. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı. Sakallıydı. Yakın zamanda dayak yemiş biri gibi iki gözünün etrafına morlukların gölgesi yerleşmiş ve dudağı şişmişti. Üzerine sinen içki ve kan kokusunun yanı sıra hüznün kokusu da alıyordum.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye bağırarak beceriksizce tezgâhın üzerindeki tahta çubuğa uzandı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Lütfen Zak, niyetimiz sorun çıkarmak değil. Sadece konuşmak istiyoruz."

"Sorun çıkarmak için niyetinizin bu olmasına gerek yok."

"Ben sadece kardeşimi arıyorum," diye bastırdım.

Dudakları sessizce kıpırdanırken bocaladı. “Kardeşin mi?” diye mırıldandı bir süre sonra. “Sen... Kumlar’ın ötesindeki büyümlü ülkeden misin?”

Kayıkhanenin kapısını açarak Amira’yla Qayn’i içeri alan Taha, “Nereden geldiğimizi biliyorsun,” dedi gergin bir sesle.

“Kardeşimle temasa geçmem gerek,” dedim çabucak. Taha saldırıya geçmeden önce bu konuşmanın Atheer’e odaklanmasını sağlamalıyım. Ondan yayılan öfkeyi şimdiden hissedebiliyordum.

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Zak. “Artık onlarla çalışmıyorum.”

Yüzmek için pek bir çaba sarf etmemiş olsam da nefesimin kesildiğini hissetmeye başladım. “İsyanı kastediyorsun,” dediğimde Zak başıyla onayladı. “Kardeşimi en son ne zaman gördün?”

“Aylar önce. Belki dokuz ya da on ay önce.”

Kalbim sıkıştı. “O kadar çok oldu mu? O zamandan beri ona ne olduğunu bilmiyor musun?”

Zak başını iki yana salladı. “Bir şey söyleyemem.”

Rahatlasam mı rahatlamasam mı bilemiyordum. On ay öncesine kadar kardeşim hayattaydı. Ancak on ay uzun bir süreydi ve felaket bir anda gerçekleşebilirdi.

“Ama Farida söyleyebilir,” diye araya girdi Qayn, yanımdan geçerken. “Atheer onun yanındadır. O yüzden bizi ona götür.”

Zak dişlerini sıktı. “Bir kez daha söylüyorum. Artık onlarla bir ilişkim yok.”

Qayn adama yaklaşımaya devam ederken üzerinden kral-lara yaraşır bir sabırsızlık yayılıyordu. Zak geri çekilerek önce cinin çıplak ayaklarına, sonra da keten kıyafetlerine dikkatle baktı. Benim kıyafetim hiç de ucuz sayılmazdı ama Qayn’inki sadeliğiyle bile zenginlik saçıyordu. Zayıf bedeniyle yetişkin bir erkekten çok genç bir delikanlıya benzemesine rağmen istediği zaman korkutucu olabiliyordu.

"Senden onlar adına Kral Glaedric'e suikast düzenlemeni istemiyoruz, çocuğum," dedi. "Yalnızca bizi Farida'ya götürmeni rica ediyoruz. Onun asileriyle kendi kendimize temas kuramayız, tanıdıkları ve güvendikleri bir yüze ihtiyacımız var. İçeri girdikten sonra gerisini biz hallederiz, tamam mı?"

"Hayır, bunu yapmayacağım." Zak başını iki yana sallayarak uzaklaştı. "O idealist aptallar yüzünden çok şey kaybettim. Tekrar bu işe bulaşarak hayatımı riske atmayacağım."

Göz ucuyla tezgâhın üzerindeki eşyalara baktım. Zarif bir saç tarağı, özenle karlanmış gül desenli bir eşarp, toprak bir saksıda büyümekte olan küçük sarı bir çiçek... Bu kayıkhanede tozla kaplanmayan tek şey onlardı.

"İsyancıları neden ayrıldın?" diye sordum. "Kaybettiğin neydi?"

"Neydi değil," diye mırıldandı. "*Kimdi?*"

Tabii ya. Bu adamdan sızan sadece hüznün değil, *kederdi* de. Gayet iyi anladığım bir şeydi.

"Sevdiğin biriydi," diye karşılık verdim.

Bakışları eşarba ve saksıdaki çiçeğe kaydı. "Kız kardeşim. Rima."

Atheer'in mektuplarından birinde adı geçiyordu. "Askerler tarafından yakalandı, değil mi?" dedim.

"Hapishanelerinde ölene kadar çalıştırıldı." Zak'ın yüzü buruştu, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Arkasına döndü. "Bu Farida'nın hatası. Rima'nın kafasını, şehrimizi Harrowlandlilerden geri almak gibi saçma fikirlerle doldurdu. Rima daha yirmi bir yaşındaydı."

"Çok üzgünüm, Zak ama yardımına ihtiyacım var. Kardeşime ne olduğunu öğrenmem gerek."

Tezgâhtaki çubuğu alarak bana doğrulttu. "Çık dışarı. Sana yardım edemem."

Ona yaklaşıp, "*Lütfen*," dedim umutsuzca, "en azından bizi yardım edebilecek başka birine yönlendirebilirsen..."

Çubuğu sallayarak yaklaşmama engel oldu. "Hayır! Hemen buradan gitmezseniz askerleri çağırırım!"

"Delirdin mi sen?" dedi Qayn, adamın yüzüne gülerek. "Verdikleri ceza yetmedi mi sana? Bize karşılık seni bağışlayacaklarını mı sanıyorsun? *Cık cık*. Uzun, ihanet dolu geçmişin için bizimle birlikte darağaçlarında sallanacaksın, çocuk."

Zak savurmayı bıraktığı çubuğu bizi uzak tutmak için ileri uzattı. "Şansımı deneyeceğim. Size yardım edemem. Lütfen, gidin işte."

İç çekerek ellerimi indirdim. İkna olmayacaktı, acısı o kadar büyüktü ki ötesini göremiyordu. Bir grup yabancı için görmeyeceği de kesindi. Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum ama sorunumu çözeceğim yer Zak'ın kayıkhanesi değildi.

Kapıya gitmek için dönmüştüm ki Taha odanın karşı tarafına geçti. "Bu kadar kolay mı pes ediyorsun, İmani?" Zak'e parmağını doğrulttu. "Senin saçmalıkların için vaktimiz yok."

Zak çubuğu tekrar salladı. Taha çevik bir hareketle çubuğu savuşturarak adamın boynunu kavradı ve onu saksıdaki çiçeği devirecek şiddetle tezgâha doğru itti. "İki seçeneğin var, Zak. İyi düşün! Ya istediğimizi yaparsın ya da reddederek ölürsün."

Zak yumruklarını Taha'nın omuzlarına vurarak, "Yapmayacağım," diye haykırdı. "Yapmayacağım!"

"Ama ben *yapacağım*," Taha adamın boynunu sıktı. Zak gurultular içinde Taha'nın bacaklarını tekmelemeye çalıştı, nafile yere ellerinden kurtulmaya çabaladı.

"Yapma," diye bağırды Amira ama Taha onu duymazdan geldi.

Taha'nın yanına koştum. "Taha dur, canını yakıyorsun!"

"Aynen öyle yapıyorum," diye homurdanarak Zak'i tezgâha yasladı. Adamın yüzü benek benek morarmaya başlamıştı, moraran gözlerinin etrafı neredeyse yeşile dönmüştü ve bacakları artık debelenemeyecek kadar zayıf düşmüştü.

"*Lütfen!* Başka yollar da var..."

"Yok!" diye bağırdı Taha. "Atheer'i bulmak için ona ihtiyacımız var!"

Zak sonunda *evet* kelimesine benzeyen belli belirsiz bir ses çıkarınca Taha onu nemli taş zemine bıraktı. Adam şiddetle öksürerek iki büklüm oldu.

"Tamam, seni piç kurusu," diye mırıldandı acıyan boy-nuna masaj yaparak. "Seni Farida'ya götüreceğim. Yeter ki beni öldürme."

"Hazırlanıp dışarı çıkmak için iki dakikan var." Taha kapıya doğru giderken ona nasıl baktığını gördü, sonra Amira'nın yüzüne yayılan dehşet ifadesine baktı.

"Burası sana göre bir yer değil, ufaklık," dedi ve onu iterek geçip gitti.

Ben de kayıkhaneden fırlayarak peşinden dışarı çıktım. "Hey, bekle!"

"Bari sen yapma," diye mırıldandı.

"Bari ben mi yapmayayım?" Onu kökü suyun içinde olan bir çınar ağacının gölgesine sürükledim. "O da neydi öyle? Adamı neredeyse öldürüyordun."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Emirleri uyguluyordum."

Babasının isteği, diye tedirginlikle durumun farkına vardım. "Biz *Kalkanız* Taha, cellat değil. Bu emirlerin bedeli ne olacak?"

Gözlerini kıstı. "Görev tamamlandığı sürece bedel önemli değil."

Tenimde bir ürperti dolaştı. "Bunun için ruhunu feda eder misin?" Cevap gelmeyince usulca, "Köpeğin Rashiq'e sonunda ne olmuştu? Hikâyeni hiç bitirmedin," dedim.

Bana bakarken şakakları zonkluyordu. "Onu öldürmek zorunda kaldım."

"Sen mi yaptın? Ne zalimlik," dedim nefes nefese. "Peki, ben üzülmeyeyim diye Badr'a yaptığın gibi baban neden yapmadı bunu?"

Gözlerini kırıştıtarak yavaşça nefes aldı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğini düşünmeye başladım. Sonra sessizce, “Bazılarımız hayatta kalmak için zor dersler almak zorunda kaldı,” dedi.

Sanki bir köşede duruyormuşum da dayanılmaz çarpıklıkta bir dünyaya tanıklık ediyormuşum gibi hissediyordum. Taha konuşurken bana bakmadı. Gözlerini suya dikmişti ama hiçbir şey görmüyordu. Benim de aklımdan geçen aynı anının içinde kaybolmuştu belki. Kalpsiz bir baba tarafından eline zorla bıçak tutuşturulan küçük, üzgün bir çocuk. Sevdiği şeyi öldürmeye zorlanan bir çocuk.

Zak arkamızdaki taşlı yolda ilerleyerek, “Hazırım,” diye homurdandı kederle.

“Güzel.” Taha yanımdan geçti. “Yolu göster.”

Zak bizi iskelenin sonuna kadar götürdü ve başıyla rıhtımı işaret etti. "İşte orada. Galiba."

Gözlerimi akşamüstü güneşine karşı kısarak ileride demirlemiş iki direkli, yalnız bir yelkenliye diktim. Etkileyiciydi; kavisli pruvası bir aslan başı şeklinde yükseliyordu, kıç tarafı da benzer şekilde sarmaşıklarla oyulmuştu. Sigara içen, yalnız bir denizci rıhtımın ucundan bizi süzdü.

"Galiba mı?" diye sordum.

Zak tuniğinin dirseğine doğru boğuk, balgamlı bir öksürük koyuverdi. "Şey, Farida'nın isyancıları çoğunlukla gemilere yerleşir," diye açıkladı göğsünü sıvazlayarak. "Saflarının çoğu benim gibi Harrowlandlilere karşı kralımızın ordusunun yanında savaşılan balıkçılar, denizciler ve liman işçilerinden oluşur. Artık şehri işgalcilerden geri almak istiyorlar. Bu gemi de Farida'nın merhum babasına aitti. Harrowlandliler Tacel-Sa'ya saldırdığında savaşta öldürüldü."

"Ama?" dedim sabırsızca. Zak'ın konuşmasındaki tereddüdü sezmiştim.

"Ama eskiden birden fazla gemi ve daha fazla denizci vardı..."

Daha fazla soru sormak için zaman kalmamıştı. Artık gemiye ulaşmıştık ve sırık gibi bir denizci uzun adımlarla bize doğru yaklaşıyordu.

"Uzun zaman oldu. Zak," diyen adam hiç de dostça bir tavır sergilememişti. Sağ yanağındaki derin yara izi, siyah kirli sakalıyla hafifçe örtülmüştü.

Zak'ın bir tek kalın kaşları hareket etti. "Herkes nerede, Makeen?"

"Nerede mi?" diye burnundan soludu Makeen. "Kız kardeşinin yolundan gittiler ya da son baskınlardan sonra davadan vazgeçtiler. Hepsi korkak, tıpkı senin gibi."

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Zak, gemiye göz gezdirerek. Makeen'in hakaretinden çok bu açıklama onu üzmüşse benziyordu.

"İsyan dağıldı kardeşim. Geriye bir tek biz kaldık." Makeen gemiye doğru başını salladı. "Bize tekrar katılmak için mi buradasın?"

Zak kararlı bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Bu insanların kapıyı görmesi gerek, kendisi buradaysa."

"Burada." Makeen bize baktı. "Bize haber vermeden yeni yüzler getirebileceğini mi sanıyorsun?"

Zak nazikçe boynuna dokundu, boynu Taha'nın parmaklarının şeklinde kırmızı izlerle kaplıydı. "Pek fırsatım olmadı." Kenara çekilip beni işaret etti. "Bu Atheer'in kız kardeşi Imani ve... onların ülkesinden gelen diğerleri."

"Atheer mi?" Makeen'in dalga geçen bakışları yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ona benziyorsun," dedi ve Zak'e başını salladı. "Gemiye gelin."

Zak aramızdan geçerek gemiden uzaklaştı. "Sağ ol ama ben üzerime düşeni yaptım. Mutlu musunuz? Hiçbirinizi bir daha görmemek umuduyla."

Öksürerek aceleyle iskeleden aşağı indi. Taha adam altın bir tavşanmış gibi arkasından bakarken Makeen suya tükürüp, "Korkak," diye mırıldandı.

Amira'nın elini tuttum ve denizcinin peşinden gıcırdayan rampadan gemiye doğru sendeleyerek ilerledim. Üst güverte dar-madağınık hâldeydi. Sandıklar, ağlar, yarı çözülmüş halatlar, açık malzeme torbalarıyla doluydu. Bir uçta hiçbir Attheer olmayan bir grup denizci sigara tütürüp içki içiyor ve zar atıyorlardı ancak bize bakmak için oyunu bıraktılar. Gözcü yerindeki denizci bile çevredekiler yerine bizi izliyordu. Saf gibi, bu isyanın düzensiz bir gemi ve bir grup terli kumarbazdan çok daha fazlası olacağını hayal etmiştim. Attheer'in yardım etmek için güvenliğini takas ettiği başarısız dava hakkında hem büyük bir hayal kırıklığına uğramış hem de yoğun bir endişeye kapılmışımdı. En nihayetinde onu görebilmek için çıldırıyordum, gözyaşlarım gözlerimin ardına sıralanmıştı. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı düşünmemiştim ama düşünmüş olsam da fark etmeyecekti.

Makeen'i güvertenin bir ucuna kadar takip ettik, merdivenden çıkıp kapalı bir kapıya ulaştık. Adam kapıyı çaldı ve eli kapı kolunda durakladı. Yüreğim ağzıma gelmişti, Amira'nın avucumda duran yumuşak eli titriyordu. Boğuk bir ses cevap verince Makeen kapıyı açarak bizi içeri buyur etti.

Havasız kamara deniz ve eski tütsü kokuyordu. Koyu renkli ahşapla kaplı duvarları, zemin ve karşıdaki kıvrımlı pencerenin perdeleriyle uyumluydu; leke içindeki kırmızı bir halıyla biraz olsun renklenmişti. Halının üzerindeyse parşömenler, hokkalar, bronz denizcilik aletleri ve üzerinde Attheer'in eserlerinden biri olan ahşap bir aslan heykelciği bulunan bir masa duruyordu. Masanın arkasında oturan genç kadın bir haritaya bakıyordu. İçeride yalnızdı.

Yavaşlayarak durdum, elim Amira'nın elini sıktı. Bu Farida olmalıydı. Attheer'in sözde sevdiği şu kadın... "*Çok düzgün*" olarak tanımladığı kadın... Ama ben sadece kardeşimi benden çalan kişiyi görüyordum.

İsyancılar liderinin yaşı muhtemelen yirmi üçtü. Kızıl bir teni ve emir vermeye alışık görünen dolgun dudakları vardı.

Sürmeli gözlerinden biri ıslak kil rengindeydi ve sert bir hüküm yayıyordu, diğeryse siyah bir bantla gizlenmişti. Gevşekçe sarılmış eşarabının altındaki kıvrırcık kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Kısa, siyah bir yeleğin altındaki siyah şalvar ve kolları kıvrılmış bol, lekeli, beyaz bir tunikle gayriresmî hatta pejmürde denecek şekilde giyinmişti.

Makeen iki parmağıyla alnına vurarak selam verdi. "Yüz-başı... Onları Zak getirdi. Bu kız Atheer'in kız kardeşi olduğunu söylüyor." Bana ilerlememi işaret ettikten sonra çekilerek kamaranın kapısını arkasından kapadı.

Farida'nın gözleri yüzümde gezinirken kaşları çatıldı. "Atheer'in kız kardeşi... Qalia'dan mı?"

Cevap vermem biraz uzun sürdü, sonunda Atheer'in mektuplarının diğer ucundaki kişiyle konuşacağım için çok endişeliydim. Bu hayalet gerçeğe dönüşmüştü ve bu akıbetle, Qalia'nın adını sinir bozucu bir aşinalıkla söyleyen bu yabancıyla nihayet tanışmıştım.

"Evet," dedim boğulur gibi. "Benim adım Imani ve bu da Amira, o da Atheer'in kız kardeşi. Bunlar Taha ve Reza, Qalia'dan ortak arkadaşlarımız ve Qayn. Sen Farida'sın. Kardeşimin bir yılı aşkın süre önce buluşmak için evden ayrıldığı kadın..." Sesimdeki kızgınlığı gizleyememiştim.

Farida topallayarak masanın etrafından dolandı, uzun boyuyla otoriter bir figür çiziyordu. "Evet, o benim."

Nefesim daraldı. *İşte bu kadar.* Bunca zaman ve yolculuktan sonra, Atheer Qalia'nın yaldızlı kapılarından çıkıp gittiğinden beri dilimin ucunda duran o tek soruyu sorabilirdim.

"Kardeşimiz nerede? O... yaşıyor mu? Onunla konuşmamız gerek, bu çok acil bir mesele."

Farida masanın yanında duraksayarak parmağını oyma aslanın üzerinde gezdirdi.

"Imani, Amira," dedi bize bakmadan. "Bunu size söylemek bana acı veriyor ama... kardeşiniz Atheer... O, hapiste."

☆ 27 ☆

Farida yutkunurken gözlerinde yaşlar birikti ama akmadılar. Amira yüzünü omzuma gömerek hıçkırdı. Etrafımı saran dünya yıkılırken ben hareketsiz kaldım. Verdiği cevap karşısında bir nebze olsun rahatlayıp rahatlamadığımı anlamakta zorlanıyordum.

“Birkaç ay önce bir grup askerin bir adamı dövmesini engellemeye çalışırken tutuklandı,” diye açıkladı Farida. “Sadece gücü sayesinde idam edilmekten kurtulduğunu öğrendim. Onu ağır ceza hapisanesine koydular ve o zamandan beri de görmedim. Çok üzgünüm. Keşke ikiniz için de daha iyi haberlerim olsaydı. Kardeşinizi seviyorum ve onu her gün özlüyorum.”

Aklımdan binlerce soru geçiyordu ama hiçbirini tutup sora-mıyordum. Amira kollarıma yığıldı, ağlıyordu, tekrar tekrar *hayır* diyordu. Omzunun üzerinden Farida'ya baktım, kanım kulaklarımda zonkluyordu. Bana burada olduğumu, bir şeyler yapabileceğimi, kardeşimin hâlâ hayatta olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Ancak nafileydi, sıcak bir günde güneşe ok atmak kadar boştu. Kardeşimin hayatta olduğunu öğrendikten sonra hissetmem gereken sevinçli rahatlama ortada yoktu. Farida onu benden yine çalmıştı.

"Onu seviyorsun ve özlüyorsun," diye yineledim.

Başıyla onayladı. "O benim için dünyalara bedel. Bizi tanıştıran Zak'ti. Taeel-Sa savaşı sırasında Atheer, halkımın mutlak ölümden kurtulmasına yardım etti. Zak onunla yakınlaşıp davamızdan bahsetti ve Atheer önce işgalcilerle savaşmak, sonra da bir isyancı olarak yardım etmek istediğini söyledi. Tanıştığımız an..." Başını iki yana sallayarak uzaklara baktı. "Bana, *bize*, halkınızın büyüğü gibi inanılmaz şeyler gösterdi. Tüm umutlar kaybolmuşken bize zafer için gerçek bir imkân sundu. Sadece Taeel-Sa'yı değil Alqibah'ı da geri almak için bir planı vardı... ve sonra tutuklandı."

Taha boğazını temizledi. Atheer'in yaptıklarını onayladığını dile getirmek için can atıyordu ama buna cesaret ederse hançerimi gözüne saplayacaktım.

Göğsümde yükselen horgörüye teslim olarak dudak bük-tüm. "Ne kadar da romantiksin. En azından hayatta olduğunu biliyordun. Bizse bir yıldır öldüğüne inanıyorduk. Bunun bizim için, ebeveynlerimiz için nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun? Cenaze töreni düzenledik. Babam onun adını atalarımızın duvarına kazıdı, ruhunu öbür dünyaya götürmesi için Yüce Ruh'a dua ettik. Abimizin ve en iyi arkadaşımızın sonsuza dek gittiğini kabullenmeye çalışarak haftalarca ağladım ben."

Sesim çatallaştı. Amira güçsüz düşerek üzerime yığılmış, hüngür hüngür ağlıyordu. Ona sarıldım ama Farida'ya ters ters bakmaya devam ettim. Ona bunları neden anlattığımı bilmiyordum ama duramıyordum da. *Onun* da bizim gibi, bizi incittiği gibi incinmesini istiyordum.

"Atheer'in yasını tuttuk, Farida. Hayatımıza devam etmek için elimizden geleni yaptık ama başaramadık. Atheer'in ortadan kaybolması *her şeyimizi* elimizden aldı, neredeyse bizi yok ediyordu. Ve şimdi..." Gözümden bir damla yaş akarken dişlerimi sıktım. "*O kadar* yol katetmişiz, ekibimizden birini kaybetmişiz, ölüm ve umutsuzlukla yüzleşmişiz, bunca şeyin

üstüne bana onun hapiste olduğunu mu söylüyorsun? Bu ne anlama geliyor? Güvende mi? Rima'ya yaptıkları gibi onu da ölümüne mi çalıştırıyorlar?"

Farida'nın soluğu kesilirken bir elini boynuna götürdü. "Nereden biliyorsun?"

"Çalıştırıyorlar mı?" dedim haykırarak.

"Bil... bilmiyorum," dedi kekeleyerek. "Şehir Muhafızlarındaki bağlantımı kaybettim. Bu yüzden size hapisanede neler olduğunu söyleyemem ama umarım..."

"Umar mısın?" Sertçe güldüm. "Umudun hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Onu burada seninle bulacağımızı sanmıştım!" diye patladı Amira. "Öyle olması gerekiyordu, onun burada olması gerekiyordu. Onu bizden sen aldın!"

Ona göre Atheer ikinci kez ölmüştü. Önce Konsey tarafından alınmıştı, şimdi de bu isyan fiyaskosu tarafından. Sadece doğru olanı yapmaya çalışan tatlı kardeşimiz bir köşeden diğerine itilerek kendisine ait olmayan acıları üstlenmişti.

"Özür dilerim," dedi Farida hafifçe.

Bir elimi sorgular gibi ona doğru uzattım. "Bu kadar mı yani? Bize vereceğin cevap bu mu? Kardeşimiz murlu ve güvenli hayatını senin için feda etti. Seninse yapabileceğinin en fazlası omuz silkip hapiste olduğunu ve durumunu bilmediğini söylemek mi? Bir isyanın parçası olduğunu sanıyordum."

Bakışları sertleşti. "Öyleyim."

Erimiş öfke ta içimden fışkırıp çatlaklarımdan dışarı fırlayarak kalbimi buldu ve onu karartıp küle çevirdi. "Ya? Neredesin peki? Bu mu yani? Sızdıran bir tekne ve birkaç sarhoş denizci mi? Neden kardeşimizi kurtarmak için bir araya gelmediniz, Farida? En azından *bir şeyler* yapabilecek kadar savaş tecrüben var. Onun asla böyle bir şey yapmayacağını *bildiğin* hâlde neden onu ihtiyacı olduğu anda terk ettin?"

"O kadar basit değil..."

"Değil mi?" Amira'yı köşedeki bir sandalyeye yönlendirdim. "Onun büyüünü hevesle kabul ettin. Bunun Atheer için doğuracağı sonuçları, riske attığı tüm ulusu, ihlal ettiği yasaları bildiğinden de şüphem yok. Fakat onu çalması, ailesini ve halkını geride bırakması için cesaretlendirdin. Onu kendi çıkarın için bize ihanet etmeye ikna ettin."

"Öyle *olmadı...*"

"Ama şimdi onu kurtarmak çok zor, öyle mi?" diye bağırdığım da sesim ahşap duvarlarda uğuldadı. "Senin için katlandığı onca şeyden sonra hem de?"

Yanaklarında kızıl halkalar belirdi. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Acı çektiğini biliyorum..."

"*Hiçbir şey* bilmiyorsun!"

Dudaklarını büzdü, bir an sonra iç geçirdi. "Lütfen. Acı çektiğini biliyorum ve seni zerre kadar suçlamıyorum ama şunu anlayan gerek; kardeşin birçok kişiyle birlikte tutuklandı. Onun yokluğunda bize bir şeyler oldu. Harekâtlarımız... Bilmiyorum, hatalar yaptık, *ben* hatalar yaptım... Bir sürü baskına uğradık. Nasıl doğru düzgün kullanacağımızı bilmediğimiz için mısramız bitti, birçoğumuz öldürüldü. Sayımız azaldı ve hayatta kalanlar da işte..." Titreyen elini kapıya doğru uzattı. "Aradığınız sefil kanıt için dışarıya bir göz atın. Kör kütük içiyorlar ve olmayan paralarıyla kumar oynuyorlar. Bizi ayakta tutacak herhangi bir iş yapmalarını sağlamak için uğraşmak zorundayım. Bana olan bütün inançlarını kaybettiler. Bu yüzden onları kınamalı mıyım yoksa onlara katılmalı mıyım, bilmiyorum."

"Bu kadar yolu senin dertlerini dinlemek için gelmedim," diye mırıldandım.

Masanın üzerindeki kahverengi şişeden bir yudum aldı. Şaraptı, keskin kokusunu buradan alabiliyordum. "Niye geldin o zaman?"

"Atheer'i geri götürmek için."

"Geri götürmek mi?" Omzunun üzerinden bana soğuk bir ifadeyle baktı. "Eve, Qalia'ya mı yani?" Gülme sırası ondaydı. "Demek ki neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorsun."

"Bize hapishaneden bahset," diye araya girdi Taha.

Onun da bizimle birlikte odada olduğunu ve veryansın edişimi dinlediğini unutmuştum. Birden kendimi açıkta, soğuk rüzgâra maruz kalan taze bir yara gibi hissettim. Farida masanın arkasındaki sandalyeye kendini bırakırken Taha da yanına geldi.

"Bunu yapmak zorunda mıyız?"

"Artheer'i neden kurtarmadın?" diye sordu. Bu konunun üzerinde durmama destek verip beni yalnız bırakmamasından ötürü içim biraz ferahlamıştı.

Farida sağ bacağını eliyle kaldırarak aşınmış çizmesini masanın üzerine koydu. "Acı çekmeden uzun süre yürüyemiyorum. Dışarıda gördüğünüz kişilerin durumu da benden daha iyi değil. Ne yapmamı bekliyordunuz? Hapishanede konuşlanmış düzinelerce askerle savaşmalarını mı emretseydim? Hangi silahlarla? Onların yaylarına ve uzun kılıçlarına karşı bizim kör palalarımız ve balıkçı hançerlerimizle mi?"

"Savaşa gerek yok," dedi Taha. "İçinizden biri gardiyan kılığına girip içeri sızabilirdi."

Farida bir elini yanağına götürüp vurdu. "Tabii ya, *ben* bunu neden akıl edemedim?" Şarabını yudumlayıp yüzünü buruşturdu. "Orada Harrowlandli olmayan tek bir asker bile yok. Başarma şansın olabilir ama o eşeklerin arasında bir at gibi sırtırsın."

"Başka çalışanlar da vardır o zaman," dedim, "Taha'nın parlak fikirler silsilesi devam ettirerek. "Hapishanenin alt kısımlarına hizmet eden, yemek pişiren, temizlik yapan Alqibahlı insanlar. . ."

"Ne fark eder ki?"

Yumruğumu masaya vurdum. "*Fark eder.* Yüce Ruh seni Alard'la lanetlesin, fark eder! Sorularımıza cevap ver, kardeşimi bu belaya bulaştırdıktan sonra en azından bunu yapabilirsin."

"Onu gerçekten kurtaracağınızı sanıyorsun," dedi başını iki yana sallayarak.

Atheer'in âşık olduğu kadının *bu* olduğuna inanamıyordum. "Senin yardımınla bu mümkün," dedim dişlerimi sıkarak.

"Mümkün *değil*. Neden beni dinlemiyorsun?" Ayağını masanın üzerinden iterek indirip doğruldu. "Ufak tefek işleri mahkûmların kendileri yapıyor. Kalan her şeyi Harrowlandliler hallediyor. Mahkûm ve malzeme arabalarını onlar sürüyor, kılıç ustaları kapıları koruyor, okçularıysa surlarda devriye geziyor. Beni affet, Imani ama *gerçekten* bu kaçış imkânsız. Şu anda aklına gelen her şeyi düşündüm. Her yolu izledim, her fırsatı kovaladım ama hep elim boş döndüm. O hapishaneye girmenin hiçbir yolu yok."

Kamaranın arka tarafından, "Mahkûm olmak dışında," diye ekledi Qayn.

Ona bakmak üzere kafalarımızı çevirdik. Kocaman, çekici bir gülümseme takınmış, kollarını alkış bekleyen bir sirk oyuncusu gibi yanlara açmıştı. İç çekerek kollarını yanlarına indirdi.

"Hadi ama, bana bunun *hiçbirinizin* aklına gelmediğini söylemeyin. Çok *kolay* ama satırım *marifet* basitlikte..."

"Bu da kim?" diye sordu Farida bana.

Taha ve ben aynı anda konuştuk.

"Bir arkadaş."

"Zamanı dolmak üzere olan bir cin."

Farida, Qayn'a aval aval bakarken *cin* kelimesini sessizce tekrarladı. Bu arada Amira yanaklarındaki yaşları sildi ve aceleyle yanıma geldi.

"İşe yarayabilir, değil mi?"

"Hayır." Farida şarap şişesini terli alnına bastırdı. "Kendinizi oraya hapsedirebilirsiniz ama kaçamazsınız, hele ki Atheer yanınızdayken. Oradan çıkabilen mahkûmlar sadece ölü olanlardır."

"Harrowlandliler şöhretlerinin hakkını veriyorlarsa öyledir herhâlde. Ancak büyüyle?" Qayn'ın sırtışı genişledi. "Qalia'nın sağlayabileceği en iyi ve en parlak büyücülerden bazıları aramızda."

Taha bana bakıp hafifçe omzunu silkti. "İşe yarayabilir. Şahinim bizim göremediğimiz yerleri görebilir, bizim yapamadığımızı yapabilir."

"Sen de Atheer gibi deri değiştirenlerden misin?" diye araya girdi Farida.

Taha ya Atheer'e benzetilmekten ya da büyümüzü bir yabancıyla konuşmak zorunda kalmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemedi. Muhtemelen her ikisi de içinden geçiyordu ama Farida'ya karşı hissettiklerim göz önüne alındığında onu suçlayamazdım.

"Hayır, ben bir hayvangörenim. Bunlar tamamen farklı yatkınlık sınıfları. Şahinlerle zihin paylaşıyorum. Onlardan birine dönüşmüyorum."

"Etkileyici. Benim suya yatkınlığım var. Şaşırtıcı olmadı çünkü..." Eliyle gemiyi işaret etti.

Taha onu duymazdan gelerek kuzenine baktı ama Reza Farida'ya hitap ederek, "Bashtal'da yakalanan insanlar... onların da bu ağır ceza hapishanesine düşme ihtimali var mı?" diye sordu.

Gözlerim irileşti. *Tabii ya*. Fey, Taha'nın dudakları aralandı ama neyse ki itiraz etmedi. Atheer ve Fey'i aynı anda kurtarma fırsatını kaçırmamalıydık.

"Evet, diğer şehirlerden uygun mahkûmlar getiriliyor," diye cevap verdi Farida. "Neden sordun?"

"Meraktan." Son zamanlarda donuklaşan gözlerinde artan bir enerjiyle Taha'ya başını salladı. "Bize bir kaçış tüneli yapabilirim."

"Bıçağımı içeri sokmamın imkânı yok," diye düşündüm yüksek sesle. "Bir şahin kullanarak hapishaneye herhangi bir şey sokmak mümkün mü?" diye sordum Farida'ya.

Kaptan elleriyle havayı keser gibi yaptı. "İmkânsız. Okçular az sayıdaki haberci şahinlerini tanırlar. Tanımadıkları şahinler, insanların içeri eşya sokmasını engellemek için gökyüzündeyken vurulur."

"Kahretsin," diye fısıldadım yumruğumu sıkarak.

"Fark etmez," dedi Taha. "Reza'yla benim yatkınlıklarımız göze görünmüyor. Başka bir şeye ihtiyacımız olmayacak."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandım. Büyü olmadan çaresiz kalmayacak, kendi güvenliği için güvenmediği birilerine bel bağlamayacaktı.

"Yazık," dedi Qayn kulağıma, "keşke büyüü sana hem yeni hem de yaratıcı şekillerde kullanmayı öğretebilecek birini tanısaydın."

Göz göze geldik. Başımı hafifçe iki yana sallayıp ağzımı oynatarak, "*Şimdi olmaz*," dedim ama cazip teklifi çoktan zihnimin derinliklerine işlemişti.

"Hâlâ hapishaneye *girmemiz* gerekiyor," dedi Taha kamarada volta atarken. "Tek yol tutuklanmak mı?"

"Çok tehlikeli," dedi Farida masaya yaslanarak. "Tutuklama sırasında bazı insanlar dayak yiyor, bazen acımasızca dövülüyorlar. Böyle bir şey olursa çalıştırılmaya uygun bulunur musunuz yoksa idama mı gidersiniz, bilmek imkânsız olacaktır."

Reza küfrederek bizden uzaklaştı, şüphesiz Fey'in korkunç kaderini düşünüyordu. Onu teselli etmek istedim ama bu teklifimi reddedeceğinden emindim.

"Bizi hapishaneye almalarının ne kadar süreceğinin de bir garantisi yok," diyerek dikkatimi Taha'ya verdim.

Başparmağını alt dudağında gezdirerek, "Büyü. Çayı içtiğimiz gün içeri girip çıkmamız gerekiyor. Biz çıkmadan önce büyüümüz tükenirse hapishanede sıkışıp kalırız."

Gömüldüğümüz sessizlikte deniz gemiyi kucakladı, martılar ciyakladı. Güvertede denizciler birbirleriyle alay edip dalga geçiyorlardı. Parmaklarımı şaklattım.

"Başka bir yolu olabilir. Mahkûm gibi *davranabiliriz*."

"Bir mahkûm arabasına pusu kurarız," dedi Taha gözleri parlayarak.

Farida yavaşça başıyla onayladı. "Bu mümkün. Denizcilerimden biri onların hapishane güzergâhlarını biliyor."

Göğsümdeki umut kıvılcımı ateşe dönüşürken adımlarımı hızlandırdım. "Eğer o vagonlardan birini gemideki askerlere ya da başka birine fark ettirmeden durdurabilirsek içerideki mahkûmlarla yer değiştirip yolumuza devam edebiliriz."

Amira tırnaklarını yiyerek, "Burada çok fazla *eğer* var," dedi. "Ama bunu yapabiliriz," dedi Taha ters ters.

Ona baktım ve sonunda Taha'nın kimliğine dair önemli bir şey öğrendiğimi fark ettim. Hayatını bir kurala adanmıştı: *Bir yolunu bul, bulamazsan kendi yolunu kendin yap*. Hayatım boyunca bunu yapmak zorunda kalmamıştım, değil mi? Benim için her zaman iyi aydınlatılmış, güvenli, asfalt bir yol vardı. Bir Kalkan olmam ve Büyücüler Tarikatı'na kabul edilmem, Sahir'de avlanırken ima ettiği gibi görünmüştü. Ebeveynlerim de klanımızın kalanı gibi benden memnunnardı ve benimle gurur duyuyorlardı ama kimse kabulüme şaşırmamıştı. Taha'nın ailesinin yaptığı gibi benim için bütün mahalleyi dâhil ettikleri büyük bir kutlama yapmadılar çünkü bu bizim için beklenmedik bir sonuç değildi. Belki de Taha'yla bizi birbirimizden ayrı kılan şey de buydu. Yaşadığı zorluklar onun rereddüt etmesine neden olacak kısımlarını oymuş ve geriye sadece katı bir kararlılık bırakmıştı.

"Biz mahkûmlarla yer değiştirirken askerleri arabadan uzak tutmak için dikkat dağıtacak sağlam bir şeye ihtiyacımız olacak," dedi.

Qayn bir tutam dalgalı saçını kulağının arkasına sıkıştırıp sırıttı. "Şanslısın, çocuk. İlgi odağı olmakta üstüme yoktur."

"Yapabiliyorken tadını çıkar," diye cevap verdi Taha, Farida'nın kafasını iyice karıştırarak.

“Peki ya Atheer’i bulmak için ne yapacağız?” diye sordu Amira.

Farida bakışlarını Taha’dan çekti. “Benim de bildiklerim sizin kadar. İçeri girdikten sonra onu bulmak zorunda kalacaksınız. Belki diğer mahkûmlara sorarsınız.”

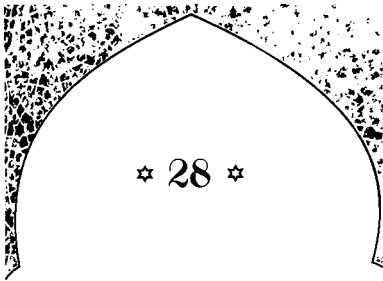
Ağzımdan çıkacak lanete engel oldum. Bu denklemde kesinliği belirlenemeyen tek faktör her zaman Atheer’di. Ufukta görüldüğü hâlde ulaşılması güç vahaydı o, ertelenip durulan infaz gibiydi. Bu düşüncenin moralimi bozmasına izin vermeye çalıştım. O yaşıyordu ve onu buradan çıkarmak için iyi bir fırsatımız vardı, güçlü bir planın başlangıcındaydık.

Farida özlemle bize baktı. “Bunu gerçekten yapacaksınız. Atheer’i kurtaracaksınız.”

“Ya da denerken öleceğiz,” dedim. “Pekâlâ. Mahkûm arbasının güzergâhıyla ilgili ayrıntılara ihtiyacımız var.”

Farida kapıya doğru ilerledi. “Dışarıda Muhab’la konuşun. Onu gözden kaçıramazsınız; tahta bacaklı, sakallı, huysuz piçin tekidir. Mürettebat tarafında kalabilirsiniz.” Farida yüzünü buruşturarak gülümsedi. “Fazla bir şeyleri yok, berbat kokuyorlar ama özgürler ve dostlar arasındalar.”

Kamaradan çıkarken Taha’ya bakmadan edemedim. Bana bakıp bakmadığını merak ediyordum. Bakıyordu, tabii ki bakıyordu. *Dostlar*. Farida acı gerçeği bir bilseydi...



Birkaç gün sonra bir bahçenin yandığı kâbustan uyandığımda baklıma bir fikir geldi.

Geçtiğimiz haftayı Muhab'la birlikte mahkûm vagonlarını izlemek için şehre gizlice girerek geçirmiştik. Taha şahinini kullanarak bizim göremediğimiz açılardan onları izlemişti. Böylece vagonların kullandığı güzergâhı ve varış saatlerini öğrenmiştik. Çözemediğimiz şey, vagonun içindeki mahkûmlarla yerlerimizi değiştirmeyi gizlemenin yoluydu ama ben bir çözüm bulmuş olabiliyordum.

Bacaklarımı sallayarak aşağıya, serin ve gıcırtılı tahtaya atladım. Şafak sökmeden önce grimsi mavi ışık iskele tarafındaki pencereden süzülerek Reza, Amira ve denizcileri uykuya sürüklemişti. Taha'nın ranzası boştu ama bunu zaten bekliyordum. Qalia'dan ayrıldığımızdan beri antrenman yapmak için herkesten erken kalkıyordu. Bu alışkanlığına verdiğim ilk tepkiyi düşünerek çizmelerimi giydim. Böyle davranarak sadece görevine ne kadar bağlı olduğunu kanıtlamaya çalıştığını düşünmüştüm ama bana bu sabah antrenmanlarından bir kez bile bahsetmemişti. Bu huyunu bir keresinde erken kalkıp kampın yakınındaki bir açıklıkta gizlice sınav çekişini izleyince keşfet-

miştim. Ancak o zaman, çarpıştığımız gün yatağını neden boş bulduğumu anlayabilmişim. Muhtemelen Bayek ona küçük yaştan itibaren bu rutini aşlamıştı ve bundan sonrasında Taha'nın, hayatta kalan son kişi olsa ve etkileyeceği kimse kalmasa bile antrenman yapmak için erken kalkacağına ikna olmuşum.

Giyindikten sonra dar merdiveni sessizce tırmanarak güverteye çıktım. Önümde huzurlu bir tablo vardı. Gözcü yerinde uyuklayan denizci dışında güverte boştu. Farida'nın kamerasının kapısı kapalıydı. Savaş gemileri körfezin dümdüz sularında sessizce salınıyor, martılar bile sakinlik içinde geziniyordu. Yavaşça dönerken esnedim ve gözlerimi ovuşturarak Taha'yı aradım. Onu bulduysam da olacağını düşündüğüm yerde değildi. Gemiden *uzakta*, iskele kenarında yürüyordu.

Aklım bir düzine varsayımla doldu. Farida'nın ona ödünç verdiği parayla kahvaltı almaya gidiyordu ya da hapisshaneden kaçışla ilgili yeni bir araştırma yapması gerekiyordu. Bunlar zararsız şeylerdi ama Taha'nın davranışlarındaki bir şey rampadan doka doğru koşmama neden oldu. Casusluk yaptığım için beni bir kez uyarmış olmasına rağmen varlığını belli etmedim. Aramızdaki mesafeyi dikkatle koruyarak arkasından gizlice yaklaştım. Ara sıra omzunun üstünden bakacak gibi olduğunda bir duvarın ya da park etmiş bir at arabasının arkasına saklanıp onu bekledim.

Mesafemizi koruyarak iskelede peşinden gittim ve çok geçmeden Zak'in kayıkhanesine giderken Amira'nın gösterdiği, şehre kazınan savaş izleri görünmeye başladı. Hatıralar Tarlası'nın siyah dikilitaşları ortaya çıktığında şüphelerim doğrulandı. Taha, Zak'in evinin önünden geçip tarlaya girdi. Ardından bir dikili taşın arkasında pozisyon aldı. Sonra da evlerin bulunduğu sırayı gözlemek üzere yerine yerleşti.

Ben de yakındaki gölgede kalan bir oyuğa girdim. Zak'in evini gözetlerken gökyüzüne de bakıyor, geçen zamanı ölçüyor gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım.

Zak'ın evinin ön kapısı açıldı. Zak omzundan sarkan bez bir çantayla dışarı çıkarken duvara yaslandım. Huysuz ve tedirgin adam sokağı gözden geçirdi, muhtemelen asker arıyordu. Sonra kapıyı arkasından kapayıp çarşı tarafına doğru aceleyle uzaklaştı. Taha bu olana hiç şaşırmadan onun gidişini izledi. Bir an sonra ayağa kalkıp onu takip etti.

Gözden kaybolmalarını bekledikten sonra oyuktan çıkıp başlığımı yüzüme kadar indirerek ikilinin peşine takıldım. Gün bizi çarlak duvarları örten soluk pembe çarşafklar gibi sarıyordu. Tüccarların yoğunlaşan seslerinin yankılarından çarşıya doğru gittiğimizi anlayabiliyordum. Birkaç dakika içinde üzerinde *AL-BAZAAR AL-KABİR* yazan bir kemer belirdi ve erken saatlerde alışverişe çıkanların arasında kaliverdim.

"Affedersiniz," dedim usulca, pelerinime yapışan çocuk dilencilerin yanından geçerken. Gözlerimi Taha'nın sırtından ayırmadım. Birkaç metre ilerisinde Zak, peşindeki tehditten habersiz yürüyordu. Burada olan tam da buydu; Taha bu adamı *takibe çıkmıştı*. Ama ne amaçla?

Üretim bölgesine girdik. İnsanlar sıcak *khobz*, yeni tutulmuş balık ve en olgun meyve ve sebzeleri almak için bölgeyi çoktan doldurmuşlardı. Taha, Zak'le arayı kapatırken pazarın dar bir koridora dönüştüğü ve insanların sıkışarak omuz omuza yürüdüğü bir tıkanma noktasına geldik. Bir hurma ve kuru-yemiş dükkanındaki müşterilerden, baklava arabasını iten bir adamdan, kaslı atlar üzerindeki bir çift Harrowland askerinden kaçınarak hızımı artırdım. Başımı kargaşanın üzerinde tutmaya zorlasam da Taha'yı sadece anlık görebiliyordum. Zak'i ise tamamen kaybetmiştim.

Etrafı aval aval bakan çocuklarla çevrili bir oyuncak satıcısından sıyrıldıktan sonra tüylü, geniş kenarlı bir şapka takan Harrowlandli bir kadına sürtündüm.

Kızıla boyalı kaşlarını çatarak huysuzca, “Önüne bak, kızım,” dedi. Bu, Taha’nın bana öğrettiği, sömürgecilerin kullanmayı sevdiği bir deyimdi. “*Affedersin*” değil, “*önüne bak*.”

Bunu yapmak canımı sıkırsa da eğilerek, “Lütfen beni affedin,” diye cevap verdim hantal Harrowcamla. Fakat askerlerden biri yakınlardaki bir baharatçı dükkânından beni izliyordu ve sorgulanmaya ayıracak zamanım yoktu.

Özrüm kadını yeterince yatıştırdı ve aceleyle ayrılmama izin verildi. Alqibah ve Harrow dillerinde özürler yağdırarak kalabalığın içinde ilerledim. Sonunda Taha’nın başlığını başına çektiğini gördüm. Tıkanma noktasına ulaştığımızda Taha’nın arkasında, iki adamın arasında oluşan küçük boşluğa girdim. Zak’in hemen öndeki sıranın bir parçası olduğunu ve ince bir hançerin Taha’nın kolundan eline kaydığını fark ettiğimde midem kasıldı.

Taha’nın yanında yürüyen genç kadını kenara itip boşluğa dalarak dirseğini kavradım. “Her ne yaptığını sanıyorsan tekrar düşünmen için seni uyarıyorum.”

Tahmin ettiğim tepkiyi vermedi –hiç tepki vermedi– ve bu beni iliklerime kadar ürpertti. *Taha bir nehir, unuttun mu?* Önünde bir dağ yükselse bile kendi varlığının eninde sonunda o dağı yok edeceğinden emindi. Ya bir yol bulacak ya da kendi yolunu yaratacaktı.

Tıkanma noktasından çıktık. Zak yoluna devam etti ama ben Taha’yı sola yönlendirdim. Ana caddenin karmaşasından çıkana ve duyulmadan konuşabilene kadar kolunu tutmaktan vazgeçmedim. Onu boş bir ara sokağa çekip duvara ittim.

“Ne yapıyorsun sen?”

Gözlerinin yeşili bu sabah donuktu; çayırdan çok gölgeli bir koruda, kimsenin uğramadığı ıssız bir yerde yetişen yosunlara benziyordu.

“Beni takip etmemeliydin,” dedi.

“Zak’i takip ediyordun ve hançer çekmiştin. Neden?”

Gözlerini bana dikip dudaklarını birbirine bastırdı. Ön kolumla göğsüne yüklenip onu nemli taş a yaslanmaya zorladım. "Hañçerimin *sana* saplanmasına tek bir cevapsız soru kaldı."

Burnundan nefes verdi. "Misrayı bilen bütün yabancıların icabına bakmak için emir aldım."

"Onlara *suikast düzenleme* emri mi aldın?" Başıyla onayladığında Taha'yı serbest bırakıp geri çekildim. "Ruhlar merhamet etsin, doğruyu söylüyor olamazsın."

"Doğruyu söylüyorum." Beyaz tuniğinde bıraktığım kı-nışıklıkları düzeltti. "Ve senin yüzünden bugünkü tek fırsatı kaçırdım."

"*Cinayet* fırsatı." Önünde bir an deli gibi hareket ettim. "Misrayı bilen tek kişi Zak değil. Farida da biliyor, Makeen de Muhab da o gemideki tüm denizciler de." Ona bakarken donakaldım. "Hepsini ortadan kaldırmaya niyetlisin. *Neden* Taha? Bu emirler görev talimatımızda yoktu."

"Benim görev talimatımda vardı."

Bayek'e yazılan mektup, Taha'nın tereddütlü elleriyle yazılmış gizemli kelimeler: *Onun varlığı senin isteğini yerine getirmemi ne engelleyecek ne de dikkatimi dağıtacak. Davamıza odaklanmış ve adanmış durumdayım.*

"Babandan gelen görev talimatı," dedim yüksek sesle.

Sanki bir tüy yığının a basmış gibi gözle görülür şekilde dikleşti. "Senin aldığı n emir bizi Atheer'e götürmek. Gerisini ben hallederim."

"Hayır!" dedim haykırarak. "Sen bir İzcisin, suikastçı değil. Başkalarını öldürmek bizim işimiz değil, Sahir'deki *hiç kimsenin* işi değil. Bu yanlış!"

Sokağın sonuna doğru yürümeye başladı. Peşinden koşup koluna yapıştım. "Taha, beni dinle. Bunu yapamazsın. Ne yarın ne de başka bir zaman. Baban ne derse desin."

Şakağı zonkladı. "Yüce Ruh'un istediğı gibi halkımızı korumanın tek yolu, buradaki büyü nün izlerini yok etmek."

"Hayır, değil." Onu durmaya zorladım. "Lütfen, bunu sadece Zak'ın ya da Farida'nın iyiliği için değil, *senin* iyiliğin için de söylüyorum."

Bunun üzerine yavaşlayıp beni incelemeye başladı. Fırsatı değerlendirerek, "Başka birini öldürmek dönüşü kolay bir şey değil. Sana çok pahalıya mal olacak, Taha, *ruhuna* zarar verecek," dedim.

Titrek bir nefes vererek burası içine hapsediği bir hapisaneymiş gibi kederli bir ifadeyle sokağa baktı. "Bunu hâlâ nasıl anlayamıyorsun? Senin gibi her istediğimi yapma lüksüm yok. Bana bir emir verilirse ona itaat etmek zorundayım. Başka seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçeneğimiz vardır, ne kadar zor olursa olsun." Elini tuttuğumda yüzündeki kızarıklığın derinleştiğini fark ettim. Özlem, tıpkı beni öptüğü günkü gibi bakışlarını gölgeliyordu. Hata olduğunu söylediği, benimse *keşke hata olmasaydı* dediğim öpücük... Belki de ben yanılmıştım; o bunu sadece gerçek duygularının ve gerçek benliğinin utancından kurtulmak için söylemişti. Belki de gerçekten öyle demek istemişti.

Elini daha da sıktım. "Bunu yapma. Farida ve diğerlerine gizlilik yemini ettirebiliriz. Ulusumuzu korumanın onları öldürmekten başka yolları da var."

"Senin yaşadığın dünya benimkiyle aynı değil," dedi usulca, sesi umutsuz çıkmıştı.

Onu kendime çekip rahatlatmak için güçlü bir arzuya kapıldım. "Lütfen," diye fısıldadım bir adım daha yaklaşarak.

Gözlerini kapadı, kendini toparlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Sonra hafif, öfkeli bir hırıltı çıkararak elini çekti. "Tekrar söylemeyeceğim, İmani. Bir daha asla araya girmek ya da emirlerimi yerine getirmekten beni alıkoymak *yok*. Şiddete ne kadar karşı olduğun umurumda değil. Ben Konsey'in iradesine göre hareket ediyorum."

"Konsey asla..."

“Umurumda değil!” diye bağırırken boynundaki damarlar gerildi. “Bir kez daha yoluma çıkarsan pişman olursun.”

“Aramızda bir şey var sanıyordum, Taha,” diye patladım öfkeyle, kalp atışlarım kaburgalarımı zorluyordu.

“Ne gibi?” diye mırıldandı bana bakmadan, yüzündeki pembelik parlak bir kırmızıya dönüşmüştü.

“Sadece ikimiz olduğumuzda bambaşka biri gibi davranan sensin. Sen söyle.”

Tereddüt etti, derinlerinde bir yerde çetin bir savaşın sürdüğünü hissedebiliyordum. Savaşı kaybediyordu.

“Aramızda hiçbir şey yok,” dedi sonunda, sözlerinin çaresizlikle dolu olduğu belliydi.

Yumruklarını sıkıp sıkıp açarak ara sokakta yürümeye başladı. Pelerini rüzgârda dalgalanıyordu. Uzaklaşan silüeti sabahın taze ışığına karşı boyun eğmez bir siyahlık oluştuyordu. Tenim gölgelere gömülürken tüylerim diken diken oldu, kalbim ağrıyordu. Duygularımın karşılık bulacağına dair safça bir umutla ona olan zaafımı bir kez daha açığa vurmuştum ama karşılığında gösterdiği tek şey o aşılmaz savunma duvarı olmuştu. Taha hakkında yanıliyordum, dil derslerimiz sırasında nezaket gösterdiğini düşündüğüm ilk andan beri yanıliyordum. Bu nezaket ya da filizlenen karşılıklı bir çekim değildi. Babasının isteklerini yerine getirmek adına kardeşime ve isyancılara ulaşabilmek için uyguladığı bir aldatmacaydı. Badr’i öldürmeden önce Taha’ya ne yaptığını sorduğum zaman, “Yapılması gerekeni,” demişti. Belki de kısırağımı bana acı çekirtmek istemediği için değil, bu eyleme alışkın olduğu için öldürmüştü. Gerekirse öldürebilirdi, hayvanları da insanları da. Bayek bunu garantiye almıştı. Ben kalbimi çelik gibi sertleştirmiştım ama Taha? O kalbini tamamen bir kenara bırakmıştı. Bayek gibi bir adam tarafından yetiştirildiği için ona acımalı mıydım yoksa bu kadarı karşı çıkmadan kabul ettiği için ondan nefret mi etmeliydim? Bilmiyordum. Ayrıca bana ve kendi kuzenine

karşı duygusuz davranmaya tahammül edebiliyorsa, misrâyı bilen yabancılara ölüm fermanı çıkarma emri aldıysa açıkça hor gördüğü ve ideolojik olarak karşı olduğu kardeşime nasıl davranacaktı? Atheer'in barışçıl bir şekilde bize eşlik etmesine izin mi verecekti yoksa onu zincire vurarak eve sürüklemekte ısrar edecek ve yol boyunca ona kötü mü davranacaktı?

Ya da daha kötüsü, diye fısıldadı karanlık derinliklerden gelen bir ses. *Ya da daha kötüsü*.

☆ 29 ☆

Kardeşimi eve götürmekten başka hiçbir şeye odaklanmamaya karar verdikten sonraki birkaç gün hızla geçti.

Mahkûm arabalarından birini kaçırma planımızı kesinleştirmemizin ardından hapishanenin kendisini incelemeye aldık. Taha, bir okçu nişan almadan Sinan'ı fazla yaklaştıramasa da hapishanenin haritasını kabaca çıkarabilmişti ki sonuç şaşırtıcıydı. Ben aşılmaz tek bir kale hayal etmiştim ama hapishane iki eş merkezli savunma duvarıyla çevrili, denize bakan bir tepenin üzerinde yer alan binalardan oluşuyordu. Mahkûmlar sabahın çok erken saatlerinde ve akşamları yerleşke içinde serbestçe dolaşıyorlar ancak surlardaki okçular tarafından sürekli gözleniyorlardı. Gün boyunca muhtemelen çalıştırılmak için çeşitli binalara sokuluyorlardı. Yemekler gün doğumunda ve gün batımında ayrı bir binada yeniyordu. Geceleri uzun, bodur yatakhanelere götürülüyorlardı. Askerler dışarı çıkma yasasını kimsenin çiğnemediğinden emin olmak için arazide devriye geziyorlardı. Sanırım yakalanan olursa hapishane avlusunun ortasındaki platformda kırbaçlanıyordu.

Uzun tartışmalar sonucunda hapishaneye girip çıkma planımız hazırды. Firardan önceki gün güvertenin altındaki

gıcırdayan bir masada oturmuş, sallanıp duran fener ışığında hapishanenin planını inceliyordum. İlk başta Amira yardım etmek için yanıma geldi. Ben haritaya bakmadan belli bir kısmı tarif ediyordum, o da bana bilip bilmediğimi söylüyordu. En sonunda krokiyi sessizce gözden geçirmeye başladım ve o da uyumak için karşıdaki banka kıvrıldı.

"Saatlerdir o şeye bakıyorsun," dedi Farida kapı aralığına yaslanarak.

"Her bölgeyi ve binayı hafızama kazıyana kadar saatlerce bakmaya devam edeceğim." Konsantre olabilmek için kapranın girmesini bekledim ama o beni izlemeye devam etti. İç çekerek sandalyemde arkama yaslandım. "Bir şey mi istemiştin?"

"Evet, seninle konuşmak istiyorum." Odaya girip kapıyı arkasından kapadı. "Atheer hakkında."

Artık tüm dikkatim ondaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Buraya geliş nedeniniz," dedi Amira'nın doğrulup oturduğu banka topallayarak giderken. "Yarın onu hapisten çıkarırsanız sonrasında ne yapacaksınız?"

"Sana zaten söylemiştim. Onu eve, Qalia'ya götüreceğiz," dedim.

Amira'nın yanına oturdu. "Sorun da bu, Imani. Kardeşin sizinle dönmeyecektir."

"Yeter," diye mırıldandım oturduğum masadan. Atheer'i benden bir kez yüzünüzce çalan ve bunu tekrar yapmaya çalışan kişiye bakamıyordum. Gözlerim Taha'nın eliyle çizdiği haritaya indi. Bir gün yanağımı okşayan, ertesi gün Zak'i öldürmeye hazırlanan aynı elle çizdiği haritaya... Beni, benim istemediğim şeyleri isteyen insanlarla bir araya getiren talihime lanet okudum.

"Atheer senin kardeşin, anlıyorum ve onu herkesten daha iyi tanıyorsun," diye başladı Farida.

"Evet, herkesten." Haritanın kenarını ezdim. "Herkesten daha iyi tanıyorum, sen de dâhil."

"Hayır, İmani. Ben onun *burada* olduğu adamı tanıyorum." Bakışları Amira'yla benim aramda gidip geldi. "Benden hoşlanmadığınızı biliyorum ama ikinizin de anlaması gerek. Atheer'in gördüğü ve parçası olduğu şeyler, savaş..."

Amira şiş gözlerini ovuşturdu. "o savaşta savaştı mı?"

"Evet. Taeel-Sa için yapılan savaş sırasında birkaç çatışmaya katıldı. Bizimle yanımızda kılıç, yay ve büyü kullanarak savaştı. Sonrasında da dikkatli kullanmamız şartıyla büyüsünü bizimle paylaştı."

Gözlerimi devirdim. "Ah, büyüyu dilediğin gibi kullanmadın mı gerçekten?"

"Hayır. Size açıklamaya çalıştım, olanların hiçbirini düşündüğünüz gibi değil. Atheer bizi büyüünün kullanımı konusunda uyardı. Bunun hem bizler hem halkınız için doğurabileceği sonuçlar konusunda da... Bize büyüyu ihtiyatla kullanmayı öğretti, biz de öyle yaptık. O iyi bir liderdi." Sesi titredi. "Babam bir Harrowlandlinin okuyla öldürüldüğünde bile oradaydı. Babama bizi kurtaracağına söz verdi ve babam da ona inandı. Ama Qalia'ya dönmek zorunda kaldı. Taeel-Sa düştü, kral idam edildi, kayıplarımız büyüktü..."

Farida'nın önünde ağlamak istemediğimden bakışlarımı aşağıda tuttum. Cesur Atheer, akli dengesi yerinde olmadığı ya da oyuna geldiği için kötü seçimler yapmıyordu. Ever, büyümüzü ortaya çıkarmıştı ama körülük ya da art niyet gütmemişti. Belki de insanlara gösterdiği özen ve cömertlikte aşırıya kaçmıştı. Her zaman bir aslanın gururuna olan sadakatine sahipti ama şimdi anlıyordum ki Atheer'in gururu sadece ailemiz, Qalia'daki insanlar, Alqibah'taki insanlar ya da Farida değil, *herkes* demekti. *Hepimiz* demekti. "Biz" ve "yabancılar" arasında ayrım yapmıyordu.

"Başından geçenlerin onu değiştirdiğinden hiç şüphem yok," diye devam etti Farida. "Sizinle birlikte Qalia'ya dönmeyecek, dönse bile bu kalıcı olmayacak. Tutuklanmadan önce bana

Alqibah'ı kurtarmak için bir plan üzerinde çalıştığını söylemişti. Ne olduğunu anlatmadı ama bitirmeye niyetli olduğunu biliyorum. Aklına koyduğu her şeyi yapabilir o..."

"Ve inatçıdır." Amira'nın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Bu Beya klanına özgü bir şeydir."

Amira'nın gülümsemesine karşılık veren Farida, masanın öbür ucundan elime uzandı. Elini tutmayı reddettim.

"Sadece önceden uyarmak istedim, İmani," dedi. "Sizi bilmem ama Taha ve Reza, Atheer'i bir an önce eve götürmeye niyetli görünüyorlar. Zorla götürülme ihtimali yok, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Başka ne diyebilirdim ki? Ona Atheer'in istese de istemese de Sahir'e döneceği gerçeğini söylersem hapisshanedan kaçışını engelleyebilirdi. Peki ya Taha? Atheer'in geçici süreliğine bizimle döndüğünü anladığında ne diyecekti? Kardeşimin Konsey'in iradesine karşı gelerek -Bayerk'in kendi davasına karşı gelerek- kendini bu davaya adanmış olduğunu anladığında ne diyecekti? Sonuç iyi olmayacaktı ve ben, zamanı geldiğinde Taha'yı durdurmak için gerekenlerin bende olup olmadığını bilmiyordum. Benden daha fazla uzaklaşmadan önce bu durumu kontrol altına almalıydım.

"Ne olursa olsun," dedim kollarımı kavuşturarak, "kardeşim beni dinleyecektir. Onu eve dönmeye ikna edeceğim."

Farida ayağa kalktı. "Bunu söyleyebileceğin aklıma gelmişti. Benimle gelin. İkiniz de... Görmenizi istediğim bir şey var."

Kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Amira ve ben şaşkın şaşkın birbirimize baktıktan sonra peşinden güverteye çıktık. Taha diğer tarafta Reza'yla dövüşüyordu ama biz rampadan iskeleye inerken soğuk bakışları üzerimdeydi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Farida'ya.

Eşarbinin alnının üzerine çekti. "Göreceksin."



Farida uzun, sert adımlarla bizi iskeleden kalabalık bir meydana götürdü. Dış cephesi kemerli, büyük, dairesel bir amfityatroya vardığımızda niyetini hâlâ anlayamamıştım. Girişimiz için birkaç gümüş sikke ödedi. Ter ve metal kokulu loş bir tünelden geçen yığınla müşterinin arasına karıştık. Farida'nın peşinden rutubetli bir merdivenden çıktık. Yabancılar ve Tacel-Salılardan oluşan bir kalabalık tarafından itilip kakılarak kör edici güneş ışığına gözlerimizi açtık. Bizi duvarın önünde boş bir yere çekti. Amfityatronun boş bir kum çukuruna bakan kademeli balkonlarından birindeydik. Önümüzden bir Harrowlandli geçti. El değiştiren bozuk para ve kâğıt parçalarına bakarak bahis çağrısı yaptığını anlamıştım.

"Bizi neden yarış izlemeye getirdin?" diye sordum.

Farida tek kelime etmeden eşarının ucuyla yüzünün alt yarısına sardı. Birisi Harrowca bir anons yaptı. Uzun boylu, genç, beyaz bir adam arenada ilerlerken kalabalık kükredi. Giydiği zincir zırh, elinde tuttuğu süvari kılıcı ve ağaç gövdesi kadar kalın bacaklarıyla bu adam, neredeyse Taha'yı narin gösterecek kadar iriydi.

"Bu yarışın kuralları nedir?" diye sordum gergince.

Yaşı on yediden büyük olmayan cılız bir Tacel-Salı çocuk tereddütlü adımlarla arenanın diğer tarafına doğru ilerledi. O da zırhlı ve teçhizatlıydı ama üzerindeki hiçbir şey diğerininki kadar pahalı ya da dayanıklı görünmüyordu.

"Farida, bu yarışın kural..."

"Hayatta kalan kazanır," dedi.

Sırtıma bir ürperti yayıldı. Etrafımdaki heyecanlı yerli ve yabancı yüzler denizine baktım. Günler önceki at arabasını düşünerek, "Burası Yiğitlik Toprakları," dedim. "Ölüm Çukurları."

Bir boru çaldı ve seyirciler haykırmaya başladı. Farida başıyla arenayı işaret etti.

"Çoğu zaman gladyatörler Alqibahlı olur ama yabancıların katılımı giderek artıyor. Donanımları da eğitimleri de her

zaman daha iyidir, hep kazanıyorlar. Tüm bunların ardında gladyatörlere sponsor olan insanlar var ve birçok Harrowlandli Ölüm Çukurları'nı kendi işletmeleri hâline getiriyor. Alqibah'ın öbür yanından insanları arayıp bularak onları sokaklardan, okullardan, çarşılarından, çiftliklerden, yetimhanelerden çekip çıkarıyorlar. Birçoğu gladyatörlerinin kazanmasını ya da kaybetmesini umursamıyor. Gösteriye tedarik ettikleri her bir kişi için sabit bir ücret alıyorlar. Tüccarlar, lordlar hatta memurlar bile en iyiler tarafından eğitilen, en iyi zırhlarla korunan ve en iyi silahlarla donatılan kendi gladyatörlerini getiriyorlar. Ama sakın aldanmayın. O kesimin gladyatörleri genellikle yoksul ailelerden gelen ve kârdan çok az pay alan insanlardır. Yeterli umutsuzluğa düşen diğer tüm katılımcılar, hiçbir pay almadan girerler ve kendilerine dövüşmeleri için en temel ekipmanlar verilir. Bu eşitsizlik gösterisi, eğlencenin bir parçası olarak görülüyor."

"Eğlence," diye tekrarladı Amira boş boş.

Gladyatörler birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Çocuğun gözleri öylesine açılmış ve kırışmıyordu ki sanki biri onları dikerek açmış gibi görünüyordu. Çocuk dehşete düşmüştü, bense titriyordum.

Farida anlatmaya devam etti. "Hayatta kalan gladyatörün sponsoruna ödeme yapılır. Tıpkı kazanan üzerine bahis oynayan kumarbazlara yapıldığı gibi... Ancak kumarbazlar için başka kazanma koşulları da vardır. Mesela kaybedenin ne kadar sürede ne şekilde öleceğine, sonunda uzuvlarını kaybedip kaybetmeyeceklerine dair doğru tahminde bulunmak gibi. Birçok gladyatör yoksulluktan kurtulma umuduyla gönüllü olur ama kurtuluş umdukları bu yerde sonlarıyla karşılaşır."

Yabancı kılıcını savurarak saldırdı. Çocuk sıçrayıp kurtuldu ama bıçağın ucu omzunu kesmişti. Kanlar fışkırdı, seyircilerse yuhladılar.

Midem altüst oldu. "Bunu görmek istemiyorum," dedim.

Farida şaşırtıcı bir güçle elimi kavradı. "Kardeşin gördü."

Yabancı tekrar atak yaptı, çocuk saldırından kaçmaya çalışırken rökezledi. İri adam üzerine gelirken kuma düşüp çırpınmaya başladı. Yabancı kahkahalar atarak kılıcını o kadar hızlı çevirdi ki elindeki sanki çelikten bir parça değildi. Çocuk tekrar ayağa kalkmayı başarak kılıcını savurdu. Rakibi hamleden kaçınıp bıçağını çocuğun bacağına savurdu. Bu yara ilkinden çok daha kötüydü. Kesik derindi, etten dudaklar hortlak gibi sırtıp ayrılarak kan kustu. Midem kalktı. Farida'nın eliyle mücadele ettim ama yerimden kıpırdamama izin vermedi.

"Harrowlandliler ağırbaşlı kibarlıklarıyla gurur duyuyorlar ama eğlence kisvesi altında bize karşı şiddeti teşvik ediyorlar."

Çocuk sendeleyerek geri çekildi, bacağından aşağı oluk oluk kan akarken nefes nefese kalmıştı. Yabancı, saldırmak yerine kulakları sağır eden kalabalığa baktı; elini sallayarak izleyicilerin coşkusunu artırdı. Kedinin fareyle oynadığı gibi çocukla *oynuyor*, yaptığı kasaplığı uzatıyordu. Çocuğu ani bir darbeyle öldürmeyecekti. Parça parça mahvedecekti. Seyirciler arasındaki hortlakları tatmin edecek kadar acı ve kan sunacak, gösteriyi çok çabuk bitirecek kadar hızlı davranmayacaktı.

"Bunu izleyemem." Elimi Farida'ninkinden çekip Amira'yı merdivene doğru ittim. Dökülen şarap birikintilerinin üzerinden atlayarak merdivenden tünele hızlıca indik. Tavan zevk çılgınlıklarıyla sarsılıyordu. Geldiğimiz yerdeki metalik kokuyu, kan kokusunu fark edince göğsüm sızladı.

Amfiriyatrodan dışarı koştum ve Amira'yı da peşim sıra yan sokağa sürükledim. Duvarın dibine çöktüm, kardeşim yüzünü ellerine gömüp hıçkırırken ben gökyüzüne baktım. Çocuğun görüntüsü zihnime kazınmıştı. Taha'yı aşağıda, Lord Osgar'ın şatafatlı at arabasıyla korkunç ve acımasız bir ölüme sürüklenirken hayal ettim.

"İmani."

Dönüp Farida'yı ittim. "Bizi neden buraya getirdin?" Avuç içlerimi alnıma bastırarak iki büklüm oldum. "Bu adil değil.

O çocuk yüzlerce insanın önünde katlediliyordu ve *kimse* buna engel olmuyordu! Üstüne alkışlıyorlardı!”

Farida bizi sokağın derinliklerine doğru yönlendirdi. “Tanık olduğunuz şeyi alın, defalarca çarpın, sonrasında Atheer’le katıldığımız savaşa dair bir fikriniz olur.”

Kaptandan bu kadar şiddetle nefret ettiğim için bir tutam suçluluk hissettim. Şimdiye kadar Farida’nın yaşadığı, babasının ölümüne tanık olmak ve bunu durdurmakta çaresiz kalmak gibi korkunç deneyimleri hiç düşünmemiştim. Yardıma ne kadar muhtaç olduğumu ya da ağızdan çıkan tek bir lanetin bile asılmayla sonuçlanabileceği bir krallıkta, bir isyanı körüklemek için ne kadar cesur olmak gerektiğine hiç aldırış etmemiştim. Ölüm Çukurları’ndan daha beter bir şiddetin karşısında dimdik durmak, sahip olduğumu hiç düşünmediğim türden bir cesaret gerektirirdi. Henüz ona güvenemiyordum ve Atheer’i böyle bir karmaşanın içine sürüklediği için onu affedemiyordum. Ama ona karşı az da olsa saygı duymaya hatta belki de Atheer’in onda ne bulduğunu görmeye başlıyordum.

“Şimdi anlıyor musun?” diye sordu bana. “Kardeşin burada olanlara onu zorlamayı densesen bile sırtını dönmeyecektir. Bu gerçeği ruhuna kadar biliyorsun. O, başkalarının acılarını görmezden gelemeyecek kadar iyi bir insan. Sen de öylesin.”

Ellerimi indirdim. “Ne demek istiyorsun?”

“Kardeşini kurtar ve burada bizimle kal. Topraklarımızı geri alacaksa *senin* gibi insanlara ihtiyacımız var.”

Burnumdan gülererek yosunlu duvara yaslandım. “Size daha fazla *misra* verebilecek büyücülere, demek istiyorsun.”

“Adaletsizlikle savaşacak yetenekli savaşçılara.”

Tepemizdeki çatıda bir güvercin sürüsü ürkererek uçuşmaya başladı. Kuşların aydınlık gökyüzüne dağılışını izlerken güçsüzce, “Bunu düşüneceğim,” dedim.

Farida omuzlarımı sıkarak bakışlarımı tekrar aşağı indirdi. "Imani, bu ülke senin de ülken. Qalia ve Sahir... İkisi de Alqibah'ın bir parçası. Biz komşu değiliz, biz *kardeşiz*."

"Ve kardeşler birbirleri için savaşır." Amira yanıma geldi ve bana, "Bu meseleye dâhil olursak ülkemizin saldırıya uğrayacağından mı korkuyorsun? Durum zaten öyle," dedi.

"Düşüneceğimi söyledim," diye tekrarladım.

Amira da Farida gibi hayal kırıklığıyla bakıyordu ama çok fazla şey çok hızlı değişiyordu ve kendimi kontrolden çıkmış gibi hissediyordum. Kardeşimin özgürlüğü için Taha ve Reza'yla savaşmak başka bir şeydi, davalarına katılsam da isyancılarla birlikte burada kalmak için ailemi ve halkımı terk etmek tamamen başka bir şey.

"Ama," dedim bakışlarımı aralarında gezdirerek, "Atheer'i hapisten çıkaracağım. Sonrasında vereceği kararlar kendisine aittir. Seçimi ne olursa olsun saygı duyacağım. Yapılacak en doğru şey bu."

Amira'nın gözleri rahatladığını gösteren gözyaşlarıyla doldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve Farida bir elini kolumda gezdirirken bana sarıldı.

"Bu onun için büyük anlam ifade edecektir," dedi kapran.

Amira ara sokağın girişini başıyla işaret etti. "Gel, dönelim. Yarın olmadan biraz daha çalışabiliriz."

Onları gemiye kadar takip ederken sonunda Atheer'le yeniden bir araya gelmenin nasıl bir şey olacağını düşünerek epey mutlu oldum. Fakat sonra aklım, kardeşimi takip eden amansız gölgeye yani Taha'ya takıldı. Atheer dönmeye direnirse onu zincire vuracağını söylemişti ancak kardeşim öyle kolay boyun eğdirilecek bir adam değildi. Küçük bir at arabası büyüklüğünde bir aslana dönüşebilirdi ve bir şeye inandı mı kendini ona adardı. Atheer yarın Taha için tehlikeli sonuçlanabilecek bir mücadele verecekti. Fakat Taha –hayır, *Bayek*– soğukkanlı bir stratejistten başka bir şey değildi. İkisinden biri Taha'nın hayatına yönelik

olası tehdidi çoktan anlamışsa Atheer'i tutuklama riskine hiç girmeyebilir ve Taha kardeşimi görür görmez öldürebilirdi.

Bu delilik, dedim kendime ama hiçbir şey gerçeğe daha yakın gelmiyordu. Taha'nın Zak'i öldürmeye hazırlanışına tanık olmuştum, mektubunda kendini babasının davasına adanmış olduğunu okumuştum. Bunu yapabiliyordu çünkü gerekli motivasyonu vardı; klanımdan nefret ediyordu. Ancak yarın hapis haneye girip çıkmak için ona ve Reza'ya ihtiyacım vardı. Şu anda Atheer kadar kapana kısılmış durumdaydım.

Amira kolumu okşadı. "İyi misin? İyi görünmüyorsun."

"İyi... İyiyim," diye kekeledim. Aslında hiç iyi değildim çünkü yarın kardeşimi Harrowlandlilerden değil, içimizden birinden kurtarmaya çalışacağımı fark etmiştim.

Suikastçı Taha'dan...

☆ 30 ☆

Gün batımına dakikalar kala gemiye döndük. Amira beni harita üzerinde çalışmaya devam edelim diye çağırdı ama önerisini reddedip onu nazikçe gönderdim. Yarına farklı bir şekilde hazırlanmalıydım. Neyse ki Farida bana mahremiyet tanımak için kaptan kamarasını teklif etmişti.

Amira kamaranın kapısını kapatır kapatmaz hançerimi çekip çıkardım. "Qayn, dışarı çık."

Cin önümde belirdi, tek kaşını kaldırmıştı. "Nasıl yardımcı olabilirim, Avcı?"

Doğrusunu yaptığımı bilmeme rağmen dilim taş misali ağırlaşmış gibi hissediyordum. Kamaranın kirli penceresine gidip kuşatılmış şehre baktım.

"Büyü eğitimi teklifini kabul etmeye karar verdim." İsteksizce omzumun üzerinden Qayn'a baktım. "Taha'nın yarın yapabileceklerinden korkuyorum. Bıçağım yanımda olmadan da hazır olmalıyım." Bıçağımı Farida'nın masasına dümdüz yerleştirip geri çekildim.

Qayn ne söylediğimi anladığında dudaklarının kenarları kıvrıldı. Ama sonra sırtışını çabucak bastırdı. "Nasıl istersen,

Avcı. Kardeşinin güvenliğini sağlamak için bilgimi sunmaktan memnuniyet duyarım.”

“Güzel.” Kaba bir hareketle başımı salladım ama bu dersin neler içerebileceği beklentisiyle nabzım hızlanmıştı. “Yarın hançerim yanında olmayacak ama umarım büyümü onsuz kullanabilmemin bir yolu vardır.”

“Var.” Qayn masaya yaklaşarak bana doğru tereddütlü bir bakış attıktan sonra hem hançeri hem de Farida’nın ahşaba saplanmış küçük bıçaklarından birini aldı. İkisini de havaya kaldırdı. “Bu silahlar çelikten üretilmiştir, çelikse demirden oluşturulmuştur.”

“Benim yatkınlığım,” dedim masanın kenarına tüneyerek.

“Evet. Dolayısıyla senin amaçların doğrultusunda bu silahlar bir ve aynı olarak kabul edilebilir.”

Kaşlarımı çattım. “Ama benim yatkınlığım sadece bıçağında çalışıyor.”

“Hayır, yatkınlığının *kapsadığı alan* bıçağıyla kısıtlanmış durumda. Tıpkı Taha gibi bir hayvangörenin, herhangi bir şahinin zihnine girebilecek büyü olmasına rağmen sadece tek bir şahini kontrol edebilmesiyle aynı şey.”

“Aslında Taha kendi şahininin *yanında* ötücü kuşları da kontrol edebiliyor,” dedim asık suratla.

“Demek vasat çocuk sandığım kadar vasat değilmiş,” dedi Qayn, keskin bir alaycılıkla. “Her neyse, yatkınlığını bu şekilde kısıtlamak büyülerinin bir boyutunda nasıl ustalaşacaklarını öğrenmekte olan acemi büyücüler arasında yaygındır. Çoğu büyücü, bu kısıtlanmış alanda çok iyi olsa bile bu aşamadan öteye asla geçemez. Örneğin bir akarsuyu çağırabilen ama bir fırtınayı çağırabilen su büyücüler gibi. Ancak seninle bu tür büyücüler arasında temel bir fark var. Sende Beya klanının hırsı var. Teyzen mesela, canlandırma üzerine çalışarak bunu güneş yatkınlığıyla birleştirip o şeyeyi yaratmış.”

"Teşekkür ederim, sanırım," diye mırıldanırken yanaklarım kızardı. "Ama bunun benim için anlamı nedir?"

Qayn iç geçirip silahları masanın üzerine koydu. "Büyüne dair çok *dar* görüşlüsün. Teyzenden bahsetmişken... O sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

"Dikkatli konuş," diye uyardım.

Bunu duymazdan gelerek ellerini omuzlarıma koydu. "Bu dersi iyi dinle, Avcı. Seni herkesten daha ileriye götürecekt. Misra bir *anahtardır*. Söylenebilecek tek şey bu."

Bu yeni kavramı zihnimde evirip çevirerek, "Bir anahtar," diye tekrarladım.

"Evet. Dünyanın yapı taşlarına erişimin kilidini açan bir anahtar. Misra dünyayı Yüce Ruh'un gördüğü gibi görmeni ve manipüle etmeni sağlar. Büyünün kendisi değildir o, büyüye giden köprüdür. Senin yatkınlığınsa *demire*, sadece bıçağına değil."

Qayn'ı dikkatle inceledim. "Hiç kimsenin misra hakkında bu terimlerle konuştuğunu duymamıştım. Nasıl oluyor da kullanmadığın bir büyüyle ilgili bu kadar çok şey biliyorsun?"

Omuz silkerek kollarını indirdi. "Halkınızdan, kendi teorilerimi üretecek kadar insanla karşılaştım."

"Teoriler, hımm," dedim burnumu çekerek, "yani söylediklerinden emin değilsin."

"Herhangi bir bıçağı kendi bıçağın kadar ustaca kullanmanı sağlayabileceğimden yeterince eminim," diye karşılık verdi.

Farida'nın bıçağını alıp inceledim. "Nasıl olacağını anlamıyorum. Aynı materyalden yapılmış olmasına rağmen bu bıçakla aramda hiçbir bağ hissetmiyorum."

"Dene," dedi.

Gözlerimi kapayarak bu sabahki çay seremonisinden beri damarlarımda yüzen büyüü çağırdım. Bıçağı tutan elime yönlendirdim ama sanki görünmez bir duvar tarafından engellenmiş gibi parmak uçlarıma ulaştıktan sonra durdu.

"Yapamıyorum," dedim gözlerimi açarak.

Qayn beni izliyordu. "Tekrar dene," diye bastırdı.

Pencereye baktım. Güneş neredeyse batmıştı, kamaranın içine uzun gölgeler düşürüyordu. Geç olmuştu ve bu egzersiz boşuna gibi görünüyordu. Az kalan zamanımı hapishanenin haritası üzerinde çalışmak için kullanmalıydım, güçsüz bir cinden sahte dersler alarak değil.

"Avcı," dedi sabırsızca, "tekrar dene."

İsteksizce derin bir nefes aldım ve nefesimi verirken büyüyü elime akıttım. Büyü önce avucumu, sonra parmaklarımı karıncalandırdı ve bir engele çarptı.

"İşe yaramıyor," diye mırıldanarak bıçağı masanın üzerine fırlattım.

"Pes mi ediyorsun?"

"Bu lanet şeyi *hissedemiyorum* ki," diye haykırdım. "Hançerim benim bir uzantım. Onu kendi ellerim kadar kolay hissediyorum. Fakat bu bıçak... Sanki onu tutmuyorum bile. Bütün bunlar zaman kaybıydı, aldatmacalarından biri daha işte."

Qayn bir süre adımlarımı izledi. Etrafındaki gölgeler yoğunlaşarak bedenini örtmek için bir araya geldi. "Korkuyorsun," dedi o bal gibi karanlık sesiyle.

Burnumdan güldüm. "Neden korkacağımı?"

"Bildiklerinin dışına çıkmaktan... Yeni şeyler denemekten... Her zaman bağlı olduğun o ideallerin, her şeyin tamamı olmayabileceğini keşfetmekten..."

Gözlerimi devirdim ama Qayn başını aşağı yukarı salladı.

"Öyle değilim, diyorsun. Kendine en iyi, en güçlü, en zeki, en cesur olmaya kararlı olduğunu söylüyorsun ama acınası gerçek şu ki İmani, bu yolda ilerlemek için gerekenler sende yok. Kendi iyiliğin için aşırı katısin."

"Ya, öyle miyim?" Durdum. "Seni hançerime bağladım, öyle değil mi? Katılığım geride kaldı."

"Ürkek bir bebeğin küçük adımları," diye dalga geçerek tekrar gölgelerin içine gömüldü. Karanlığın kendisinden daha karanlık oldukları hâlde sadece gözleri görünüyordu. "Sana bir teklifim var. Bu dersi gerçekten kavraman ve kullanman için bir yol ama korku ve *kurallar* için duyduğun mantıksız endişe yüzünden hemen reddedeceksin."

Göz ucuyla ona baktım. "Dene de gör, iblis."

Sanki siyah, dipsiz bir okyanustan yükseliyormuş gibi o gölge havuzundan çıktı. "Beni ruhuna bağla. Böylece bu dersi sana doğrudan iletebileceğim ve garanti ederim, kendi silahını kullandığın gibi başka bir silahı da kullanabileceksin."

"Se... seni ruhuma bağlayayım," diye kekeledim midem altüst olurken. Bir canavarı bir nesneye bağlamak yeterince tehlikeliydi, bir cinin ruhunu *kendininkine* bağlamaksa akılalmaz tehlikelerle doluydu. Bu, Qayn'ın her şeyi benim aracılığımla deneyimleyebileceği anlamına geliyordu. Her düşüncüyü, her duyguyu, her eylemi... Üstelik bana da aynısı olacaktı. Bu bir ortaklık değildi, bir olmak için birleşmekti.

Bana doğru eğilerek usulca, "Sadece bir anlığına," dedi. "En fazla bir dakika ve sonrasında hançere dönmeyi kabul ediyorum."

Tam önümde durdu. Çok yakındık ama taş kesilmişrim ve geri adım atamıyordum. Qayn bir girdap, bir çeşit tuz düzlüğüydü. Birini aşağı çekip boğması için o kişinin tek bir ayak parmağını ortasına koyması yeterliydi.

"Bir dene," dedi parmaklarını parmaklarıma sürterek. "Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum."

"Verdiğin sözlerin hiçbir anlamı yok," diyerek elimi onun-
kinden çektim.

İç çekip uzaklaştığında aramızda kaynayan gerilim kayboldu. "Hayır," diyeceğini biliyordum. Belli ki yarın çaresiz kalmaktan çekinmiyorsun. Sen inatla o hançere tutunurken Taha bütün bir kuşhaneyi çağırmayı öğrenecek."

Alçak sesle küftüm. "*Pekâlâ*. Bir dakika. Fazlası olmayacak! O da sadece bu dersi anlayabilmem için..." Parmağımı uyarıyla doğrulttum. "*Başka* bir şey dersen bağıni çözer, Kumlar'ın büyüü seni Çöller'e geri sürüklemeye fırsat bulamadan canını alırım. Anlaşıldı mı?"

Ellerini teslimiyetle kaldırıp gülümsedi. "Anlaşıldı. Sözlerimi benden sonra tekrarla."

Ben de tekrarlardım. "Qayn, ruhuma seni bir dakikalığına bağlayacağım, sonra hançerimdeki esas bağına döneceksin. Rıza gösteriyor musun?"

"Gösteriyorum," dedi hemen.

O ortadan kaybolurken kamaradaki gölgeler yükseldi. Qayn'ın ruhumla sarmaş dolaş olduğunu hissedebiliyordum. Sanki iki iplik bükülüyor, sarmalanıyor, kıvrılıyor ve hızla çözülmesi imkânsız hâle geliyordu. Bu daha önce hiç yaşamadığım ve tam olarak kavrayamadığım bir histi. Yalnız olmak ve olmamak; beni ondan ayıran ve *ayırmayan* çizgiler, güneşli havada yağın yağmurun altında damla damla akmaya bırakılan boya gibi bulanıklaştı. Damarlarımdaki kanın yanında yabancı bir şeyin daha aktığını sezebiliyordum.

Bu boş kaptan kamarasında bir heykel kadar hareketsiz olsam da ben de aslında başka bir yerdeydim. Oraya gitmek için sadece gözlerimi kapamam yeterliydi. Kapalı kapılardan oluşan soğuk, sonsuz bir koridordu burası. Tamamı Qayn'a aitti. Onun parçaları, anıları, düşünceleri, *sırları*... Burası onun sarayıydı, ben içinde duruyordum ve dilediğimi yapmakta özgürdüm.

Onun da benim kapılarıma gittiğinin bilincindeydim. Eli kapı kolunda yılan gibi kıvrılırken içeri girip benim hakkımda dilediğini keşfetme arzusu dayanılmaz bir yükselişe geçti. Gerildim, bağıni çözüp onu öldürmeye hazırlandım ama kapı kolunu bırakarak koridoru terk etti. Bakmayacağına dair verdiği sözü tutmuştu fakat aynı sözü bana verdirmemişti.

Onu başka bir yerde hissettim, gizemli dilinde belirsiz kelimeler fısıldadı. Yakında unutamayacağım bir ders olacak olan kelimelerdi. Sabırla bitirmesini beklemeliydim ancak kum saati boşalmak üzereydi. Vermeyi reddettiği cevapları nihayet alabilmek için elime geçen tek fırsatı da birazdan kaybedecektim.

“İlk Şehir,” diye fısıldadım ve talebim koridorda tek başına ilerledi. “Bana orada ne olduğunu göster.”

Görünmez bir el beni iterek yüksek, ahşap bir kapının önüne götürdü. Etraftaki kapıların çoğu tozla kaplıydı ama bu kapı tertemizdi, belli ki sık sık ziyaret ediliyordu. Kapı tokmağını çevirince anıya daldım. Başka bir yerde, ne yaptığımı fark eden Qayn’ın telaşını hissettim.

Çok geç kalmıştı. Granit zeminli gösterişli bir odada duruyordum. Sessizdi, sağımdaki pencereden sızan şafak ışığıyla mavi gölgelere bürünmüştü. Kuş sesleri ve tütsü kokusunu taşıyan hafif esinti de öyleydi. Rüzgâr, beyaz keten perdeleri dalgalandırarak etrafı duvarlarla çevrili yemyeşil bir bahçeyi ortaya çıkardı. Kâbuslarımda gördüğüm bahçeydi bu. Hayır, benim kâbuslarımda değil, *Qayn’ın* kâbuslarında.

Mekânın kalanı, duvarlardaki desenli oymalardan mor çiçekli sarmaşıklarla kaplı cam çatıya kadar mimari açıdan tanıdıktı. İlk Şehir’de bir yerdeydim. Sol tarafımda, boncuklu ipek yastıklarla kaplı geniş bir yatak ve üzerinde uyuyan genç bir adam vardı. Çene hizasındaki pırıl pırıl siyah saçları; altın, gümüş ve ışıqla dokunmuş, üç mücevherli, zarif bir taçla süslenmişti.

“Bu sensin,” dedim tek nefeste.

Gözleri titreyerek açıldı. Benim tanıdığım Qayn’ın ölü bakışının aynısıydı ama bunun gözleri cayır cayır yanıyor, meydan okurcasına capcanlı bakıyordu. Her nasılsa şimdikinden daha da güzel görünüyordu, bir yıldız gibi esrarengizdi. Ben duvardaki kilime doğru geri çekilirken o doğrulup otururdu, oturmasıyla mozaik desenli battaniye sıska ve çıplak göğsünden kaydı. Ancak Qayn beni görmüyordu. Yatağında, yanındaki buruşuk çarşaflı

boş kısma bakıyordu. Sevgi dolu elini kumaştaki kırıksıklıklara dokundururken kaşlarını yavaşça çattı.

"Nahla," diye mırıldandı. Battaniyeyi kenara iterek yatağın etrafından dolandı. "Nahla," diye seslenirken geniş odaya baktı. "Neredesin?"

Gözüne bir şey çarptı: Karşı duvardan bahçeye açılan bir kapı. Açık bırakılmıştı, şeffaf tül yükselerek uğursuzca kıvrılıyordu. Qayn'ın yüzünde bana tanıdık gelen karanlık bir ifade belirdi. Kapıya doğru ilerledi.

"Nahla," dedi tekrar ama sesi şimdi daha sertti. Parlayan taci güçlü, öfkeli bir ışık saçıyordu. "Dışarıda mısın?"

Tülü kenara itip bahçeye çıktığında ben de peşinden gittim. Keskin bir nefes aldı ve kısık bir sesle, "*Hayır!*" dedi. "*Hayır, lütfen, hayır.*"

Ancak şokunun kaynağını göremeden şimdiki Qayn beni çılginca geri sürükledi. Ona direnerek kapıdan bahçeye bakmak ve Qayn'ın sevincini, gördüğüm her kâbusta acı bir öfkeye dönüştüren şeyin ne olduğunu nihayet öğrenmek için çaresizce çabaladım. Ama çelik gibi gücüne karşı koymak imkânsızdı. Görünürü, rüzgârda dağılan nargile dumanı gibi çekildi. Duyduğum son şey, geçmişteki Qayn'ın sabahın keskin havasında boğuk sesle bağırmasıydı:

"NAHLA! Bunu bana nasıl yaptın? *Nasıl yaptın?*"

Anıdan atıldım, daha doğrusu Qayn ruhumdan atıldı. Nefes nefese gözlerimi açtım. Qayn karşımdaydı, omuzları hızla inip kalkıyordu. Onun görüntüsü, kaptanın kamarası, gerçek dünyanın tuzlu ve küflü kokusu, beynimi kafatasımın içinde döndürdü. Masanın üzerine yığıldım.

"Nahla kim?" diye soludum, bir elimi zonklayan başıma bastırarak. "Büyünü çalan kişi o mu? Öyle mi oldu?"

"Mahremiyetimi ihlal ettin, İmani."

Kalbim tekledi. "Ne? Ben sandım ki..."

"Ben sana aynısını yapmaktan kaçınırken sen beni kandırmanın iyi olacağını mı sandın?" diye sordu. "Sırf seninle birlikte olduğum, daha doğrusu senin merhametine kaldığım için geçmişime bakmaya hakkın olduğunu mu sandın?"

Boğazım düğümlendi, çeperleri daralıyordu sanki. "Hayır ama seni bu kadar rahatsız edeceğini düşünmemiştim."

"Neden etmesin ki? Bu benim en acı anılarımdan sadece biri." İstirap ince yüz hatlarını bozdu, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Beni üzüp üzmeyeceğini umursamadın çünkü beni bir amaç için araç olarak görüyorsun. Sen Atheer'e hiç benzemiyorsun. O bana saygı duyardı, bana *itibar* ederdi. Ama sen başkalarını sadece istediğini elde etmek için kullanıyorsun ve reddettiklerinde de öfkeleniyorsun. Sen de türünün kalanı gibisin. *Bencilsin*."

"Qayn." Soğuk ellerini tuttum. "Haklısın, senin rızan olmadan anılarına bakmam yanlıştı. Merakıma yenik düştüm. Geçmişin sana ait ve sadece kendini rahat hissediyorsan benimle paylaşsın."

Gözünden kristal kadar saf ve değerli tek bir gözyaşı dökülürken bakışlarını yere indirdi. Qayn'ın üzülmekten ya da kırılmaktan ziyade bana kızacağını düşünmüştüm, bununla başa çıkmaya hazırdım. Fakat şu anda olanları beklemiyordum. O anıda tanık olduğum acıyı ya da kendimi şu anki kadar suçlu hissetmeyi beklemiyordum.

Ellerini çekti. "Dersi senin bulabileceğin bir yere bıraktım," dedi dümdüz bir ifadeyle. "Artık uyu. İhtiyacın olduğunda sana gelecektir. Başka bir şey yoksa..."

Masanın üzerindeki hançere dönerek beni karanlıkta yapayalnız bıraktı. Uraç, içimi ıslak bir bez gibi bükerken var olduğunu düşündüğüm tüm müdafaa özürlerini sıkıp çıkardı. Bunca zamandır Qayn'ın kötü niyetli olduğu inancıyla hareket etmiştim. Oysa o anlaşılmamızın gereğini yerine getirmekten başka bir şey yapmamıştı. Beni buraya kadar getirmişti ama ben kardeşimi kurtarmanın arifesinde onun yardım elini fırsat

bilmiştim. Ruhlar beni affetsin, bir *dostumu* incitmiş gibi hissediyordum. Qayn hayatımda düşüncesizce yanlış yargıladığım ve üzdüğüm bir başka varlıktı.

Kapının tıklatıldığını ve açılırken çıkan gıcırtyı zar zor duydum.

“İmani?” Amira ayaklarını sürüyerek içeri girip karanlık kamaraya baktı. “Umarım seni bölmüyordumdur. Yarın için iyi şanslar dilemek istedim. Ayrıca güvertenin altında akşam yemeği hazırladım.”

Gözyaşları dökülmeye başladı. Tatlı kız kardeşimin yanına gidip ona sarıldım. “Seni incittiğim zamanlar için çok özür dilerim,” dedim hıçkırarak.

Kaşlarını çatıp sırtımı okşadı. “İmani, özür dilemene gerek yok. Niyetinin her zaman iyi olduğunu biliyorum.”

Oysa sorun zaten tam da buydu. Artık iyi niyetli olmak yetmiyordu, iyi şeyler de *yapmalıydım*. Yoksa Taha’dan ne farkım vardı? İkimiz de kendi ideallerimizin peşinde başkalarını yabancılaştırıyorduk, yol boyunca iyi niyetle hareket ediyor ancak sonunda bir başımıza kalıyorduk. Ailesiz, arkadaşsız... İncittiğimiz insanların ve hiç dilenmemiş özürlerin dökülüp saçıldığı bir yolun galibi oluyorduk.

Amira elimi okşayarak beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkardı. “Elinden geleni yapıyorsun, duyuyor musun? Diğer herkesin senden isteyebileceği tek şey bu. Gel, yemek yiyelim. Kendini daha iyi hissedersin.”

Hıçkırmaya devam ederek peşinden kamaradan çıktım ama kurtuluşu bulduğuma henüz ikna olmuş değildim.

A t toynaklarının ritmik gümbürtüsü, mahkûm vagonu daha
 dönemeçte belirmeden çok önce kulağımıza geldi. Zaman-
 lama harikaydı. Öğrendiğim bir şey varsa o da Harrowlandlilerin
 her konuda düzene uyduklarıydı. Zaman konusunda dikkatli,
 organize ve etkin görünüyorlardı. Hatta belki aşırıya kaçıyor-
 lardı. Bu davranışları bizim lehimize işliyordu. Bu sabahki çay
 seremonimizden itibaren Atheer'i dışarı çıkarmak için aşağı yu-
 karı gün batımına kadar vaktimiz vardı. Bundan daha geç bir
 zamana kalırsak sihrimiz tükenecek ve hapisane evimiz olacaktı.

Neredeyse yarım saattir sıkıntılı düşüncelere dalarak yas-
 landığım sokak duvarından uzaklaştım. Terliğimin yanındaki
 toprakta siyah bir bok böceği sürünüyor, sabah güneşinin ilk
 ışıkları kıvrık sırtında parlıyordu. İrkilerek tiz bir ses çıkardı
 ve renkli bacaklarını salladı. Üzerinden geçip Taha ve Reza'nın
 izlediği Taeel-Sa'nın en rağbet gören bölgesine adım attım.

Yolun yukarısındaki tabakhaneden çürümüş ham hayvan
 derileri, güvercin pıslığı, tuz ve kireç taşının boğucu, kötü ko-
 kusu geliyordu. Etrafımı tararken gözlerim sulandı ve burnumu
 kıristırdım. Altın saçaklarına rağmen vakur görünen kahverengi
 imparatorluk sancakları binaların aralarına asılmış, sıcak esintide

dalgalanıyorlardı. Altlarında terziler ve kunduracılar yeni gün için dükkânlarını açıyorlardı. Taeel-Sa halkı hâlâ ataları gibi giyiniyor olsa da dükkânların ön camlarına Kral Glaedric'in ana vatanının silüetleri olduğunu düşündüğüm şeyler hâkimdi: kadınlar için dar belli, hacimli etekler; erkekler için dar pantolonlar, *doublet*ler³ ve uzun tunikler. Acaba sömürgeciler Alqibah'ın kurak havasını giyimleriyle öylece değiştirebileceklerine mi inanıyorlardı?

Qayn'ın kullandığı at arabası yolun ilerisindeki ara sokakların birinde duruyordu. Dikkat dağıtıcımız bu sabah benimle hemen hemen hiç konuşmamıştı. Gözlerimi karşımdaki dükkânın taş cephesine kaldırdım. Sancakların bir ucu duvardaki metal bir kancaya düğümlenmişti. Amira hançerimle saksı palmyelerinin arasındaki düz çatıya tünemişti, Farida da yanındaydı, her ikisinin de eşarpları alınlarının üzerine indirilmişti. Kız kardeşim cesaret verici bir ifadeyle gülümserken Farida dalgın dalgın yolun yukarısındaki hapishaneye bakmaya devam ediyordu. Devasa kale sarı şehrin üzerinde bir hayvan gibi yükseliyor, surlarının ve gözetleme kulelerinin etrafında güneş ışığı uzun yapraklar gibi dalgalanıyordu. Ve Atheer tam ortalarında bir yerlerdeydi.

Maymuncuğumu almak için şalvarımın cebine uzandım, sonra döndüm ve parmaklarımı soğuk çeliğin üzerinde gezdirirken gözlerimi kısarak yola baktım. Alnımda oluşan terin, kalbimin ağır ağır atışının, büyüünün kaslarımdaki titreyişinin farkındaydım. Bundan daha zor şeyler yaptığım olmuştu; üç at arabası uzunluğunda bir kum yılanıyla savaşmış, bir hortlak mezarlığıyla yüzleşmiş, Korkunç Hubaal'dan paçamı kurtarmıştım. Ancak bunlar gerilmeme engel olmuyordu. Bu seferki o görevlerin hiçbirine benzemiyordu. Söz konusu olan kardeşimdi.

At arabasının vagonu gümbürdeyerek köşeyi döndü, iki doru at hızlı hızlı koşuyordu. Kaldırım boyunca yavaş ve rahat

3 Eski den Avrupa'da giyilen dar ve süslü bir erkek gömleği. -ç.n.

bir yürüyüş tutturdum, Taha ve Reza da beni takip ettiler. Araba gemi bordasına geldi ve bir kalp atışı kadar sürede her şey değişti. Atlar kışneyerek yolun bir tarafına çekildiler, tekerlekler gıcırdayarak akslar inleyerek karşı çıktılar. Ardından öfkeli bağırışlar patlak verdi. Caddedeki birkaç yaya durup şimdi diğerinin yolunu kesmiş olan Qayn'ın arabasına bakmaya başladı. İki asker ona ancak küfür olarak nitelendirilebilecek sözler söyledi ama o kıpırdamayı reddetti. Onun yerine haykırarak, "Önünüze bakın, sizi *eşekler!*" dedi.

Askerler Alqibah dilini biraz biliyor olmalıydı. Arabanın tüneğinden inip elleri kılıç kabzalarında ilerleyerek bize dar bir pencere açtılar, ki bu elimizdeki tek pencereydi.

Farida sancakların asıldığı, caddeye gerilen ipi koparıırken biz de vagonun yanına yanaştık. İp koptu, sancaklar dalgalanıp katlandı ve vagonun üzerini örterek bizi gizledi. Bu kısım benim fikrimdi. Ötede, askerler tekrar küfrederken seyircilerden küçük bir çılgılık yükseldi.

"Boş verin şu sancakları. Siz aptallar neredeyse arabama çarpıyordunuz," dedi Qayn. Askerlerin öfkesini üzerine çeken Harrowca birkaç kötü kelime de ekledi.

Taha vagonun arka basamağına atladı ve küçük bronz pencereden mahkûmlara kısa bir süre göz attı. Ardından Reza kapıyı kilitleyen demir çubuğu kaldırıp açtı. Altı kelepçeli mahkûm bize bakıyordu, kirli ve endişeli yüzleri terden kayganlaşmıştı.

Taha, iki genç adam ve bir kadını işaret ederek, "Siz üçünüz artık özgürsünüz," diye fısıldadı. "Kalanınız sessiz ve hareket-siz kalın. İçinizden biri askerlere haber vermeyi aklından dahi geçirirse daha kelimeler ağzınızdan çıkmadan ölür."

Tehditlerinde ciddi olduğunu artık biliyordum. Diğer mahkûmların soru sormak, belki de onları da bırakmamız için bize yalvarmak istediklerini hissediyordum ama Taha'nın yaydığı korku onları sindirmişti. Bu konudaki sessizliklerini sadece anlamakla kalmıyor, buna güveniyordum da.

Dışarıda askerler hâlâ Qayn'la tartışıyorlardı ama sesleri giderek yükseliyordu. Her an bu olanlardan bıkip ona kılıç çekebilirlerdi. Maymuncuklarımızı aldık ve üç tutsağı kelepçelerinden aceleyle kurtardık.

"Şimdi de kıyafetleriniz," dedim kelepçeleri bankın üzerine koyarken.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu biri tuniğini başının üzerine çekerken. "Kimse hapse girmek istemez ki."

"Bazıları ister. Al, bunları giy."

Kıyafetlerimizi değiştirdik ve ben de sert, bej renkli hapis-hane tuniğini ve şalvarı giydim. Yeni mahkûmlar gelir gelmez aranıyorlardı. Bu yüzden Reza ve Taha karşı sıraya oturup bileklerindeki kelepçeleri kapamadan önce maymuncuklarını kapıdan dışarı attılar. Terliklerimi giyiyordum ki sancaklar arabanın üzerinde hışırdayınca durdum. Dikkat dağıtma işi sona ermişti. At arabası açığa çıkmadan önce hızlı hareket etmeliydik.

Maymuncuğumu çıkartıp atarak mahkûmlara, "Kapıyı demir çubukla kilitleyin ve hiçbir yasayı çiğnememişsiniz gibi yürüyüp gidin," dedim.

At arabası sarsılıp sallandı. Mahkûmlar bize teşekkür ettiler ve dışarı fırlayıp kapıyı kapamadan önce son bir kez şaşkın şaşkın baktılar. Kulağımı kapıya dayayıp birinin yer değiştirdiğimizi fark etmesini ve askerleri kaçan mahkûmlar konusunda uyarmasını bekledim. Çubuk tekrar yerine kaydı ve mahkûmlar kumların üzerine indi. Sancaklar son bir çekişle at arabasının üzerinden kalktı, ardından bir bağırış koptu. Keskin bir nefes aldım.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı Taha. "Gitmeye hazır olduklarını söyledi."

Askerler tekrar arabaya tırmanırken vagon biraz çöktü. Tekerlekler gıcırdadı. Qayn'ın şimdi kenara çekilmiş arabasının yanından geçerek yolda ilerlemeye başladık. Bana sertçe başını salladı ama bu bir uyarıydı. İlk Şehir'de bana teklif ettiği şeyi

düşündüm: *Taha'dan sonsuza dek kurtulma fırsatı*. Bu, kaçır-dığım bir fırsattı.

Banktaki boş yere oturup bileklerimdeki kelepçeleri ka-padım ve endişemdeki ani artışı görmezden gelmeye çalıştım. Vagon hızlandı ve birkaç dakika içinde hapishaneye giden uzun, dolambaçlı yolda gümbürdeyerek ilerlemeye başladı. Rutubetli havanın sessizliğinde sallanıp duruyorduk, atlar kaybettikleri zamanı telafi etmek için dörtnaña koşuyordu. Bunaltıcı sıcakta dakikalar geçerken bileklerimdeki kelepçeler her saniye daha da ağırlaşıyordu. Taha'nın kaçamak bakışlarının ağırlığı daha da yoğunlaştı. Gözlerimi kapadım ve başımı arkama yaslayıp derin bir nefes aldım. Artık dönüş yoktu. Atheer için her ne planladıysa harekete geçirmişti.

Dışarıdaki bağırışlar vagonun ilerleyişini yavaşlattı. Ahşap kapılar inleyerek hapishaneye girişimizi müjdeledi. Diğerleri yerlerinde kıpırdanırken bileklerindeki kelepçelerden hüzün fı-sıltıları geliyordu. Vagon durdu, kapıdaki çubuk kaydırıldı ve kapılar açıldı. Serin, tuzlu deniz havası içeri dolunca hepimiz iyice yutkunduk.

"Dışarı," dedi bir asker yumruğunu kapıya vurarak.

Toprak zemine atlayarak diğerlerini takip ettim. Yüksek duvarlarla çevrili küçük bir avludaydık. Surlar okçular tarafından devriye geziliyor, bazıları da kayıtsızca yukarıdan bize bakı-yordu. Aşağıda bekleyen bir memur, askerlerden birini selamladı. Karşılıklı konuştular ve yolcu beyannamesine benzeyen bir şey verildi. Daha fazla asker yaklaşırken memur evrakları inceledi. Suratsız biri kelepçelerimi çıkardı. Anlamadığım kelimeler söy-leyerek kollarımı uzatmamı işaret etti, ben de uzattım. Çilli ellerini kollarımın üzerinde gezdirerek bol kısımlarına pat pat vurdu. Sonra gövdemden aşağıya, bacaklarımdan yukarıya ve aşağıya, hatta ayakkabılarımdan içine kadar kontrol etti. Hiçbir uyarıda bulunmadan ağzımı açıp bir parmağıyla dilimin altını ve dişlerimin arkasını yokladı. Neredeyse kusacaktım ama adam

hiç orali görünmüyordu. Hapishaneye bir şey sokmaya çalışmadığımdan emin olduktan sonra diğer mahkûmların kontrolüne yardıma gitti.

Titreyerek kenarda durup Taha'nın sıranın önüne geçmesini izledim. Ona bağırarak asker çok daha agresifti. Adamın emirlerine uyan Taha yara izleriyle kaplı göğsünün üzerindeki tuniği kaldırdı ve ceplerini dışarı çıkardı. Asker onu yukarıdan aşağı yokladı, hatta bir parmağını Taha'nın şalvarının bel kuşağıyla uylukları arasında gezdirdi. Kuşağı geri çekerek utanmadan uzun uzun aşağıya baktı. Taha bu tacize çenesini sıkarak katlandı. Asker son olarak kabaca ağzını kontrol ettikten sonra onu ileri itip diğerlerine geçti.

İncelemenin sonunda bize ince deri kolyeler verildi. Her birine bir sembol –muhtemelen bir sayıydı– kazınmış kare şeklinde ahşap bir kolye ucu takılıydı. Yanında askerler olan memur bizi kapalı bir geçide götürdü. Kızıl saçlı adamın akıcı olarak Alqibah dilinde konuşması beni şaşırtmıştı.

“Kimlik tespitine yardımcı olması için kolyelerinizi her zaman takacaksınız. Kolyesini kaybeden ya da takmayı reddeden kırbaçlanacaktır. Erkekler kırmızı koğuştaki, kadınlar mavi koğuştaki yatacak. Gününüz şafaktan önce başlar, yemekhanede karnınız doyurulur ve görevlerinizde size eşlik edilir. İş günü öğleden sonra sona erer, daha önce değil. Ardından yemek yenir ve bunu avluda bir saat egzersiz takip eder. Zil sesiyle birlikte zamanında koğuşlarınıza döner ve ertesi sabaha kadar orada kalırsınız. Zil sesinden sonra dışarıda yakalanan herkes istisnasız kırbaçlanacaktır. Sıkı çalışın ve kurallara uyun. Sizden beklenen budur.”

Demir bir kapıdan geçerek binalarla çevrili, kasvetli bir toprak avluya girdik. Memur bizi yüksek bir binanın önünde durdurdu. İçeriden askerlerin bağırışları ve ancak mahkûm olabilecek kişilerin çığlıkları yükseliyordu.

“Erkekler, değirmende çalışacaksınız.”

Bir asker kapıyı açtı. İçeriye görebileceğim bir açıda değildim ama dışarıya ekşi ter kokusu yayılıyordu ve bir tür makinenin dur durak bilmeden nabız gibi atan sesini duyabiliyordum. Diğer mahkûmlar ayaklarını sürüyerek içeri girerken Taha bana bir bakış attı, ben de başımı aşağı yukarı salladım. Daha önce-
sinde, birbirimizden ayrı düşersek çalışma molası verildiğinde avludaki ölü ağacın yanında buluşacağımıza dair anlaşmıştık.

Memur devam ederek, "Üstü�ü toplama odasında çalışacak-sın," dedi bana.

Bir binanın dışında durduk ve askerlerden biri uzun bir odanın kapısını açtı. İçeride sıra sıra banklar vardı, üzerlerinde oturan insanlar halatları çözerken başlarını eğmişlerdi. Ayak bileklerine kadar gevşek halat lifleri içindeydiler ve oda boylu boyunca katran kokuyordu. Askerler önden, arkadan ve yanlardan çalışmaları gözlüyorlardı. Ayaklarını sürüyerek içeri girip yaklaştığında mahkûmların çoğunun tırnaklarının kanlı olduğunu ve parmaklarının tekrar tekrar sert işlerle uğraşmaktan dolayı morardığını gördüm. Memura korku dolu bakışlar atıyorlardı. Birinin kardeşime ya da Fey'e ait olmasını umarak görebildiğim yüzleri taradım. Memur, yakındaki bir bankın ucunda oturan benim yaşlarımdaki bir kıza parmaklarını şaklattı. Endişe verici derecede zayıftı, koyu kahverengi tenliydi, kehribar rengi iri gözleri vardı ama ferleri kaçmıştı. Kız aceleyle yanıma geldi.

"Görevi bu mahkûma anlat," dedi memur, "zaman kaybetmek yok."

Kız eğilerek başıyla beni selamladı. Onu banka kadar takip edip oturdum. Memur bir an boyunca bizi izledikten sonra arkasına dönüp dışarı çıktı. Askerler kapıyı tekrar kapayarak bizi sığınan içine hapsedtiler. Ve böylece mahkûmların başları eğildi, işlerine döndüler.

"Adın ne senin?" diye fısıldadı kız Alqibah dilinde.

Ön taraftan bizi izleyen askere kısa bir bakış attım. "İmani. Peki ya senin?"

"Safiya." Bankta aramıza bir yığın sarmaş dolaş halat koymadan önce belli belirsiz gülümsedi. "Üstüğü, Harrowlandlilerin gemilerinde tahtaları ve derzleri kapamak için kullandıkları katranlı bir liftir. Eski halatlardan geri dönüştürülebilirler. Bizim işimiz halatları liflerine kadar çözmek, aynen böyle." Becerikli parmaklarıyla halatı kurcalayıp çözmeye başladı. Ben de onun hareketlerini taklit ederek aynısını yapmaya çalıştım.

"Zormuş," dedim yüzümü buruşturarak, "ve parmaklarımı acıtıyor."

"Evet ama yapılması gerekiyor. Herkes günde en az yarım kilo toplamak zorunda yoksa cezaya çarptırılırlar."

"Kırbaç cezası demek istiyorsun."

"Evet ya da daha kötüsü ama sorun yok. İlk günü olanlara hoşgörü gösteriliyor. Bir süre sonra parmakların alışır."

Ruhların terk ettiği bu yerde sadece ilk günüm olması için dua ettim. Peki ya burada kapana kısılmış diğer herkes? Benim kaçmak için bir planım vardı, onlarınsa her gün bu eziyeti çekmekten başka çareleri yoktu.

"Değirmen nedir?" diye sordum Taha ve Reza'yı düşünerek. Safiya bana baktı. "Neden? Sana görev mi verildi?"

"Bana değil, arkadaşlarıma."

Parmaklarının arasındaki halata kaşlarını çatarak baktı. Ben de çalışmaya devam ettim, askerlere yanımıza gelmeleri için bir sebep vermek istemiyordum.

"Pedalları olan bir tür çark. Mahkûmlar çarkı döndürmek ve altındaki buğdayı öğütmek için pedalları çevirmek zorundalar. Biz ona *ebedi merdiven* diyoruz." Bir tutam lif kopardı ve kemikli ayak bileklerini saran yığının içine attı. "Umarım arkadaşların güçlüdür. Burayı denetleyen askerler kırbaçları hazırda bekletirler."

Taha'nın kararlı bir sessizlik içinde işkenceye karlandığını hayal edebiliyordum. Bashtal'da "bundan çok daha kötü dayaklara

katlandığını” söylemişti. Kimden yediğini merak ediyordum, ayrıca neden umursadığını da...

Safiya’ya doğru eğildim. “Neden burada olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?”

“Kız,” dedi ön taraftaki bir asker yüksek sesle. Bakışlarımı yukarı çevirince bana baktığını gördüm. Parmağını dudaklarına götürdü. Bakışlarımı aceleyle halatıma indirdim.

“Konuşmaya iznimiz yok,” diye fısıldadı Safiya.

Belli ki yoktu. Asker dikkatini üzerimden çekene kadar bir süre bu şekilde çalıştım. Sonra gizlice etrafımdaki yüzlere baktım. Burada her türden hapsedilmiş insan vardı. Yaşlısı genci, güçlüsü güçsüzü... Hepsi Alqibahlıydı ancak hiçbiri Atheer değildi.

Zaman akıp gitti, nihayet gün sona yaklaşırken bir yerlerde kaybolduğuna ikna oldum. Güneş gökyüzünde daha da yükselmiş, çalışma odasının sıcaklığını dayanılmaz bir yoğunluğa ulaştırmıştı. Üzerimden boncuk boncuk ter akıyor, tuniğimi vücuduma yapıştırıyordu. Ağzımaysa lifler tıklımış gibiydi, öyle dolu ve kuru geliyordu. Bir damla soğuk su, bir yudum temiz hava için can atıyordum. Çalışma odasında devriye gezen askerler, muhtemelen mola vermek için düzenli olarak dışarı çıkıyor ve her zaman tazelenmiş olarak dönüyorlardı. Öte yandan mahkûmların hareket etmesine bile izin verilmiyordu. Parmaklarım acıyor ve kanıyor, sırtım bu pozisyonda oturmak-tan ağrıyordu. Popom uyuşmuş durumdaydı. Safiya’ya Atheer’i sormak için yanıp tutuşuyordum ama askerlerden biri beni izliyordu, muhtemelen uslu durup durmadığımdan ve kural-lara uyup uymadığımdan emin olmak istiyordu. Ağzımı kapalı tutarak parmaklarımı çalıştırdım.

Kuşluk vakti önümdeki kadın yüzüstü üstüüpü yığınının içine yığıldı. Yanındaki kız irkildi ama inanılmaz bir şekilde çalışmayı bırakmadı. Gözlerimi Safiya’ya kaydırdım. Kadının yığılışını onun da gördüğüne emindim ama başını eğmişti.

parmakları hızlı hızlı halatı ayırıyordu. Herkes kadını görmezden geliyordu.

Halatımı bir kenara bırakıp bankta öne doğru kaydım. "İyi misin?" diye fısıldadım.

Kadın cevap vermedi, çözülmüş liflerden oluşan sert yığınının içinde kıvrılmış yatıyordu. Ön taraftaki bir asker beni fark etti ve sarı kaşları soğuk, gri gözlerinin üzerine düştü. Oturduğum banktan kalkıp önümdeki kadına uzandım.

"İmani," diye tısladı Safiya, "onu rahat bırak."

Elimi kadının omzuna koyup onu sarstım. Hâlâ cevap vermiyordu. İçimde korkunç bir his belirdi. Parmaklarımı kadının nemli boynuna bastırdım.

"Nabızı atmıyor," diye bağırđım. "Yardıma ihtiyacı var!"

Bir asker geldi ve beni itti. Tökezleyerek başımı arkamdaki banka çarptım. Telaşla kendimi bankın üzerine kaldırdım ve iki büklüm olarak başımın arkasındaki acıyan yeri ovaladım.

"Çalışmaya başla," diye üsteledi Safiya.

Beni korumaya çalıştığını biliyordum ama bu emir mantıksızca öfkelenmeme neden oldu. Daha fazla asker kadının başına toplanırken halatı yerden aldım. Biri onu ters çevirince solgun, durgun bir yüz ve kaybolmuş bakışlar ortaya çıktı. Asker kadının nabzını kontrol ederek diğerlerine kısa bir şeyler söyledi. Odadan çıkıp bir el arabasıyla döndüler. Kadın içine atıldı ve götürüldü. Beni iten asker odanın önündeki görevine dönmeden önce bana tehditkâr bir bakış attı.

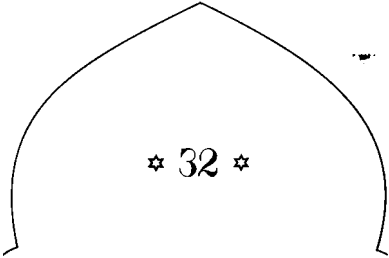
"Onu nereye götürüyorlar?" diye fısıldadım.

Safiya halatına bakarak konuştu. "O öldü. Onu hapishane-nin sonundaki küçük binaya götürecekler ve cesedini aşağıdaki denize atacaklar. Buradan çıkmanın tek yolu bu."

Tıpkı Farida'nın dediğı gibiydi. "Buradan çıkabilen mahkûmlar sadece ölü olanlardır."

"Yüce Ruh," diye mırıldandım. "Bu nasıl bir kâbus?"

Safiya cevap vermedi.



Öğleden sonra avluda kısa bir mola vermemize müsaade edildi. Bir kuyunun başında sıraya girdik. Bize iki bardak su ve pis tuvalette ihtiyacımızı gidermemiz için bir dakika verildi. Ancak burası duvarları veya kapıları olan bir oda değildi, binaların içinde de yer almıyordu. Bu aşağılayıcı deneyimden sonra Safiya'yı görev duygusuyla çalışma odasının dış duvarına yaslanmış vaziyette beklerken buldum.

Yanına gittiğimde, "Özür dilerim," dedi. "Burası zor bir yer. İşleyişine ne kadar çabuk alışırsan senin için o kadar iyi olur."

Taha ve Reza'nın girdiği, avlunun karşısında duran binaya baktım. Henüz mola vermelerine izin verilmemişti ama sanırım askerler aynı anda çok fazla mahkûmla uğraşmasınlar diye böyle yapılıyordu.

"Neden öyle dedin?" diye sordum yanımdan yürüyüp geçenlerin yüzlerini süratle tarayarak. "Uslu davranınca serbest mi bırakılıyorsun ki?"

"Umarım öyledir." Bana daha da yaklaştı. "Daha öncesinde bana neden burada olduğumu sormuştun. Yaklaşık altı ay önce bir asker garnizonundan yiyecek çalarken yakalandım. Çalmamam gerekirdi ama açlıktan ölüyordum ve öyle çok yiyecekleri var

ki... Harrowlandlilerden önce ailem Baharat Yolu üzerinde mal ticareti yapan bir kervan işletiyordu. Çoğunlukla Jade Krallığı'ndan gelen ipek karşılığında baharat veriyorlardı. Harrowlandliler krallarına olan haracımızı artırdılar ve kısa süre içinde gelirimizin yarısından fazlası kraliyete gitmeye başladı. Ücret o kadar arttı ki kervan artık kâr getirmez oldu. Ailem parasız kaldı."

"Üzgünüm," dedim, keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim. "Bu durumu neden ailenin işinin sonunu getirecek kadar zorlaştırdıklarını anlamıyorum."

"Kendilerinden başka kimsenin baharat ticaretinden kâr etmesini istemiyorlar."

"O zaman neden herkesin ticaret yapmasını hemen yasaklamıyorlar?" diye sordum.

Bakışları donuklaşırken sıska kollarını lekeli tuniğinin önünde kavuşturdu. "Bunu ne kadar yavaş yaparlarsa insanların karşı koyma olasılığı o kadar azalır. Bize sadece şehirlerimizi yönetmek ve borçtan ötürü vergi almak için burada olduklarını söylüyorlar, bu yüzden insanlar güvende olacaklarını düşünerek bunu kabul ediyor. Ama sonra bizi atalarımızın evlerinden kovuyorlar, işlerimizi çalışıyorlar, en kârlı ticaretlerimizin kontrolünü ele geçiriyorlar, tapınaklarımızı tanrılarına adıyorlar, sokaklarda kendi dillerini konuşuyorlar ve bize her şeyin bu şekilde daha iyi, daha huzurlu olduğunu söyleme cüretini gösteriyorlar. Sen farkına bile varmadan elinde hiçbir şey kalmıyor."

Sahir kalmıştı. Görkemli Qalia'ya el değmemiş, zarar gelmemişti. Ama ben buna sevinmek yerine bundan utanıyordum. Hayatım boyunca dünyaya çatlak bir mercekten bakmıştım.

Sohbetimiz, önümüzde el arabası süren bir asker tarafından kesildi. El arabasından dışarı kanlı parmakları kir kaplı, cansız kahverengi bir kol sarkıyordu.

"Bir tane daha," dedim askerin denize bakan bodur binaya doğru ilerleyişini izlerken. Orada bir deniz feneri kulesi vardı ve coşkulu martılarca kuşatılmış durumdaydı.

"Her gün bir çift insan gidiyor ama sayımız geri tamamlanıyor."

Hüzünlü gözlerle birbirimize baktık. Asker kapıda durup orada nöbet tutan iki adamla sakın sakın konuştu. Nöbetçiler korkunç teslimatını yapmasına izin vermeden önce arabadaki cesedi kontrol ettiler. Asker cesedi binanın içine götürüp kapıyı arkasından çarparak kapadı.

"Sen neden buradasın?" diye sordu Safiya.

Bakışlarımı deniz fenerinden çekmeden, "Kardeşim ve bir arkadaşım yüzünden," dedim. "İkisi de burada."

"Onların yanına gelmek için mi tutuklandın?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım. "Atheer ya da Feyrouz adında birilerini tanıyor musun?"

"Üzgünüm, hayır. Sadece koğuştta yan yana yattığım kızları tanıyorum. Ama..."

Bir askerin molanın bittiğini işaret eden zili çalmasıyla sözü yarıda kesildi. Sıramız çalışma odasının kapısına doğru ilerlemeye başladı.

"Ama ne?" diye üsteledim ayaklarımı sürüyerek ilerlerken.

Başını iki yana salladı. "Şimdi olmaz."

İçerideki bankta yerimi alarak tekrar halat çözmeye başladım ama konsantre olamıyordum. Safiya'nın cevabı her neyse onu şimdi duymam lazımdı. Ne olursa olsun büyümüz tükenip de Reza artık bize özgürlüğe giden bir tünel açamayacak hâle gelmeden, yani hemen bu gece hapishaneden kaçmalıydık. Ancak Atheer olmadan bu hapishaneden ayrılamazdım. Uzun zamandır kayıp olan kardeşimin bana bu kadar yakın olduğunu, bu binalardan birinde bir yerlerde olduğunu ve yalnızca onsuz ayrılmak zorunda kalmakla kalmayıp aynı zamanda onun o güzel yüzünü bir an bile göremeyeceğimi düşünmek... İçimden çılgılık atmak geliyordu.

Aptal gibi zamanın daha hızlı geçmesini sağlayacağına inanarak çalışıp duruyordum ama tam tersi oluyordu. Zaman

ağır ağır ilerliyor, acımasız sıcak bizimle dalga geçiyordu. Sert lif yığını ayak bileklerimin etrafını sararken tırnaklarımın çevresindeki deri kanıyordu. Sabırsızlıktan midem bulanana dek çalıştım. İçimde bir çığlık göğsüme merdiven dayamış, dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Askerlere baktım. Öndeki çift birbirine yakın durmuş, konuşuyorlardı.

“Safiya,” diye fısıldadım. “Ne söyleyeceğini öğrenmem gerek.”

Parmaklarının arasındaki halata damlayan tere kaşlarını çattı. “*Şimdi* olmaz.”

“Lütfen, bu gerçekten önemli. Sadece söyle bana...”

“Burada bir sorun mu var?”

Bir asker, eli uzun kılıcının kabzasında, bize doğru geliyordu. Adam bankların arasında durup bize dik dik bakınca Safiya'nın kaş çatışı yüzünden silindi.

“Ha... hayır efendim, sorun yok,” diye Harrowca kekeledi. Halatını havaya kaldırarak, “Lütfen,” dedi.

Adam isteksizce yanımızdan ayrıldı. Odanın önündeki görev yerine dönmesini bekledim. Gitmek yerine yakındaki duvara yaslanıp bizi izlemeye koyuldu. Safiya sanki daha az yer kaplamak askeri yatıştırıracakmış gibi omuzlarını kamburlaştırarak halatını yüzüne yaklaştırdı. Ben de halatıma odaklanmaya çalıştım ama askerin arsız bakışlarının tenimde gezindiğini hissedebiliyordum. Adama hızla göz attım. Gözlerini üzerime dikmiş, dudaklarını yalıyordu. Büyünün hiddeti aniden damarlarımda kıvılcımlandı ve kemerinde asılı duran kılıca doğru güçlü bir çekimle dolup taşıtı. İrkilmemle halatım bankın altına düştü. Adam duvardan ayrıldı. Eğilip aceleyle halatımı aradım. Tekrar doğrulduğumda onu tepemde dikilirken buldum.

Dur kelimesini ancak yüzüme tokadı atmadan önce anlayabilmiştim. Başım savruldu, yanağım kızarıp acıdı, yumruğum açıldı ve halat elimden tekrar düştü. Safiya irkilerek halatının üzerine daha da gömüldü. Uğradığım saldırı yatkınlığımı daha artırmaya yaradı, Qayn'ın dersi kristal berraklığıyla bana geldi.

Başımı tekrar öne çevirerek istemeden de olsa onun kılıcına baktım. Tıpkı kendi bıçağım gibi çelik beni *çağırıyordu* ama daha zayıftı. Parmaklarım karıncalandı, kaslarım gerildi. O kılıçla neler yapacağımı ve durdurulmadan önce kaç kişiyi öldürebileceğimi hesapladım.

Asker halatı yüzüme doğru itti. “Çalış.”

Halatı tekrar çözmeye başladım. Tatmin olmuş bir şekilde ön tarafa döndüğünde büyüm yatıştı. Bu her neyse daha önce hiç başıma gelmemişti ama Qayn sağ olsun, burada ilk başta düşündüğüm kadar güçsüz olmayabilirdim.



Günün kalanı sıkıcı bir sessizlik içinde geçti. Gözlerim o lanet şeylerle dolana ve parmaklarım uyuşana kadar lif ayırdım. Akşama doğru bir zil çaldı. Kollarımızda üstüpleriyle ayaklarımızı sürüyerek ön tarafa doğru ilerledik. Her bir yığın terazide tartıldı ve miktarlar kalın bir deftere yazıldı. Neyse ki kenara ayrılmamı gerektirmeyecek kadar toplamıştım da Safiya’yla birlikte çalışma odasından çıkabildim. Dışarıda bekleyen birkaç asker bize yemekhaneye kadar eşlik etti. İçeri dolan rüzgâr hapis-haneyi serinletiyordu ama buna pek de merhamet denmezdi çünkü tüm alana reçine gibi yapışan çürümüş, ekşi bir koku da yayıyordu. Bunun neden kaynaklanabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

“Üzgünüm,” dedi Safiya. “O askerin kadınlara kötü davranmak için bahaneyi ihtiyacı yok.”

“Asıl üzgün olan benim. Bencilce davrandım.” Asker bana vurduktan yaklaşık bir saat sonra farkına varmıştım bunun. Öfkem azalır, çenemdeki keskin sızı hafif bir ağrıya dönüşürken Qayn’ın beni kendi çıkarlarını için başkalarını kullanmakla suçladığını hatırlamıştım. Ben bu gece kaçacaktım ama Safiya kaçamayacaktı. Kardeşimin peşinde ilerlerken onun güvenliğini

tehlikeye atıyordum ve sanırım Atheer bunu öğrenirse benim tarafımdan kurtarılmak istemezdi.

“Şey... Artık biraz konuşma iznimiz var, yani sana cevabını verebilirim,” dedi.

Umutla ona baktım. Beni yanına çekti ve kendine bastırarak yürümeye başladı.

“Burada Zahir adında bir mahkûm var. Boynunda yanık olan iri, uzun bir adam. Herkesten daha uzun süredir burada ve bu kadar sert olup sıkı çalıştığı için askerler bile ondan hoşlanıyor. Onun hapishaneye gelen herkesi tanıdığını duydum. Aradığın kişileri tanıyor olmalı.”

Ona hayretle baktım. “Sana sarılırdım ama başımızı belaya sokmak istemiyorum.”

Buna içtenlikle güldü ama çıkan neşeli ses hapishaneye o kadar ciddi bir tezat oluşturdu ki kahkahasını duyduğuma üzüldüm.

Ayaklarımızı sürüyerek köhne yemekhaneye girdik. Uzun, kasvetli bir odaydı. Sıra sıra dizilen masalar, köşelerde ve iki uçtaki kapılarda konuşlanmış askerler tarafından gözetleniyordu. Sağ duvardaki masanın arkasında bize yemek servisi yapmak için bekleyen başka mahkûmlar vardı. Tepsilerimizi alarak uzun sıraya girdik. Görebildiğim tüm insanların yüzlerini incelemeye devam ettim ama Atheer ya da Fey’i göremedim. Kapılardan içeri akın eden mahkûmların arasında onları ararken fıstık yeşili parlak gözleri olan genç, terli bir adam dikkatimi çekti. *Taha*. Bitkin görünüyordu ama en azından tek parçaydı. Reza onu sıranın sonuna kadar takip etti.

“Bunlar benim arkadaşlarım,” dedim Safiyya’ya. “Aynı masaya oturmaya çalışalım, sen de onlara Zahir’i anlatırsın.”

Merakla onlara baktı. “Anlamıyorum... *Onlar da* kardeşinle arkadaşın için mi buradalar?”

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeden, “Evet,” diye ağzımdan kaçırdım. Yemek masasına ulaştığımda söylediğimi

düzeltilmek için artık çok geçti. Masanın arkasındaki mahkûm tepsime topak topak kahverengi bir yemek, birkaç küçük oval sebze, sert ekmek, bir elma ve bir bardak su koydu. Sıradan çıkarak omzumun üzerinden şöyle bir baktım. Taha beni fark edince yüz ifadesi aydınlandı. Rahatlamış mıydı? Öyle olsa bile o ifade artık kaybolmuştu ve her zamanki gibi metanetli görünüyordu. Birbirimize başlarımızı eğdik, ardından boş bir masaya oturdum.

Bir dakika sonra Safiya da bana katıldı. "İmani, Arheer ve Feyrouz için 'buradayım' derken ne demek istiyorsun?"

Kaşığımı kahverengi bulamacın içinde dalgınca gezdirerek bir parça et yakaladım. Safiya'yı buradan çıkarabilirdim, kaçarken onu da yanımızda götürebilirdim. İçimden ona gerçeği söylemek geliyordu ama içgüdülerim buna karşı çıkıyordu. Harrowlandlilerden tiksiniyor olsa da hâlâ bu hapishaneden çıkmaya çalışıyordu. Ya bizi ispiyonlayıp askerlerin gözüne girmekle daha iyi bir şans yakalayacağını düşünürse?

"İkisini de görmek istiyorum demek istemiştım," dedim. Muhtemelen bana inanmadı ama şu anda elimdeki en iyi yalan buydu.

Taha ve Reza karşımıza oturdular ancak iş birliği yapıyor gibi görünmemek için hemen konuşmaya girişmedik. İhtiyatla tepsimdeki bulamacın tadına baktım, yenilebilir durumdaydı. Ayrıca o kadar açtım ki bir kez yemeye başladım mı duramadım. Safiya'nın "parates" dediği sebzenin sade lapası yatıştırıcıydı, ekmek beklendiği gibiydi ve elmanın düz bir çıtırılığı vardı. Yemekhane hızla mahkûmlarla dolarken kısık seslerle yapılan konuşmalar Taha'nın kabul edilebilir bulduğu bir gizlilik sağladı. Öne doğru eğildi.

"Eee?"

Safiya'ya baktım. "Bana söylediklerini onlara da söyle."

Taha'nın ölçüp biçen bakışları altında şeftali rengine bürünerek bana söylediklerini tiz sesiyle tekrarladı.

"Zahir, onu biliyorum." Taha sıralanan masalarda bir o tarafa bir bu tarafa baktı. "*İri adam* tabiri hafif kalır. Değirmende bu işten keyif alır gibi yürüyordu. İşte."

Birkaç masa ileride yağlı saçlı, dev gibi bir adamın tepsisinin üzerine eğildiği yöne başıyla işaret etti. Tepsisinde herkesinkinden iki kat fazla yemek vardı. Safiya haklıydı, askerler onu seviyor olmalıydı.

"Evet, bu o," dedi. "Atheer ve Feyrouz'un hapishanede olup olmadığını o bilir. Ama sorulara cevap vermeden önce ona bir şey teklif etmeniz gerektiğini duydum."

"Ne gibi?" diye sordu Reza öne eğilerek. "Elimizde hiçbir şey yok ki."

Safiya, Reza'nın tepsisindeki elmayı işaret etti. Reza elmasını hemen masaya koydu, sonra Taha'ninkini de alıp aynısını yaptı. Safiya gülümseyerek başıyla onayladı.

"Bu işinizi görür."

Sonraki adımlarımız belli olduktan sonra yemeğimize döndük. Taha yemeğini çoktan bitirmiş, sabırsızlıkla parmağını tepsisine vurmaya başlamıştı. Onun da aynı şeyden endişelendiğini biliyordum: büyüünün damarlarımızı terk etmesi. Atheer'i dışarı çıkma yasağından önce bulamazsak hapishaneden onsuz kaçırmaktan başka çaremiz kalmayacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim.

Bir asker yemek saatinin bittiğini bildirmek için zili çalar çalmaz kapıya koştum ve mahkûm kalabalığında Taha, Reza ve Safiya'yı gözden kaybettim. Tepsimi bir kaba boşaltarak salondan çıkıp dışarı akın eden insanları aradım. Güçlü eller beni yakınlardaki bir duvarın arkasına çekti. Kollarımı havaya kaldırarak saldırıya karşı hazır ola geçtim. Bu kişinin Taha olduğunu gördüğümde bile gardımı indirmedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum temkinle. Beni avluyu kısmen görebileceğim dar bir köşeye sıkıştırmıştı.

"Planımızı o Safiya denen kıza anlatmadın, değil mi?"

Kaşlarımı çatarak ellerimi göğsümden indirdim. "Tabii ki anlatmadım. Riskleri biliyorum. Benim hakkımda gerçekten iyi düşünmüyorsun."

"Sanki sen benim hakkımda çok iyi düşünüyorsun da," diye karşılık verdi.

Bu söz beni tuhaf bir şekilde rahatsız etti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Hadi ama, gayet iyi biliyorsun. Vadi'deyken bana ne demiştin? 'Zalim, alçak canavar.'"

Kulaklarım yanıyordu. Hakaretimi hatırladığına inanamıyordum. Oysa ben her şeyi unutmuştum.

Elini başımın yanındaki duvara dayadı. "*Zalim canavar* kısmını anlıyorum. Benim merak ettiğim *alçaklık* kısmı," dedi sinsi bir sesle. "Peki hangisi? Adi biri miyim yoksa düşük bir soydan mı geliyorum? Belki ikisi de..."

Göğsüm sıkıştı. Bu yüzleşmenin kenarlarında gizlenen tehlikeyi hissedebiliyordum. "O zaman sinirliydim. Öyle demek istemedim."

"Ever, öyle demek istedin. Söyle! Her zaman benden daha iyi olduğunu düşündün."

Şu anda *her ne oluyorsa* bununla uğraşmak istemiyordum. Bana Bashtal'daki o Harrowlandli askeri hatırlatıyordu, kavga peşindeydi. Ama ona bir sebep vermeyecektim. Yanından geçmeye çalıştım fakat kolumdan tutup beni duvara yasladi.

"Bitirmedim, Imani. Hakkımda gerçekte ne hissettiğini söyledığında gidebilirsin."

Gerçeği istiyordu. Ona ne söyleyecektim? Dün gece uyuyamadığımı, bu yüzden yan yatıp karşı ranzada uyurken onu izlediğimi, ay ışığının pürüzsüz teninde ve siyah saçlarında nasıl parladığını hayranlıkla seyrettiğimi mi? Onu seyrederken Atheer güvenli bir şekilde dışarı çıktığında onunla nasıl başa çıkacağımı düşündüğümü mü? Onu seyretmek yerine gidip ona sarılmak arzusuyla içimde dallanıp budaklanan hisle boğuştuğumu mu?

Başımı kaldırıp vahşi gözlerine baktım, elmacık kemiğinin tepesinde taze bir morluk oluşmuştu. “O zaman sadece üzgün değildim, bilgisizdim de. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum.” Yüzünü hafifçe okşadım. “Askerlerden biri canını yaktı, değil mi? İyi misin?”

Hareketim onu sadece irkiltmekle kalmamış, dehşete düşürmüştü. Taha’nın kaşları havaya kalkarken yakut rengi kızarıklık çenesine yayıldı. Birden eli yanağımı kavradı, şimdi ben onun pençesindeyim. Kalbim küt küt atıyordu. Buna bir son vermeliydim. Aramızda hiçbir şey olmadığını söylemişti ama göz göze geldiğimizde sanki her şeymişiz gibi hissettim. Karanlık ve tanıdık açıklık, hüzünlü bakışlarını merakla delerken bile başka tarafa bakamadım. Dudaklarının tekrar dudaklarımda olmasını arzuluyordum. Son öpüşmemizin, onun duygusuzca belirttiği gibi kazara yaşanmadığını anlamam gerekiyordu. Ondan nefret ediyordum ama yakışıklı yüzünden, mücevher gibi gözlerinden, güçlü vücudundan çok daha fazla hoşlanıyordum. Sarsılmaz kararlılığı ve disiplini, kendiliğinden ortaya çıkan büyümlü dehası, korkusuzluğu hatta çıldırtıcı öz güveniyle ondan hoşlanıyordum.

Çenemi kaldırarak burnunu burnuma dokundurdu. “Benim hakkımda hâlâ hiçbir şey bilmiyorsun, İmani.”

Dudaklarımız birbirine değdi. Bu geçici temas içimdeki baştan çıkarıcı ateşi alevlendirdi. Tuniğini kavrayarak onu daha yakına çektim. Nefesi hızlanıp kesildi, beni kavrayan elleri titredi. Boğazından sinirli bir ses çıkardı.

“Kahretsin,” diye fısıldadı öfkeyle. Ve sonra beni öptü.

Mektubunu çaldığımda onda olmadığını iddia ettiği zayıflığı bulmaya çalışıyordum. Fakat şimdi onun zayıflığının *ben* olduğumu fark etmiştim. Bu öpücük önceki gibi değildi. Utangaçlık yoktu, çekingenlik yoktu. Patlamaya dönüşen bir kıvılcımdı. Korku her zamankinden daha yoğundu. Beni çılgınca vücuduna bastırdı. Sanki parmaklarının arasından kayışını en-

gelmesi gereken kummuşum gibi ellerini üzerimde gezdirdi. Ama zamanın bizim için tükenmekte olduğunu hissediyordum ve bunu o da biliyordu. Beni daha sert, daha hararetli öperken kum saati boşalmadan önce günahlarından arınmanın yolunu arıyordu. Ve kum saati boşaldı.

"Askerlerden biri sizi fark etmeden önce şunu kesseniz iyi olur."

Ortadan yarılan bir dağ gibi birbirimizden ayrıldık. Bir mahkûm kuytu köşemizi bulmuştu. Belli ki burası *onun* kuytusuydu ve bizi kovuyordu. Taha, sanki bu kadın onu tehlikeli bir uçurumun kenarından çekip almış gibi düzensizce nefes verdi. Sanki bu da başka bir hataymış gibi. Tuniğini düzeltti ve bana bakmadan yürüyüp gitti.

"Diğer mahkûmlarla oynaşma," dedi kadın, ben yanından geçerken. "Bu sana umut aşılar ama burada umuda yer yoktur."

Ne düşünüyordum ki? Beni tekrar öpmesini isteyen fevri bir aptaldım ama dileğim gerçekleştiği için kendimi ne daha iyi ne de daha mutlu hissediyordum. Yüzleşmemiz hataydı, beynimizin bir köşesinde her zaman şüphe olacaktı. O düşmanlık okyanusu hâlâ aramızda çalkalanıyordu.

Onun peşinden yere yığılmış, bazıları uyuklayan, bazıları da boşluğa bakan mahkûm gruplarının arasına daldım. İçlerinde kardeşimin yüzünü aradım. Güvenilebileceğim tek kişide, bu kaotik dünyaya düzen getirebilecek tek kişide istikrarı aradım. Ama bulamadım ki hiç bulup bulamayacağımı da merak etmeye başlamıştım. Belki de Atheer asla bir seraptan fazlası değildi ve ben onun peşinden koşarken bu çölde yok olacaktım.

Anlaştığımız gibi Reza kurumuş ağacın yanında bizi bekliyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü? Ve neden böyle nefes nefese kaldın?" diye sordu Taha'ya şüpheyle bakarak.

Taha başını iki yana salladı. "Zahir nerede?"

Reza başparmağıyla omzunun arkasını işaret etti. Bir binanın duvarına yaslanmış pipo içen dev adamı görmek için

fazla bakınmama gerek kalmadı. Biz ona doğru ilerlerken bir asker, anonsunu tercüme eden bir mahkûmla birlikte yakındaki kı-ıhaçlama platformuna atladı.

"Dövüşçüler, sıraya girin! Bu gecenin ödülü bir kese tütün."

Birkaç genç platforma koştu. Askerler de aralarında seçim yapmaya koyuldular.

"Affedersiniz, siz Zahir misiniz?"

Yerde oturan adama yaklaşan Taha'ya baktım. Zahir küçük kahverengi gözlerini yukarı çevirdi.

"Benim. Siz de yeni mahkûmlarsınız." Derin, konuşabilse bir mağaraya ait diyebileceğim türden pürüzlü bir sesi vardı.

Taha onun önünde çömelerek cebinden iki elma çıkardı. Elmaları ona uzattı. "Benim adım Taha. Bunlar da Reza ve İmani."

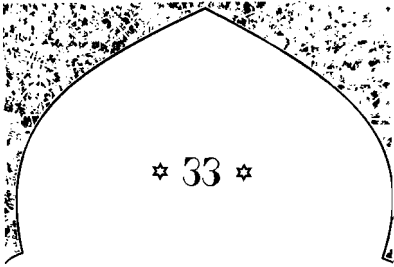
Zahir her birimizi dikkatle incelerken elmaları aldı. "Hoş geldiniz."

"Teşekkür ederiz." Taha'nın yanında diz çöktüm. "Zahir, buraya gelen tüm mahkûmları tanıdığını söylediler. Bu doğru mu?"

"Doğru," derken kelimeleri ağzından çıkan dumanla birlikte süzüldü.

Ellerim titremeye başlayınca Taha bunu fark etti. Yumruklarımı sıktım. "Ben abimi arıyorum. Birkaç ay önce tutuklanıp buraya getirmişler. Onu nerede bulabileceğimi söyleyebileceğini umuyordum. Adı Atheer."

"Atheer mi?" Zahir kaşlarını çatarak piposunu dudaklarından çekti. "Evet, onu tanıyorum. Ama Atheer gitti."



O koca adam gözyaşlarımdan oluşan duvarın ardında görüşümden silindi. "Gitti mi?" dedim boğulur gibi.

"Evet. Artık burada değil."

Ceset arabaları zihnimde takırdıyor, ardından da deniz fenerinin içinde kayboluyorlardı. Hıçkırarak yere yığıldım. "Onu ölene kadar çalıştırdılar, değil mi?"

"Ah, denediler ama onlar bunu yapamadan Atheer buradan ayrıldı," dedi Zahir. "Hapishanede sadece birkaç hafta kaldı."

"Ayrıldı derken? Götürüldüğünü mü söylüyorsun?" diye sordu Taha.

Başımı kaldırdım. Piposunu çeken Zahir'in gözleri hüzünlüydü. "Götürüldü, evet. Gece vaktiydi. Dışarı çıkma yasğından sonra yürümeme izin veriliyor, anlarsınız ya, askerler geldiğinde ben de aynı böyle sigara tütürüyordum. Buradakilerden farklı giyinmişlerdi, daha resmîydiler, kahverengi üniformaları ve pekerinleri vardı. Altın kılıç bile taşıyorlardı."

Gözyaşlarımı sildim. "Ondan ne istediklerini söylediler mi?"

Zahir ağzından uzun ince bir duman çıkardı. "Ah, evet. Biri Kral Glædric'in onu görmek istediğini söyledi. Diğerleri daha

önce hiç gemiye binip binmediğini sordu. Ondan sonra onu götürdüler.”

Harrowland kralı mı? Popomun üzerine çöktüm, beynim fırıl fırıl dönüyordu.

“Kardeşin iyi bir işçiydi, çok güçlüydü,” diye gürledi Zahir. “Ona yetişemediğiniz için üzgünüm.”

Reza da diz çöktü. “Başka bir olası mahkûm hakkında da bilgiye ihtiyacımız var. Feyrouz adında genç bir kadın. Çok kısa bir süre önce gelmiş olmalı.”

Zahir uzun bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Tek bir Feyrouz var, o da altı aydır burada.”

Reza’nın gözleri yaşlarla dolarken yumruğunu sıktı. “İki hafta önce Bashtal’da tutuklanmıştı.”

Zahir, “*Bu* hapishaneye gönderildiyse diğer şehirlerden gelen mahkûmların buraya gelmesi zaman alabiliyor,” diye cevap verdi.

Hüzünle iç geçirdim. Reza da ben de bu hapishaneye değer verdiğimiz birini bulma umuduyla gelmiştik ve şimdi ikimiz de onları bulmak için çok geç kaldığımız ya da çok erken davrandığımız için kırık kalplerle buradan ayrılacaktık.

“Üzgünüm,” dedi Taha usulca.

Reza düzensiz hareketlerle başını salladı. “Teşekkürler, Zahir.”

Pipo için adamı elmalarıyla baş başa bırakarak keder içinde oradan ayrıldık. Biraz ileride yuh çeken askerler çıplak yumruklarla dövüşen iki çocuğun etrafında bir çember oluşturmuşlardı. Diğer mahkûmlardan uzakta, kimsenin bizi duyamayacağı bir duvarın dibinde toplandık. Askerler öyle gürültü yapıyorlardı ki...

“Basit bir görev için onca uğraş,” diye mırıldandı Taha.

“Bu ikinize de mantıklı geliyor mu?” diye sordum. “Kral neden kardeşimi görmek istesin ki?”

“Nedeni önemli değil, sadece onu bulmamız lazım,” dedi Taha. “Ayrıca Zahir’in bahsettiği şu geminin körfezde gördüğümüz geminin ta kendisi olduğuna dair bir torba misraya bahse girerim.”

“Evet, hatırlıyorum.” Üç direkli, devasa bir imparatorluk bayrağı dalgalandıran, etrafı *savaş gemileriyle* çevrili bir gemiydi. Ellerimi alnıma bastırdım. “Ruhlar aşkına, ona nasıl ulaşacağız?”

“Bir yolunu bulacağız,” dedi Taha o inatçı tavrıyla, dalgın dalgın kavgayı izlerken. Delikanlılardan birinin şuurunu kaybetmesiyle dövüş sona erdi. Gülen askerler para değiş tokuşu yaptılar. Galibin kanlı yumrukları arasına bir kese tütün sıkıştırıldı. Avlunun ilerisinde bir zil çaldı.

“Dışarı çıkma yasağı başlıyor,” dedi Taha dirseğiyle Reza’yı dürterek. Kuzeni isteksizce kırmızı koğuşa doğru yürümeye başladı.

“İlk devriyeden sonra kuzey kapısının ötesinde buluşacağız, değil mi?” diye sordum.

Taha da yürümeye başladı. “Evet. Geç kalma yoksa seni geride bırakmak zorunda kalırız. Elimizde kalan büyü ancak bu kadarına yetiyor.”

Başımla onaylayıp yanlarından ayrıldım ve mavi koğuşa doğru giden mahkûmların arasına katıldım. Abim de burada olmalıydı, bizimle birlikte hapishaneden kaçmaya hazırlanıyor olmalıydı. Ama en azından ölmemiş, çalıştırılmamış, öldürseye kırbaçlanmamış ya da bu ıssız duvarların içinde başka bir adaletsiz kaderle karşılaşmamıştı. O yaşıyordu ve ben onu hâlâ kurtarabilirdim. Bu gerçeğe, bu umuda tutunmalıyım. Beni bu seferki karanlıktan çıkaracak olan ölümsüz ışık buydu.



Mavi koğuş, ter ve idrar kokulu ince şiltelerin üst üste yığıldığı ranzalardan oluşan uzun bir odaydı. Bir asker kapıda numaralarımızı kontrol etti. Biz içeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapadı. Safiya beni yanında götürürken mahallesini gezdiriyormuş gibi ranza kümelerini anlattı.

"Askerlerin ayakkabılarını tamir eden yaşlı kadınlar burada yatıyor. Şunlar *aynı aileden* yedi kıza ait. Evet biliyorum, bu oldukça garip. Bu da benimki." Diğerleri kadar sefil bir ranzada gururla duraksadı. Kendi yatağının yanındaki boş yatağı gösterdi. "Bunu alabilirsin. Bugünkü kadına aitti..."

Denize atılan kadına. "Teşekkürler, Safiya ama sanırım bir süre daha uyanık kalabilirim."

Kendisi üst ranzaya çıkarken alt ranzaya yerleşen kıza gülümsedi. "Bu konuda sözüme güven, İmani. Olabildiğince çok dinlenmek isteyeceksin. Geceler düşündüğünden daha hızlı geçiyor."

"Günlerse daha yavaş geçiyor," diye ekledi kız, yanımızdaki birkaç kişi de aynı fikirdeydi.

Etrafındaki fenerler sönmeye başladı. Gölgeler içeri süzüldü, yorgun bedenler yataklara yerleşti, hapishanenin üzerine sessiz bir örtü çöktü. İçimi çekerek alt ranzanın pütürlü kısmına yerleştim. Gerçi zavallı kadının daha bu sabah yattığı yere başımı koymak şöyle dursun, dokunmak bile yanılsı geliyordu.

"Demek böyle?" diye sordum Safiya'ya. "Biri gidiyor, bir diğeri geliyor."

"Buradaki hayat gerçek bir değirmen. Değirmen demişken..." Yan tarafına kıvrıldı. "Zahir'le konuştun mu?"

Bu soru iliklerime kadar işledi. Atheer'i özlüyor, onun için endişeleniyordum ama en azından onu aramak için buradan ayrılacaktım. Peki ya Safiya? İyi hâl sergilesin ya da sergilemesin, ailesine kavuşmak için buradan gidemeyecekti. İhtiyacım olan tek kanıt Zahir'di. Askerlerin ona tütün vermesini ve dışarı çıkma yasağından sonra dolaşmasına müsaade etmelerini sağlayacak kadar çok çalışıyordu. Ancak hâlâ hapisteydi.

"Konuştum. Hey, biraz yanıma gelsene. Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Hâlâ titreyen birkaç fener kalmıştı, Safiya'nın kaş çatışını görmeme yetecek kadar ışık vardı. Bacaklarını ranzadan sarkıtıp

aşağı kayarken ayaklarındaki kaslar gerildi. Buraya daha fazla dayanamayacak kadar zayıftı. Onu koğuşun sonuna, ranzalarla kapı arasında bir boşluğun olduğu yere götürdüm. Ay ışığı yanımdaki pencereden süzülerek endişeli yüzünü aydınlattı.

“Ne oldu?”

İçimde kalan son birkaç tereddüt pençesi daha da derine batınca duraksadım. Ya reddederse, ya tehlikeye dikkat çekerse? Taha onu gördüğünde çok öfkelenecekti. Elbette onu ikna edebilirdim. Safiya’ya yardım etmek görevi aksatmazdı ki risk olsun ya da olmasın yapılacak en doğru şey buydu. Pencereden dışarı bakarak devriye gezen bir askere göz attım. Artık her an ilk devriye bitebilir ve benim de buradan gitmem gerekebilirdi.

“İmani?”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Bu hapishaneden çıkmak istiyor musun?” Beni anladığını sanmıyordum. Dudakları aralandı ama konuşmadı. Tekrar denedim. “Bu gece kaçıyorum ve seni de yanımda götürebilirim.”

“Sen... ama... kardeşin ve Feyrouz ne olacak?”

Devriye gezen askere göz attım. En fazla bir dakikamı kalmıştı. “Buraya sadece onları kaçırmak için geldik ama Fey burada değil ve kardeşim de çoktan gitmiş.”

Elini ağzını kapadı. “Ölmüş mü?”

“Hayır, hayır. Bazı askerler tarafından götürülmüş.”

“Nasıl?” Yüzünü buruşturdu. “Hapishaneden hiç kimse alınmaz ki...”

“Biliyorum ve nedenini öğrenmem lazım. Ne diyorsun? Seni çıkarabilirim ama hemen gitmemiz gerek.”

“Evet,” dedi hararetle başını aşağı yukarı sallayarak. “Elbette. Buradan çıkmak ve ebeveynlerimi tekrar görmek için her şeyi yaparım.”

Üzerimden bir yük kalkarken bir başkası ânında onun yerini aldı. Büyü depom azalmıştı. Misrayı çağırdığımda bek-

lediğimden daha zayıf bir yanıt aldım. Bu bana oluyorsa Taha ve Reza'ya da oluyor demekti. Harekete geçmeliydik.

"Pekâlâ, beni takip et ve ne yaparsam aynısını yap."

Onu çift kanatlı kapıya götürdüm ve kapı koluna dikkatle bastırıp hafifçe açtım. Soğuk, kirli hava içeri doldu. Aralıktan dışarı baktım, herhangi bir asker görmeyince biraz daha açıp Safiya'yı peşime takarak dışarı çıktım. Kapıyı yavaşça arkamdan kapadım ve yönümü bulmak için duraksadım. Bu kapılar büyük bir ağaç sayesinde surların görüş açısından korunuyordu. Şu anda okçuların yerimizi belirleyeceğinden endişelenmeme gerek yoktu, sadece askerler bunu yapabiliirdi. Sağımda, birkaç metre ötede sırtı bize dönük devriye gezen bir asker vardı. Köşeye kadar sürünüp sol tarafı kontrol ettim ve koğuşu geçtim. İki asker orada sohbet ediyordu. Bize dönük olanın görüş açısını diğerinin başı kapatıyordu ama ayağını biraz öteye kaydırırsa bizi görmesi için diğerinin omzunun üzerinden kısa bir bakış atması yeterli olacaktı. Dayanabildiğim kadar bekledim fakat ikisi de duruşlarını değiştirmedii. Şansımızı denemek zorundaydık.

"Sessiz ve hızlı," diye fısıldadım Safiya'yı öne doğru çekerek.

Siperimizden çıktık ve avlu boyunca koşarak bir sonraki binaya gittik. Bizi fark eden birinin bağıırışına kendimi hazırladım ama hepsi sessizliğini sürdürdü. Binanın arka duvarını saran yoğun gölgelik alana ulaştık. Safiya'yı benimle birlikte çömelmesi için aşağı çektim. Nefes nefese kalmıştı, gözlerini kırıştırarak çevresini inceledi. Köşeye doğru süzıldüğüm anda donup kaldım. Önümdeki karanlıkta hareket eden bir şey vardı.

Bir asker.

Dönüp elimle Safiya'nın dudaklarını kapadım. O kaskatı kesilirken ben nefesimi tuttum. Isık çalan asker bizden hepi topu iki ötede sallana sallana yürüyordu. Göğsüm şişerken silüetine bakakaldım ancak o ve neşeli melodisi duyulmaz olana kadar hareket etmedim. O gittikten sonra elimi kaldırdım ve aynı anda ağır ağır nefesimi verdim.

"Ramak kalmıştı," dedi Safiya soluk soluğa.

İlerideki arazinin daha kısa olan iç savunma duvarına meyllediği yeri gösterdim. "Şuradaki ağaç kümesini görüyor musun? Oraya doğru koşacağız."

Surları kontrol ederek okçuların surların dışındaki tehditlere odaklandıklarından emin oldum. Sonra bir sağa bir sola baktım. Bu tarafı gözetleyen bir asker göremiyordum. Tam zamanıydı. Safiya'nın elini tuttum.

"Hadi," diye fısıldadım.

Gölgelerin korumasını merhametsiz ay ışığıyla değiştirdik. Etrafımızdaki toprak oyunbozanlık ederek maskesini düşürdü; görünür ve açıktaydık. Kendimi kalabalık bir yemek masasından geçen, her an fark edilip ezilmek üzere olan bir karınca gibi hissediyordum. Diğer yandan bayır çıkmak hızımı fazlasıyla düşürüyordu. Dikkatli koşum beceriksiz bir koşturmaya dönüştü, her adımda ayağımın kayma riski vardı. Askerleri gözetlemek yerine rümseklerden, kayalardan ve çukurlardan kaçınmaya konsantre olmak zorunda kalıyordum.

Bayırın en dik kısmını aşıp da bir patikadan geçerken terliklerimiz çakıl taşlarının üzerinde yüksek sesle gıcırıyordu. Altımızda aynı gürültüyle hışırdayan çimlere döndük. Ciğerlerim yanmaya başlarken görüşüm bulandı. Safiya'nın nefesi göğsünde hırıldıyordu. Bana ayak uydurmaya çalışırken nemli eli benimkini sıktı. Çalılıklar koyu yeşil bir leke şeklinde görüş alanımda sekiyordu. Çenemi aşağı eğerek varımı yoğunluğuma koşmaya verdim. Ay ışığı üzerimize düşen ağaçların gölgelelerini ikiye bölüyordu. Saneyeler sonra çalılığın örtülü kollarında güvendeydik. Safiya kayarak hırıltılı bir nefesle durdu. Birkaç yavaş adım atıp kulaklarımı zorladım ama fark edildiğimize dair bir işaret yoktu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Üst dudagımdaki tere silip etrafı taradım. "Şimdi çitleri takip ederek şu kapıyı geçeceğiz ve bunun gibi başka bir ağaç kümesine gideceğiz. Arkadaşlarım içeride bekliyor olacak."

Safiya nefesini toparlarken ben etrafımızı kontrol ettim. Çalılıklar hapishanenin iç savunma duvarına doğru uzuyordu. Duvarın diğer tarafında askerlerin kışla ve cephaneliklerinin bulunduğu özel bir alan vardı. Bir adam tam şu anda solumuzdaki bayırdan, üzerinden geçtiğimiz patikanın yanından aşağı iniyordu. Çalılıkları geçip devam etmesini bekledikten sonra Safiya'ya duvarın gölgesi boyunca yol gösterdim. Derken az kullanılan kuzey kapısı görüldü.

"Yaklaştık," diye fısıldadım.

Kapının yanına gelince yavaşladım ve parmaklıkların arasından özel alana bir bakış attım. Karanlık pencereleri, kapalı kapıları olan ve ön basamaklarında ya da yaya yolunda asker bulunmayan bir bina kesiti gördüm. Safiya'ya başımla işaret ettim. Aceleyle kapıyı geçip bir sonraki çalılıklara indik.

İçeri girince Safiya bir ağaca yaslanıp titreyen bedenini sarmaladı. Ağaçların arasında yani tam da burada beklemeleri gereken Taha ve Reza'yı sabırsızca aradım. Ama burada değillerdi.

Onlardan hiçbir iz yoktu.

Bu koruda buluşmak üzere sözleşmiştik ama onlar burada değildi.

Ağaçların sonuna varıp hapishane arazisine dikkatle baktım, nabzım kulaklarımda çınılıyordu. Safiya arkamdan yaklaştı.

"Arkadaşlarının burada olması gerekmiyor muydu?"

"Evet, gerekiyordu."

Ama değildiler. *Neden* gelmemişlerdi? Geç kalmışlardı, geç kalmış olmalılardı ancak Taha bana geç kalmamanın önemini *vurgulamamış* olsaydı bu olasılığı kabul edebilirdim. Bir başka korkunç olasılık gölgelerden yüzeye çıktı. Ya beni *kandırdı*larsa? Belki de bana buraya gelmemi söyleyip bensiz kaçmak için başka bir yere gitmişlerdi. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Bana ihanet etmek için hiçbir sebepleri yoktu, paranoya yapıyordum. İyi de şimdi ne yapacaktım? Reza duvarların altından bir tünel açmadan kaçamazdım, üstelik Safiya'yı onu çıkarma sözüyle yanımda getirmiştım. Hayatı benim ellerimdeydi. Yakalanırsak alacağı ceza benim hatam olurdu. Çözüm bulmam için attığı bakışın baskısını hissediyordum ama aklıma hiçbir çözüm gelmiyordu. Beynim sorunlara zincirlenmiş durumdaydı ve o kadar çok sorunum vardı ki... Burada kapana kısılmış durumday-

dım, büyüm hızla azalıyordu, kardeşim gitmişti. Kardeşim... Safiya'ya döndüm.

"Daha önce hiç kimsenin hapisneden alınmadığını söylemiştin. Kardeşim Kral Glaedric'in adamları tarafından götürüldü. Bu alışılmadık bir durum mu?"

"Son derece hem de," dedi. "Onu neden götürdüklerini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım ancak cevap zihnimin karanlık derinliklerinde kaygan bir yılan balığı gibi yüzüyordu. Gerçekten de sebep neydi? Her şeyi Atheer'e bağlayan yaldızlı bir iplik vardı: konsey, isyancılar, şimdi de Kral Glaedric. Neydi bu?

Safiya beni dürttü. "Arkadaşların geldi."

Ağaçların arasından kuşkuyla baktım. Gerçekten de Taha'yla Reza çitin diğer ucundan koşturarak bize doğru geliyorlardı. Rahatlama ve tedirginlik eşit ölçüde üzerime çöktü. Sonuçta beni kandırmamışlardı. Taha sözünü tutmuştu. İşte o zaman dünyanın yavaşça döne döne ayaklarımın altından kaydığını hissettim. Ne zaman Taha'nın bir şey yapacağını düşünsem tam tersini yapıyordu. Ve ne zaman Atheer'i bulacağımı düşünsem onu bulacağım yerde çözecek daha fazla bulmacayla karşılaşırıyordum. Hiç kimse ve hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

İkili bizimle buluşmak için çalılıklara girdi. Reza elinde bir fener taşıyordu, Taha'ysa arkamda yarı yarıya gizlenmiş Safiya'yı fark edince terli yüzünü buruşturdu.

"Bu da ne böyle? Kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

"Benimle bu tonda konuşma," diye çıktım. "Bizimle birlikte kaçabilir. Bundan zarar gelmez."

Beni bir ağacın arkasına sürükledi. "Büyüyü göreceksin," diye tısladı. "*Derdin* ne senin?"

"Benim mi?" Elini ittim. "Peki ya senin derdin ne? Onu geride bırakamayız. O olmasaydı Zahir'e sormamız gerektiğini bilemezdik. Buradan kurtulmayı hak ediyor."

Sıkıntılı görünüyordu, sanki küçük çaplı bir krizi aşmaya çalışıyormuş gibi. "Mesele onun neyi *hak ettiği* değil, mesele işler ters gitmeye başlamadan önce ne kadar riski sırtlanmaya elverişli oluşumuz. Elimizden geldiğince riski en aza indirmemiz gerek, artırmamız değil. Kalkan eğitimimizden hiçbir şey hatırlamıyor musun yoksa gerçekten de hep şüphelendiğim kadar işe yaramaz mısın?"

"Bu ne cüreti!" Onu boğmamak için yumruklarımı sıktım. "Riski en aza indirmemiz ile başkalarını koruma görevimizin çatıştığı kritik bir nokta var, Taha. Bu bizim eğitimimizde de vardı ama sen muhtemelen atladın. Ben bunun faydasından daha ağır basan, makul bir risk olduğuna kanaat getirdim. Büyüyü görmeyecek, başka tarafa bakabilir."

"Başka tarafa bakmak mı?" Elleriyle gözlerini kapadı. "Ciddi olamazsın. Neden sana verdiğim emirleri yerine getirmiyorsun? İşleri ne kadar zorlaştırdığına dair hiçbir fikrin yok."

Birden kendimi, onu azarladığım zamanlardaki Amira gibi hissettim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Emirlerine uymuyorum çünkü emirlerine katılmıyorum."

"Hayır, sen bana *saygı* duymuyorsun, İmani," dedi öfkeyle yüzümü işaret ederek. "Arada fark var."

"Böyle davranmadığın zamanlarda sana saygı duyuyorum," diye karşı çıktım.

"Her neyse..." diye mırıldanarak geri çekildi. "Başkalarını koruma görevimize gelince... Safiya sensiz daha güvende olurdu."

Sinirle çekip gitti. Kendimi toparlamak için bir an durduktan sonra ben de ağacın etrafından dolandım. Reza, Taha'nın omzunu sıvazlayıp kulağına bir şeyler mırıldanırken ikisi de bana ters ters baktı. Onları görmezden gelerek Safiya'nın yanına gittim.

"Bu garip bir rica olacak ama arkanı dönmeni, gözlerini kapamanı ve kulaklarını tıkamanı istiyorum."

"Neden?"

Onu tutup diğer tarafa döndürdüm. “Lütfen Safiya. Bunu görmene izin veremem.”

Tedirginlikle de olsa söyleneni yaptı. “Mutlu musun?” diye fısıldadım Taha’ya.

Bakışların gücü olsaydı onunkiler içimi dışıma çıkarırdı. Çıkarmak üzere olduğundan da emindim ama neyse ki gözleri altın rengine bürünmüştü. Sinan, okçuların menzilinden uzakta, yıldızlı gece göğüyle çevrelenmiş bir karaltı misali tepemizde belirdi. Taha transından çıkıp Reza’ya başını salladı.

“Başla.”

Reza duvarın önüne diz çöküp derin nefes alarak yurkundu. Taha, Safiya’ya kötü kötü baktı ama Safiya olan bitenden habersiz, hâlâ arkası dönük vaziyette duruyordu. Reza ellerini toprağın içine daldırdı. Parmak uçlarında oluşan oyuk esneyip çökerek duvarın altında derinlere uzandı. Toprak sanki Hubaal diğer taraftaymış da onu bir kamışla emiyormuş gibi hareket ediyordu. Reza’nın yüzündeki ve boynundaki kaslar gerildi, dişlerini sıkıp yatkinliğini kullanırken inledi. Bir dakika sonra soluk soluğa iki buklüm oldu.

“Tamamdır. Tünel bizi dış duvarın çok ötesine götürecekt.”

Taha ona feneri uzattı. “Güzel. Önce sen git.”

Safiya’yı nazikçe dürttüm. Döndü ve yeni yapılan tünele aval aval baktı. “Bu?..”

“Çıkış yolumuz.”

Reza hendeğin içine kendini bırakarak tünelde kayboldu. Ardından Taha gitti. Ben de Taha’nın peşinden giderek Safiya’ya yol gösterdim. Safiya kıslı renkli duvarlara hayretle baktı.

“Bunu nasıl yaptınız?”

Taha’nın başı aniden döndü. Boğazımı temizledim.

“Birkaç hafta boyunca kazdık.”

Umarım bu cevabı kabullenirdi ama biliyordum ki ben olsam kabullenmezdim. Haftalar sürsün ya da sürmesin, tünel etkileyici bir ustalık timsaliydi. Eğilmeden rahatça yürü-

yebileceğimiz kadar uzun ve genişti, hiçbir destek olmamasına rağmen sağlamdı. İki savunma duvarının altından geçerek bizi hapishanenin dışına çıkaracaktı. Askerler fark etmeden bunu yapmak mümkün olsaydı bile aylar sürecektir yıpratıcı bir çalışma gerekirdi. Fakat Safiya özgürlük bu kadar yakinken bu konuda baskı yapmayacak kadar sağduyuluydu.

İlerideki bir açıklıktan süzülen soluk ay ışığını fark etmeden önce yüz metre kadar yürüdük. Taha aniden durdu ve geçmemize engel oldu. Reza tünelin sonuna ulaşınca beklememizi işaret etti, ardından toprak duvara tırmanıp kafasını dışarı çıkardı. Bir an sonra tekrar tünelin içine eğilerek başparmağıyla onay işareti verdi.

"Tamam," dedi Taha usulca, sanki bunu kendine söylemişti. "Tamam. İşaretime hazır ol."

Reza kendini dışarı çekmeden önce ona tuhaf bir bakış attı. Taha bana döndü; yüzü gölgelere gömülmüştü ama gözleri gecenin karanlığında bir çift kedi gözü gibi parlıyordu.

Ona neler olduğunu sormadan konuşmaya başladı.

"Bu göreve katılacağını ilk duyduğumda bunu senin için olabildiğince tatsız hâle getirmeye çalıştım. İkimizin de iyiliği için dönmeni ve eve gitmeni istedim ama sen direndin. Ben de doğru seçimleri yapacağını ummaya başladım. Abinin bir hain olduğunu ve tehdit oluşturduğunu anlayacaktın, görevim için bir sorun teşkil etmeyecektin. Denedim ama defalarca görevine uygun davranmaktan aciz olduğunu kanıtladın. Sen ve Atheer birbirinize çok benziyorsunuz."

Kafam karışmış hâlde tünelden çıkış yoluna baktım. O kadar yakındı ki gece havasının küflü kokusunu alabiliyordum ama Taha oraya ulaşmamı engelliyordu. "Taha... Neden böyle şeyler söylüyorsun?" diye sordum.

"Atheer'in tutuklanmaktan kurtulmasına yardımcı etmek niyetinde olduğunu biliyorum," diye cevap verdi. "Farida'ya ne söylediğini biliyorum."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Birden Ölüm Çukurları'nın önündeki ara sokağa döndüm. Ürkerek uçan güvercinlerin sesini duyuyor, parlak gökyüzüne dağılışlarına bakıyordum. Sinan'dı bu, yere konarken onları korkutmuştu. "Ruhlar aşkına, şahinine beni mi takip ettirdin?"

"Evet ve artık hiç şüphem yok. Görevim için çok fazla tehlike arz etmeye başladın."

Soğuk, hayaletimsi bir el boğazıma yerleşti. "Peki, senin görevin ne?" dedim pürüzlü bir sesle.

"Abinin Sahir'e dönmesini ve yozlaşmış ideolojisini yaymasını ebediyen engellemek." Taha'nın eli tıniğıme kapandı, parmakları kaba kumaşı kavradı. "İhanetlerinden ötürü onu hak ettiğı şekilde cezalandırmak, göğsüne bir okla..."

Yer ayaklarımın altından kayıp gitti sanki. Midem çalkalandı ve aniden sonu görünmeyen bir düşüşe geçtim. Taha'ya dair şüphelerim korkunç gerçeğin ancak ucundan geçebilmişti. Atheer'i öldürmeye önlem amacıyla karar vermemiştii, en başından beri bunu yapmayı planlıyordu. Babasına yazdığı mektupta bahsettiğı amaç *buydu*. Bayek *bu yüzden* benim göreve katılmamı istememişti.

"Beni dinle," dedim nefes nefese, "abim asla kimseyi incitmek istemeyen iyi bir insandır. O sadece doğru olanı yapmaya çalışıyor. Öldürülmeyi hak etmiyor."

"Yapma, her zaman bahsettiğın adalet bu işte." Taha'nın parmakları aniden kapanarak beni olduğum yere hapsetti. "İkimiz de biliyoruz ki Qalia'ya dönerse hafif bir ceza alıp affedilecek. Hâlbuki misrayı çalan ve yabancılarla paylaşan *benim* kardeşlerimden biri olsaydı? Kardeşim ömür boyu hapse atılır, klanımsa şehirdeki tüm saygın kuruluşlardan menedilirdi." Taha omzunun üzerinden baktı. "Reza, işaretimle."

"Hayır, lütfen!" Güçlü kavrayışını gevşetmeye çalıştım. "Abimi öldürmek Konsey'in değil, babanın isteğı!"

Küçümseyici bir kahkaha attı. “Kibir seni bunu göremeyecek kadar kör mü etti? Babam Konsey’in *ta kendisi*. Silahlı kuvvetleri o kontrol eder ve tüm Sahir’in sadakatini emreder. Neye karar verirse versin halkın, *onun* ve *benim* gibi insanların, senin nefret ettiğin o aşağılık gürhunun desteğini alacaktır. Konsey bile eninde sonunda yola gelecektir çünkü siz seçkinlik meraklılarının yani *parazitlerin* gerçek doğası budur.” Kelimeyi tükürür gibi söylemişti. “Zahim ve Kıdemliler kendi postlarını kurtarmak ve en tepedeki konumlarını korumak için ne gerekiyorsa yaparlar. Bu babamın, o aşağılık, iğrenç adamın önünde diz çökmek anlamına gelse bile... Diz çökmenin ötesine bile geçerler.”

Bedenimin titrediğinin, gözyaşlarımın oluk oluk aktığının içten içe farkındaydım. “Atalarımın üzerine yemin ederim ki bu suç asla yanına kalmayacak, Taha. Qalia’ya döndüğümde herkes senin ve kötü kalpli babanın yaptıklarını öğrenecek.”

Neden sözlerime itiraz etmediğini merak ediyordum ki bana acıyarak baktığını fark ettim. O zaman çok önemli bir bilgiden yoksun olduğumu anladım. Kurtuluşa giden merdivenin son basamaklarının söküldüğünü görememiştim. Mektubuna karaladığı vaadi hatırlayınca yüzüme bir uyuşukluk yayıldı. *Kendisi bir engel teşkil edecek olursa derhâl icabına bakılacaktır.* Atheer gibi öldürülecektim.

“Hayır,” dedim hıçkırarak, sonra da bunu yüzüne haykırdım. “HAYIR! Bu yanlış, yanlış olduğunu biliyorsun!” Bileklerini ırtım. Bu da işe yaramayınca korkudan güçsüz düştüğüm hâlde omuzlarına vurdum. “Madem Qalia’dan ayrıldığımızdan beri beni ve abimi öldürmeyi planlıyordun neden bana şefkat gösterdin? Neden beni öpüp aramızda bir şey olduğunu düşünmemi sağladın?”

Yüzünden hızla telaşlı bir kıpırtı geçip gitti. Omzunun üzerinden Reza’nın bizi dinlediği tarafa baktı. “Aptalca hatalar... Hiçbir anlamı yoktu.”

"Ama ben onların bir anlamı olmasını istedim," diye sızlanarak ağrıyan başımı iki yana salladım. "Benden *hoşlanmanı* istedim."

Kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

İtirafıma şaşırması beni çok etti. Gerçekten ona hiç ilgi duymadığımı mı düşünüyordu? Belki de bana söylediği her şeye, onu kendimden aşağı gördüğüme, ona saygı duymadığıma gerçekten inanıyordu.

"Evet, en başından beri!" Avucumu göğsüne bastırdım. İnip kalkan kaburgalarının altındaki kalbi deli gibi çarpıyordu. "Kalbin sana bir şey söylemeye çalışıyor, Taha. Neden onu dinlemiyorsun? Lütfen onu dinle, babanı değil."

Kocaman açılan gözleri üzerimde bir aşağı bir yukarı gidip geldi, zaferini yüce bir dehşetle takas etmişti. "An... anlamıyor musun?" diye kekeleyen tek benim duyabileceğim bir fısıltıyla. Yüzünü benimkine yaklaştırdı, burunlarımız birbirine sürtündü. "İstesem bile *dinleyemem*. Bunu yapmak *zorundayım*."

Ama bir türlü anlamıyordum. Bir Kalkan, masum bir canın alınmasından daha fazla neden korkabilirdi ki?

"Lütfen," dedim durmadan akan gözyaşlarımla, "Taha, sana yalvarıyorum..."

Reza'nın sabırsız sesi tünelden aşağı süzüldü. "Acele et, dostum! Görevin önceliği var, unuttun mu? Yoksa bu yalnızca konu ilgi duyduğun kız olmadığında mı geçerli?"

Taha'nın yüzü kıpkırmızı kesildi. İfadesi yine sertleşti ama bu kez gözlerinde ne öfke ne de kızgınlık vardı. Gözleri zümrüt gibiydi, yüreğimin hissettiği kadar cansız görünüyorlardı.

"Affet beni, İmani," diye fısıldadı. "Uğruna acı çektiğim her şeyi mahvetmene izin veremem."

Beni sertçe itti. Ben sırtüstü yere düşerken Safiya kenara çekildi. Başım yere çarpınca hayali tatarcıklar, dönen kümeler hâlinde görüşümü doldurdular. Taha benim umabileceğimden daha hızlı hareket ederek mağaranın duvarına tırmandı ve tek bir

hareketle tünelden yok olup gitti. Başım dönerek ayağa kalktım ve hemen çıkışa doğru ilerledim. Toprak inledi, tünel ayaklarımın altında sarsıldı. Dengemi sağlamak için bir elimi duvara bastırdım. Toprağın derinlerinden gelen sarsıntılar avucuma hafifçe temas ediyordu ama gittikçe güçlenip yaklaşıyorlardı. Gerçek, göğsüme bir bıçak gibi saplandı.

"Çökecek." Safiya'ya döndüm. "Buraya gömülmeden önce kaç!"

Safiya'nın elini tutup onu tünelden aşağı, hapishane avlusuna doğru çektim. Çıkış çöktü. En yakın duvarlar tamamen çökmeden önce gevşeyerek ışığı boğdular. Yıkım bir canavar gibi ardımızdan kükredi. Tünelin girişine doğru koşturduk ama artık tünelle ay ışığı sızılmıyordu ve ben önümü göremiyordum. Bir elimle titreşen duvara tutunarak ilerledim. Ayağımı kaldırıp bir adım daha attığımda zemin kabardı. Çöküş yüzünden topraktan ayrılan taşlar hem tepeden hem de duvarlardan sekip bana çarptı. Toz havayı kaplarken tenimi ve boğazımı doldurdu. Gözlerimse içlerine giren toz zerrecikleri yüzünden sulandı. Acı verici bir yavaşlıkla giderken ilerideki temiz havanın zayıf izi, bizi kendine çağırarak bir esintiye dönüştü. Çok yaklaşmıştık ki Safiya kayıp düştü ve ben de ona takılıp üzerine kapaklandım.

Liflerine ayrılması imkânsız eski bir halat gibi çırpınan uzuvlarla birbirimize dolanıp yuvarlandık. Bir yere çarparak durdum. Öksürüyordum, gözlerim yaşıyordu. Toprak inleyerek etrafımı sardı, tıpkı bir çene gibi pat diye kapandı. Soğuk toprak göğsüme, yüzüme, burun deliklerime doldu ve ellerim altına gömüldü. Çılgılık atmak istiyordum ama ağzımı açarsam boğulacaktım. Bedenim hızla hissizleşirken *son anlarımı*

topraktan kurtulmaya çalışıp boşuna uğraşarak mı geçirmeliyim, diye sordum kendime. Ölüm beni karşılamak için bekliyordu. Ölüm bu duvarların dışında özgürce kardeşimi avlıyordu.

“*Hadi!*” diye ciyakladı Safiya beni ayağa kaldırarak.

Vücudum refleks olarak harekete geçti ve sendeleyerek hızla koşmaya başladım. Artık yapabildiğim tek şey buydu; sorunlardan koşarak kaçıp daha kötülerıyla karşılaşmak. Tünelin ağzındaki duvara varınca ellerimi birbirine kenetleyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Safiya ayağını ellerimin üzerine koyduğunda kollarımı yukarı itip onu açıklığa doğru kaldırdım. Hiç vakit kaybetmeden duvarı pençeleyip kendimi de yukarı çektim. Sırtüstü yere düştüğüm sırada mağara ayaklarımın dibinde parçalandı. Ve öylece gümbürtüler kesildi, hapishane sessizleşti ve biz kapana kısıldık.

Dalların arasından görünen gökyüzüne boş boş baktım, gözyaşlarım dur durak bilmeyen bir tufan gibi akıyordu. Ellerimi gözlerime götürüp ağlarken keder başka hiçbir şeye benzemeyen bir çapa gibi beni toprağa çekiyordu. Neden yapmam gerektiği gibi toprağa teslim olmamıştım? Devam etmenin ne yararı vardı? Atheer'i, halkımı ya da Alqibah halkını kurtaramazdım. Safiya'yı ya da isyancıları kurtaramazdım, kendimi bile kurtaramazdım. Zamanın gölgesinde dünyanın parçalanışına tanıklık eden son kişi olan benden başka hiçbir şey ve hiç kimse kalmayana kadar yenilgiye uğramaya devam edecektim.

“Askerler geliyor!” diye haykırdı Safiya. “Bizi bulurlarsa...” Bu olasılık dile getirilemeyecek kadar korkunçtu. Omzumu sarstı. “İmani, ne yapacağız?”

“Ben nereden bileyim?” diye mırıldandım. “Birtti artık.”

Çıkardığı ses korkunçtu. Beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama ağır ve bitkin bir hâlde ellerinden kaydım. Ellerini yumruk yapıp bana vurdu ancak ben darbeleri hissetmiyordum bile. “Vaz mı geçiyorsun? Söz vermiştin! Bilseydim gelmezdim! Gelmemeliydim. Tanrım, ben bir aptalım.”

Vaz mı geçiyorsun? Babam bir keresinde bana böyle bir şey söylemişti. O akşam avluda, derslerden sonra en sevdiği masa oyununu oynuyorduk. Benim kırmızı taşlarım onun siyah taşlarıyla çevriliydi ve bırakmak istemiştım. Ama babam bana kaybetmeyi yasaklamıştı. "Vazgeçmeye karar vermeden önce en başta neden oyuna oturduğunu söyle bana."

"Çünkü kazanmak istiyorum," diye kasvet içinde cevap vermişim. Babamın bunun için beni azarlayacağını düşünmüşüm ama tahtanın öbür ucuna uzanıp elimi tutmuştu.

"O zaman neden artık kazanmak istemiyorsun? Şimdi vazgeçersen kesinlikle kaybedersin. Ama yapabiliyorken devam edersen galip gelebilirsin. Gelecek, biz ona ulaşana kadar kesin değildir." Kırmızı bir taş almış, avucuma koymuş ve parmaklarımı etrafına kapamıştı. "Hepsinden daha önemli bir ders var, İmani, o da şu: Oynamaya karar verirsen sonuna kadar oyn."

Babam burada olsaydı devam etmemi istemez miydi? Bana mücadele ettiğimi ve şu an pes edemeyecek kadar ilerlediğimi söylerdi, kemiklerimde hayat varken ve kalbim atarken vazgeçmemi istemezdi. Atheer'in Taha'nın okuyla ölmesine saatler kalmışken olmazdı. Bu oyunun bir sonu vardı ve ne kadar acı ya da kanlı olursa olsun bunu görmeye niyetliydim.

"İmani, *lütfe*..."

Doğrulup ağaçların arasından hapisane arazisine dikkatle baktım. Safiya haklıydı. Askerler gürültüyü duymuşlardı. Üç tanesi ayrı yönlerden bu tarafa doğru koşuyordu ve eminim daha fazlası da geliyordu.

Safiya sıkı yüzündeki teri avuçlarıyla silerek yerine toprak izleri bıraktı. "Gitmemiz gerek."

"Bir fikrim var," dedim hapishanenin diğer ucundaki deniz fenerine göz atarak. "Hâlâ kaçabiliriz."

"Hayır, bu çok tehlikeli. Askerlerden herhangi biri yüzümüzü görmeden önce koğuşa dönmeliyiz."

"Burada kalmayacağım, Safiya." Eline uzandım. "Cesetler nasıl buradan çıkıyorsa biz de öyle kaçabiliriz."

Beni itti. "*Delirdin mi sen? Orası bir uçurum, dik bir düşüş.* Bu hapishaneden *canlı* çıkmak istedim ben."

"Bunun için zaman yok. Başaracağız, güven bana."

"Sana *güvenmiyorum*," diye tısladı. "Kim olduğunu ya da nereden geldiğini bile bilmiyorum. Ailemle Baharat Yolu boyunca birçok yere seyahat ettim ama Qalia'yı bir kez bile duymadım! Lütfen, koğuşa dönmek zorundayım."

"Benimle gelmezsen buradan asla çıkamazsın."

Gözünden akan bir damla yaş sildi. "İkimiz de çıkamaya-
cağız, İmani ama ben biraz daha yaşamayı seçiyorum."

Acı göğsümü yakıp geçti. Biraz olsun hafiflemek için çığlık atmak istedim. Bu adaletsiz, insafsız dünyaya öfkelenmek istedim ama zamanım yoktu ve Safiya'ya söyleyebileceğim hiçbir şey beni dinlemesini sağlamayacaktı. Sadece görünmeden koğuşa dönmesini sağlayabilirdim. Damarlarımda büyü ararken bir yandan da yaklaşan askerlere göz attım. *Hadi, bir kırıntı bile olsa yeter*, diye dua ettim. Bir kıvılcım arayışına cevap verdi fakat çok küçüktü. Başka çarem yoktu. Elimde kalanlarla idare etmek zorundaydım.

"Dikkatlerini dağıtacağım," dedim ayağa kalkarak. "Askerler peşime düşer düşmez koğuşa doğru koşacaksınız."

Başını iki yana salladı, çenesi buruşmuştu. "Yapma bunu, lütfen."

"Bu benim görevim. İyi şanslar, Safiya ve teşekkürler."

Elimi hızlıca sıktı, sonra ben çalılığın kenarına doğru ilerlerken yere çömeldi. Hâlâ bu tarafa doğru gelen sadece üç asker vardı ve hiçbiri deniz feneri yönünden gelmiyordu. Nefes alıp verdim, kaslarımı hazırladım, kafamın içinde kum fırtınası misali uğuldayan panigi bastırdım. Ortalık sessizleşince çalıktan dışarı fırladım.

"Dur!" diye bağırdı bir asker.

Omzumun üzerinden göz atıp takibe giriştiklerini görünce rahatladım. Safiya'ya ihtiyacı olan dikkat dağınıklığını sağlamıştım. Şimdiyse bundan sağ çıkmam gerekiyordu.

Savunma duvarının gölgesindeki bayırdan yukarı doğru koştum. Duvara yakın durursam okçuların doğrudan görüş alanından kaçabilirdim, bu da endişelenmem gereken bir sorunu daha ortadan kaldırırdı. Bir diğer asker hızla yaklaşıyordu. Gürültüyü duyan başka bir asker solumdaki iki binanın arasındaki koridora girmiş, hızla bana doğru geliyordu. Aceleyle bir strateji tasarlamaya çalışıyordum ama bedenim zihnimden daha hızlıydı. Askerle yollarımız keşişirken beni bir kol boyu farkla ıskaladı.

"Kaçmayı bırak!" Çimlerin üzerinde kaydı, sonra dönüp beni kovalamaya başladı.

Böylece peşimdekilerin sayısı dörde çıktı. Kaydığım, yaşıladığım ya da aşamayacağım bir engelle karşılaştığım anda tepeme binecek dört kişi... Artık çok geçti. Hapishanenin sonuna kadar ilerlemeye devam etmeliydim. Kapıdaki askerleri geçip deniz fenerine girmeliydim. Oradan da şey... sanırım kokuyu takip edecektim.

Sol tarafımda aniden ahşap bir çit belirdi. Amira'yla çalıştığım hapishane haritasını hatırladım. Çiti aşar ve tekrar sola dönersem koğuşa ulaşabilirdim. Gizlice içeri girebilir, ranzamda uyuyormuş gibi yapabilir, bunlar hiç olmamış gibi davranabilirdim. Hapsedilmeye boyun eğebilir ya da başka bir gün cesurca bir kaçış girişiminde bulunabilirdim. Bu adamlar yüzümü tam olarak görmemişlerdi ve yüzlerce mahkûmun arasından beni teşhis edebileceklerinden şüpheliydim. Ama bu doğru karar mıydı? Buradan başka bir zaman çıkmayı başarsam bile Atheer ve diğerlerini kurtarmak için çok geç kalmış olurdum.

Panik vücudumu kaplıyor, bacaklarımda zonkluyor, ciğerlerimi yavaş yavaş tüketiyordu. Vücuda bürünerek kaburgalarımı tekmiyordu. Doğru karar... Qalia'dan buraya kadar olan bü-

rün bu yolculuk biri diğerine çarpan, beni bir yoldan diğerine sürükleyen, sonunu bilemediğim bir kararlar silsilesiydi. Yanlış henüz gözden düşmemişken neyin doğru olduğunu kim söyleyebilirdi? Keşke kışlada aldığım gibi net emirlerim olsaydı... O basit cevapları özlüyordum. Ama artık basit cevaplar yoktu. Geriye bir seçim yapmak ve bunun için durmaksızın çabalamak kalıyordu. Taha abimi aramaktan geri durmayacaktı. Ya *bu gece* kaçmalıyım ya da denerken ölmeliydim.

Koğuşa dönmek için son şansımı da geride bırakarak çıktırı geçtim. Çimleri ardımda bırakarak hapishanenin başında, kümelenmiş binalar arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen taş parıkaya çıktım. Arkamdaki asker grubu beşe çıktı. Öyle gürültü yapıyorlardı ki kısa sürede on kişi olacaklardı.

Önümde uzun bir taş basamak dizisi yükseliyordu. Basamakları ikişer ikişer atlayarak çıktım. Kulağımın dibinde bir şey vınladı, hava açık saçılarımı kamçılardı. Tökezleyip dizimi basamağa çarpınca acı içinde inledim. Az önceki şeyin ne olduğunu fark etmeden önce birkaç metre ilerlemiştim. Bir oktu.

Bir tanesi arkamdaki taş kaldırırma çarpıp sekti, bir diğeri boğuk ve titreşimli bir uğultuyla ahşap bir direğe saplandı, üçüncüsü sağ omzumun üzerinden geçtiğinde bu seferkinin boynumu yaktığını hissettim. Yaradan fışkıran sıcak kan tuniğimin içine sızarak sağ kolumdan aşağı aktı. Nefes nefese, bir elimle boynumu tuttum. İlerideki çatıların üzerinde beliren deniz fenerinin görüntüsü korkumun bir kısmını bastırdı. Yararın ciddi olmadığını anlayabiliyordum. Hedefime yaklaşmıştım ama plansızdım. Hâlâ duracak yerim yoktu ve peşimden gelen askerleri geride bırakmam ya da kafalarını karıştırmam gerekiyordu.

Bir koridordan sola saptım, sonra sağa, sonra yine sola döndüm, sonra kendi bacaklarımda giderek artan çözülme hissiyle savaşıarak dümdüz ilerledim. Alçak bir çitin üzerinden atlayıp labirentten çıktım, ardından kayarak deniz feneri kapısının

önünde durdum. Nöbet tutan iki adam hazır hâlde beni bekliyordu. Biri bana çalışma odasında tokat atan askerdî.

Sadistçe bir zevk adamın yanaklarını parlak kırmızı lekelerle boyarken gözleri ışıldadı.

"Sen," dedi kemerinden uzun kılıcını çekerek. Bana doğru hamle yaparken dilini renksiz dudaklarında gezdirdi. Diğer asker de kılıcını çekti. Oysa ben sadece görünüşte silahsızdım çünkü sonunda Qayn'ın dersini tamamen kavramıştım. Büyü damarlarımda kükredi, şiddetli bir istekle ellerime aktı ve etrafımdaki bütün *demirler* adımı şakıdı. Onu toprakta, duvarlarda, tepemdeki gökyüzünde hissediyor ve duyuyordum. Hayatımda ilk kez Qayn'ın kafama soktuğu, perdenin ötesindeki dünyaya dair bir işaret görür gibi oldum. Henüz tam olarak anlamıyordum ama Yüce Ruh'un varoluşu nasıl gördüğünü algılamaya başlamıştım. Şekillendirilecek bir kil hamurundan ibaretti. Bu enginlik önünde korkudan sinmek yerine balıklama içine daldım.

"Onu bana ver," diye emrettim elimi esneterek.

Kılıç beni hem dehşete düşürerek hem de delicesine sevin-direrek askerin elinden fırladı, aradaki mesafeyi uçarak geçip avucuma yerleşti. Büyü parmaklarımdan kabzaya akıp bıçak boyunca ilerledi. Soru sormak için duraksamadım. Diğer elimi kaldırıp ikinci adama doğrulttum.

"Git buradan."

Kılıç adamın elinden uçtu, havada taklalar attıktan sonra birkaç metre öteye, toprağa saplandı. İki adam da orada öylece duruyor, aptal aptal bana bakıyorlardı. Onlar kadar hayrete düştüysem de az önce olanların üzerine düşünecek zamanım yoktu. Bu sükûneti değerlendirip kılıcımı başımın üzerinden savurarak ileri atıldım. İlk asker kılıcımın darbesinden kaçınarak geri çekildi. Omuzlarımı gerip durduğum açığa döndüm. Büyü devreye girince kılıç mavi renkte parladı, çevredeki duvarlarda suyun yansımaları gibi görünen parlak ve ışıltılı kıpırtılar oluş-turdu. Çelik uzayarak kısa bir mızrak şeklini aldı. Ellerimi

yeniden ayarladım, dönüşümümü tamamladım ve mızrağı fırlattım. Mızrak havayı yararak askeri göğsünden şişledi. Adam kan tükürüp yere yığıldı. Büyüm nefes verdi ve bir daha da almadı. Buraya kadardı. Depolarımı tüketmiştim.

Diğer asker kılıcına koşarken öbürleri arkamdaki binaların arasından çıktılar. Kanlı mızrağı çekip çıkardım ve deniz fenerine doğru hızla koştum. Beni ok yağmuruna tuttular. Çınlayan kapıyı çarparak kapatırken oklar ayaklarımın etrafındaki toprağa saplandı, bir tanesi kapıyı delmişti. Nefes nefese rampayı çıktım ve çift kanatlı kapılardan birini çekip açtım. Mızrağım hazırdaydı ama sade, boş bir odayla karşılaştım. Kapıyı kapayıp mızrağı kapının kulplarından geçirdim. Ellerimi mızrağın üzerinden kaldırdığımda kapı çerçevesi diğer taraftan titredi. Ama mızrak dayanıyordu.

Nefes vererek arkama dönünce irkildim. Deniz fenerine çıkan merdivenlere yakın bir köşeden bir asker belirmişti. Sıska, genç bir adamdı; yaşı benden çok da büyük değildi. Sarı renkli, fırça gibi saçların altında cana yakın, mavi gözlü, körpe bir yüz vardı. Belinde bir kılıç duruyordu ama henüz çekmemişti.

“Korkmak yok.” Garip bir Alqibah dilinde konuştu ve yavaşça bana yaklaştı.

“Biraz daha yaklaşırsan seni öldürürüm,” dedim, gerçi bu tehdidi nasıl gerçekleştirebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Kapı arkamdan gümbürdüyor, mızrak kapı kulpunu acı acı çınlatıyordu. Diğer taraftan bir asker bağırtarak kapıyı yumrukladı.

Önümde duransa ellerini kaldırdı. “Ben zarar yok. Sen gitmek istiyor.” Duvardaki bir şeyi işaret etti, kare şeklinde metal bir kapaktı. Köşede, gölgeler tarafından kısmen gizlenmiş boş bir el arabası gözüme çarptı. Cesetlerin atıldığı oluk bu olmalıydı.

“Aç.” Cebinden zincire asılı bir anahtar çıkararak kapağa doğru gitti.

Onu ihtiyatla takip ederken ortada nasıl bir tuzak olduğunu bulmaya çalışıyordum. Belki de Safiya haklıydı ve oluktan düşüş

sağ çıkılabilecek bir şey değildi. Ama neden bu asker bana yol göstermek yerine beni öldürmüyordu? Belki de acımasız biriydi, umutsuzca ölüme düşüşümü izlemek istiyordu. Tekrar deniz fenerine çıkan merdivenlere göz attım ama orada da bir cevap yoktu. Kesinlikle ön kapıdan dönemezdim. Kendimi burada köşeye sıkıştırmıştım ve bu oluktan başka seçeneğim yoktu.

Asker kapağın kilidini açtı ve kapağı çekerek kaldırdı. Daha öncesinde oluktan atılan cesetlerden gelen ölüm kokusu şimdi daha baskındı. İçerisinin ne kadar iğrenç olduğunu ancak hayal edebiliirdim.

"Git. Düş..." Durdu, düşünürken kaşlarını çattı. Sonra, "Çok. Çok düş, ama." Bir parmağını kaldırdı. "İneceksin sen, evet. Yaşayacaksın."

Bir elimi kapağın köşesine koyup gözlerimi ona diktim. "Bunu neden yapıyorsun?"

Kapı güm diye çarptı. Asker ürkü� kapıya göz attı. "Ben, çiftçi oğlu... buraya gelmek istemek yok, Alqibah." Ellerini göğsüne koyarak yutkundü. "Ama ben onlara yardım yok eğer, onlar..." Kapıyı gösterdi, sonra boynuna bir ilmik geçirme hareketi yaptı. "Öldürecek beni."

"Buraya idam tehdidiyle gelmeye zorlandın," dedim kaşlarını çatarak.

Kesin bir ifadeyle başını aşağı yukarı salladı. "Evet evet. Affet beni. Git, lütfen, hemen."

Ne bana söylenenleri anlayabiliyordum ne de bu vebanın ne kadar geniş bir alana yayıldığını hazmedebiliyordum. Bir bacağımı kapağın kenarından oluğun içine soktum. "Kılıcını at, seni silahsız bırakmışım gibi davran. Buna inanacaklardır."

Başıyla onayladı ve girmemi işaret etti. Aşağıdaki zifiri karanlığa gözümü dikip kendimi ayarladım. Sonra diğer bacağımı da içeri sokup kendimi bıraktım.

☆ 36 ☆

Karanlık beni yuttu.

Vahşi bir çılgılık koyuverip ölüme doğru serbest düşüşe geçtim. Kollarımı savurarak oluğun pürüzsüz duvarlarında tutunacak yer aradım ama hiçbir şey bulamadım. Düştüm, düştüm ve bu düşüşten sağ çıkabileceğim inancıyla kandırılıp kandırılmadığımı merak ettim. Çürük kokusu altımda yayılıyordu, öyle yoğundu ki kısmen üzerinde süzölmeyi bekliyordum. Beni kör eden ışık her zamankinden daha parlaktı. Bir şeyden yansıyor. Deniz olduğunu fark ettim; çivit mavisi, sonsuz bir örtüye yayılıyordu. Ay ışığı, zikzak şekilli tepelerde parmak ucunda ilerliyor ve bir sahilin sarı kumuna sığıyordu. Gözlerimi sahile diktim ve rüzgâr kulaklarımda uğuldayıp tuniğim yüzümün etrafında dalgalanırken durumu kavramaya çalıştım. Sonra yere çarptım.

Araba kazasının ardından dingilinden fırlamış bir tekerlek gibi yuvarlanırken öfkeli kuşların tiz bağırışları kulağımdaydı. Bir doku karmaşası yüzüme, kollarıma, sırtıma ve göğsüme baskı yaptı. Tüyler, kaba kumaş, vıcık vıcık kil, saman telleri, çamur oyukları, sert odun gibi bir şeyler beni dürtüp durdu. Tüm bunlardan hayatımda aldığım en berbat koku yayılıyordu. Güneşte bozulmaya bırakılan çürümüş et miydi, insan atıkları

mydı, ıslak paçavralar mıydı, çürük balık mıydı? Yüce Ruh, bilmiyordum... Sonunda uçuruma doğru toplanmış bu dağın dibine düşene kadar kokunun kaynağı gizemini sürdürdü. Bu bir *caset* dağıydı.

Kâbus gibi manzaranın önünde korkudan siniverdim. Dehşetinin büyüklüğünü tahayyül etmek neredeyse imkânsızdı. Sahildeki yüzlerce ölü mahkûm, oyugun çıkışına doğru bir piramit oluşturmuştu. En alta iskeletler, tepede etleri hâlâ yerinde duran şişmiş bedenler, ağgözlü akbabalar ve onları neredeyse kapatan martılar tarafından kuşatılmıştı. Düşüşümü duraksatan şey buydu. Ölümler beni kurtarmıştı.

Kuma kustum ve kusar kusmaz ayağa kalkıp köpüren suya doğru koştum. Ben artık bir insan değildim. Bir düşünceler, duygular ve anılar bütünü değildim. Ben mahvolmuş ve açık havada sürüklenmeye bırakılmış bir şeydim. Nerede olduğuma dair belli belirsiz bir fikrim vardı ama bunu çözüme kavuşturmak için duramazdım. Tek bir dürtü beni yönlendiriyordu: bu sahilten gitmek.

Deniz beni memnuniyetle aldı. Su şok edici derecede soğuktu, hınc içinde rüzgârla çalkalanıyordu. Battım, su yuttum, bacaklarımı çırttım, kollarımla kulaç attım, boynumu geriye eğip nefes nefese yüzeye çıktım. Amansız akıntıyla dönüp durarak bir aşağı bir yukarı savrulurken sahilin döküntüleri ve o sahildeki ölüm anıtı bir görünüp bir kayboluyordu.

"Anne!" diye gökyüzüne doğru çığlık attım. "Baba! Bana yardım edin, lütfen! Yardım edin bana!"

Beni duymıyorlardı. Ben de kendimi duyamayana kadar çığlık atmayı sürdürdüm. Tahmin edemeyeceğim kadar çok zaman geçti, akıntı sonunda merhamet gösterdi ve beni kara burnuna doğru sertçe sürükledi. Tael-Sa'nın ışıkları uzaktan nazlı nazlı göz kırparak belirdi ve bu, içimde eğrilen bir şeyleri sarsarak doğrulttu. Ne yaptığımı, ne yapmam gerektiğini hatırladım.

Uzuvlarımı çırpıp zemine güç bela ulaştım, ta ki beni bu-
raya getiren kişinin yüzü, zihnimdeki kasvetten közden çıkan
duman misali yükselene dek. Taha... Beni öpen ve öldürmeye
çalışan çocuk. Çırpınışlarım etkili bir küreğe dönüştü. Kollarımı
savurup bacaklarımı çırpıttım. Dondurucu denizi tek hedefi olan
bir ok gibi böldüm: Abimi kurtarmak ve suikastçısını öldürmek.

Bir tek bu düşünce beni güvenliğe taşıdı. Sırılsıklam bede-
nim kayalıklarda karaya vurdu. Solumda bir set vardı ki başka
zaman olsa kolayca tırmanılabilirdi. Cadde, hemen ulaşabile-
ceğim bir yerdeydi. Ancak bitkindim ve bir şey yapmaya karar
vermeden kendimden geçiverdim.



Kendime geldiğimde hâlâ geceydi. Birden ayağa fırladım, nerede
olduğumu ve neler olduğunu hatırlamak için mücadele etmeme
gerek kalmamıştı.

Tuniğimin eteğinden biraz kumaş yırtıp kan içindeki boy-
numa bağladım. Kaygan kayaların üzerinden dikkatle caddeye
tırmandıktan sonra durduğum yerden bir aşağı bir yukarı
baktım. Gelen geçen kimse yoktu. Taeel-Sa'daki tek kişi ben
olabilirdim. Fakat Taha'nın da dışarıda olduğunu biliyordum.
Onun yerinde olsam Farida'nın gemisine dönerdim ve böylece
kralın gemisindeki Atheer'e ulaşabilirdim. Ama asıl soru şuydu:
Farida'yı şimdi mi öldürürdüm yoksa iş bittikten sonra mı?

"Ruhlar aşkına, acele etmeliyim," diye fısıldadım kendi
kendime.

Caddeden aşağı doğru hızla koşmaya başladım. Ağrıyan
ayaklarım kaldırıma çarpıyor, üzerimden fırlayan sular taşlara
sıçırıyordu. Tam olarak nerede olduğumu bilmiyordum ama
iskele ince bir hilal şeklinde kıvrılıyordu. Yani ben bir uçtaysam
Farida'nın gemisi diğer uçta olmalıydı.

Birkaç dakikalık çılgınca bir koşu beni Harrowlandlilerin baharat gemilerini yükledikleri iskelenin kalabalık bir bölümüne götürdü.

Bu ıssız saatte bile en az bir düzine asker çiftler hâlinde devriye geziyor, hiçbir hırsızın gemilere gizlice girip zorbalıkla kazanılmış ödülleri çalmadığından emin oluyorlardı. Onların görüş alanından kaçıp arka sokaklardan birine girdim ve ana caddelerden uzak durarak katran karası gölgelerde yoluma devam ettim. İskeleye ve denize göz ata ara sokaktan ara sokağa geçtim ama yönümü kaybetmedim.

İskelenin sonuna ulaştıktan sonra denizin yaladığı ahşap platform boyunca koşturarak yük rampalarında Farida'nın yelkenli gemisinin iki direkli silüetini aradım. Fakat burada değildi. Yavaşça durdum ve nefes nefese ellerimi alnıma bastırdım. Kız kardeşim o gemideydi ve Arheer'le ben de hedef olduğumuza göre o da hedef olabilirdi.

"Ne yapacağım?" Olduğum yerde döndüm. "Düşün, İmani, düşünmen *gerek*."

Zihnim iş birliği yapmayı reddediyordu. Silahım, misram ya da herhangi bir erzakım yoktu, hatta son derece ihtiyaç duyduğum içme suyu gibi basit bir şey bile yoktu. Kesinlikle Taha'yı takip edecek bir aracım da yoktu. İçimi kavuran panik geri geldi ve bu kez öncekinden daha kötüydü. Vücudumu boylu boyunca yakıyor, beni küle çevirmekle tehdit ediyordu. Arkamdan ayak sesleri geldi. Dönüp yumruklarımı havaya kaldırdım. Dudaklarım aralandı.

"Amira?"

"Ah, ruhlara şükürler olsun!" Bana sarılıp sımsıkı kucakladı. Gözlerimi kapayıp sıcaklığını içime çekerken âdeta bir rehaver kuyusuna düştüm çünkü görmemişti. Birden nefes nefese geri çekildi. "Kanaman var."

"İyiyim," dedim boğuk bir sesle. "Ok sıyırdı." Utangaç bir tavırla omzunun üzerinden Qayn'a baktım. Kuzgun saçlı cın çantamı yüklenmişti. "Ne oldu?"

"Taha'yla Reza yaklaşık iki saat önce döndüler," dedi başını hüznle aşağı yukarı sallayarak. "Taha senin hapishaneden sağ çıkamadığını iddia etti. Atheer'in kralın gemisinde esir tutulduğunu söyledi ve Farida'dan onu kurtarmak için yelkenliyle oraya gitmelerini istedi. Elbette o da kabul etti."

"Ama Qayn yalan söylediğini anladı," dedi Amira. "Beni ikna etti ve gemi yelken açmaya hazırlanırken gizlice kaçtık."

Ona borçlu olduğum bir başka iyilik daha... Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim, Qayn. Kız kardeşimin hayatını kurtardın."

"Sana ne oldu?" diye sordu Amira.

Başımı iki yana salladım. "Taha ve Reza ben dışarı çıkmadan kaçış tüneline çökterttiler. Beni neredeyse öldürüyorlardı. Taha babasının onu buraya Atheer'e suikast düzenlemesi için gönderdiğini itiraf etti."

"Şu *iblisler*," diye tısladı Amira yumruklarını sıkarak. "Bunu nasıl yapabildiler?"

Cevap vermedim çünkü ben de *bilmiyordum*. Taha tünelden kaçmadan hemen önce, korkmuş bakışlarında bir şey görmüş-tüm. Bir bağ, bir pişmanlık parıltısı. Ama o bunu söndürmeyi ve görevine devam etmeyi seçmişti. Bana karşı beslediği hisler onu babasının çizdiği yoldan saptırmaya yetmemişti. Çoktan hissizleşmemiş olsaydım hayal kırıklığı beni yiyip bitirirdi.

"Nasıl kaçtın?" diye sordu Amira.

"Sorma. Kaçtım işte." Mide bulantımı bastırarak dönüp Qayn'a baktım. "Taha konusunda başından beri haklıydın. Seni dinlemeli ve onun ihanetine karşı daha hazırlıklı olmalıydım."

"Önemli olan canını kurtarmış olman. Ama abininki hâlâ tehdit altında. Al bakalım." Çantamı yere koydu ve içinden bir dürbün çıkardı. "Bunu biz ayrılmadan önce gemiden çaldım."

“Çok kurnazsın,” diye mırıldandım, yine o suçlu minnettarlığı hissederek. Dürbünü gözüme tuttum. Kudretli rüzgâr ayın üzerindeki bulutları dağıtıyordu. Kralın gemisini **ancak** uzun güvertesindeki fener ışıkları sayesinde seçebiliyordum. Suyu taradım. Etrafındaki üç savaş gemisi geniş bir üçgen **oluşturacak** şekilde demirlenmişti ama aralarında epey bir mesafe vardı. Ters giden bir şey olduğuna dair alarm verilirse askerlerin kralın gemisine ulaşması biraz zaman alacaktı. Tekrar gemiye baktım.

“Gemiye tırmanmak için kullanabileceğim bazı çapa hatları gördüm galiba ama Atheer’i nasıl bulacağımı bilmiyorum. Ayrıca bir tekne olmadan onu kurtaramam.”

Amira, “İskelenin sonunda bağlanmış birkaç tane dört kürekli gördük,” dedi.

“Ondan daha büyük bir şeye ihtiyacımız olduğu kesin.”

Qayn denize baktı. “Tam aksine, Avcı. O savaş gemilerine yaklaşmak için umabileceğinin en iyisi göze batmamak. Gece ancak o kadarını gizleyebilir.”

“Oradan sonrasını yüzmem gerekecek,” dedim dudağımı çiğneyerek.

“Evet. Gemiye tırmanmak için kullanacağın çapa hattına kadar yüzeceksin.”

“Atheer’i bul ve onu geri getir,” diye bitirdi Amira sözlerini.

“Ruhlar, bu pek de iyi bir plan değil.”

Qayn, dürbünü elimden alarak körfezin karşısına dikkatle baktı. “Başka bir plan yapacak vaktin yok. Kendin bak.”

Kaşlarımı çatarak dürbünün merceğinden bakınca bulurlardan kaçan bir ay ışığı huzmesinin içinde süzülen siyah bir şahin gördüm. Sinan’dı.

“Lanet olsun,” dedim körfezin kalanını tarayarak. Farida’nın gemisini görmüyordum ama karanlıkta bir yerlerde gizlenmiş, otların arasındaki bir yılan gibi bekliyor olmalıydı. Ve Taha da av peşindeydi.

Dürbünü aniden gözümden çektim. “Girmemiz gerek.”

Ahşap platformun sonuna kadar aceleyle ilerledik ve gölgelik bir yerde durduk. Ben çantamdan bir şişe soğuk misra çayı çıkarırken Amira ve Qayn gözcülük yaptılar. Şişeyi tek avucumda sabit tutarak kendimi Qalia'nın kışlasındaki güvenli ve rahat bir çay odasında, bir seremoniye başlamak üzereymiş gibi hayal ettim. Nefes alışımı yavaşlatmaya çalıştım. Cayır cayır yanan ateş çukurunun sıcaklığını hissediyormuş, demlikte kaynayan suyun yumuşak fokurtularını duyuyormuş gibi yaptım. Şişenin tıpasını açıp gelen kokuyu içime çektim.

Elmalı nargile. Kum. Odun. Işık, umut ve yuva.

Dev anı dalgasını derin derin içime doldurdum, tatlı nektarı içerek onu cesaretimde oluşan çatlakları yamamak için kullandım. Büyü yavaşça içime aktı, uyanışıyla enerji kıvılcımları saçtı. Bu canlanma bir aldatmacaydı, biliyordum. Hemen altında kemiklerim yorgundu, yüreğim daha da yorgundu ve misra sadece bunu maskeliyordu. Çok uzun süre çok fazla misra içmek bir büyücünün sağlığı için tehlikeliydi çünkü bedenlerimiz aşırı büyüü kaldıramazdı ama ben tüm şişeyi hızla bitirdim. Ather'i kurtaracaktım, hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramazdı.

İskelenin sonundaki çitten yapılmış girişi iyi görebilmemizi sağlayan yakındaki bir oyuğa geçtik. Arkasına birkaç küçük kayık bağlanmıştı. Onları daha önce de görmüştüm, körfezdeki gemilerden mal ve yolcu taşımak, bu mal ve yolcuları karşıya geçirmek için kullanılıyorlardı. Giriş, piposunu doldurmakla daha çok ilgilenen tek bir asker tarafından gözetleniyordu. Onun yanında, iki katlı bir binanın üzerinde TAELL-SA FERİBOT HİZMETLERİ yazan bir tabela vardı. İçeride bir fener yanıyordu ki muhtemelen binada, ihtiyaç olması hâlinde gece boyunca görev yapacak işçiler bulunuyordu.

"Çitin etrafından yüzüp kayıklardan birini çalabiliriz," diye fısıldadı Amira.

"Askeri öldürebiliriz," diye önerdi Qayn.

"Kan dökmeye gerek yok," dedim hızlıca, hapishanedeki o genç asker aklıma gelmişti. "Gizlice geçeceğiz."

Boynumdaki kumaş parçasını sıkmak için bir an duraksadım. Amira hançerimi çıkardı ve küçük, cesaret verici bir gülümsemeyle bana uzattı. Hançerimi tuttuğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım ama aynı zamanda bana bu gece başardıklarımı da hatırlatıyordu.

"Başardım, biliyor musun?" dedim Qayn'a, bıçağı bacağıma bağlarken. "Hapishanede bir askerin kılıcı üzerinde yatkınlığımı kullandım. Dersin işe yaradı."

Düz kaşlarını oynattı. "İşe yarayacağını biliyordum. Büyü dehasının aileden geliyor olması işe yarıyor."

"Atheer'i kastediyorsun," dedim çantamı omuzlarıma asarak. "Evet, o da var," diye mırıldandı.

Oyuktan çıkıp suyun içine gömülü bir rampaya doğru ilerledik. Göz ucuyla Qayn'a baktım. "Bu senin için pek de turistik bir gezi olmadı."

"Hımm." Kendi kendine gülümsedi. "Açıkçası İmani, Alqibah'a gerçekten gezip dolaşmaya gelmedim. Yegâne amacım Atheer'in kurtulduğunu görmektir. Her ne kadar Sahir'in dışında olmayı ferahlatıcı bulsam da..."

Amira kaşlarını kaldırarak cine baktı. "Kardeşimizi gerçekten önemsiyorsun, değil mi?"

Rampada durduğumuzda Qayn omuz silkti. "İkinize de birkaç kez söyledim. Atheer benim arkadaşım ve onun davasına inanıyorum. Sonuna kadar gitmesini çok isterim."

"Çok merhametlisin," dedim dikkatle. "Ama açıkçası bu senin geçmişteki kayıtsızlığınla sarsıcı bir tezat oluşturuyor, değil mi?"

Aslında Qayn'la ilgili her şey, davranışları hatta görünüşü bile o eskilerin soğuk kralıyla tezar oluşturuyordu. Kız kardeşimi Taha'dan kurtarmak için inisiyatifi kullanmıştı, bizi İlk Şehir'den sağ salim çıkarmıştı, beni Atheer'e getirmişti. Tüm

yalanlarına rağmen verdiği sözleri yerine getirmeye ve hatta daha fazlasını yapmaya devam ediyordu.

“Sana ne söyleyebilirim, Avcı? Kötülerin hepsi sürekli kötü değildir.”

Salına salına yürüyerek beni geçti ve suyun soğukluğuna rağmen bir an bile tereddüt etmeden denize girdi. Böyle bir ayın altında, dalgalı saçlarının ucuna vuran kara denizle, gözlerinde bulduğum aynı kara denizle, Qayn başka bir şeydi. O anıdaki Qayn’sa uhreviydi, muhteşemdi. Onu gerçekten tanımak imkânsızdı, bereketli ama tehlikeli topraklar kadar baştan çıkarıcıydı. O ve ben yolculuğumuzun sonuna yaklaştıktık. Kader benden yanaysa Atheer’i kralın gemisinden kurtaracaktım. Böylece Qayn amacına hizmet etmiş olacaktı. Ancak artık o an geldiğine göre bana emredildiği gibi gizemli iblisi öldürmek mi yoksa onun bir süre daha kalmasına, *bizimle* kalmasına izin vermek mi istediğimden emin değildim.

Soğuk suya en son ben girdim. Su tenime değdiğinde hapis-hanenin gümüş sahili gözlerimin önüne geldi. Amira’yla Qayn ayaklarını çırpmaya başlamışlardı ama ben suya battım. Kendime bunun geçici olduğunu söyleyerek çılgılığımı bastırdım. Kollarımı hareket ettirdim, bacaklarımı çırpıttım ama kahrolası bir nedenden ötürü hiçbir şey olmuyordu. Su beni yutuyor; gözlerimi, burun deliklerimi ve boğazımı istila ediyordu. Rampadan üç metre ötede boğulacaktım, sırlıslam cesedimin sahile vurup diğerlerine katılacağından emindim.

Biri beni yukarı çekti. Yüzeye çıkınca su püskürterek nefes aldım. Qayn karşımdaydı, koyu renk gözleri alev alev yanıyordu, ıslak saçlarının siyah telleri üzerlerine sarkmıştı. “Sessiz ol,” diye fısıldadı çırpınan kollarımı sıkarak. “Neyin var senin?”

“Hi... hiçbir şey,” diye kekeledim. “Şimdi iyiyim.”

Beni bıraktı ama bir kol mesafesinde yüzmeye devam etti. Denizin itişine karşı elimizden geldiğince yumuşak bir süzülüşle rıhtımın yanı sıra ilerledik. Askerin kafası solumuzda belirdi.

Piposunu içiyor, uzun uzun çekip dumanını üflüyordu. Suyun birkaç metre karşısında çıkıntı yapan paslı, metal çitin etrafından dolaştık. Amira dört küreклиye uzanarak kayığın kenarını sıkıca tuttu. Yanına yanaştım, Qayn da solumdaydı.

“Ben kayığı çözeceğim, siz ikiniz onu itin,” diye fısıldadım.

Onlardan ayrılarak dalgaların üzerinde salınan diğer kayıkların arasından geçtim. İşler birdenbire değişene kadar kolay bir yüzüştü. Rampayı çevreleyen su, batık kayalarla doluydu. Sümüksü, çıkıntılı ve düzensizdiler. Bazılarıysa sivriydi ve akıntı beni durmadan onlara doğru itiyordu. Dizimi her vurduğumda ya da dirseğimi sıyırdığımda küfretmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum.

Kayaları dikkatle geçtim ve sırlıklam, devasa bir çürük misali rampadan çıktım. Askerin kafası aniden döndü. Gölge-lerin içine çömelip girişin parmaklıkları arasından onu izledim. Kaşlarını çatarak tamamen bana döndü, önce benim olduğum tarafa, sonra da dosdoğru bana baktı. Nefes almayı kestim, bir şekilde hareketimi duymasın diye kıpırdamaya cesaret edemiyordum, bakışlarımı kaçırmaya bile cesaret edemiyordum. Ancak adam omuz silkti, ardından da piposunu tekrar çekerek kemerden içeri sallana sallana yürüdü. Nefesini verirken gürültülü bir öksürük krizine girdi. Belki de şansım bu gece henüz tükenmemiştir.

Onun kuru öksürüğünü, kayığı çürümüş ahşap direğe bağlayan halatı çözüşümü gizlemekte kullandım. Halatı omzuma atıp suya döndükten sonra kayığı daha da açığa iten Amira'yla Qayn'ı takip ettim.

Dalgakırından on iki metre kadar mesafede durduk. Amira'nın kayığa tırmanmasına yardım ettim. Sırlıklam kıyafetlerinden sular damlıyordu. O askerin duyma menzilinden çıktığımız için Yüce Ruh'a şükrettim. Sonra Qayn ve ben kendimizi kayığa çektik. İkisi oturağa oturup küreklerini çözdüler. Çantamı kayığın

dibine bıraktım, direğin üzerindeki küçük yelkeni kaldırdım ve pruvaya bir kürek yerleştirdim.

Kürek çekmeye başladık. Oyunbaz dalgalar bizi kaldırıp körfeze savırıyordu. Kayık göğe kalkıp yüzeye çarparak etrafımızda yay çizip gözlerimi yakan sert sular sıçratıyordu. Dik durmak için elimden geleni yaptım. Bir o yana bir bu yana, savaş gemilerine ve aralarına demirlemiş kralın gemisine doğru ileri geri kürek çektim. Çok hızlıydık, kollarım garip açılarla bükülmüş kuru dallara benziyordu, soluklarım yanan boğazımı tırmalıyordu ve yan tarafımdaki yara zonkluyordu. Önümüzü görmek için mücadele veriyordum. Uçsuz bucaksız körfezde ne kadar uzağa gidersek hava o kadar kararıyordu. Gökyüzü ve deniz, ara sıra ay ışığı ve titreyen fenerlerle kesintiye uğrayan siyah bir örtüye dönüşmüştü. Farida'nın gemisinin bordasına doğru yelken açmamıza ramak kaldığına dair net bir korku beni kuşattı. Herhangi bir yerde demirlemiş bekliyor olabilirlerdi. Taha'nın şahini yerimizi belirlemiş bile olabilirdi. Zihin hayvanını hiçbir yerde göremiyordum ama karanlıkta bende olmasını umabileceğimden çok daha keskin bir görüşü olduğu gerçektir. O şahinin bu gökyüzüne musallat olma ihtimali bile boğazıma dayanmış bir bıçak gibi sıkıntı veriyordu.

Savaş gemilerinin oluşturduğu üçgenin çeperine ulaştık. Qayn demir attı, ben yelkeni indirdim ve birlikte çömeldik.

Kral'ın gemisine bakarak, "Uzun bir yüzüş olacak," dedi.

Ne demek istediğini anlamıştım ama rampada olanları konuşmaya hazır değildim. "Başaracağım. Başaramazsam kardeşimiz ölür."

"Düşünsene," diye mırıldandı Amira. "Bu gemiyi günler önce gördük ama Atheer'in başından beri içeride olduğundan haberimiz bile yoktu."

"Görünüşe göre bu şehrin her yerinde mahkûmlar var." Bıçağımı bacağıma bağlayan kayışların sağlamlığını kontrol

edip ayağa kalktım. "Burada demirli kalın. Ben Atheer'i geri getireceğim."

"Yardım etmek istiyorum." diye başladı Amira.

"Edeceksin. bu kayığa göz kulak olarak. Tek kaçış yolu-muz bu, unuttun mu?" Ayakımı kenara sabitledim. Qayn da ayağa kalktı.

"Seninle gelmeme izin ver, Avcı. Yardıma ihtiyacın olabilir."

Onun bu gelişigüzel cömertliğiyle yine dilim tutuldu. Amira sendeleyerek yanıma gelip bana sarıldı.

"Dikkatli ol, lütfen."

Alnından öptüm. "Sen de. Umarım tekrar görüşürüz, kardeşim."

Qayn'la birbirimize başımızla işaret verdik, sonra dişlerimi sıkıp kendimi soğuk denize bıraktım.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Su çeneme yükseldi. Gümüş sahil aklımdan çıkmıyordu. Kül rengi iskeletler, yumuşayıp ayrılmış, yer yer dağılan etler. Panik kafamın içinde başkaldırıyordu ama bunun geleceğini biliyordum ve nefesimi düzenli kalmaya zorladım. Akıntıya karşı ayaklarımı çırparken bir ritim tutturup tam şu anda ve buradaki bedenime odaklandım. Yine de ayaklarımın altında neyin gizlenmiş olabileceğini düşünmeye cesaret edemiyordum.

Kral'ın gemisine doğru yüzerken Qayn yanımda bana ayak uyduruyordu. Savaş gemileri yanlarımızda belirdi. Denizcilerin gelmeyen seslerini dinledim. Gemilerin gıcırdayan gövdelerini döven denizin dışında körfez sessizdi. Gözlerimi kapatsam kendimi bir su canavarı tarafından yutulduğuma inandırabilirdim.

Savaş gemilerinin arasında yavaş yavaş hareket ettik. Soğuk, uzuvlarımı hissetmemi engelliyordu. Bunun yanı sıra kafam endişeyle aşağı yukarı sallanıyordu. Aniden solumdan bir Harrowlandlinin ve küreklerin seslerini duydum. Qayn ve ben gözlerimizi kısarak karanlığa baktık. Üzerimize doğru gelen küçük kayık suretini ilk o fark etti.

"Nefesini tut," deyip beni suyun altına çekti.

Dalarken ağzımı sıkıca kapadım. Etrafımız hiçlikten ibaretti. Rahatlamak için Qayn'ı tuttuğumda parmakları benimkilere benzedi. Kayık görünmeden, kürekleriyle suyu yararak üstümüzden geçti ama vücutlarımıza soğuk bir dalga perdesi indi. Tekrar yukarı yüzdük, ciğerlerim patlama tehlikesi geçirmesine rağmen usulca, yavaş yavaş su yüzeyine çıktık. Nefes verip içime hava çekerken su dolan gözlerimi kırıştırdım. Devriye gezen kayık yoluna devam etti ama ben ne kayışımızı ne de kız kardeşimi doyumsuz geceden ayırt edebiliyordum.

Yüzmeye devam ettik. Hedefimize yaklaştığımızda Taha'nın şahini yukarıda kendini gösterdi. İrkilerek başımı çevirdim, yarı yarıya Taha'nın o yaldızlı gözlerinde yatan cinayet arzusuyla yanımda yüzmesini bekliyordum. Ama gelen sadece Qayn'dı, saçları sivri yüzünün etrafını sarmaşık gibi sarmıştı. Onun arkadaşlığı beni son derece rahatlatmıştı. Yine!

Kral'ın gemisinin çapa hattına ulaştık. Denizcilerden bir işaret görmeyi bekledim ama kimse denize bakmıyordu. Yalnızca bir kuşun bitkin, ürkütücü sesi bütün sessizliği bölüyordu. Kuştan gelen hafif şarkı sinirlerimi yatıştırmaya pek yaramadı. Denizden gemiye uzanan uzun zinciri incelerken güçten yoksun bir cine bağlı olduğum için şansına lanet ettim.

"Büyün olsaydı bizi oraya fırlatabilirdin," diye fısıldadım.

Qayn kaşlarını kaldırdı. "Vay canına, ne kurnazca bir gözlem. Belki de bu iş bittiğinde büyümü geri almama yardım edersin, ben de seni istediğin kadar oradan oraya fırlatırım." Elimi zincirin üzerine koydu. "Tırmanma zamanı, Avcı."

Tereddüde düştüm. İlk Şehir'deyken büyüünün kalıcı olarak elinden alındığını, ona ihanet eden her kimse –eminim ki Nahla'ydı– onun tarafından alındığını ima etmişti. Bu da başka bir yalan mıydı yoksa şu an sadece şaka mı yapıyordu? Bu sorunu başka bir zamana saklamalıydım, bu geceyi atlata-mazsam zaten ortada sorun da *kalmayacaktı*.

Zinciri kavrayıp bacaklarımı ve ayak bileklerimi etrafına sardım. Tahmin edilebileceği gibi tırmanış üç yukarı çekiş için kolaydı, sonra katlanarak zorlaştı. Zincir hem kaygan hem zımpara gibiydi ve ellerim zaten üstü�ü toplamaktan yıpranmış durumdaydı. Ağırlaşan sırtıslıklamı giysilerim işleri daha da zorlaştırıyordu. Yolum yarısına geldiğimde omuzlarımin ara verme ihtiyacı arttı ve baş dönmemin durmasını beklerken zincire sarılmak zorunda kaldım. *Ne kadar sefil bir durumdaydık acaba?* Ve bundan canlı kurtulma ihtimalim ne kadar düşüktü? Bu yolculuğa planlarla, programlarla, haritalarla başlamıştık. Oysa şimdi eğer kurtulursam beni nelerin beklediğine dair en ufak bir fikrim olmadan, küvetten kaçmaya çalışan bir böcek gibi bitiriyordum.

Qayn ayak bileğime dokunarak devam etmem için beni dürttü. Birkaç dakika sonra sıkılmaktan kırılma noktasına gelen dişlerle zirveye ulaştım fakat can attığım hâlde güverteye çıkıp nefes alamadım. Olduğum yerde durarak kış küpeştesinin parmaklıkları arasından dikkatle baktım. Gemi demirli olduğundan dümenin başında dümenci yoktu ancak daha aşağıdan sesler geldiğini duydum. Kendimi güverteye çektim ve Qayn'a da yardım ettim. Çömelip bekledik. Görünüşe göre kimse geldiğimizi fark etmemişti. Dümenin yanından sürünerek geçtik. Aşağıdan sesler yükseliyordu.

Gözlerimi güvertenin kenarında yavaş yavaş gezdirdim ve doğrudan kaptanın kamarasına ya da bu gemiye göre Kral'ın kamarasına baktım. Birkaç adam dışarıda durmuş, görüş alanımdan uzakta birileriyle konuşuyordu. Siyah üniformasıyla uyumlu bir pelerin giymiş, şapkasını kolunun altına almış bir subay gördüm. Ellerinde parşömenler tutan aslılarının nezaretindeydi. Daha ileride, hayal ettiğim hiçbir şeye benzemeyen, bir gemiden çok daha görkemli bir güverte yer alıyordu. Altın fenerler emniyetli biçimde yerleştirilebilecekleri her yerde ahşaba çakılmış kancalara asılmışlardı. El oyması korkuluklar

gösterişliydi; koyu şarap kırmızısına boyanmışlardı. Pruva tarafındaki üst güvertenin altında vitray pencereli ve oyma kapılı bir kamara vardı. Ana güvertenin ortasındaki ahşap masada, kabarık leylak rengi elbisesi içinde genç bir Harrowlandli kadın oturuyordu. Örkek bir hizmetçi kız, seramik bir demlikten ona çay doldururken kadın fener ışığında kitap okuyordu. Kadın kraliyet ailesinden olmalıydı. Bukle bukle kumral saçlarına zarif bir taç takmış, kuğu gibi boynuna inciler asmıştı. Güvertede küçük bir köpek bile vardı. Kadının terlikli ayaklarının yanındaki kabarık, fırırlı minderde horluyordu.

Bu geminin bir ev olduğunu gösteren tek işaret kadın değildi. Saksıdaki meyve ağaçları, diğer bitkiler ve çiçekler güvertenin boş köşelerini dolduruyordu. Yeşilliklerin arasında, altın bir kafesin içinde rengârenk bir vaha kuşu unutulmaz melodisini şakiyordu. Daha aşağıda, bir çardağın altına konmuş, şeffaf perdelerle örtülü ve arkaya yatan bir koltuk bulunuyordu. Görebildiğim kadarıyla sadece iki asker vardı ki ikisi de üst güvertede pipo içiyordu. Başka kimse yoktu, kesinlikle Taha da yoktu. Kibirli, soğuk bir lüks havasından başka bir şey yoktu.

Bir an için üstümüzde daireler çizen Sinan'ı gördüm. Taha şahinle zihnini paylaşıyorsa bizi burada çömelmiş hâlde görmüş olma ihtimali yüksekti. Ancak ne bunu ne de herhangi bir şeyi bilmenin hiçbir yolu yoktu. En azından hapishanede, bütün o emirler yağdırarak koşturan askerlerle ne olup bittiğini anlamak kolaydı. Buradaysa gökyüzündeki o şahin ve muhtemelen bu geminin her köşesine gizlenmiş askerlerle sağlam bir plan yapmak imkânsızdı. Doğaçlama yapmalıydım. Hem de çabucak!

Aşağıdaki subay konuştuğu kişiye selam verip döndü ve astlarıyla birlikte merdivenin altına ilerlediler. Gemi armasından aşağı indiler ve muhtemelen onları bekleyen bir kayığa doğru ilerleyerek gözden kayboldular. Bir başka adam –gözleri yosun yeşili bir asker– alt güverteden çıktı ve elinde bronz bir anahtarla Kral'ın kamarasına giden basamakları koşarak

ırmandı. Ve nihayet görüş açısından uzak olan o şahıs gelip küpeşteye yaslandı.

Siyah pelerinli adamın Kral Glaedric olduğunu sadece başındaki altın geyik boynuzu taçtan anladım. Görüntüsü şaşırtıcıydı, sömürgecilere liderlik etmesini beklediğim kişiye hiç benzemiyordu. Yirmili yaşlarının sonlarında bir yerlerdeydi. Tüm o soğuk hatları, cılız ama otoriter boyuyla buzun tam anlamıyla vücut bulmuş hâliydi. İpeksi gümüşe çalan sarı saçları geriye taranmıştı, mağrur yüzünde çarpıcı mavi gözler ve hep büküyormuş gibi duran bir ağız vardı. Elinde anahtar olan asker önünde eğilirken o ağız açıldı. Yeşil Gözler anahtarı ona uzattı ve Glaedric'ten *mahkûm* kelimesini duydum. Asker olumlu konuştu, sonra tekrar eğildi. Başıyla onaylayan Kral ağır adımlarla kamarasına girerek gösterişli kırmızı kapıyı arkasından kapadı. Yeşil Gözler kendisine ihtiyaç kalmadığından emin olmak için bir süre bekledikten sonra güverteyi geçip üst güverteadaki diğer ikisine katıldı.

"Glaedric *mahkûm* kelimesini söyledi," diye fısıldadım Qayn'a. "Atheer burada olmalı."

"Büyük ihtimalle alt güverte de bir yerde," dedi.

"Aynı fikirdeyim. Beni izle."

Elimde hançerle sağ taraftaki merdivenden sessizce aşağı indim, Kral'ın kamarasını geçip ana güverteye vardım. Başka bir kapı aşağıya inen merdivene açıldı. Elimde bir harita yokken bu gemiyi keşfetmek tek çaremdi. Kapının yanında durup aşağı göz attım. Bir aplik tuzla karışık karanlığı aydınlatıyordu ve gelen giden kimse yoktu. Merdivenden aşağı indim. Her adımda midemdeki düğüm geriliyor, göğüs kafesimin içinde kuşlar kanat çırpıyordu. Kendimi neredeyse başardığıma ikna etmeye çalıştım ama bunca zorluktan sonra kardeşimle yüz yüze gelmeyi aklım almıyordu.

İlk sahanlığa ulaştım. Merdiven başka bir güverteye kadar devam etse de hançerimi havada tuttum, ayaklarımı sürüyerek

buradaki odaya girdim. Depo ve cephaneliğin birleştirildiği alan boştu. Fiçılar, sandıklar ve kutular bir duvara yaslanmış; kılıçlar, yaylar ve oklar diğer duvara sıralanmıştı. Çapayı kaldırıp indirmek için kullanılan bir sac tambur ortada güverteye sabitlenmişti. Ve en arkada, üst yarısında küçük, parmaklıkları bir penceresi olan bir kapı vardı.

Bir hapishane hücresiydi.

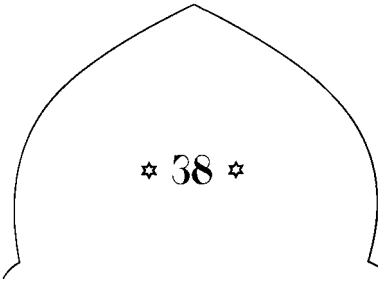
Hançerimi kınına soktum, yakındaki bir feneri alarak odanın karşısına koşmaya başladım ama sanki ben yaklaşıyorsa o uzaklaşıyordu. Havada süzülüyor gibiydim. Nihayet kapıya ulaştım fakat pencereden içeri bakmadım. İçeride yatan şeyle yüzleşemedim.

Çömeli ellerimi kapıya, ardından da alınımı ellerime bastırarak nefes almaya çalıştım. İçerideki o olabilirdi, başka biri olabilirdi, bir hayaletten başka kimse olmayabilirdi. Kardeşimin bu kadar uzun süre hayatta kalıp kalmadığını ya da bu gemiye geldiğinin ertesi günü idam edilip edilmediğini bilmek mümkün değildi ve bu yolculuk, biz müsaade edersek kederin bizi sürüklediği bitmek tükenmek bilmeyen bir talimden başka bir şey olmayacaktı. Bilmek mümkün değildi ama yine de her nasılsa ruhumda bunu biliyordum. Onu bu kapının ardında hissediyordum. Abim, en iyi arkadaşım... öylece... öylece bekliyordu.

"Atheer," dedim usulca. "İçeride misin?"

Bütün gecelerin toplamından daha büyük bir sessizlik çıktı. Hücresinin içinde biri hareket etti. Kumaş kaydı, ayaklar ahşaba pat pat vurdu, eller parmaklıklara dolandı. Biri nefesini verdi.

"İmani?"



Tüm gücüm çekildi. Döşeme tahtalarının üzerine çöküp sessizce ağlamaya başladım.

"İmani," diye fısıldadı Atheer. "Buradasın."

Ayağa fırlayıp parmaklıkların arasından uzandım, ona dokunmak ve bunun paramparça olmuş bir zihninin yarattığı bir serap olmadığını kesinliğe kavuşturmak için çıldırıyordum. Sıcak parmakları parmaklarıma sürtündü, fener ışığı yüzünde daireler çizdi ve sonunda onu gördüm.

Abim, Atheer.

Bitkin ve zayıftı, normalde güçlü olan vücudu kirli tuniğinin içinde kaybolmuştu. Karamel rengi bukleleri gözlerinin üzerine dökülüyordu. Gözleri hâlâ fazlasıyla sıcak bakıyordu ama morluklarla gölgelenmişlerdi. Yüzünü çizen parlak kırmızı kesiklere ve boynuna uzanan solmuş çürük sarmaşığına uygun renkteydiler. Benim işkence görmüş, dövülmüş kardeşim.

Parmaklarımız iç içe geçti, babamın bize öğrettiği en iyi düğümden daha sağlam, bir kez bağlandıktan sonra asla kopmayacak şekilde kenetlendiler. Mutluluğumun ağırlığı altında ayakta durmakta zorlanıyordum ama Atheer beni tuttu, yüzüme dokundu, ıslak saçlarımı geriye itti, güldü ve o melodik

sesiyle adımı onurlandırdı. Artık bu dünyada büyüünün gerçekten var olduğundan hiç şüphem yoktu ama o büyü asla *misra* olmamıştı. Aileydi, sevdiğimiz insanlardı. Onlarla, onların desteğiyle, onların inancıyla, onların arkadaşlığıyla her şey olabilir ve her şeyi başarabilirdik. Bütün diyarlardaki her bir insan bu büyüüyü hak ediyordu, herkes sevdikleriyle güvende olmayı hak ediyordu.

"Konuşmayacak mısın, Akıllı Bıçak'ım?" diye fısıldadı.

"Öldüğünü sanıyorduk," dedim.

Boğazından yumuşak, kısık sesli bir hıçkırık yükseldi. Parmaklıkların arasından alnımı öptü. "Affet beni, İmani. Yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu düşünmüştüm ama yakalandıktan sonra bana ne olduğunu asla bilemeyeceğinizi fark edince hatamı anladım. Yalan söylemek ve anlamayacağınızı varsaymak yanlıştı. Sana, hepimize gerçeği söylemeli ve sonuçlarına katlanmalıydım. Beni affet lütfen."

"Affediyorum," dedim ağlayarak. "Seni affediyorum, Atheer. Seni seviyorum ve seni çok ama çok özledim."

"Şşşt, her şey yolunda," diyerek beni yatıştırdı. "Artık yeniden birlikteyiz. Söyle bana, ailemiz nasıl?"

"Senin için fena hâlde üzülüyorlar ama iyiler. Amira seni aramaktan hiç vazgeçmedi, her zaman hayatta olduğuna inandı. Benimle buraya gelmek için ısrar etti, şu an yakınlardaki bir kayıkta."

Kaşları kalktı ve dolgun dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Her zamanki gibi inatçı ve cesur. Peki ya annem?"

"İyi ama artık çok fazla endişeleniyor," diye cevap verdim. "Kalkanlardan ayrılmamı istiyor."

"Ayrılmak mı? Asla, Akıllı Bıçak oradan ayrılmaz. O ens-titü sensiz parçalanır."

Gözlerimde yaşlarla söylediklerine güldüm. Atheer yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ şakalar yapıyordu. Güneş ne kadar parlaksa o da o kadar iyimserdi, hep öyle olmuştu. Sanırım

insanları ona çeken şey de buydu. Her sorunun üstesinden gelebilir, her dağı hoş bir tepeden biraz daha fazlası yapabiliirdi.

"Ya babam?" diye sordu. "Hâlâ o inatçı kısrak Almas'la uğraşıyor mu yoksa sonunda vazgeçip onu sattı mı?"

Burnumdan güldüm. "Babamın hiç kimseden vazgeçtiği oldu mu ki? Aksine birkaç ay önce yenilgisini ilan eden Almas'tı. Şimdi son derece uslu."

Atheer sırıttı. Göz kamaştırıcıydı, gamzeleri meydana çıktı, gözlerin içi gülüyordu. "Bunu bilmem gerekirdi."

"Ah, Raad da yakınlarda bir ahırda," dedim. "Sağlığı yerinde ama o da seni bizim kadar özlüyor."

"Öyle mi?" Atheer'in dudaklarında nostaljik bir gülümseme belirdi. "Umarım hayvan çok fazla ele avuca sığmazlık etmemiştir. Onu Qalia'da geride bıraktığım için size sorun çıkarabileceğinden şüphelenmiştim. Gümüş küheylanımız Badr'dan ne haber?"

Boğazıma bir yumru oturdu. "O... buraya gelirken yolda öldü." Daha kelimeleri söylemeden gözyaşlarım tekrar akmaya başladı ve kapıya yaslandım. "Hem onu hem de ekibimizden birini kaybettik. Doğrusu, sen gittiğinden beri çok şey kaybettim."

"Özür dilerim, kardeşim. Sana yaşattığım bu acıyı hak etmedin." Atheer, babamın yaptığı gibi yüzümü ellerinin arasına aldı ve uzun zamandır görmediğim o ciddi bakışını takındı. Dikkatimi hemen ona verdim. "Ama bana söylemen lazım, buraya gelmen gerektiğini nereden biliyordun?"

Arkamdaki gölgelerde bir ayak sesi duyuldu. Daha iyi bir cevap var mıydı? Gülümseyen cin ışığa çıkarken geri çekildim.

Atheer'in ağzı açık kaldı. "*Qayn*."

Kardeşim parmaklıkların arasından uzandı. Cin yaklaşınca Atheer bir eliyle Qayn'ın yanağını okşadı, diğer eliyle de muzipçe saçlarını karıştırdı. Sanki eski arkadaşlarım gibi hareket ediyorlardı. Yakın arkadaşlar gibi... Qayn bana öyle olduklarını

söylemişti ama şitndi kendi gözlerimle görmek... mutluluğumu biraz söndürmüştü ki nedeninden de emin değildim.

"Döndüğüne inanamıyorum, dostum," dedi Atheer.

Dönmek mi? Bu kelime sanki bir kâhinin kemik torbasıymışım gibi kafamın içinde uğursuzca çınladı.

"Hadi ama, sana söz vermiştim," dedi Qayn. "Döner dönmez..."

Qayn'a dönerek, "Döner dönmez," diye tekrarladım alçak sesle. "Yani... benden önce kardeşime mi bağlıydın?"

Bakıştılar, sonra Qayn boğazını temizledi. "Evet, uzunca bir süre. Atheer tutuklandıktan ve koşulların değişmeyeceği anlaşıldıktan sonra bağımızı kopardı ve büyü beni Sahir'e geri taşıdı. İkimizin de hapiste çürümemesi daha iyiydi. Senin de aynı fikirde olduğuna eminim."

Zemini görebilsem de bastığımı hissedemiyordum. Hapishanede olduğu gibi serbest düşüşteydim ama bu sefer bir ceset dağının beni tutmak için burada olacağını sanmıyordum.

"Sen... sen bana yalan söyledin!"

"İmani, bu onun fikri değildi," diye başladı Atheer.

"Bunca zamandır Atheer'in hapis yattığını *biliyordun* ve hiçbir şey söylemedin!"

Aklıma korkunç bir düşünce daha geldi. Eğer kardeşim Qayn'ı hapishanenin *içinden*, yani hiçbir şeyin içeri sokulamayacağı bir yerden serbest bıraktıysa bu, cinin Atheer'e ait bir nesneye değil, Atheer'in *kendisine* bağlı olduğu anlamına gelirdi. Onun ruhuna bağlıydı, öyle olmalıydı. Bu yüzden Farida, Qayn'ı tanımamıştı. Kardeşimin Qayn onun kafasındayken, ruhuyla iç içeyken, onu benim yaptığımı gibi çağırmasına gerek yoktu. Kardeşim ağzını bile açmadan birbirleriyle konuşabilir ve fikirlerini paylaşabilirlerdi, onlar bir bütündü. Ben bunu sadece bir dakikalığına yapmışım ve o bir dakika bunun hem ne kadar samimi bir birliktelik olduğunu hem de Qayn'a bu kadar yakın olmanın ne kadar *tehlikeli* olduğunu anlamama

yetmişti. Atheer, Qayn'ı bir dakikadan çok daha uzun süre kendisine bağlı tutmuştu. Kim bilir neler paylaşmışlardı?

"İmani, bunun zor olduğunu biliyorum ama bana inanman gerek," dedi Atheer. "Qayn'a sana yalan söylemesini ben emrettim. Bağımız, Alqibah, isyancılar ve kalanı hakkında tüm gerçeği hemen söyleseydi bu sana çok fazla gelirdi ve kafa karışıklığının ona hatta belki de bana güvenmemene neden olurdu. Ama bana yardım etmene ihtiyacım vardı. Özellikle de Kalkanlardaki yeteneklerin ve büyüyle sana ihtiyacım vardı. Ben ve Alqibah hakkında kendi başına bir sonuca varacağını biliyordum ve vardın da." Atheer o kadar rahat konuşuyordu ki aşırı tepki verip vermediğini merak etmeye başladım. Qayn'ın omzuna dokundu. "Sonra ne oldu?"

Qayn dikkatini heyecanla kardeşime çevirdi. "Hemen kardeşlerini burada, Alqibah'ta olduğundan haberdar etmek için çalışmaya başladım..."

"Yasak Çöller'de bizi sana getiren Raad'dı," diye araya girdim.

"Evet, eski evlerimden birinde onu yanıma çağırdım ve ikiniz de peşinden geldiniz."

Qayn'a bakarak tanıştığımız günü düşündüm. O gün şimdi yeni, göz kamaştırıcı bir ışığa bürünmüş ve yepyeni bir anlam kazanmıştı. Tam da Atheer'i kurtarmak amacıyla Çöller'e çekilmiştik. Ve Raad, Qayn'a bana verdiğinden daha iyi karşılık vermişti. Kardeşim için de aynı şey geçerli miydi?

"Kız kardeşin Konsey'e haber verdi ve onlar da seni almak için bir grup gönderdi," dedi Qayn. "Ama kısa süre önce sefer liderinin, sözde haince eylemlerin nedeniyle sana suikast düzenlemek için gizli emirler aldığını öğrendik."

Atheer'in kışları seğirdi ve ışık saçan neşesi, savaşla sertleşen korkutucu bir şeyle yer değiştirdi. "Bu suikastçı şimdi nerede?"

Cevabı biliyordum ama söyleyemiyordum. Bu konuşmanın, kardeşim ve Qayn arasındaki bu ittifakın dışındaydım. Karan-

lığın soğuşunda kapana kısılmış, aralarındaki bağı buğulu bir pencereden izliyordum. Onlara katılmaya can atıyordum fakat aynı zamanda da korkuyordum.

"Yakınlarda," diye cevap verdi Qayn. "Seni bu hücreden hemen kurtarmalıyız."

"Mümkün değil. Kapı kilitli ve Glaedric anahtarı yanında tutuyor."

"Neden?" diye sordum. Durumumuza bakarak sesim çıkması gerekenden daha yüksek çıkmıştı. "Glaedric senden ne istiyor, Atheer?"

Yutkundu. "Kral biliyor. Büyüyü, Sahir'i, *bizi*. Her şeyi."

"Her... her şeyi mi?" diye kekeledim. "Nasıl?"

Parmaklıklara arkasını dönüp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Aylar önce, gece geç saatlerde Taeel-Sa'da dışarıyaydım. Bir nargile salonunun arkasındaki ara sokakta, adamın tekini acımasızca döven bir grup askere rastladım. Sayıca çok fazlaydılar, ben tek başıyaydım. Ama onların sebepsiz şiddetini görünce yaşadığım öfke... kontrol edilemezdi."

Midem kasıldı. "Onların önünde büyüü kullandın."

"Evet, bunu daha önce de sorun yaşamadan yapmıştım. Deri değiştirdim ve saldırdım. Hepsini öldürdüğümü sanıyordum. Bir sokak ötede tutuklandığımda bu suçtan dolayı beni asacaklarını sanıyordum. Onun yerine beni hapse attılar, iliklerime kadar çalıştırdılar. Birkaç hafta sonra Kral'ın askerleri geldi ve beni dışarı çıkardılar."

"Hepsini öldürmedin," dedi Qayn.

"Hayır." Atheer titrek bir nefes aldı. "Birer birer konuşacak güce kavuşmuşlar ve hepsi aynı hikâyeyi anlatmış. Onlara saldıran kişinin aslana dönüşen genç bir adam olduğunu söylemişler."

Aniden sıcak bastı, sanki ateşe verilmiş gibiydim. "Ama eminim burada hiç kimse böylesine acayip bir lddiaya inanmamıştır," diye mantık yürüttüm.

Atheer tavanı işaret etti. "O inandı ki bu da yeterliydi. Savaş sırasında meydana gelen tesadüfi olaylarla ilgili daha önceki raporları duymuştu. Denizlerin ve rüzgârların mucize eseri onların aleyhine değişmesi, at arabalarının yakınlarda kimse yokken ateşe verilmesi gibi..."

"Farida ve diğerlerine verdiğin büyü," diye mırıldandım boğuk bir sesle.

"Evet. Kral, o olaylarda şanstın daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Beni ele geçirdikten sonra bana işkence ederek gerçeği ve daha fazlasını ortaya çıkardı. Adam *delinin* teki." Atheer parmaklıkları kavrarken parmak boğumları şişti. "Şehirde sakladığım bir misra zulam vardı. Glaedric bunu keşfetti ve beni büyüü kendisine göstermeye zorladı. Hatta onu Kumlar'ın ötesine götürmemi bile istedi, Imani. O zamandan beri ordu liderleriyle üç kat daha fazla toplantı yapıyor. Konuşmalarından kesitler duydum... Sahir'i *işgal etmekten* bahsediyorlar."

Dizlerimin bağı çözülmek üzereydi. Olduğum yerde sallanınca dengemi sağlamak için hücre parmaklıklarını kavramak zorunda kaldım. "Sahir'e nasıl geçileceğini biliyor... Ordusuyla halkımıza ulaşabilir... Qalia'ya ulaşabilir..."

Ve ailemize, anneme, babama, tetama, teyzeme...

"Seni buradan çıkarmamız için bir neden daha," dedi Qayn sabırsızca.

"*Yapamazsınız*," dedi Atheer. "Bir soruna dair ilk işarette..."

Üzerimizdeki güvertede camlar kırıldı. Harrowlandli kadının köpeği havlamaya başladı. Gıcırdayan tavana gözlerimizi dikerek bakakaldık.

"O da neydi?" diye sordu Atheer.

Körfezin karşısında capcanlı, kızıl bir duvar yükseliyordu. Aceyleyle iskele penceresine gidip alevler tarafından hızla yutulan savaş gemisine baktım. Güvertesi denizcilerle dolup taşıyordu, çaresiz çığlıkları suyu aşır kulağımıza geliyordu.

"Bu nasıl oldu?" diye mırıldandı Qayn omzumda.

Pencerenin önünden altın bir fener geçti. İrkilerek geri çekildim. Bu fener nasıl bu kadar yükseğe çıkmıştı? O hassas saniyeler geçtikten sonra güvertede başka bir şey paramparça oldu.

Bir çan çalmaya başladı ve pruvadaki bir adam, "Yangın!" diye bağırdı.

☆ 39 ☆

Kapılar açıldı, telaşlı adımlar gümleyerek güverteyi arşınıyordu. İnsanlar birbirlerine bağıriyordu, aşağıdan daha fazla ses yükseliyordu.

“Saklanın,” diye tısladı Atheer.

Birkaç denizci suyla çalkalanan variller taşıyarak merdiven boşluğuna doğru koşuştururken gölgelerin arasına çöktük. Kimse ne hapisane hücreğine ne de bize göz attı.

“Söndürebilirler, değil mi?” diye sordu Qayn.

“Bu ahşap bir yelkenli gemi, her şey yanıcı.” Atheer yüzünü parmaklıklara bastırdı. “İmani, askerler gelmeden kaçmak için bu kargaşayı kullan.”

Ona dik dik baktım, duyuyordum ama dinlemiyordum. “Bu Taha’nın işi,” dedim yavaşça. “Onun şahini... Sinan gemilerdeki fenerleri parçalayıp gemiyi ateşe veriyor.”

Abimin gözleri irileşti. “Dur bakayım, *Taha* mı dedin? Ulu Zahim’in en büyük oğlu mu?”

Yukarıdaki kargaşa bir kasırgaya dönüştü. Camlar kırılıp alevlerin alçak sesli kükremesi fark edilebilir hâle gelirken bir kadın çığlık attı. Aşağıdan daha fazla endişeli denizci aceleyle merdiveni çıkı. Gölgelere çekilip geçmelerini bekledik.

Onlar gittikten sonra, "Evet, senin yerine geçen İzci o," dedim. "Seni öldürmek için gönderilen suikastçı da o. Gemiye batırmaya çalışıyor."

"Taha," diye tekrarladı kardeşim usulca, bakışları odağını yitirmişti. Başını iki yana salladı. "Hayır İmani, anlamıyorsun. Askerler ölmeme *izin vermez*. Kral için çok önemliyim."

"Evet, Taha da buna güveniyor zaten." Kardeşimi Konsey'e, isyancılara ve şimdi de Kral'a bağlayan ipliği, *misrayı*, tespit ettiğinden hiç şüphem yoktu.

Qayn yüzünü buruşturdu. "O çocuk ve kuşunun Kral'ın adamlarıyla mücadele edebileceğini pek sanmıyorum."

"Taha'yı tanı mıyorsun," dedim lombozdan dışarı dikkatle bakarak. Batan savaş gemisi alt edilmişti. Bizimkini açlıkla tüketen alevlerin şeytani kahkahası bulanık denize yansyordu. Yukarıda bir adam bağırarak çağrısını tekrarladı.

"Ne diyor?" diye sordum Atheer'e.

İri gözleri benimkileri buldu. "Kral'ı kurtarın. Gemiye terk edin."

Yüksek sesli bir çatırtının ardından devasa bir şey güverteye çarptı. Çığlıklar yükseldi. Çok kısa bir süre sonra gemiyi bir sarsıntı kapladı, ahşaptan çıkan inilti bir canavarın gürlemesine benziyordu. Ardından gemi yan yatmaya başladı. Midem göğsüme doğru süzüldü. Karşı lombozdan deniz seviyesinin bize doğru yükseldiğini gördüm.

"Batıyoruz," dedi Atheer ama ses ondan gelmiyordu sanki.

Dönüp ellerimi onunkilerin üzerine koydum. "Korkma. Seni güvende tutacağım, söz veriyorum."

Cesur kardeşimi ben güvende tutacaktım. Ama nasıl? Şimdiden geminin can çekişen iniltileriyle, gemideki insanların ümitsiz haykırılarıyla, kız kardeşimizin çalkantılı sulara bu deliliğin ortaya çıkışını çaresizce izlediği düşüncesiyle bir dehşet kakofonisi içinde boğuluyordum.

Ana güvertede biri, "Mahkûm!" diye bağırdı. Askerler Atheer'in güvenliğini sağlamak için geliyor olmalıydı. Hapishanedeysen askerlerin kılıçlarının ötesindeki demiri nasıl hissedebildiğimi düşünerek endişeyle hücre penceresini inceledim. Ancak yatkınlığımı bu kadar kapsamlı kullanmam mümkün olsa ve parmaklıkları büyüyle oynatabilecek kadar pratik yapmış olsam bile açacağım o küçük boşluk Atheer'in kaçmasına yetmezdi. Kapının kilidini etkin şekilde açabileceğimden de şüpheliydim çünkü inşası çok iyi görünüyordu. Başka bir plana ihtiyacım vardı. Hem de hemen! Ciğerlerimi kavrayan paniğe rağmen konuşmak için kendimi zorladım.

"Qayn, burada kalıp kardeşimi korumalıyız. Atheer, askerler geldiğinde onlara Qayn'la benim senin kardeşin olduğumuzu ve seni kurtarmaya geldiğimizi söyle. Kral için en az senin kadar değerli olduğumuzda *ısrar et*. Mısrayı ve Kral'ın daha fazlasını nereden bulabileceğini biliyoruz. Bu yüzden bizi de korumalılar."

Atheer yumruğunu kapıya vurdu. "Çık buradan, Imani, lütfen!"

"Hayır." Hançerimi bacağımdan çektim. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

Büyüyü damarlarımdan geçirerek ellerime yönlendirdim. Isınıp karıncalandılar. Büyü sınırlarımda dans ediyor, sanki içlerinden yıldızlar fırlıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Qayn.

"Ya şimdi ya hiç," dedim kendi kendime.

Ya bu yolculuk burada, benim körfezde batmamla veya bir Harrowland askeri tarafından göğsümden mızraklanmamla sona erecekti ya da kardeşimi kurtaracaktım. Ya kaçacaktık ya da bu sular ebedi istirahat yerimiz olacak ve keder, Harrowlandlilerden çok daha önce ailemi yok edecekti. Elimi hançerimin üzerinde gezdirince parlak mavi renkte parladı ve kıvrılmaya başladı.

"Imani," dedi Qayn dikkatimi çekmeye çalışarak.

Onu duymazdan gelerek irademi ve gayemi yapacağım şeye yoğunlaştırdım. Yatkınlığımla perdenin ötesine ulaştım ve hançerimi amaçlarım doğrultusunda bükтім. Tüm olan bitenden sonra neden onu sadece başka silahlara dönüştürmekle sınırlı kalacaktım ki? Qayn yatkınlığının doğası konusunda haklıysa o zaman bu bıçak üzerindeki hâkimiyetim onu dilediğim demir nesneye dönüştürmeme izin vermeliydi. Bıçağın kenarı ölümcül keskinliğini kaybeder, çelik inceliş küçülürken büyüüm nefes verdi. Birkaç saniye sonra damarlarımdaki büyü azaldı ama işimi bitirmiştım. Parmağıma geçirdiğim, göze batmayacak çaptaki yüzüğü ortaya çıkarmak için elimi çektim. Hançer artık askerlerin benden kolayca alamayacağı bir şeye dönüşmüştü.

“Ruhlar aşkına, bunu yapabileceğini bilmiyordum,” dedi Atheer.

“Ben de bilmiyordum,” diye mırıldandı Qayn.

Dizlerimin üzerine çökerken onunla göz göze geldim. Mest olmuştu, hatta tanık olduğu şey karşısında biraz temkinliydi.

Dört terli adam güverteye atıldı. Öndeki yeşil gözlü olan daha önce Glaedric’le konuşan adamdı. Gözlerini kısarak bize bakıp kılıcını çekti. Qayn yere çöküp bana katıldı.

“Gerçekten de çok etkileyici, Avcı,” dedi ellerini başının üzerine kaldırarak.

Adamlar ilerlerken Atheer, “Lütfen,” diye bağırdı Harrowca. Tam olarak anlamadığım bir itiraza girişti ve konuşması, Yeşil Gözler’in durmasına neden oldu. Asker bize bakarak bir küfür savurdu ve aslarına emirler yağdırmak için döndü. Adam hücre kapısının kilidini açarken iki asker üzerimizi aradı. Bizi tuniklerimizin arkasından tutup ayağa kaldırdılar. Atheer serbest bırakıldı ve üçümüz merdivene doğru itildik.

Ana güverteye güçlükle tırmanırken yüzümü korumak için ellerimi kaldırdım. Ateş sütunları rüzgârda kırbaç gibi savruluyordu. Sıcaklık gözlerimi yakıyor, yanaklarımı yalıyor, ciğerlerimi kavuruyordu. Alevler direkleri sarmıştı. İki tanesi

kırılıp kopmuş dallar gibi boydan boyda güvertede yatıyordu. biri için için yanan bir kibrit çöpü gibi inatla ayakta duruyordu. Güverte parçalanmış fenerlerin camlarıyla çöplüğe dönmüştü, duvarlardaki kancaları boştu. Güverteye yığıldıkları sandıkları, kutuları ve tomar tomar parşömenleri taşıyan denizciler yanımızdan koşarak geçiyorlardı, diğerleri de aldıklarını denize atıyorlardı ki muhtemelen aşağıda bekleyen kayıklar vardı. Sağ tarafımda, denizcilerin diğer çoğunluğu ya gemi armasının ortasında duruyor ya da acele içinde leylak rengi elbiseli kadının, geminin yanına yükseltilecek kayığa binmesine yardım ediyordu. Kadın havlayan köpeğini göğsüne bastırmış ağlıyordu. Kral Glaedric arkasında durmuş, destek için bir halat tutuyordu.

"Majesteleri," dedi Yeşil Gözler.

Kral dönüp hepimizi dikkatle süzdü, ayın kendisi kadar soğuk ve mesafeliydi. Asker ona kim olduğumuzu açıkladı. Kral'ın sivri çenesi gerildi, altın kaşları çatıldı.

"Glaedric, *acele et*," diye bağırdı histerik kadın rüzgâra karşı.

Kral'ın soluk renkli yumruğu halatın üzerine kapandı. Önce Atheer'e, sonra Qayn'a baktı, sonra da gözlerini bana dikti. Bakışları kavradığı gerçekle parladı. Uğursuz bir şeylerin kıpırtısını *hissediyordu* ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Yüzen evi, körfezin rüyalarını süsleyen bir hayal ürünü olmaksızın öteye gidemeden batmak üzereydi ve ona istediğinden daha fazlasını verebilecek potansiyel büyücülerini öldürmeye hazırlıklı değildi. Kaymak taşını aşırı andıran aşağılık yüzüne bakarken parmağımdaki yüzüğü çevirdim. *Bu adama* bir şey yapıp yapamayacağımı merak ediyordum. Yutan Kumlar'dan geçen yolu biliyordu, kül rengi boğazına saplanmış bir hançerle başkalarına söyleyemeyeceği bir sırda bu. Yüzüğü parmağımdan aşağı kaydırdım.

Atheer ânı bozarak kulağıma doğru, "Eline bizi öldürtmekten başka bir şey geçmez," diye mırıldandı. Elimi yüzük parmağımanın etrafına kapadım, kalbim göğsümden hop etti.

Yeşil Gözler'e dönen Glaedric, onu tehdit ediyor gibi görünüyordu çünkü asker büyük bir gayretle başını iki yana salladı. Kral, kadın ve altı askerle birlikte kayığa geçti. Ardından denizciler kayığı suya indirdi.

Yeşil Gözler bizi yukarı çekilmekte olan başka bir kayığa doğru itti. Kayığa bindik ve beş asker de bize katıldı. Yavaşça denize indirildik. Gemiye saran sular, savaş gemilerinden yardıma gelen kayıklarla doluydu. Birkaçı gemiye fazlasıyla yaklaşıldı, işgalci adamlar gemiden denize atılan eşyaları yakalıyorlardı. Birkaç tanesi de Kral'ın kayığını çevrelemek ve karliamdan uzaklaştırmak için kürek çekiyordu.

Kayığımız suya sertçe çarpınca Atheer beni olduğum yerde tuttu. Askerler kürekleri kapıp bizi uzaklaştırmaya başladılar. Yeşil Gözler kendini yırtarcasına bağırıyordu: "Vira salpa! Vira salpa!" Muhtemelen diğerlerinin düzenli bir ritimle kürek çekmesini sağlamak ve yakındaki kayıkları mesafemiz konusunda uyarmak içindi. Yanan gemiden yükselen devasa çatırtı onun sesini bastırdı. Gemi bize doğru eğilirken hâlâ gemide olanlar çığlıklara boğuldu, sandıklar ve kovalar güverteden kayıp küpeştelere sekerek körfeze yağdı. Variller, kayıkları gemiye çok yaklaşmış olan askerlere çarptı ve dayanıksız bedenler birbiri ardına gemiden denize düşüp battı. Uğuldayan rüzgâr alev alev yanan korları suyun üzerinden bize doğru sürüklüyordu. Askerler daha sert kürek çektiler. Ter ve ıslak parlıyorlardı, korku solgun gözlerini buğulandırıyordu. Kalan savaş gemilerinin yerini belirleyerek Amira'ya göre yönümü bulmaya çalıştım. Sol tarafta gemilerden birinin sadece bir parçasını gördüm. Gökyüzünü nişan almış okçular güvertesini kaplamışlardı ama diğer askerler son fenerlerini söndürdüler. Sonra tamamı söndü, sanki hiç var olmamış gibi karanlıkta kayboldu.

"Neden?" diye sordu Qayn, Atheer'in sağından.

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Kral'ın gemisiyle aynı kaderi paylaşmaktan korkuyorlar."

Ancak o fenerler olmadan körfez yoğun karanlığın insafına kalmıştı ve biz de azalan ışığın tek kaynağından uzaklaşarak kürek çekiyorduk. Ayrıca diğerlerinin ardından bize rehberlik edecek hiçbir şey olmadan ilerliyorduk. Gece, çıkan sesleri sanki bir hortlak onları tek tek çekip alıyormuş gibi her yöne doğru yutuyordu. Görünüşte amaçsızca kürek çekerek dakikalar geçirdik. Herkes anlaşılmış gibi körfeze garip bir sessizlik çöktü. Yeşil Gözler bile sözlerini tekrarlamayı kesince askerler kürek çekmeyi bıraktı. Sürükleniyorduk, bedenlerimizi suyun ötesini görmek için büktük. Kral'ın gemisi sonunda alabora oldu ve son alevler de yüzeyin altına batarak gemiyi donmuş kanın kızıl kahvesine boyadı. Yeşil Gözler dua ederken kullanılan ses tonuyla bir şeyler söyledi. Sonra tekrar, "Vira salpa," diye kendini yırtarcasına bağırmaya başladı ve kasvetli adamlar kürek çekmeye giriştiler.

"Görünüşe göre Taha başarısız oldu," dedi Qayn, Atheer ve bana.

Öyle görünüyordu ama yine de her ne planladıysa henüz bitmediği hissinden kurtulamıyordum. Onun lehine çok şey olmuştu. Savaş gemileri fenerlerini söndürmüştü, askerleri işe yaramaz hâle getirmişti ki artık bir tehdit oluşturmuyorlardı. Hayatta kalanların kayıkları ışıksız körfeze doğru tersten esen rüzgârdaki yapraklar gibi dağılıyorlardı. Bitmiş olamazdı, değil mi?

Rüzgâr tepemden fısıldadı. Bakışlarımı kaldırarak kulaklarımı zorladım. Hiçbir şey yoktu. Hayır, yine oradaydı. Yarılan havanın keskin uğultusu şimdi arkadaydı. Bir kuş ciyaklamasıyla yerimden sıçradım. Duyduğum bir şahin sesiydi.

Qayn küfretti. Askerler de irkildi. Yeşil Gözler inatla ilahisinin perdesini ve temposunu yükseltti. Adamlar daha hızlı, daha acele kürek çektiler. Yüzüğümü parmağımdan aşağı kaydırdım.

"Dikkatli ol," dedi Atheer kulağıma, "dikkatlerini üzerine çekeceksin."

Biliyordum ama almam gereken bir riskti bu. Hızlı davranmalıyım. O harekete geçmeden kurtulmalıyım.

"Şunu görüyor musunuz?" diye sordu Qayn.

Ürkütücü bir ışık karanlığın içinden bize doğru süzülüyordu. Bir an için çalkantılı denizin üzerinde yüzen kızıl alevin büyüüne kapıldık. Derken onun ne olduğunu anladım. Bir şahinin pençelerinde taşınan bir fenerdi. Ve arkasında kükreyen aslan başı gibi biçimlendirilmiş kavisli bir pruvası olan yelkenli geminin ince gövdesinden saçılan beyaz, köpüklü dalgalar vardı. Farida'nın gemisi yelkenlerini açmış, bize doğru geliyordu.

"Dikkat edin!" diye bağırdı Atheer.

Yeşil Gözler bir şeyler haykırdı, solumuzdaki askerler bizi başka tarafa yöneltmek için kürek çekti. Sinan pençesinde fenerle ulaşamayacağımız kadar üstümüzde daireler çizerek yerimizi ortaya çıkardı. Hava çatırdadı ve bir asker gurultular çıkarak kayıktan dışarı yığıldı. Göğsüne bir ok saplanmıştı. Atheer beni koruma amacıyla kendine çekti. Suyun hızla sahiplendiği askere baktım. Farida'nın gemisinden bağırışlar yükseldi, fener ışıkları yandı, brandalar dalgalandı, halatlar hışırdadı. Bir asker göğsünden, üçüncüsü başından okla vuruldu. Dördüncüsü boy-nundan bir ok yedi. Önümüzde sendeledi, hırıltılar çıkarak kayığı sarstı. Kan önce dişlerini kapladı, sonra çenesinden aşağı aktı. Ardından bir şapırtıyla yan tarafa devrildi.

Farida'nın gemisi yanımızdan geçip giderken bizi dalgaların üzerine kaldırdı. Sonunda onu küpeştenin arkasında gördüm, zırhlıydı, elindeki yayı bize doğrultmuştu. Taha... Güçlü, kararlı, öfkeli.

Gemi yaklaşırken Yeşil Gözler Taha'yı izliyordu. Askerin yalvarmasını ya da tehdit savurmasını bekledim ama ikisini de yapmadı. Orada öylece duruyordu. Küreği gevşekçe elinde tutuyor, Taha'nın yayın girişini bırakmasını izliyordu. Ok suyun üzerinde ısıklık çalarak ilerledi ve Yeşil Gözler'in alnına isabet etti. Adam sessizce eğildi ve baş aşağı suya düştü, küreği hâlâ avucundaydı.

☆ 40 ☆

Farida'nın gemisi yanımızda yavaşladı. Taha bir ok daha yerleştirip bana doğrulttu. Hem öfkeli hem tedirgin görünüyordu. "Senden kurtulamıyorum, değil mi?"

Bir zamanlar yaramı şefkatle diken birinden böylesine soğuk sözler çıkıyordu. Titreyen yumruklarımı sıktım. "O kadar kolay değil, hayır."

"Merhaba, Atheer," diye seslendi okun hedefini değiştirerek. "Seni bulmak için uzun bir yoldan geldim."

"Hayal kırıklığına uğratmadım umarım," diye cevap verdi kardeşim.

"Beklentim düşükrü." Taha geminin yan tarafına sabitlenen halat merdiveni işaret etti. "Daha fazla asker gelmeden gemiye tırmanın. İmani, önce sen. Zekice bir şey denersen yemin ederim ki pişman olursun."

Qalia'da, teyzem ve Konsey'in önünde beni kışkırttığında ona savurduğum tehdidin aynısıydı. Ona yönelttiğim her kelimeyi nor mu ediyordu? Dondurucu suya atlayıp gemiye doğru yüzdüm ve halata tırmandım. Taha yayıyla tepemde duruyordu. Küpeştenin üzerinden geçtiğimde geri adım attı ama okunu kalbime doğrultmaya devam etti. Ona zahmet etmemesini söylemek

geldi içimden, yüreğimi zaten parçalara ayırmıştı. Bakışlarında artık hayvani bir şey yaşıyordu. Sanki hapishanede gösterdiği şiddet, içinde kalan son insani parçayı da paramparça etmişti ve akli dengesi bozuk görünüyordu.

"Buraya gel, dizlerinin üzerine çök," dedi.

Ayaklarımı sürüyerek gittim. İsyançılar fener ışığında gemi armasında çalışıyor, bize endişeyle bakıyorlardı. Makeen'i, Muhab'i... ve kaptan kamarasının dışındaki çıkmada Amira ve Farida'yı gördüm. Onlar da diz çökmüşlerdi, bilekleri bağlıydı, ağızları tıkalıydı. Reza bir hançerle arkalarında durmuş, en ufak bir isyan belirtisinde darbe indirmeye hazırdı. Amira bizi görünce ağlamaya başladı. Farida bana hayaletmişim gibi bakıyordu.

"Seni *piç kurusu*," diye feryat ederek topuğumun üzerinde döndüm.

Taha yayını gerdi. "O kadar çabuk değil."

Öfkeden titriyordum ama kendimi tutmam gerekiyordu. Şimdi ölürsem kardeşlerim de ölürdü. Atheer ve Qayn gemiye tırmandılar. Üçümüz güvertede diz çöktük.

"Makeen, silahlarını kontrol et."

Sırık boylu denizci koşarak yanımıza geldi ve yukarıdan aşağı pat pat vurarak üzerimizi aradı. "Kusura bakmayın. Başka seçeneğimiz yoktu," diye fısıldadı bana, ayağa kalkmadan önce. "Bir şey yok."

Taha bana baktı. "Bıçağın nerede?"

"Körfezin dibinde, senin de ait olduğun yerde," dedim dişlerimi sıkarak.

Çenesi hareket etti ama yalanı kabullenmiş görünüyordu. "Bizi geri götür," dedi Makeen'e. "Ve unutma! Bir şey yapmaya kalkışan olursa kaptanınız ölür. Size sözüm olsun, denemeye kalkışmayın."

Denizciler itaatkârca gemi arması üzerinde çalışmaya başladıkdan dakikalar sonra gemi hızlandı. Taha oku sırtındaki sadağa yerleştirdi.

"Atheer, halkımıza ihanet ettiğin için Konsey'in bizi senin peşinden gönderdiğini herhâlde artık biliyor olmalısın."

Atheer hiç korku belirtisi göstermeden, "Yani baban beni öldürmeniz için sizi gönderdi, demek istiyorsun," diye cevap verdi. Kayıtsızca Taha'ya gözlerini dikti, duruşu sağlamdı.

Taha yayı omzunun üzerinden sırtına aldı. "Seni ulusumuz için bir tehdit olarak değerlendirdi. Bize daha fazla zarar vermeyeceğini görmek için buradayım."

"Ve sen de beni öldürerek bunu başaracağına inanıyorsun," dedi Atheer.

"Senin kaderin de yabancıları desteklediğini açıkça ilan eden İmani'ninki gibi mühürlendi. Ama en küçük kız kardeşin..." Atheer'in önünde çömeldi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Sorularıma cevap verirken Yüce Ruh şahidim olsun onun hayatını bağışlarım. Yabancılardan kaç kişi büyüü biliyor?"

Ellerimi arkamda yumruk yaptım. Taha'nın bu topraklarda tanık olduğu vahşet ve adaletsizlik onu hiç etkilememişti. Ya da etkilemişti ama itaatkâr bir savaşçı ve hürmetkâr bir evlat olarak itibarının lekelenmesine izin vermeyecekti. Bayek'in emirleri her zaman her şeyden önce gelecekti. Mantıktan, merhametten, dostluktan, *sevgiden* önce... Ve bu emirlerin peşinden gitmek Taha'yı kesinkes öldürecek olsa bile yerine getirmekten vazgeçmeyecekti.

"Onları da cezalandırmak niyetinde misin?" diye sordu Atheer.

"Ya onları ya da sevgilini." Hançeri Farida'nın boynuna dayamış olan Reza'yı başıyla işaret etti. Farida hiçbir şeyi itiraf etmiyordu hatta gıkını bile çıkarmıyordu ama meydan okurcasına önüne bakmayı sürdürüyordu. Bu dikkat dağınıklığını yüzüğü parmağımdan çıkarmak için kullandım. Taha kaşlarını kaldırarak Atheer'e baktı.

"Eee?"

"O kadar basit değil."

“İsimleri ve onları nerede bulabileceğimi söyleyeceksin,” dedi Atheer’in tepesinden.

Nefes aldım ve nefes verirken büyümü ellerimden yüzüğe doğru ittim.

“Elinin altında kalem kâğıt var mı?” diye karşılık verdi Atheer. “Bu uzun bir liste.”

Taha’nın burun delikleri genişledi. Arkasını dönüp çıkmaya baktı. Reza boştaki eliyle Farida’ya vurarak onu yana devirdi. Amira ağız bağının ardından inliyor, sesi bir testere gibi kemiklerimi kesiyordu. Yumruğumdaki çelik ağırlık kazandı, kabzası uzadı. Taha tekrar Atheer’e döndü.

“İsimler, hemen. Hafızam iyidir.”

“Başlangıç olarak bu gemideki herkes.”

Taha başıyla onayladı. “Onları çoktan hesaba kattım.”

Büyümün her zerresini içime çekerek dişlerimi gıcırdattım. Kabza tamamlandı ve bıçak ölümcül kenarını yeniden oluşturmaya başladı.

“Elbette katın, son sayıma göre on altı kişi,” dedi kardeşim. “Peki ya senin ruhun, Taha? Baban bu görev tamamlandıktan sonra ruhunun bütünlüğü konusunda sana güvence verdi mi? Ruhu olmayan bir adamın sözüne güvenmemen konusunda seni uyarmak isterim.”

Taha’nın bakışları karardı. “Babam hakkında kötü konuşuyorsun.”

“Hem de şevkle. Eee, verdi mi? Hayır, suçluluk duygusuna karşı bağışıklık kazanacağını umarak bundan çok önce bıçağını kana bulamanı sağladı. Kısa hayatında ne kadar çok rol üstlenmişsin. Kalkan, İzci... Ulu Zahim’in kişisel suikastçısı.”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedim açıklama bekleyerek.

“Anlat hadi,” diye onu kışkırttı Atheer, “İmani’ye bugüne kadar senin ellerin aracılığıyla ölümle tanışan insanların isimlerini söyle.”

Taha bir hançer çekti ve ben daha gözümü kırpamadan Atheer'in boynuna dayayıverdi. "Tek kelime daha edersen seni..."

"Beni, ne?" diye kükredi Atheer, küstahça onun gözlerinin içine bakarak. "Bendeki değerli bilgileri dinlemeden beni öldürür müsün? O zaman Bayek'in sana ne yapacağını bir düşün."

Bıçak Atheer'in derisine saplandı, altında kıpkırmızı bir kubbe oluştu ve boynundan aşağı süzüldü. Hançerim tamamlanmıştı. Avucumu serin kabzanın etrafına sarıp saldırdım ve Taha'ya çarpıp onu güvertenin karşısına ittim. Bağırarak sırtüstü yere düşerken hançeri kayarak ondan uzaklaştı. Göğsüne hücum ettim ve bıçağımı boynuna batırdım. Donakaldı, göğsü inip kalkıyordu.

"Hapishaneden nasıl kaçtın?" dedi nefes nefese.

"Ölülerle birlikte." Ona doğru eğildim. "Sakince ayağa kalk yoksa canını alırım." Hançerimi hazır tutmaya devam ederek üzerinden kaktım ve Reza'ya seslendim. "Amira ve Farida'yı serbest bırak. Karşı gelersen bu bıçağı Taha'nın kalbine saplarım." Dönüp Taha'ya baktım. "Ama için rahat olsun. Zaten kalbin pek bir işine yaramıyor."

Taha buna *güldü*, onun için bile aşırıya kaçan bir duyarsızlıkla sarhoş olmuştu. "Birlikte yaşadıklarımızdan sonra bile benim hakkımda hâlâ hiçbir şey bilmiyorsun. Neden şaşıyorum ki? Beni kışlada gördüğün ilk gün benim için fazla iyi olduğunu düşünmüş, gelip ayaklarına kapanmamı beklemiştin. O zamandan beri hiçbir şey değişmemiş."

Sesinin bu kadar içtenlikle incinmiş gibi çıkması, karşılaşmalarımızı bu kadar net hatırlıyor olması dengemi bozuyordu. Ayrıca Atheer'in korkunç imasını doğru anladıysam eğer Qalia'da babası için suikastçılık yaparak başkalarını öldürmüştü. Ona hiç kavrayamadığım gölgeler yapışmıştı, düşündüğümünden daha derin ve çok daha karanlık gölgeler.

Çıkmadaki Reza'ya döndü. "Onları serbest bırakma." Hançeri daha da batırdım. "Ciddiyim Reza!"

"Ben de öyle," dedi Taha daha fazla gülerek, boynundaki kalın damar pervasızca kılıcımıyla alay ediyordu. "Hiçbir koşulda onları serbest bırakmayacaksın. Bu bir emirdir."

"Anlaşıldı," diye cevapladı Reza soğuk bir ifadeyle.

Taha bıçağın ardından bana pis pis güldü. "Fey'le olanlardan sonra kuzenimin benden pek hazzetmediğinden şüpheleniyorum. O yüzden kan kaybindan ölmemi izlemek hoşuna gidecektir. Peki ya ben öldükten sonra? Amira'yı yine serbest bırakmayacaktır. Hayır ama Fey'in yakalanmasının senin suçun olduğunu düşünürsek kız kardeşini senden çalma fırsatı için kendi canını seve seve verir." Taha sırıttı ama gözleri son derece hüznüydü. "Görüyor musun, Imani? Ne kadar korkunç olsalar da kaderlerimiz mühürlü. Sen ve ben... Bizim hiç şansımız olmadı."

Göğsüm öfkeli bir haykırıyla titredi. "Sen istersen babanın zulmüne teslim olabilirsin ama ben bunu reddediyorum!" Onu kenara itip elimi çıkmaya doğru kaldırarak, "*Ver onu bana!*" diye kükredim.

Hançer Reza'nın parmaklıkların arasından fırlayıp ok gibi uçtu. Kabzası, bekleyen avucumun içine yerleşti. Amira ayağa fırladı ve merdivenden aşağı koştu. Farida sırtüstü dönerek Reza'nın dizine bir tekme atıp onu yere serdi. Makeen aceleyle kaptanının yanına koştu. Arheer, Amira'ya doğru koşup onu kollarıyla sararken Qayn güvertenin kenarına çekildi. Bu işin bir parçası olmak istemiyormuş gibi görünüyordu.

Reza'nın hançerini karanlık denize attıktan sonra Taha'ya döndüm. Yayını çoktan germiş ve Arheer'le Amira'ya hedef almıştı. Ona doğru yürürken bıçağımı doğrulttum.

"Okunu bırak."

"Bunu yapamam, Imani," dedi. "Tamamlamam gereken bir görevim olduğunu biliyorsun."

Hançeri boynuna doğru tuttum. "Okun yaydan çıkmadan ölürsün."

Ama bakışlarını Atheer'den ayırmıyordu. "Göze alıyorum."

Atheer vücudunu Amira'nın önünde yerleştirdi. "Görev sona erdi, Taha. Beni öldürmek olacakları değiştirmeyecek, sadece işleri daha da kötüleştirecek."

"Kral Glaedric büyümüzü ve Kumlar'ı aşmanın yolunu biliyor," dedim.

"Ne?" Taha gözlerindeki teri kırıştırdı. "Yüce Ruh, seni hain!"

"Kral ona işkence etmiş," diye bağırdım boğuk sesle.

"Bunun bir önemi yok! Ona söylememeliydin, Atheer. Gerekirse bu sırrı mezara götürmeliydin!"

Atheer ellerini kaldırarak kararlı bir şekilde yaklaştı. "Tamamen haklısın ama bunu yapamazdım. Belki sen olsan yapabilirdin ama senin kadar zalimliğe dayanacak eğitimim yok benim."

Taha bocaladı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Atheer başıyla göğsünü işaret etti. "Görüyorum ki sana verdiğim kolyeyi hâlâ takıyorsun."

Ahşap şahinden mi bahsediyordu? Taha tuniğinin yakasından görünen kolyeye baktı. Omzunu silkti. "Ne olmuş yani?"

"Baban bunu nereden bulduğunu sorduğunda bir arkadaşının hediyesi olduğunu söylediğine eminim. Ama *hangi* arkadaşın olduğunu söylemedin, değil mi?"

"Sen Taha'yla arkadaş mıydın?" diye sordum kardeşime kuşkuyla.

"Akıl hocasıydım. Özel olanından..." diye düzeltti Atheer gözlerini Taha'dan ayırmadan. "Bayek'in arkadaşılığımızdan haberdar olmasına izin veremezdik, değil mi, 'ayrıcalıklıları' ve özellikle de Beya klanını bu kadar hor görürken üstelik?"

Taha savunmaya geçerek, "Bu kolyeyi senin bana vermiş olman babamın umurunda olmazdı," dedi.

"Olmaz mıydı? Ben Konsey'in İzci'siydim, dostum. Sabahın erken saatlerinde, akşamın geç saatlerinde, etrafın yoğun olma-

dığı saatlerde, konuşmaların kapalı kapılardan ve koridorlardan yankılandığı zamanlarda Mabet'in etrafındaydım. Sadece sen ve onun olduğu zamanlarda..."

Taha'nın nefesi duyulabilir şekilde titredi. "Konuşmayı kes."

"Sizi duydum... Sana nasıl davrandığınızı gördüm."

"*Kapa çeneni yoksa bu oku gözüne saplarım!*" diye bağırdı Taha.

Atheer okun ucuna birkaç santim kala durdu ve her nasılsa içinde bir kardeş şefkariyle konuşacak gücü buldu. "Babanı kızdırmak istemiyorsun, bunu anlıyorum. Ama sence onu hangisi daha çok memnun eder? Beni öldürürsen Konsey'in halkımızı korumak için kullanabileceği değerli bilgilerden yoksun olarak Qalia'ya döneceksin. Ya da uyum gösterip, birinin sürekli yanında olup sana ne yapman gerektiğini söylemesine gerek kalmadan kendi ayakların üzerinde durabileceğini kanıtlayabileceksin." Atheer yaya uzandı. "Bu gece ne yaptığına bir bak. Tek başına küçük bir filoyu dize getirdin. Kendi başına neler başarabileceğini gördün mü?" Oku bir kenara itti. "Halkımız son bin yılın en büyük tehdidiyle karşı karşıya, ki bunu durdurmak ve ailelerimizi korumak için bir umudumuz olacaksa senin yeteneklerine sahip birine ihtiyacımız var demektir. Senin de bana ihtiyacın var."

Atheer'e hızla bir bakış attım ama ya beni görmüyor ya da görmezden geliyordu. Taha'nın yanağından tek bir damla yaş süzüldü. Etrafımızda esen rüzgâr kesildi, karanlık dünya son nefesini verdi.

"Lanet olsun sana, Atheer," diye fısıldadı. "Sana inanmıştım. Neden gidip bize ihanet etmek zorundaydın?"

"Hepimiz kendi seçimlerimizi yaparız, Taha. Nasıl yaşamak istediğimize biz karar veririz. Sen nasıl yaşayacaksın?"

Uzun, acı dolu bir andan sonra Taha yayın girişini gevşetip silahını yere attı. Qayn eğilip yayı aldı. Atheer bana başıyla işaret etti ama ben hançerimi kıpırdatmadım.

"İmani, artık onu bırakabilirsin," dedi.

"Hayır." Kabzayı sıkı sıkı kavradım. "Sen onun hayatını bağışlamış olabilirsin ama ben bağışlamadım."

Taha başını bana çevirdi. "Beni gerçekten de bu kadar küçük görüyorsun."

"Sen beni öldürmeye çalıştın!"

"Yapmak zorundaydım."

Hançerimi bir kenara fırlatıp çenesine bir yumruk indirdim. "Beni ve masum bir kızı diri diri gömmeye çalışmak *zorunda* değildin!"

Sendeledi ve inatla doğruldu. "Emirlerim vardı."

Lanet olası, ne çeşit bir fırtına olursa olsun alabora edilemeyen bir gemiydi o. Ama deneyecektim. "Babanın emirleri Alard'a götürsün seni!" diye haykırdım onu tekrar yumruklayarak. "Baban neredeyse Safiya'yı hapishane gardiyanlarına yakalatıp öldürtüyordu ve sen bana sonsuza dek aklımdan çıkmayacak bir gece yaşattın! Bir özür bile dilemeyecek misin?"

Güverteye kan tükürdü. "Kabul eder miydin?"

Onu tuniğinden tutup çektim. "Hayır!" diye haykırdım yüzüne. "Ancak bıçağıma boynunu uzattığında seni affederim!"

Perişan gözleri gözyaşlarıyla yanıyordu. "Senindir," dedi usulca. "Atının acısına son verdiğim gibi sen de benim acıma son ver, ödeşelim."

Ellerim gevşedi. Dünya yine tersine dönüp altımdan kaydı, döne döne uzaklaştı. Her şey mahvolmuştu.

"İmani, Taha'nın yaptığı yanlıştı ama bir hataydı da," dedi Atheer. "Ondan benim hatalarımı kabul etmesini istiyorsan sen de onun için aynısını yapmaya istekli olmalısın."

Şaşkınlıkla akmak isteyen gözyaşlarımı tuttum ve Taha'yı ittim. "Onu benden uzak tut," dedim nefes nefese.

Şu anda aramızda mümkün olduğunca çok mesafe olmasına ihtiyacım vardı. Onun varlığı bile bana, anlamak bir yana, içinden çıkamadığım çelişkili duygular yaşatıyordu. Öfkeliy-

dim, evet. Teslim olduğu için rahatlamıştım da... Ama aynı zamanda öylesine nefret dolu bir adam tarafından yetiştirilmiş ve şekillendirilmiş genç bir adama, içimi burkacak kadar acıyor ve aramızdakiler iyi sonlanmadığı için derin bir pişmanlık da hissediyordum.

Farida topallayarak güverteye geldi. "İlafı ağzımdan aldın. Makeen, Muhab, mahkûmlarımızı aşağıya hapsedin." Yanından geçen denizcileri durdurdu. "Beni hayatta tutmak adına yaptığınız şey için teşekkür ederim."

Makeen kaşlarını çatı. "Gerçekten seni terk edeceğimizi mi düşünüyorsun?"

Farida yüzünü ekşiterek omuz silkti. Makeen elini alnına kaldırınca Muhab da aynı hareketi yaptı.

"Fırtınalara da tüm cehennemlerin ateşlerine de sonsuza dek birlikte yelken açacağız, kaptan!" dediler hep bir ağızdan.

Atheer gözü yaşlı kaptanı mutlulukla ve gülerek kucakladı, avucunun içini öptü. Makeen Taha'nın kollarını arkaya doğru çekip bileklerini halatla bağlarken ben kenara çekildim, Muhab da Reza'yla ilgilendi. Taha dudağının kenarından süzülen kana aldırmadan beni izliyordu.

"Kardeşin bizi mahvetti, İmani."

"Kapa çeneni artık," diye söylendi Makeen, onu ileri doğru iterek.

Makeen zorla başını eğip onu alt güverteye götürene kadar Taha omzunun üzerinden bana bakmaya devam etti. Nihayet gözümün önünden çekilmiş olsa da kalbimde bıraktığı görünmez yaradan asla kurtulamayacağımı biliyordum.

Sonrasında Amira'yla Atheer'i bir süre yalnız bıraktım. Mürettebat odasına indim ve kız kardeşimin yanında getirdiği çantamı buldum. Biraz su içtim, kanlı eklemelerimi yıkadım, boynumdaki yarayı sardım. Duygusal olarak kendimi toparlamaya çalıştım ama bu gece çok fazla dikiş yerim açılmıştı.

Ben güverteye döndüğümde körfezin sonuna varmıştık ve denizciler demir atıyorlardı. Amira ve Atheer'e Farida da katılmıştı. Üst güvertede sırtları bana dönük oturuyor, hararetli hararetli konuşuyorlardı. Çok mutlu ve rahatlamış görünüyorlardı ama nedense ben kendimi onlara katılmaya pek hazır hissetmiyordum. Qayn'ın ise kaptan kamarasının dışındaki çıkmada tek başına durduğunu fark ettim. Her zaman olduğu gibi gizemli bir şey beni ona doğru itti.

Dirseklerimi yanındaki korkuluğa dayarken birbirimize başlarımızı eğdik. Şaşırtıcı bir rahatlıkla sohbet eden Farida ve kardeşime bakmaktan kendimi alamadım. Atheer şüphesiz esprili bir şeyler söylüyor, Farida da elini kendi göğsüne koymuş doyarsa gülüyordu. Güzel bir kahkahası vardı; kendinden emin, keskin ve enerjik, intikam peşinde bir bıçak gibi. Kardeşim de bu kahkahaya o kadar âşıktı ki parmakları onunkileri kavramıştı,

gözleriye Farida'nın yüzünde dans ediyordu. Nasıl da aşınaydılar birbirlerine, Atheer nasıl da yıllardır bizimle olmadığı kadar capcanlı parlıyordu onun varlığında! Göğsümün derinlerinde berbat bir yanma hissettim.

"Farida'yı da ailenizi de eşit derecede sevebilir," dedi Qayn aniden.

Şaşırtıcı derecede yoğun bir acı içindeydim. Alaycılığımın çocuksu kıskançlığını gizleyeceğini umarak gözlerimi devirdim. "Tavsiyen için teşekkür ederim ama sen aşk hakkında ne bilirsin ki?"

"Yaşadığım yüzyıllar boyunca sevdiğimi ve evet, bazen karşılığında sevildiğimi öğrenmek seni şaşırtabilir, Avcı."

Bir sırıtış ve havalı bir cevap bekliyordum, samimiyet değil. Doğrusu, olanlar yüzünden öylesine yıpranmıştım ki hava durumu dışında herhangi bir şeyi uzun uzadıya konuşacağımız bir konuya girmeye tereddüt ediyordum. Korkuluğa rahatça yaslanarak burnumdan güldüm. "Seni seven her kimse delinin teki olduğu kesin."

"Birkaçının deli olduğuna eminim."

O da çifti izliyordu. Kız kardeşim Atheer'in yanına kıvrılmış ve orada uyuyakalmıştı. Farida, Atheer'in kızaran yüzüne bakıp gülümsedi. Atheer bir şey söyleyince Farida'nın sırıtışı genişleyip gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. Farida Atheer'in alnına düşen bir bukleyi geriye itti, hızlıca bir şeyler söyledi ve tekrar güldü ama bu sefer sanki kardeşime gülmüştü. Sonra Atheer onun yanağını kavradı ve uzun, şefkatli bir öpücükle kahrkahasını susturdu. Ayrıldıklarında aralarındaki ufukta beliren güneşi gördüm.

Qayn bakışlarını korkuluktan sarkan ellerine indirdi. "En çok sevdiğim kişi bana ihanet etti."

Bu sözleri hiçbir uyarıda bulunmadan söyleyince teselliye bende aradığını hissettim.

"Nahla," dediğimde başıyla onayladı. "Senin büyüünü o çaldı, değil mi? Peki neden?"

"O ve ben farklı toplumlardandık. Ben büyülü bir varlıktım, o ise senin gibi bir Sahirliydi."

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. "Ah. Bilmiyordum... Onun da bir cin olduğunu sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ikimiz de birbirimizi çok sevmemize rağmen onun halkı beni kabul etmedi. Onlar için farklıydım, tahammül edilemez derecede farklıydım. Tıpkı Sahir'de yaşayan sizlerin yabancılara dair hisleriniz gibi... Dünya böyle bir yerdir, Avcı. Herkes kendisine yabancı olandan nefret eder, ona güvenmez."

Alqibah'ı ilk öğrendiğim zamanki tavrımı, bu ülkenin ve insanların benim olmamasından ötürü isyana karışmama istediğimi hatta Taha'ya karşı tavrımı düşünerek usulca homurdandım.

"Bu çok dar bir düşünce tarzı," dedim kabullenerek. "Sonra ne oldu?"

"O zamanlar büyük bir servetim vardı," diye anlattı. "Yoksul hayat şartlarından gelen Nahla, servetimin bir kısmını kendisiyle ve halkıyla paylaşıp paylaşamayacağımı sordu. Ona olan sevgim çok büyüktü. O yüzden kabul ettim. Onun için İlk Şehir'i inşa ettim. Halkına arzu edebilecekleri her şeyi verdim ve onlar da bolluk içinde yaşadılar. Hâlbuki gizliden gizliye tatminsizdiler. İstersem günün birinde lütfumu geri çekebileceğim ihtimaline tahammül edemediler. Bu yüzden servetimi çalmak ve benden kurtulmak için planlar yaptılar."

"Nahla'yı kullandılar," dedim.

Kaşlarını çatınca aralarında ince bir çizgi oluştu. "Nahla'yı *kullanmadılar*. Nahla kendi iradesiyle aşkıma yerine servetimi seçti ve benden çalmaları için onlara yardım etti. Beni mahvetti."

Her şey hâlâ bulanık olsa da bulmacanın parçaları tutarlı bir resim oluşturmaya başlamıştı. "Bu yüzden İlk Şehir'in Çöl Belası'na yenik düşmesine izin verdin," dedim. "İntikam için..."

"Evet ama servetim Nahla için yeterli değildi. Halkının yaptığı o aşağılık hırsızlığa asla meydan okuyamayacağımı garantiye almak için büyümü de elimden aldı. Beni yoksul ve güçsüz bıraktı."

Merakla eğilerek, "Nasıl?" diye sordum. "Büyünün kaynağı neydi?"

"Tacım."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ya," diye soludum o anıda taktığı uhrevi, üç uçlu tacı hatırlayarak. *Bu yüzden* ona ettiğim hakaret karşılığında bu kadar sert davranmış ve bir daha ona *taşsız kral* dememi istememişti. "Çok özür dilerim, Qayn." Te-reddüt ettim ama sonra uzanıp elini hafifçe sıktım. "İlk Şehir'in kaderiyle ilgili hislerim bir yana, bu şekilde muamele görmeyi hak etmedin. Nahla'ya ve halkına ne oldu?"

"Sanırım sonunda yok oldular. İnsanların hep yaptığı gibi..." dedi mesafeli bir sesle, elinin üzerindeki elimi değerlendiriyordu. "O benden her şeyimi çaldıktan sonra oradan ayrıldım ve Yutan Kumlar yaratıldığında kapana kısılarak Sahir'de amaçsızca dolaşmaya bırakıldım."

"Çok üzgünüm," dedim tekrar. "Bu kimsenin başına gelmesini isteyeceğim bir kader değil." İçimi çekerken aklım tekrar Taha'ya gitti. "Yine de hepimizin daha kötü bir kaderle karşılaşabileceğinden korkuyorum. Taha daha önce doğru olabilecek bir şey söyledi... lanetlendiğimize dair."

"Harrowlandlileri kastediyordu," dedi Qayn.

"Evet ama ya haklıysa?" Sırtımı korkuluğa yasladım. "Güçlerinin gerçek boyutunu bilmiyoruz. Sadece şu kısa sürede gördüğüm kadarına bakarsak karada da denizde de etkileyici bir savaş güçleri var. Ve saflarında olup da davaya gönülden bağlı olmayanlar, emirlere itaatsizlik etmekten çok korkuyorlar."

Qayn omuz silkti. "Ama siz Sahirlilerin büyüü var."

"Kullanımı sadece Büyücüler Tarikatı'yla sınırlı. Tüm savaşçılarımız büyücü değildir, büyü kullanmak için ayrı ve üst

düzey bir eğitimden geçmeleri gerekir. Ama Harrowlandliler?" Başımı iki yana salladım. "Görünüşçe göre bütün erkekleri ve delikanlıları asker, üstelik hepsi çatışmaya ve savaşa aşına. Sıradan halk istese de istemese de bu toplumlarının temel bir parçası. Bunu yaşıyorlar, bunu soluyorlar."

"Ama siz Sahirliler..."

"Yapma." Rıhtımdaki savaşla yıkılan bir binaya baktım. Molozları, sökmeye başlayan şafağın turuncusuna dokunuyordu. "Bin yıldır bu tür bir savaşa girmedik. Sahir'in dört bir yanına dağılmış onlarca köyümüz ve kasabamız var. Çiftçiler, avcılar, fırıncılar, halı dokumacılarıyla dolular, savaşçılarla değil." Güverteden aşağıya, sessizce güneşin doğuşunu izleyen kardeşime ve Farida'ya kısa bir bakış attım. "Gemideyken Atheer, Kral Glaedric'in büyüü öğrendiğinden beri ordu liderleriyle giderek daha fazla toplantı yaptığını söylemişti. 'İşgalden bahsediyorlar,' demişti."

"Sahir'in onların eline geçmesinden gerçekten korkuyorsun," dedi Qayn.

"Evet." Huzursuzluk içime işleyerek yüreğimi sardı. "Baharat Yolu boyunca yağmalayarak ilerlediler. Oysa yolun sonunda daha önce hiç bilmedikleri bir baharat var. Hem büyüü olmayan bir şehre saldıkları güç buysa... bizi yenmek için salacakları gücü bir düşün. Misranın onlar için neler yapabileceğini bir düşün. Durdurulamaz olurlar." Bakışlarımı Qayn'a çevirdim. "Glaedric'in Kumlar'a akın etme fırsatına balıklama atlamasının tek nedeni, hazırlıklarının tamamlanmamış olması. Tamamlandığında... O adamın gözlerinin içine baktım, Qayn; kurnaz ve acımasız. Böyle bir karışım kontrolsüz bırakılırsa dünyayı yerle bir edebilir."

"Hiç şüphem yok," dedi Qayn. "Ama ne önerirsin?"

"Ne *yapabilirim* ki? Konsey'i uyarmalı ve bir cevap bulmaları için dua etmeliyiz ancak verecekleri cevabın gerekenin çok altında kalacağından korkuyorum."

"Çereken," diye tekrarladı Qayn usulca. Dudağını ısırdı, parmakları korkuluğun etrafına kıvrıldı. "Artık dürüstçe konuşmalıyım. Atheer ve benim... bir planımız vardı."

İpeksi yüzünü okumak imkânsız olsa da onu inceledim. "Farida'nın bahsettiği plan. Ne yapmak için?"

"Alqibah'ı kurtar... Harrowlandlileri yen." Parmakları korkuluğun üzerine kapandı. "Gördüğün üzere büyüm olmadan işe yaramazın tekiyim. Ama gücüm varken *çok* güçlüydim."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" diye sordum kalbim küt küt atmaya başlarken. "İlk Şehir'i inşa ettiğin hâlden daha mı güçlüydün?"

Gözlerime baktığında gözlerine çekildim. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye, anılarına, düşüncelerine, duygularına açtım. Aynısını bana yapmasına izin vermek anlamına gelse bile o saraya dönmeye ve orayı gönlümce keşfetmeye can atıyordum.

"Sana, Sahir güçlerine destek verecek büyümlü bir ordu çıkaracak kadar güçlü," dedi.

Uzun, vızıtlı bir nefes verdim. "İlk Şehir neyse de büyümlü bir ordu... Eski anlatılardaki cinler bile o kadar kudretli değildi."

"Çok safsın," diye mırıldandı. "Okuduğun o büyük kitaplardan dolayı Alqibah'ın varlığından da haberin yoktu. Her şeyi ve herkesi kapsadıklarını mı düşünüyorsun gerçekten?"

Dudağımı çiğnedim. "Kapsamıyorlar galiba. Öyle bile olsa bana büyümlün sonsuza dek kayıp olduğunu söylemişsin."

"Benim için, evet." Sözlerini tarttı, sonra boğazını temizledi. "Atheer yakalanmadan önce onu geri almaya çalışıyorduk, yani tacı. Fikir şuydu: Atheer'in Alqibah'ı bu Harrowlandli vebasından kurtarmasına yardım edecektim ve o da benim en değerli varlığımı bana geri verecekti. İtiraf etmeliyim ki hiç kolay değildi ve ilerleme kaydetmek için mücadele ediyorduk. Fakat artık burada olusun, yapabileceklerini görmem..." Parmakları benimkilerle oynadı. "Büyüm çok daha kısa sürede ve çok daha az zorlukla geri getirilebilir. Bu yüzden sormak

zorundayım. Bana yardım eder misin, Avcı? Sana olan borcumu bin katıyla öderim. Sahir'i kurtarmana yardım ederim. Daha fazlasına da... Sen ne arzu edersen."

Dudaklarının muzip şekline, uzun ve siyah kirpiklerinin kıvrımına, şakaklarından aşağı süzülen dalgalı saç tutamlarına baktım. Nabzım hızlanırken içim arzuyla doldu. "Sahir'i savunman karşılığında büyüünü geri kazanmana yardım edeceğim. Seninle her zaman yapılacak bir anlaşma ya da yapılacak bir pazarlık var, değil mi? Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim peki?"

"Abinin bana güvendiği gerçeği dışında mı?" İç geçirdi. "Hadi ama! Seni Atheer'e götürme sözümü yerine getirmedim mi? Ve işte kendisi burada; güvende ve mutlu."

"Evet, bu doğru," diye mırıldandım Farida'yla oturan Atheer'e göz atarak.

"Peki sana yardım etmek ve yol göstermek için elimden geleni yapmadım mı?"

"Evet, yaptın..."

"Büyü hakkında bildiğim o kadar çok şey var ki bu gece kılıcınla yaptıkların sana öğretebileceklerimin sadece bir kısmıydı."

Ona tekrar baktım. "Bu da anlaşmanın bir parçası olacak mı?"

Parmaklarıyla elimi sardı. "Sözüm söz, seni mükemmele ulaştıracam. Ne diyorsun? Karşılıklı fayda ve başarı için başka bir anlaşma yapabilir miyiz?"

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ. Bir ordu karşılığında büyüünü geri almayı *tereddüt*le kabul ediyorum. Ama bana yalan söylediğini anlarsam..."

"Evet, evet, kafamı kesip saklayacaksın. Hımm, ne için demiştin? Güzel bir hatıra olarak mıydı? *Anlaştık*." Eğilip beni yanağımdan öptü. Dudakları tehlikeli bir biçimde benimkine yaklaşmıştı. Her yerim karıncalandı, yüzüme sıcak bastı. Sabahın ilk ışıklarında yüzümün kızardığını fark etmemesi için

yakın zaman içinde unutulacak bir sorun hâline gelirdi. Ancak Qalia'dan ayrılmadan önce teyzemin bana söylediği bir şeyi yepyeni bir netlikle hatırladım: *Bütün yaşamlar kutsaldır. Yapabilirsek her birini savunmak için kendimizinkini feda etmeliyiz.* Bana sadece Sahir'dekilerin değil, bütün yaşamların kutsal olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Alqibah'a sırtımı dönersem Sahir'de hangi toplumun yaratılmasına yardım etmiş olurdum? Qayn'ın büyüsunü geri kazanmasına yardım edersem ve o da ordusunu sadece Sahir'i korumak için kullanırsa neye razı gelmiş olurdum? Tüm barışımız ve bereketimiz hiçbir şey ifade etmezdi. Atheer haklıydı. Paylaşılmayan ılık sönerdi. Bundan sonra eve gitmeye ve bir daha dönmeye karar verirsem Sahir'in ışığının sönmesine meydan vermiş olurdum. Duyarsızlığın getirdiği çöküş eninde sonunda bizi bulacaktı, başlangıçta kenarlarda sinsice dolaşacak ama yavaş yavaş kanayarak içeri sızacaktı. Ve sonunda Sahir'in ışığını, Yüce Ruh'un bizi korumakla görevlendirdiği ışığı söndürdüğünde önemli olan tek şeyin insanlık, adalet ve herkes için merhamet değil statü, zenginlik ve büyü gücü olduğu bir ülkede yaşayacaktık –ki bu dünyanın yaratılmasında benim de doğrudan payım olacaktı. Yüce Ruh bizi büyüyle kutsarken bizim için istediği şey gerçekten bu muydu? Buna inanmayı reddediyordum, böyle bir şeyin doğru olduğu bir varoluşa devam edemezdim. Atheer'in uzun zaman önce öğrendiği bir dersti bu, bense yeni yeni öğreniyordum. Ama geç olması hiç olmamasından iyiydi.

"Sana yardım edeceğim," dedim elimi uzatarak. "Sahir güvendeyken Alqibah güvende değilse buna özgürlük denmez. Dedğin gibi biz kardeşiz ve kardeşler birbirini korur."

Farida'nın gözleri yaşlarla dolarken elimi sıkmak yerine bana sarıldı. Omzunun üzerinden gördüğüm Atheer sırtarak bana gururla başını salladı.

Farida, "Teşekkür ederim, İmani," dedikten sonra geri çekildi ve ciddiyetle tuniğini düzeltti. "Kardeşinle telafi etmen gereken

çok fazla kayıp zamanın olduğunu tahmin edebiliyorum. Sızı yalnız bırakayım." Omzumu sıkıp topallayarak gitti. sonra da alt güvertede kayboldu.

Kolunu uyuyan Amira'nın üzerine koyan Atheer'in yanına oturdum. Isıldıyordu. Beni de kendine doğru çekti. "İşte benim Akıllı Bıçak'ım. Ve ona bağlı yakışıklı iblisi kim unutabilir ki?" Qayn'a göz kırptı. Cin de ona göz kırptı, ardından yakındaki küpeşteye tırmanıp yerleşerek çıplak ayaklarını sabah havasında mutlulukla sallamaya başladı.

Uzun bir süre Atheer'le birlikte provada öylece oturup ufku seyrettik. rahatlanan ve mutluluğun tadını çıkardık.

"Yine birlikteyiz," diye mırıldandım.

Alnımdan öptü. "Ve öyle de kalacağız."

"Söz veriyor musun?" diye sordum. "Bir daha gitmeyecek misin yani?"

"Asla," diye fısıldadı bir martının gökyüzünden sessizce geçişini izlerken. "Glædric'in gemisindeki o hücrede sıkışıp kalarak geçirdiğim her an seni ve Amira'yı, annemi ve babamı, Teta'mı, teyzemi, Raad'ı hatta Simsim'i, terliklerimi ne kadar çok çiğnediğini bile düşündüm." Hüzünle güldü. "Evi ve Kalkanları düşündüm. Hepimizin paylaştığı anları, asla yaşayamayacağımız yenilerini... Sizin yaşadığınız acıyı..." Başını iki yana sallarken gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Beni affet. Bu eziyete bir daha asla katlanmak istemiyorum ve sana da asla yaşatmak istemiyorum."

Kendiminkiler yüzeye çıktığı hâlde onun gözyaşlarını silerek yüzünden sildim. "Sorun değil, Atheer. Sen doğru olanı yapmaya çalışıyordun."

"Ama yanlış yoldan başladım," dedi. "Özrüm aylarca süren acıyı silmeyecek."

İçimden bir hıçkırık koparken göğsüne kıvrıldım. Acıma rağmen sıcak dokunuşunu hissetmek ve düzenli kalp atışının sesini duymak büyüydü. Bana sıkıca sarıldı.

"Sadece şunu bilmeni istiyorum, İmani: Ne yaptığımın farkındayım ve özrümü kabul etmeni beklemiyorum, henüz olmaz, belki de hiçbir zaman olmaz. Ancak seninle tekrar oturmak ve büyü yeteneğinin bu kadar kısa sürede böylesi geliştiğine tanık olmak benim için yeterli bir lütuf. Seninle çok ama çok gurur duyuyorum. Babamın dinleyen herkese seni ne kadar övdüğünü tahmin edebiliyorum."

Gözyaşları içinde kahkahalara boğuldum. "Berber dükkânındaki adamlar artık adımı duymaktan bıkmış olsa gerek."

Atheer genzinden gülererek çenesini başıma yasladı. "Asla. Benden daha iyi bir konu olduğuna eminim," diye mırıldandı.

Geri çekildim. "Öyle söyleme. Sen babamın tacındaki mücevhersin, hep öyle oldun. Burada, hayatta olabileceğini duyduğunda nasıl sevindiğini görmeliydin. Sanki Yüce Ruh ona yeniden hayat üfledi."

"Gerçekten mi?" Atheer düşmeden önce bir damla gözyaşını sildi. "O koca adamı özledim. Ve tatlı annemi... Ruhlar aşkına, onları o kadar çok özledim ki düşünmek bile canımı yakıyor."

Başımı göğsüne yasladım. "Onları yakında göreceksin. Hepimiz göreceğiz. Ama Alqibah'la ilgili bildiklerimizi, buradaki adaletsizliği, yardıma ihtiyacı olan insanları unutmayacağız."

"Hayır." Elimi tuttu. "Bir şeyleri değiştireceğiz, İmani, sen ve ben. Her şeyi daha iyi hâle getireceğiz."

"En azından denemekten memnun olacağım," dedim başımla onaylayarak. "Bu kadarını yapabilirim."

Güldü ve bana doğru döndü. "Sadece denemek mi? Ne kadar tuhaf! Ne zamandan beri bu kadar alçakgönüllü ve pırsık oldun sen?"

Öfkeyle kaş çatmış gibi yaparak tekrar geri çekildim. "Bu da ne demek şimdi? Ben hem Sahir'in en alçakgönüllü insanıyım *hem de* en iyisiyim."

Daha çok güldü, hüzünlü gözyaşları sevinç gözyaşlarına dönüştü. Ve böylece şakalaşmaya başladık. Mutluluğumuzun

sesi Amira'yı da uyandıracak kadar yüksekti, o da bize katıldı. Sonunda Atheer okulun nasıl gittiğini sordu. Amira'yla göz göze geldik ve dudakları, "*Tek kelime bile etme,*" diyen tehditkâr bir ifadeyle hüzüştü.

"İyi," diye yalan söyledi. "Her derste çok başarılıyım."

"Neredeyse hiç katılmıyor ki!" Kıs kıs güldüm ve gözümünden akan bir damla sevinç gözyaşını silerek güverteye çıktım. "Ama açıkçası bu sayede daha zeki oldu. Ve daha akıllı... Bilmediğimiz yeni bir büyü falan olmalı."

Atheer onun kolunu çimdikleyerek, "Bu sefer tam tersi olmuş," dedi. "Ruhların şansı onun yanında."

Amira'nın endişeli ifadesi hemen rahatlamaya dönüştü. "*Teşekkür ederim,*" dedi ağzını oynatarak, ben de bilmiş bilmiş başımı aşağı yukarı salladım.

Bundan sonra bir süre daha sohbet ettik. Atheer'in, babamın şaşkınlığına rağmen çiçek tacını bir hafta boyunca taktığı zamana kıkırdadık. Toprağa bulanana Amira'nın atın tekini gezdirmek için şafak vakti ahırlara gizlice girdiği ve yanlışlıkla dördünü saldı, yarı giyinik hâlde bağırarak babamın peşlerinden kollarını sallayarak koşmasına neden olduğu ve Simsim'in onun peşinden kanlı bir cinayet işlemiş gibi uluduğu zamana... Çocukken annemi başka bir odaya götürmek için tasarladığımız detaylı oyalama oyununa... Ben kilere gizlice girip bazı misafirler için hazırlanan tüm hamur işlerini çalmıştım ancak son anda Teta'mın köşede sessizce oturup soygunumu izlediğini fark etmiştim.

Sonunda en mutlu anlarımızın altın kozasına bürünerek rahat ve hoşnut bir sessizliğe gömüldük. Amira kestirmek için tekrar uzandı, Atheer çenesini başıma dayadı. Kendimi onların soluklarını dinlerken buldum, gelgitler gibi gelip gidiyorlardı. Bir kum tepesinin üzerinde süzülen kuşların şarkısı kadar güzeldiler. Dünyanın çıkarabileceği en tatlı sestti. İnsana yakınlarda bir vaha olduğunu söylüyordu: su, yiyecek, gölge. *Dinlenmek,*

güvende olmak ve endişeleri şimdilik unutmak için iyi bir yer var,
diyordu. Ben de öyle yaptım.

Endişelerimi denize atarak kardeşlerimle birlikte oturup
karanlığın dünyadan giderek uzaklaşmasını izledim.

TEŞEKKÜRLER

Bu taslağı yorulmak bilmeden destekleyen, yıllar boyunca usta ve düşünceli dokunuşlarla gelişimine rehberlik eden menajerim Peter Knapp'a yürekten teşekkürler. *Baharat Yolu*'nun bugünkü hâline gelmesindeki paha biçilmez yardımları için kendisine sonsuz minnettarlığımı sunarım. Stuti Telidevara ve Park & Fine'daki herkese de *Baharat Yolu*'nun dünyaya açılmasında verdikleri destek için çok teşekkür ederim.

Ayrıca *Baharat Yolu*'na Birleşik Krallık'ta isteyebileceğim en iyi yuvayı bulmak için elinden geleni yapan RCW'daki Birleşik Krallık temsilcim Claire Wilson ve asistanı Safae El-Ouahabi'ye inanılmaz derecede minnettarım.

Editörüm Kelsey Horton'la çalışmak harikaydı –ki onun bakışı sayesinde *Baharat Yolu*'nu tam potansiyeline ulaştırabilirdim. Benzer şekilde Random House Children's Books ekibine –tasarımcım Regina Flath, sanatçı Carlos Quevedo, redaktörüm Colleen Fellingham ve yayıncım Lili Feinberg– *Baharat Yolu*'nu okurlarla paylaşmak (ve bu kadar güzel bir şekilde sunmak) için verdikleri tüm emek adına minnettarım.

Bu kitabı çeşitli şekillerde okuyan cömert insanlara teşekkürlerimi sunarım. Jamar J. Perry, E. J. Beaton, Amélie Wen Zhao ve Ayana Gray'den coşkuları, eleştirileri ve tavsiyeleri için ama en çok da dostlukları için özellikle bahsetmeliyim. Onlar olmasaydı yayına giden yol son derece yalnız geçerdi.

Ailem yelkenlerimi açmaya devam ediyor ve onlara çok şey borçluyum. Bana kitaplar alan ve çocukken kelimelere olan sevgimi besleyen (hâlâ da beslemeyi sürdüren) bilge ve esprili annemle babam, bir hikâye anlatıcısı olarak yeteneğime olan istikrarlı güvenleriyle kendimden şüphe ettiğim fırtınalı birçok günü arlatmama yardımcı olan abilerim Sharief ve Saamer; her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Son olarak bu kitaba katkısı kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük olan sadık eşim ve en iyi arkadaşım Jason'a teşekkür etmek istiyorum. Onun sevgisi, desteği ve nezaketi olmasaydı *Baharat Yolu* var olamazdı.



YAZAR HAKKINDA

Baharat Yolu, Maiya Ibrahim'in çıkış kitabıdır. Yazar, Sydney Teknoloji Üniversitesi Hukuk bölümünden lisans derecesiyle mezun olmuştur. Yazmadığı, okumadığı ya da ailesiyle vakit geçirmediği zamanlarda video oyunlarından, bahçeyle uğraşmaktan ve nadir resimli oyun kartları koleksiyonunu genişletmekten keyif alır. Avustralya'nın Sidney kentinde yaşamaktadır.

Ninova